

OYUNBAZ

İŞİL LİMAE

1 KIZ. 6 ERKEK. ÖLÜMCÜL BİR EV.

Tek derdi üniversite sınavına hazırlanmak olan Afra, bir gün ona gelen mesajla proje ödevi için gönderilen adrese gider. Bina koridoruna asılmış silahlarla karşılaştığında büyük bir terslik olduğunu anlasa da her şey için çok geçtir. Kendi ayaklarıyla gittiği eve, kimliğini maske takarak gizleyen "Ölüm" tarafından hapsedilir.

Üstelik her an kameralarla izlenilen bu evde yalnız değildir. Neden orada olduğunu bilmeyen altı erkek, tıpkı onun gibi tutsak edilmiştir.

■ ■ ■

Kameralarla izlenen, onları her an öldürebilecek silahlarla dolu bir ev.

Neden orada olduğunu bilmeyen altı erkek ve bir kız.

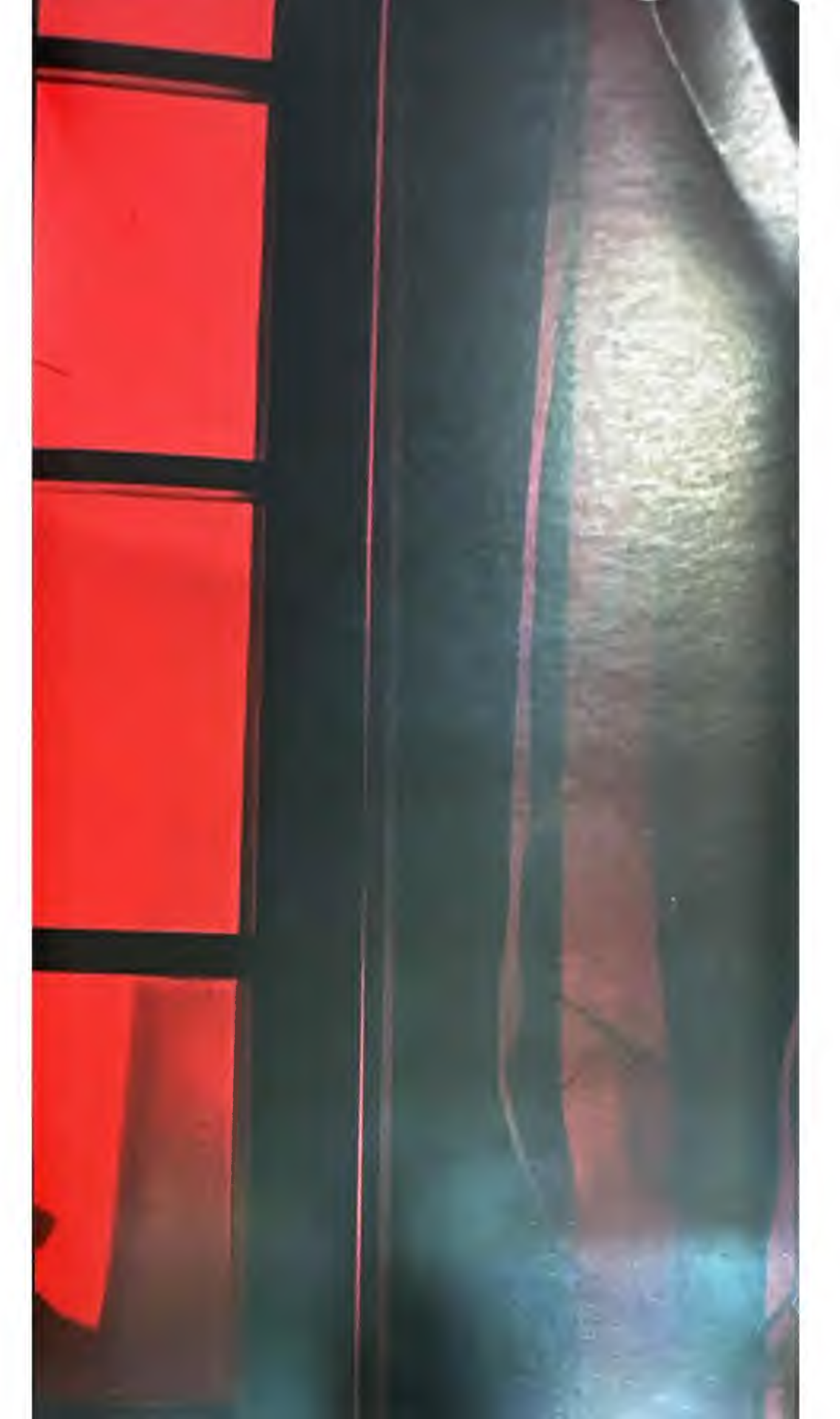
Kendine *Ölüm* diyen ve tutsaklarıyla haylaz bir çocuk gibi oynayan bir *Oyunbaz*.

Gelecek ve şimdiki zaman arasında dokunmuş, sınırları zorlayan, herkesi *Ölüm*'ün oyununu çözmeye davet eden bir hikâye.

*Ölüm sizi bulmacayı andıran gizemli bir
oyuna davet ediyor!
Hazır mısınız?*

OYUNBAZ

7 TUTSAK 1 ÖLÜ

IŞIL LİMAE

Düzenleme
Ny.ozlem

İÇERİK UYARISI

Kitapta geçen isimler, semboller, örgütler, kurumlar ve diğer her şey tamamen hayal ürünüdür.

7 Tutsak 1 Ölü serisi, gerçek hayatın yansıması olan birçok karanlık unsur içerir. Eğer hassas bir ruh haline sahipseniz veya yoğun duygusal yük taşıyan konulardan rahatsız oluyorsanız, bu kitabı başka bir zamana ertelemeğiniz tavsiye edilir. Seri kaçınılma, hapsedilme, kendine zarar verme, yoğun intihar düşüncesi, ağır depresyon, sağlıklı duygusal ilişkiler, saplantı, ölüm tehditleri, kanlı sahneler, vahşet, travma tetikleyici olaylar, insan psikolojisinin çarpık yansımalarını içeren sahneler barındırmaktadır. Sayfaların arasında dolaşırken sizi sarsabilecek sahnelerle karşılaşabilirsiniz. Bu noktada ara vermektan çekinmeyin.

GÜN 1

"Yalan söyleyeceksin. Biliyorum. Her zaman yalan söylersin."

Afra Ahsen Çakmak

1 Mayıs 2021

Bir kadının saçları çok şey anlatırdı.

Upuzun saçlar en kötü anılarla kesilirdi ve sonrasında anıların da saçlarla unutulmasını umarlardı. Unutulmazdı, can yakardı fakat her makas darbesiyle acının geçip gitmesini isterlerdi. Her şey bittiğinde ve kafalarını eğip yere baktıklarında aslında saçlarına değil, geride bıraktıklarına bakarlardı.

Ya da... Bazen çok düşünmeye gerek yoktu. Saç, saçtı. Her kadın, sadece kendi saçının anlamını bilirdi.

Saçlarımın benim için bir anlamı yoktu.

Pembe çiçekli yastık kılıfımda duran dökülmüş saçlarıma bakarken artık bir şey hissetmemeyi öğrenmiştim. Benim saçlarımı kesmeme gerek yoktu. Saçlarım gitmeyi kendileri tercih ediyordu. Yanaklarımı şişirip derin bir nefes verirken gözlerimi yastıktan zar zor ayırdım.

Saçlarımın en son ne zaman canlı durduğunu, ne zaman güneş ışığının altında hayattan keyif alıyormuşum gibi parıldadığını hatırlamıyordum. Geri plana attığım yorgunluğum ışığının üzerini kapatıyor, saçlarımın dalgalarını aşağıya doğru çekip zayıflatıyordu.

Ben sadece...

Sönmüştüm.

IŞIL LİMAE

Belki de hiç parlamamıştım.

Kendimi tekrar yatağa bıraktım. Bakışlarımı tavana yapıştırdığım, yıllar öncesinden kalmış dandik yıldızlarıma çevirdim. Parmaklarımı saçlarımın arasından kaydırarak aşağıya doğru indirdim. Elimi açtığımda avucumda intihar eden yeni saçlar belirmişti.

Her zamanki gibi.

Bir süre gözlerimi yumup yataktan kalkmamı sağlayacak gücün beni bulmasını bekledim. Bazı insanlar için yeni bir güne başlamak basit bir şey değildi, bir hayat mücadelesiydi. Ben de o insanlardan biriydim. Güne başlamamı sağlayacak güç beni bulduğunda bile kendimi zorla yataktan kaldırabilmişim.

Yatağımı topladıktan sonra test kitaplarımın saçıldığı dağınık çalışma masama ve birbirine girmiş kıyafetlerimle dolu, kapağı açık dolabıma bıkkınlıkla baktım. Dolabımın kapağını ittiğimde dolaptan sarkan kıyafetler yüzünden kapak tam olarak kapanmayıp geri sekti.

Pijamalarımın birlikte odanın içinde sağa sola yürürken esnedim. Bakışlarım masanın üzerindeki saate kaydı, her zamanki gibi gün ortasında uyanmışım.

Telefonumu yatağımın üzerinden alıp annemi çıldırtacağından emin olduğum dağınıklıkta odamdan çıktım.

Mutfağa yürürken adımlarım bir anlığına yere çakılı kaldı. Geriye doğru iki adım atıp aralık duran oturma odasının kapısından içeri kafamı uzattım.

Üzerinde beyaz-pembe bir şort ve uzun bir tişört olan annem, pürdikkat televizyon seyrediyordu. Ekranı o kadar odaklanmıştı ki, kalktığımı bile duymamıştı. Neyi bu kadar merak ettiğini görmek için eski televizyonumuza baktım. Bunu yapmamla yüzümü buruşturmam bir olmuştu.

“Günaydın, anne,” dedim zar zor. Tek yapmak istediğim gidip televizyonu kapatmaktı.

Annem kısa, siyah saçlarını kulağının arkasına aceleyle sıktırdı. Bana döndüğünde yüzündeki odaklanmış ifade dağıldı.

OYUNBAZ

Bakışları yumuşarken dudaklarında bir tebessüm belirdi. Beni her gördüğünde gözlerinde aynı bakış olurdu. Bunu dünyaya değişmezdim.

“Günaydın, kızım,” dedi yumuşak bir sesle. “Kahvaltılıklar masada. Geç mutfağa, kahvaltını yap. Ben gelirim birazdan.”

Televizyondan duymaktan bıktığım Zümra Çıkaran’ın sesi, annemin sesinin ardından yükseldi. “*Artan kayıp olayları hakkında polis ekipleri ile birlikte...*”

Koşar adımlarla mutfağa doğru ilerlemeye başladım.

Zümra Çıkaran’ın programı, annemin gereğinden fazla üzerime düşmesine neden olan programlardan biriydi. Programda insanların kendilerinden otuz-kırk yaş büyük kişilere kaçtığı, bir kurbanın olduğu ve katilinin genellikle aile içinden çıktığı tuhaf hikâyeler vardı. Kayıp aileler, terk edilmiş çocuklar, istismar kurbanları ve daha fazlası... Tüm iç karartıcı şeyler bir programda toplanmıştı. Elbette bunları açığa çıkarması *harika* bir şeydi fakat annemin üzerindeki etkisi için aynı şeyleri söyleyemezdim.

Hava kararmadan iki saat önce evde ol, Afra.

Aydınlık beni güvende tutabilecekmiş gibi.

Sadece kalabalık sokaklarda yürü, Afra.

Kalabalık beni koruyabilecekmiş gibi.

Hatlarını belli etmeyecek şeyler giy, Afra.

Sapıklara karşı kıyafetimin bir önemi varmış gibi.

Annem beni iyice kısıtlamaya çalışıyordu ve sonuç olarak canımı sıkıyordu. Kısıtlanacak bir hayatım yoktu. Pandemiden önce bile dışarı çıkmıyordum, şimdiyse en fazla markete gidiyordum. Ne bir yakın arkadaşım ne de sosyal hayatım vardı. Neden var olduğuma anlam veremediğim sıkıcı bir hayata sahiptim.

Sahip olduğum tek şey gireceğim sınavdı.

Mutfaka girerken telefonda annemin sevdiği eski pop şarkılarından birini açtım. Dikkati dağıldığında şarkıya eşlik etmeye başladı, eğer şanslıysam her gün dinlediğim sabah öğütlerinden kurtulurdum.

IŞIL LİMAE

Buzdolabını açıp yüzüme çarpan soğuğu zevkle karşılarke, elime iki yumurta aldım. Yumurtaları kırdığım sırada dün ezberlediğim divan edebiyatı yazar ve eserlerini düşünmeye çalıştım.

Beynimde beni bir boşluk bekliyordu.

Yumurta sertçe tabağın kenarına çarparken yanaklarımı şişirdim. “Yine aynı şey,” diye mırıldandım kendi kendime. “Neden çalışmaya zaman harcıyorum ki?”

Annemin odaya girdiğini hissettiğimde omzumdan geriye bir bakış attım. Ancak o tuzağıma kanmayıp masanın üzerinde duran telefonuma uzandı ve şarkıyı durdurdu. Plastik sandalyeyi çekip oturduğunda önüme döndüm. “Sen bir şey ister misin?” diye sordum yumurtaları çırparken.

“Yok annecim, kendine yap sen.”

Muhtemelen sabahın köründe -*öğle saatleri benim için sabahın körünü ifade ediyordu*- benimle dersler hakkında konuşacaktı. Kiminle olursa olsun, dersler hakkında konuşmaktan bütün kalbimle *nefret ediyordum*.

“Çalışmaların nasıl gidiyor, kızım?” Yumurtayı daha hızlı çırpmaya başladım. “Kaçta yattın? Çok oturma bak, uykunu iyi al.”

Müneccimler benim yanımda halt etmiş.

Omuz silktim. “İyi gidiyor, anne. Elimden geleni yapıyorum.” Ocağın altını açtım. “Edebiyat son tekrarlarını yapıyorum.” *Ve ertesi gün hiçbir şey hatırlamıyorum.* “Hatırlamak için de deneme çözüyorum işte. Sonuçlar fena değil.”

“Elinden geleni yap. Sonrasında içini ferah tut.” Bu cümleyi haftada yaklaşık on kez duyuyordum. “Strese girmene hiçbir gerek yok.” Çünkü annem benim yerime yeterince stres yapıyordu.

Kafamı sallayarak onu onayladım.

Aynı konuyu onuncu kez çalışmama rağmen hiçbir şey hatırlamıyordum ama bunu bilmesine gerek yoktu. İşin aslı, hayatımda hiçbir zaman başarılı bir öğrenci olmamıştım. Ders çalışmayı sevdiğim ve odaklanabildiğim de söylenemezdi.

OYUNBAZ

Sınava altı hafta civarı bir süre kalmasına rağmen hâlâ konu eksikliklerim vardı. Üstelik bildiğim konuların hepsini de çözebildiğim söylenemezdi. Lise hayatımın büyük bir kısmını, uzaktan eğitimle kaybetmemin de bulunduğum duruma bolca katkısı olmuştu.

“Ee, programda bu sefer neler oluyor?” diye sordum sohbet etme amacıyla. “Yine kilitlenmişsin ekrana. Eve hırsız girse fark etmeyeceksin anne ya.”

“Abart, kızım,” dedi trip atarcasına. “Programa konu olan yeni bir olay var. Kadına da çok üzüldüm.” Yumurtaları tavaya döküp anneme döndüm. Sesi ifadesizdi ama beni rasgele bir şeylere karşı uyarma arzusunu hissedebiliyordum.

“Ne oldu?”

“Bir çocuk aylardır kayıpmış. Normalde evden bile çıkmayan biriymiş. Sadece bilgisayar oyunları oynayıp gününü geçiriyormuş. İnsanlarla da kötü olduğu yokmuş çocuğun. Safmış herhalde. Kim bilir nasıl kandırmışlardır...” Gözleri dolduğunda hissettikleri bana da bulaşmıştı. Bu yüz ifadesini onda görmekten nefret ediyordum. “Annesi ağlamaktan konuşamayacak haldeydi. Yazık kadına.”

“Çocuk kaç yaşındaymış?” diye sordum.

“Yirmi.”

Tükürüğümde boğulmama ramak kalmıştı. “Anne, yirmi yaş sence çocuk mu oluyor ya?” dedim sırtımı ona dönerken. “Çocuk çocuk dedin, ben de üzüldüm. Yirmi yaşında evde oturan bir *adam* demen lazımdı.”

“Annelerin gözünde çocukları her zaman çocuktur,” dedi annem bastırarak. “Hem daha hayatı yeni öğreniyorsunuz o yaşlarda. Bir de şu gençlerin ‘büyüdüm’ havaları yok mu...”

“Kaçmış olamaz mı?”

“Kaçmış olsa da önemi yok. Sonuçta annesinin gözünde çocuk kayıp. Yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyor. Allah düşmanının başına vermesin.”

“Amin amin.” Omleti tabağa alıp masaya koydum. Annem

IŞIL LİMAE

dalgın dalgın kısa saçlarının uçlarını parmaklarıyla düzeltiyordu. Dönüp tezgâhta duran bardağıma çay doldurdum. “Çay ister misin, anne?”

“Olur, kızım. Bak vitamin ilaçlarını da masaya koydum unutma sakın.”

“Tamam,” dedim harfleri uzatarak. Vitaminler hiçbir iş yaramıyordu, özellikle saçlarım konusunda. Modern tıbbın benimle arası pek de iyi değildi.

Çaylarımızı masaya koydum. En sonunda sandalyemi çekip masaya oturdum. İlaçlara somurtarak baktıktan sonra telefonu mu önüme çektim. Kendime izleyecek ders videosu ararken annemin beni süzdüğünü fark ettim. Bir şey söylemek istiyormuş gibi bana bakıyordu.

“Bir şey mi oldu, anne?”

“Yok, kızım.” Yanağımdan makas alıp sevgi dolu bir ifadeyle beni izlemeye başladı. Göğsüme bir sıcaklık yayılınca kendimi gülümserken buldum.

Konu anlatım videosu izleme motivasyonum, mutluluğumu kendine bahane edip hızla benden uzaklaştı. Telefonu kenara bıraktıktan sonra annemle muhabbet ederek kahvaltı yapmaya başladım.

Telefonum bildirim sesiyle titrediğinde kahvaltımı bitirmek üzereydim. Telefonu elime alıp Instagram’dan gelen mesaja bakarken kaşlarım havaya fırladı.

“Okulla mı alakalı?” diye sordu annem.

Zaten başka bir bildirim alma ihtimalim yoktu. Dalgın bir şekilde onu onayladım.

Korona yüzünden dağılan eğitim sistemiyle başa çıkmaya çalışan yaşlı edebiyat öğretmenimiz, son sınıf olmamıza rağmen bize grup proje ödevi vermişti. Dediğine göre bu ödev, mesafelere rağmen sosyalleşmemizi sağlayacaktı falan filan.

Sınıfta birlikte edebiyat projesi hazırlamak için eşleştirildiğim Melis ise şimdi, yani *son gün* bana mesaj atmıştı.

Sunumu hazırlamak için ona günlerce dil dökmüştüm ancak

OYUNBAZ

ders çalışacağını, meşgul olduğunu söyleyerek beni erteleyip durmuştu. Attığı mesaja göre bugün müsaitti. Hatta ne hikmetse tüm sunumu hazırlamış, sunum pratiği yapmamız için bana ev adresini göndermişti.

Proje sunumu yarındı, ben de birlikte çalışmaya yanaşmadığı için her şeyi tek başıma yapmayı çoktan kabullenmiştim. Son dakika yaptığı emrivaki sinirimi bozmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Ben Pendik'teydim, lisemiz Kartal'daydı ve Melis bana Çatalca'dan konum atmıştı! Utanmadan beni İstanbul'un diğer ucuna, ayağına çağırıyordu!

Parmaklarım hızla hareket etti.

Afra: Bence ortak bir noktada buluşabiliriz.

Afra: Çatalca'ya gelemem.

Yazıyor...

Melis: Dedemlerin evindeyim

Melis: Birkaç gün önce bacağıma kırdım ve dışarı çıkamıyorum

Melis: Toparlanabilirim diye biraz bekledim ama

Melis: Seni çağırmak zorunda kaldım

Melis: Özür dilerim

Görüldü atıp telefonu kapattıktan sonra sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Vitamin ilaçlarımı soğuk suyla tek tek içerken telefonunda gezinen annemi izledim. "Ben buraları birazdan toplayım, anne. Sen içeri geç istersen."

"Zaten reklam bitmiştir," dedi annem sandalyeden kalkarken. Günlerinin çoğunda akşama kadar çalıştığı için tatil gününde televizyona bu kadar hevesli olmasını yadırgamıyordum. Uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum.

Annem salona geçerken ben de odama ilerledim.

Kapıyı kapatır kapatmaz ilk yaptığım şey kendimi yatağa atıp öfkeyle yastığımı ısırma oldu. İçimden küfürler savurarak attığı adresi haritalardan açtım.

IŞIL LİMAE

Evi, Çatalca'nın içlerinde bir yerlerdeydi. Evim metroya yakındı, bu yüzden yolculuğun başı zor olmayacaktı. Çatalca'ya varmaksa... Aktarmalardan ibaret korkunç bir rotadan ibaretti; Tek yapmak istediğim kafamı duvarlara vurmaktı.

Onu, her şeyi tek başına yaptığını Oğuzhan Hoca'ya söyleyen hayal edebiliyordum. Aklımda canlanan bu görüntü, beni delirtecek kadar sinirlendiriyordu.

Hazırlanıp geleceğimi söylediğim bir mesaj attım. Pijamalarından kurtulduktan sonra üzerime koyu mavi bir kot ve siyah bir tişört geçirdim. Saçlarımın kabarıklığını örtmek için omuzlarımdan aşağıya inen iki örgü yaptım. Yuvarlak gözlüklerimin camlarını temizleyip taktım.

Anneme durumu nasıl açıklayacağımı kara kara düşünürken dudaklarımı ısırıyordum. Siyah maskemi parmaklarımın arasına alıp odadan çıktım.

Oturma odasının kapısından anneme baktım.

Annem gözlerini üzerimde gezdirdi. "Nereye, Afra?"

Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek parmağımla sırt çantamı gösterdim. Yavaş hareketlerle siyah maskeyi yüzüme taktım. "Sana bahsetmiştim, anne. Şu edebiyat sunumu vardı ya, Melis onun için mesaj atmış." Yutkundum. "Kartal sahilde buluşacağız. *Laptop*'ını getirecek, sunuma hazırlık yapacağız. Biraz da otururuz muhtemelen."

Yalan söylediğim her saniyeden nefret ediyordum ama diğer türlü annem Çatalca'ya gitmeme izin vermezdi. Üstelik kıza benden daha çok bilenirdi.

Annemin kaşları çatıldı. "Şimdi mi aklına gelmiş? Yarın değil miydi son gün?"

"Evet..."

"Sen neden bana hazırlandıktan sonra haber veriyorsun?"

Eyvah.

"Ee anne, önceden desem bana kaçırılan, taciz edilen bin bir kızın hikâyesini anlatacaksın," dedim somurtarak. "Canım sıkılıyor sen karamsar konuşunca. Zaten sınava hazırlanıyorum."

OYUNBAZ

Gerginim. Stresliyim. Bir de felaket tellalı gibi başlıyorsun... İzin versen bile evden çıkana kadar içimi şişiriyorsun."

Annemin kaşları biraz daha çatıldı. "Ne kadar sürer?" diye sordu.

Pendik'ten Çatalca'ya gideceğimi düşünürken gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tuttum. Saat vermek yerine, "Akşama kalmadan gelirim," diye söz verdim. "Sonuçta Melis'e meraklı değilim. Sunum işinden kurtulmak istiyorum."

Annem kaşları çatık bir şekilde saydırmaya başladı. "Hibrit eğitimde de proje ödevi vermek..."

"Anne!" Derin bir nefes aldım. "Bunu veli toplantısında hocaya söylersin. Ben ne yapabilirim ki?"

"Zaten mezun olmuş sayılırsın, kızım. Veli toplantısı mı kaldı artık?"

"Google'da okula yorum yazarız," dedim onu neşelendirmeye çalışarak. Dışarı çıktığım her seferinde stresten deliye dönüyordu. Yüzündeki ifadeden gerginliğini çoktan fark etmiştim.

Annem kısa bir an gözlerini kapattı. Derin bir nefes alıp, "Tamam," diye mırıldandı kendini ikna etmeye çalışarak. "Ama bir daha kapıdan çıkarken bana haber vermeye kalkışırsan hiçbir yere gidemezsin."

"Zaten hazırlanmaya karar vereli beş dakika ol..."

Sözümü kesti. "Paran var mı?"

"Var var," diye geçiştirdim. Yanaklarımın ısınmaya başladığını hissedebiliyordum. "Akşam görüşürüz o zaman. Bir şey lazım olursa yazarsın, gelirken markete uğrarım."

Dış kapıya doğru yürümeye başladığımda arkamdan geldiğini hissedebiliyordum. Siyah spor ayakkabılarımı giyerken kapının ağzında bekliyordu.

Nedense söylediğim yalandan dolayı içimde bir huzursuzluk belirmişti. Anneme yalan söylediğim durumlar çok sık olmuyordu.

Asansörü çağırdım. Üzerimi düzeltirken annemle bakiştık.

İŞİL LİMAE

“Hava karamadan dönüyorsun,” diye hatırlattı. “Telefonunun sesi açık olsun. Şarjını bitirme.”

Kafamı sallayarak onu onayladım. Asansörün içine girdi. ğimde annem gergin bir tebessümle bana baktı. Gülümseyerek karşılık verdim.

Pandemi öncesiyle kıyaslandığında bir hiç olan kalabalığın arasından sıyrılıp geçerken kulağımda yankılanan şarkıya odaklanmışım. Müzik, kalabalığın içinde bile kendimi yalnız hissetmeme neden oluyordu ve bundan rahatsız değildim.

Otobüs, metro, metrobüs, otobüs... Oradan oraya sürüklenirken kendime bugünün güzellemesini yapıyordum. Hava güzel ve güneşliydi. Uzun zaman sonra evden dışarıya çıkmışım.

Etrafımda bir hikâye akıp gidiyordu. Farklı insanlar ve onların hikâyeleri. Ağladı ağlayacak bir halde bana peçete satmak için yanan kız çocuğu, çarpıp elindeki sebze poşetlerinin yere düşmesine neden olduğum ve bana öfkeyle bakan teyze...

Onlarla temasa geçiyordum ama sanki onların yaşadığı dünya ile benim yaşadığım dünya aynı değildi. Onların dünyasına müdahale edemezmişim gibi hissediyordum. Bu yüzden ne kıza cebimdeki bozuklukları çıkarıp vermişim ne de teyzenin poşetleri toplamasına yardım etmişim.

Onlarla aynı dünyaya ait değildim.

Geçen saatleri gözümde güzel kılan tek şey, etrafımdaki hayatın akışını izlemektir. Nihayet Melis’in attığı konuma yaklaşmışım. Telefonu kaldırıp attığı adrese tekrar baktım. Bir otobüse daha binip daha yakına gidebilirdim ancak oturmaktan ve hareketsiz kalmaktan sıkılmışım.

Kalan yolu yürümeyi seçtim. Arada navigasyona bakıp doğru yolda olduğumdan emin oluyordum. Hareket etmek iyi hissettirmişti ama bacaklarımın sızlamasından, bedenimin benimle aynı fikirde olmadığını anlayabiliyordum.

Melis’in oturduğu bina uzun bir yokuşun üzerindeydi. Çaresizlikle tepedeki binaya baktıktan sonra yürümeye devam ettim. Hedefime vardığımda nefes nefese kalmışım. Şarkıyı kapatıp kablolu kulaklığımı ve telefonumu çantama attım.

OYUNBAZ

Kafamı geriye yatırıp binayı inceledim. Ondan fazla katı olan, büyük, eski ve geniş bir binaydı. Yakınlarda başka bir bina yoktu. Kendimi dağ başına çıkmışım gibi hissediyordum. Tam da İstanbul'un gürültüsünden uzak yaşamak isteyenlere hitap eden bir yerd.

Binanın kapısına doğru yaklaştım. Şarj uyarısı veren telefonumu elime alıp Instagram'a girdim, telefonum kapanmadan önce hızla kapının şifresini yazdım.

130419#

Telefonumu cebime attım. Kapı ufak bir ses eşliğinde açıldı. İçeriye adım attığımda binanın serinliği beni dışarıdaki boğuk havadan kurtardı. Derin bir nefes aldım. Maskemi yüzümden çıkarıp atmamak için kendimi zor tutuyordum, yüzümün yarısı terlemişti.

Asansörün zemin kata ulaşmasını beklerken etrafa bakınarak ayağımla ritim tutmaya başladım. Bina aidat ödemesi gibi klasik şeyler bir panoya asılmıştı. Yerler temizdi ve binanın içi, binanın dışına göre modern gözüküyordu.

Asansöre binip on üçüncü katın düğmesine bastım. Melis on üçüncü katta oturduğunu, o katta tek daire olduğunu yazmıştı. Muhtemelen evi dubleksti.

Asansörün kapısı kapanırken insanı rahatlatmaktan çok rahatsız eden bir piyano melodisi yükseldi. Asansörlerde çalan melodiler insanları rahatlatmak için olmaz mıydı? Bu müziği koyan herhalde ruh hastasının tekiydi.

Asansör durdu. Koridora adım atarken etrafıma bakındım. Gerçekten de bu katta sadece bir daire vardı.

Kattaki tek kapıya doğru yöneldim. Elimi kapıya vurmak için kaldırdığımda bir an duraksadım. Bakışlarım kapı numarasına kaydı.

13.

On üçüncü dairenin on üçüncü *katta* ne işi vardı? Her katta bir daire mi vardı?

Komik ve rahatsız edici bu durum karşısında gülmek iste-

IŞIL LİMAE

sem de tepki veremedim. Gözlerim kapıya kaydığında kapıda anahtar sokmak için bile bir delik olmadığını fark ettim. Kapı kolu veya gözetleme deliği de yoktu. Dümdüz, siyah, demir bir kapıydı.

Beni ilk uyaran şeyin ne olduğunu bilmiyordum ancak bir şeylerin ters gittiğini hissediyordum. Bu binada normal olmayan bir şeyler vardı.

Elimi indirip rahatsızlık içinde geri çekildim. Tekrar etrafıma bakınırken koridordaki kamera dikkatimi çekti.

Hayır.

Silah.

Duvarın tavanla birleştiği noktada ucu bana doğru dönük, hareket eden büyük bir silah vardı. Silahın hemen üzerinde ise silaha yapışık gibi görünen bir kamera duruyordu.

Ne gördüğümü idrak etmeye çalışarak birkaç saniye o noktaya bakakaldım. Kalp atışlarım deli gibi hızlanırken telefonumu cebimden çıkardım. Hızla annemi aradığımda numara çalmadan arama ekranı kapandı. Ellerim titrerken gözlerim telefonun üst kısmına kaydı. Telefonum çekmiyordu.

Koşarak asansöre gittiğimde asansörün artık bu katta olmadığını fark ettim. Israrla asansörü çağırmak için tuşa basarken, “Ne?” dedim kısık sesle. Kırmızı yazıyla parıldayan ‘*kullanım dışı*’ yazısı alay eder gibi bana bakıyordu.

Şakaklarım zonklarken aceleyle merdivenlere doğru yöneldim. İlk basamağa adım attığım anda ritmik adım sesleri kulağımı doldurdu.

Merdivenin ucunda duran bedeni gördüm.

Siyah, tüm yüzünü kapatan bir maske takmış bir adamdı. Saçları maskenin altında kaybolmuştu, maskedeki tek delik göz boşluklarındaydı. Üzerinde siyah bir gömlekle siyah kumaş pantolon vardı. Ellerini kaplayan siyah eldivenler giymişti.

Geriye doğru adım attım. Bu adam da neyin nesiydi? Hırsız gibi giyinmişti.

Bu aptal binada neler dönüyordu? Kapı neden tuhaftı? Ko-

OYUNBAZ

ridorda neden silah asılıydı? Kaçmam gerektiğini biliyordum ama... nereye kaçacaktım?

“Oyuna hoş geldin, *Tutsak 7*.”

Adamın tok, metalik sesi aramızda asılı kaldı. Ses değiştirme cihazı kullanıyordu. Kaşlarım çatılırken panikle dudaklarımı araladım. “Affedersiniz?” dedim sorarcasına.

Hiçbir şey olmamış gibi yanından geçip gitmem, ona cevap vermemem gerekiyordu ama bacaklarım kıpırdamayı reddediyordu.

“Buradan çıkamazsın.”

Geriye doğru bir adım attım. Koşarak yanından geçebildim. Adamın silahı var mıydı? Üzerinde silah göremiyordum ancak kendi bedeni bile bana karşı bir silaha dönüşebilirdi.

Öleceğim, diye düşündüm dehşet içinde. Ne konuşabiliyor ne de kıpırdatabiliyordum. Annemin dile getirdiği o kâbuslardan biri başıma gelmişti. Ben ise sadece... *Donakalmıştım*.

Arkamda kapının açıldığını duyunca kafamı hızla çevirdim. Gözlerimin takıldığı ilk şey kapının önüne çekilmiş kırmızı, kalın şeritti. Gözlerim biraz daha yukarıya kaydığında onları gördüm. Birkaç erkek kırmızı şeridin diğer tarafından bana bakıyordu.

Ağzım kururken zar zor yutkundum. “Burası Melis’in evi mi?” Merdivenden uzaklaşarak kapıya doğru bir adım attım. Sesim tizleşmişti. “Asansör bozuldu ve...” Sesim bir fısıltıya dönüştü. “Merdivende tuhaf, maskeli bir adam var.”

“Yeni biri daha,” dedi içlerinden biri. Dehşete düşmüş gibiydi, gözlerimin içine baktığında orada gördüğüm tek şey korkuydu.

“Melis kim?”

Asansöre doğru geriledim.

İşlerin kontrolden çıktığını hissedebiliyordum. Tişörtüm soğuk soğuk terleyen bedenime yapışmıştı, nefes almak gittikçe güçleşiyordu. Bu kriz hali geçmişimden bana kalan en kötü mirastı.

IŞIL LİMAE

Tanıdık.

Şimdi olmaması gerekiyordu.

Maskeli adamın bana yaklaştığını geç fark etmiştim. Çantamı, sırtımdan kopartırcasına almaya çalıştığımda çığlık attım. Kollarımı bedenime yapıştırıp çıkarmasına engel olmaya çalıştım.

“Yardım edin!” diye bağırdım dairenin içindekilere doğru. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya süzülüyordu. Ayaklarımı yere iyice bastırıp merdivenlere doğru kendimi çekmeye çalıştım. “Yalvarırım, yardım edin!”

Gözlerimin içine baktılar ancak hiçbir şey yapmadılar. Hayal kırıklığı göğsümü sıkıştırırken aslında buna şaşırırmam gerektiğini biliyordum. İnsanlar birbirlerinin çığlıklarını ne zaman umursamışlardı ki?

Tekme atmayı denesem de adam beni çok sıkı tutuyordu. Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. Dizlerim çaresizlikle titriyordu. Kelimeleri kuracak gücüm olmadığından avazım çıktığı kadar bağırp çığlık atıyordum.

Neden kimse beni duymuyordu?

Neden kimse yardım etmiyordu?

Lütfen yardım edin!

Adam cebimden telefonumu çekip aldı. Ben debelendikçe, ona vurmaya çalıştıkça tutuşu daha da kuvvetli bir hal alıyordu. Ona her karşı koyuşumda gücüm azalıyor, kollarım acıyla sızlıyordu. Bacaklarımdaki güç çekilmişti. Öyle ki adam beni bırakırsa yere kapaklanacağımdan emindim. Beni yerde sürükleyişini durduramıyordum.

Telefonum yere düşünce kırıldığını ilan eden bir çarpma sesi kulaklarımı doldurdu. Adam beni daireye doğru sürüklerken küfredip telefona bir tekme attı. Telefon duvara çarpıp parçalanırken gözlerim irileşti.

“Hayır!” diye çığlık attım.

“Kes sesini!” diye bağırdı adam. Saçlarımdan tutarak beni dairenin içine doğru fırlattığında yüzüstü yere yapıştım. Çene-

OYUNBAZ

me bir ağı yayıldı. Dairenin içinde olan adamlar kolumdan tutup beni daha da içeriye çekerken acıyla çığlık attım.

“Dokunmayın bana!” diye bağırırken yaşların boşaldığı gözlerimi sımsıkı kapatmış, cenin pozisyonu almıştım. Kollarım, kendi bedenimi sıkıca sarmıştı.

“Acele edin!” diyen yabancı bir ses işittim. Ardından başka sesler onu kovaladı.

“Kırmızı alandan uzaklaştırın!”

Yanağım yere sürtünürken bedenim öylece sürükleniyordu.

Yabancı dokunuşlar kıyafetlerimi çekiştiriyordu. Ağzımı midemden gelen asidin bıraktığı ekşilik kaplamıştı. Gözlerimi açıp kim olduklarına dahi bakamıyor, korkudan ağlayamıyordum bile. Zamanın donmasını diliyordum çünkü bu kâbustan tek kaçış yolum buydu.

“Kıza düzgün davransana, it.”

Bana ne yapacaklardı?

Bulanık bir zihinle kapının kapanma sesini duydum.

Ardından silah sesleri yükseldi.

Bir sürü küfür peş peşe sıralandı.

Silah sesleri, zihnimin içinden gittikçe uzaklaştı. Kapalı gözlerimin üzerine başka bir karanlık çökmeye başladı. Dudaklarım aralıktı ama ne konuşabiliyor ne de çığlık atabiliyordum. Her şey durmuştu.

Tek dileğim acısız bir ölümdü.

Bunların hiçbirisi gerçek değildi. Öyle olmalıydı. Bedenimi kavrayan tutuşlar, etrafımda dolanan endişeli fısıltılar, gıcırtilar ve kapının kapanış sesi...

Gerçek olmamalıydı.

Ancak öyleydi.

Gözlerimi açmak istesem de gücüm yetmiyordu, sanki göz kapaklarıma ağır bir yük binmişti. Kollarım ve omuzlarım ağrıyor, yanaklarımda hafif bir sızı hissediyordum. Burnumun, gözlüğümle temas ettiği yerde belli belirsiz bir acı vardı.

IŞIL LİMAE

Gözlerimi biraz olsun aralamayı başardığımda karşılaştığım bulanıklığa karşı refleks olarak gözlerimi kırptırdım. Elimi kaldırıp parmak uçlarımı yavaşça yüzüme değdirdim ve gözlüğümün yerinde olduğundan emin oldum. Gözlerimi her kırptışında görüntü yavaş yavaş netleşiyordu.

Kendimi krem rengi bir tavana bakarken buldum. Nerede olduğumu anımsamaya çalışırken emin olduğum tek şey kendi odamda olmadığımды.

Evde değildim.

En son ben...

Yaşananlar zihnime gülle gibi çökünce aniden bedenimi bir ürperti sardı. *Koridor, silah, kamera, erkekler, maskeli adam...* Gözlerim irileşirken aceleyle doğruldum. Etrafa hızla bakınıp kimsenin salonda olmadığından emin olduktan sonra kafamı eğip *bedenime* baktım. Kıyafetlerim üzerimdeydi.

Histerik bir nefes verirken gözlerim doldu, çığlıklar boğazıma dizildi. Dudaklarımdan dökülen gürültülü nefesleri kontrol altına almaya çalıştım.

Etrafı dikkatle inceledim. Üç farklı koridora açılan, bir televizyonun, büyük bir koltuk takımının ve kitaplarla dolu bir kitaplığın olduğu bir salonda, koltuğun üzerindeydim.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Koltuktan sarkıttığım bacaklarım sanki bir uzvum değil, taşımak zorunda olduğum ağır metal külçelerdi. Ses çıkarmamaya özen göstererek yavaşça yere bastım. Kalp atışlarım kulağımda uğulduyordu. Avuçlarımda biriken teri tişörtüme silip koltuğun etrafından dolandım.

Kaçırılmıştım.

Hayır, kaçırılmak doğru kelime olmazdı.

Bir kâbusa *kendi ayaklarımla* yürümüştüm.

Bir apartmandaydım. Kapıdan dışarıya çıkmayı başarıp çığlık atarsam birilerinin sesimi duyması *gerekiyordu*. Ancak işlerin böyle yürümeyeceğinin farkındaydım. Koridorda ne kadar bağırısam da kimse bana yardım etmeye gelmemiştı.

OYUNBAZ

Bakışlarım dış kapıya açılan geniş koridora kaydı. Kapının üzerinde kapı kolu yoktu. Kapıyı nasıl açacaktım?

Pencereden sarkıp bağırmam işe yarar mıydı?

Bunu başka kadınlar da denemişti. Hepsini haberlerde gördün.

Bakışlarımı, pencerelerin üzerinde gezdirdim. Pencerelerin de kapı gibi açmak için bir kolu yoktu. Binanın olduğu yokuşu tırmanırken etrafta hiçbir market veya bakkal görmemiştim. Pencereyi açabilseydim bile beni duyabilecek birinin olma olasılığı düşüktü.

Uzaktan gelen, belli belirsiz fısıltıları işittim. Kelimelerini seçemiyordum. Gözlerimi bir koridora açılan boşluğa çevirdim. Televizyona doğru ilerlemediğim sürece beni o boşluktan göremezlerdi.

Fark ettiğim gerçekleri düşünmemeye çalışsam bile bir kafesin kapısının ağır ağır üzerime kapandığını hissediyordum. Beni duymamaları gerekiyordu. Sessizce kaçmalıyım.

Hızla dış kapıya doğru yürümeye başladığım anda bir gıcirtı sesi kulaklarımı doldurdu. Bedenim donup kalırken bakışlarım sesin kaynağını bulmuştu.

Duvarın tavanla bulunduğu köşede, üzerinde kamera olan büyük bir silah asılıydı. Koridordakinin aynısıydı. Silah ağır hareketlerle kıpırdıyordu. Birkaç saniye sonra bana doğru dönmüş bir şekilde hareketsiz kaldığında donup kaldım.

Hadi! İleriye doğru bir adım daha atmayı denedim ancak kıpırdayamıyordum. Bir adım at!

Çılgılık atmadı, karşı koymadı. Failler haberlerde böyle derdi. Kaçmaya çalışmadı.

Dehşet içinde gözlerimi duvarın diğer köşelerine kaydardım. *Bir silah daha. Ardından bir tane daha... Az çok görebildiğim koridorda bir tane daha.*

Böyle bir şey nasıl *gerçek* olabilirdi?

Dehşet kanımda dolaşırken hızlı ve sessiz birkaç adım attım. Aynı gıcirtı tekrar duraksamama neden oldu. Kameralı si-

lahlar her hareketimi takip ediyordu. Kameralar kayıttaysa beni kameralardan takip ediyor olabilirlerdi.

Acele etmem gerekiyordu.

Zihnimin sivri köşelerine çarpan düşünceler ise silahlardan korkuyordu.

Neden burada olduğumu bilmiyordum. Tek bildiğim ölmek istemediğimdi.

Bacaklarımı zorlukla hareket ettirmeyi başardım. Öne doğru atıldığım anda bir erkek sesi arkamdan yükseldi. “Dur!” Paniklerken aceleyle bir adım daha attım.

Yakınımdaydı, bunu biliyordum. Beni burada tutmak istiyordu. Beni hapsetmek istiyordu. Erkekler bunu isterdi.

Kapıya doğru atılıp yumruğumu kapıya indirdim. “Yardım edin!” diye bağırdım tüm gücümle. “Beni kaçırdılar! Yardım edin!” Demir kapıyı yumruklamaya devam ederken hareketli silahların çıkardığı gıcırtıyı belli belirsiz duyabiliyordum.

“Aptal!” diye bağırdı aynı ses evi titretecek kadar yüksek bir tonla. Kollar, belime dolanıp beni geriye doğru çekerken ateşlenen silahların sesleri kulaklarımın içine doldu. Çığlık atarken bedenim geriye doğru çekildi.

Gözlerim, gördüğüm harekete odaklanmaya çalışıyordu. Mermiler sağlı sollu, kapının önünden hızla geçerlerken ölümü görüyordum. Az önce durduğum yer mermi yağmuruna tutulmuştu.

Bir saniye. Beni ölümden ayıran tek şey bu bir saniyeydi.

Belimi saran kollar sıkılaştı, geriye doğru bir adım daha çekildim. Bazı mermiler zemine çarpıp sekerek yerde yuvarlanırken bazıları duvara çarparak durdu. İrileşmiş gözlerle yuvarlanan mermilere bakakalmıştım.

“İyi misin?” Konuşan kişinin sesi güçlükle çıkmıştı. Epey yakınımdan gelen ses, kollarını belime dolayan kişiye aitti. Cevap vermedim. *Veremedim.*

İyi miydim? Bana bir şey olduysa bile bunu hissetmiyordum. Çenemi eğip gözlerimi bedenime çevirdim ve üzerimde

OYUNBAZ

kanlı bir yara aradım. Belime sarılmış bir yabancının kolunu idrak ettiğimde ürperdim. Gözyaşlarım gözlüğümün camlarına doğru damlarken görüşüm bulanıklaştı.

Bulunduğum pozisyonu fark ederken, “Bırak beni!” diye bağırdım çırpınarak. Şaşırtıcı bir şekilde adam ellerini anında üzerimden çekti. Hızla ona döndüğümde çoktan geriye doğru birkaç adım atmış, dolmuş gözlerimle yüzüne bakıyordum.

Dağınık saçları sarının tuhaf, koyu bir tonunda olan biri karşımda duruyordu. Kahverengi kaşları, kahverengi gözlerinin üzerinde çatılmıştı ve neredeyse iç içe girecekti. Kemikli yüzü gergindi ve... *korkutucu* gözüküyordu.

Bakışlarım koluna kaydığında boğazımdan yaralı hayvanları andıran bir ses yükseldi. Bir elimi ağzıma kapatırken kusmak için verdiğim çaba güneşin doğuşunu bile engelleyebilirdi.

Kan. Gördüğüm şey kandı.

Adamın kolunun kenarında bir kurşun yarası vardı, aşağıya doğru akan kan kırmızı bir şerit oluşturuyordu. “Aptal kız,” derken sesi donuktu. “Yerde kırmızı çizgiler varsa bu bir uyarı taşıyordur. Normal insanlar böyle düşünür, değil mi? Ne hayal ediyordun?”

Kaçmayı.

“Egemen!” diye bağıran bir adam koşar adımlarla bize doğru gelirken bir adım daha geri çekildim.

“Kırmızı çizgilerin diğer tarafına öylece geçemezsin,” diye devam etti sarışın. Yanımıza gelen adamı umursamamıştı bile. “Silahlar harekete geçer. *İstisnasız.*”

“Egemen!” Gelen kişi nefes nefese yanımızda durdu. Kıvrık saçlı, ela gözlü adam beni süzdükten sonra bakışlarını Egemen’e çevirdi. Bir eliyle onun kolunu sertçe kavradı. “Has... Bu ne?”

Egemen bakışlarını benden ayırıp kolundaki yaraya çevirdi. Yarasını incelerken yüzünde sanki hiçbir şey olmamış gibi tuhaf bir ifade vardı. “Acıtıyormuş.”

Egemen’e bakarken, “Bu nasıl oldu?” diye sordu kıvrık

saçlı adam sert bir sesle. Gözleri yuvarlanmayı bırakmış mer. milere kaydığında yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi.

“Sence nasıl oldu, süper zekâ?” diye tersledi Egemen. Do. nukluğundan bir anda kurtulmuştu. “Duvara çarpmış gibi mi gözüküyorum?”

“Uyuzluk etmeyi bir dakikalığına bırakır mısın?”

“Sadece sıyrık,” dedi Egemen kolunu indirip diğer adama dönerken. Konuşmasındaki rahatlığa rağmen teninin rengi atmıştı. Ağzından verdiği düzensiz nefesleri duyabiliyordum. “Kız *tabii ki* kendini kırmızı alanın içine attı. Ölmemesi için uğraşıyordum. Geri zekâlı sürüsü, ne bekliyordunuz? Size birimizin yanında kalması gerektiğini *söylemişim.*”

“Sence bu yara sadece *sıyrık* mı?”

İki yabancı karşısında tek isteğim, onlar bana bir şey yapmadan uzaklaşmaktı ancak bacaklarımı kıpırdatamıyordum. Tekrar hareket edebilsem bile kırmızı çizginin diğer tarafına tekrar geçebilecek cesareti ya da korkaklığı kendimde bulabilir miydim, bilmiyordum.

Kıvırcık saçlı adam, Egemen’in kolunu kaldırdı. Mermi kolunun kenarını sıyırmış, etinden bir parça koparmıştı. Kıp kırmızı olmuş yaradan akan kan damlaları, dirseğine doğru yol alıyordu. Kolunu bıraktığında kan akışı yönünü değiştirdi.

“Bununla ilgilenmeliyiz,” dedi kıvırcık saçlı adam iç geçirirken. Kafasını kaldırıp doğrudan bana baktı. “Adım Kutay. Böyle bir şeye şahit olduğun için üzgünüm. Ne kadar korktuğunu görebiliyorum ama seni buraya hapseden biz değiliz. Lütfen... Sadece koltuklara geçip istediğin bir yere otur. Bayıldığında kırmızı bölgeye düşmek istemezsin.”

Kısa bir sessizlik oldu.

Kolundan hâlâ kan akan Egemen derin nefesler alıp verirken bana bir bakış attı. “Bayılacak gibi duruyorsun,” diye ekledi.

Onlar... Onlar beni buraya hapseden kişiler *değil miydi?*

Tüm bedenim düşüncelerimle birlikte uyuşmuştu. Söylediklerini yapmak zorundaymış gibi hissediyordum. Kaderim, her şeyim onların elindeydi. *Ben* onların elindeydim.

OYUNBAZ

Kendimi zorlayarak yavaş adımlarla salona ilerledim. Siyah, yer yer aşınmış ikili koltuğa oturup yumruk yaptığım ellerimi dizlerimin üzerine yerleştirdim. Böylece hem salonun açıldığı küçük koridoru hem de dış kapıyı görebiliyordum.

“İyi misiniz?” Yabancı, yeni bir ses salonun açıldığı küçük koridordan geliyordu. “Silahlar neden çalışmış, Kutay? Yaşıyorlar mı?”

“Buraya gelmeyin!” diye bağırdı Kutay. “Bir şey yok! Yaşıyoruz!” Sanki bu bile bir lütuflmuş gibi konuşmuştu. Gözlerim acıyla sızlarken sessizce yutkundum. Ağzım kurumuştur.

Egemen tekli koltuğa otururken bir eliyle kolundaki yarayı tutuyordu. Kan, parmaklarının arasından taşmaya başlamıştı.

Yaraya tekrar baktıktan sonra, “İlk yardım çantasını alıp geliyorum,” dedi Kutay hızla.

Salondan çıkıp gittiğinde ne Egemen ne de ben tek kelime ettik. Gözlerimi kaçırıp kendi dizlerimi izlerken aramızda oluşan gerginlik sanki havayı ağırlaştırmıştı. Nefes alırken güçlük çekiyordum.

“İnanması zor gelebilir ama...” Egemen sessizliği bozduğunda bile kafamı kaldırıp ona bakamamıştım. “Buradaki hiç kimse senin kötülüğünü istemiyor. Hepimiz buraya hapsedildik ve hayatta kalmaya çalışıyoruz.”

Ne?

Kendisini de mi *kurban* olarak değerlendiriyordu?

Elinde çantayla odaya giren Kutay, çantayı küçük masaya yerleştirdi. Gözlerimi sadece biraz yukarıya kaydırıp ilk yardım çantasını açmasını izledim. Kutunun içinde adını bilmediğim bir sürü tıbbi malzeme vardı.

Bu adam bir *doktor* muydu? Hayır, doktor olmak için fazla genç görünüyordu.

Kutay, Egemen’in yarasıyla uğraşırken kulağımı dolduran tek ses Egemen’in kısıp sesle ettiği küfürler ve derin nefesleriydi. Her nefesi tüylerimi diken diken ederken bedenimi tekrar hissedebilmeye başladığımı fark ettim. Parmaklarımı kıpırdata-

İŞİL LİMAE

biliyor, dudaklarımı hissedebiliyordum. Nefeslerim düzelmeye başlamıştı ancak deli gibi çarpan kalbimin ritmi bir türlü yavaşlamıyordu.

Yine de beni ele geçiren panikataktan adım adım uzaklaşgımı hissedebiliyordum.

Kutay işini bitirene kadar derin sessizlik devam etti. En sonunda Egemen, kolunu sağa sola çevirip yüzünü buruşturarak kolundaki sargıya baktı. Acısını belli eden tek şey gergin çerhatlarıydı. Gözlerini bana çevirdiğinde bakışları beni yerimihladı. “Kırmızı çizgiden diğer tarafa adım atmayacaksın,” dedi uyarıcı bir tonla. “Ölüp ölmeyeceğin kesin olmasa da vurulacağın kesindir.”

“Kıza her şeyi sırayla anlatmalıyız,” dedi Kutay azarlar gibi İlk yardım çantasını kapatıp ayağa kalktı. Ellerindeki kana tiksinti dolu bir bakış attıktan sonra üçlü koltuğa oturdu. “Ben Kutay Alp Kaptan, Tutsak 4. Bilmen gereken ilk şey... Sana zarar vermeyeceğiz. Egemen’in söyledikleri doğru. Biz de buraya senin gibi hapsedildik. İnanmak zor ama...”

Kim böyle bir şeye inanırdı? Tabii ki hiçbirine inanmıyordum.

“Gördüğün gibi silahlar gerçek. Lütfen ani bir hareket yapmadan önce yerdeki kırmızı çizgilerin ardına geçmemeye çalış. Bu evin kuralları var ve kuralları belirleyen bizler değiliz.”

“Lütfen,” dedim aniden. Sesim kurumuş toprağın çatlakları gibi parçalara ayrılmıştı. Kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyordum. “Lütfen. Bırakın beni, gideyim.” Nefesim boğazımda takılı kaldı. “Hiç... Hiç kimseye, hiçbir şey söylemem.”

“Biz düşündüğün kişiler değiliz,” dedi Kutay. Sanki çocuk ikna etmeye çalışıyordu. “Buradaki herkes senin gibi kurban. Emin ol, tek yapmaya çalıştığım şey neler olduğunu anlamayı sağlamak.”

“Bir erkeğin kurban olması ona uzak bir ihtimal gibi geliyordur,” dedi Egemen.

Bu hikâyeye kolayca inanmamı bekliyorlardı! Bu sikik ev

OYUNBAZ

bir kamera şakası gibi düzenlenmişti. Beni korkutan şey duvara asılı silahları, izlediğim hiçbir gerilim filminde veya şaka programında görmemiş olmam değildi. Bir tanesi bile korkmam için yeterliyken bu evde *birkaç* erkeğin olmasıydı.

“Lütfen,” dedim güçlkle.

Kutay gözlerini kısa bir an sabır dileniyormuş gibi kapattı. Derin bir nefes aldığıında gri tişörtü göğsüyle birlikte yükseldi. “Bak,” dediğinde sesi tekrar yumuşamıştı. Ela gözlerini tekrar aralayıp doğrudan yüzüme baktı. “Buraya gelmen için seni nasıl kandırdı bilmiyorum fakat hepimizi bir şekilde kandırmıştı. En azından biz sadece erkektik. Bir kız olarak uyandığın anda böyle bir evle ve bizimle karşılaşman senin için daha zor olmalı. Neler hissettiğini tahmin bile edemem.”

Bir süre öylece durduk. Söylediklerini kendi kendime tekrar ettim. Bana zarar vermek istiyorlarsa neden inatla kendilerinin masum olduğunu kanıtlamaya çalışıyorlardı? “Neden size inanayım?” derken sesimde kontrol edemediğim bir sertlik vardı.

“Sanırım buna mantıklı bir cevap veremem.” Cevap veren yine Kutay’dı.

“Bu yara yeterince kanıtlıyor,” dedi Egemen ifadesiz bir sesle. İki kolunu da karnına bastırmıştı. “Tanımadığım bir kız için ölümden dönmeye meraklı değilim.”

Egemen’in dobra tavrını örtmeye çalışarak, “Dokuz ay gibi bir süredir burada tutsağım,” diye ekledi Kutay. “Neden beni seçtiğini bilmiyorum. Aylardır dış dünyayla iletişimim yok. Buraya ev bakmayı umarak gelmişim. İlk gün yaşadıklarım senin yaşadıkların gibiydi. Neler olduğunu anlamamıştım. Siyah maskeli adamlar elimdeki her şeyi alıp beni buraya attılar.”

Koridordan gelen konuşma sesleri yükseldiğinde o tarafa doğru bir bakış attım. Bedenime, acizliğimi gösteren bir ürperti yayıldı.

Kutay gözlerimdeki korkuyu görmüş gibi, “Diğerleri mutfakta bekliyor,” dedi yumuşak bir sesle. “Altı kişiyiz. Yani... Kişiydik.” Kısa bir an duraksadı. “Uyanınca bir sürü erkek gör-

IŞIL LİMAE

mek istemeyeceğini düşündük. Korkmanı istemedik. *Korkmanı* birimiz gelip seninle konuşacaktı ama ayılır ayılmaz bu *ayılır* korkacağını akıl edemedik.”

“Melis’le proje sunumuna çalışacaktık,” dedim zorlukla. Gözlerim yalvarırcasına yüzüne doğru çevrildi. “Bana burada, adresini o atmıştı, onun için gelmiştim.”

Kutay gözlerini kaçırıp kafasını sağa sola salladı. “Üzgünüm,” dedi güçlkle. “Muhtemelen Melis’in sana mesaj atmasından haberi bile yoktur.”

“Ya da *ona* çalışıyordu,” dedi Egemen.

Göğsüm çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Tüm bunlar çok fazla geliyordu. Burada olmak istemiyordum, uyanıp kendimi evimde bulmak istiyordum.

Bu akşam eve dönemezsem annem... Annem *delirirdi*. Birbirimizin her şeyiydik. Bensiz yapamazdı. Ben... Sınavım vardı. Sınava çalışmam gerekiyordu. Üniversiteye gidecektim. Burada olmamalıydım.

Burada olmamalıydım.

“Bir şansımız olabilir,” dedi Kutay beni yatıştırmaya çalışarak. Gözlerinin ışıldadığına yemin edebilirdim. “Buraya geldiğini annene, babana veya bir tanıdığına söyledin mi? Yolda seni gören arkadaşın, tanıdığın oldu mu?”

Sanki cevapları sadece gözlerime bakarak öğrenebilecekmiş gibi pürdikkat yüzüme bakıyordu. Nefes alabiliyor muydum? Kontrol etme amaçlı kesik bir nefes aldım. Hâlâ göğsümden mideme kadar uzanan bir yanma hissediyordum.

“Ben...” diye mırıldandım güçlkle. Vicdanım, tüm ruhumu baskı altında bırakırken gözlerim doldu. Anneme *yalan söylemiştim*. Kartal’da olacağımı söylemiştim ama İstanbul’un diğer ucuna gitmiştim. Abarttığını düşünmüştüm. Beni boş yere kısıtladığını, fazla televizyon izlediğini...

Egemen gözlerini devirdi. “Cevapları almayı bilmiyorsun.” Bedenini bana doğru çevirdiğinde tüm dikkati benim üzerimde gibi gözücüyordu. “Öncelikle adını öğrenebilir miyim?”

OYUNBAZ

Cevap vermezsem ne olurdu? Bunun benim için bir bedeli olur muydu? Yalan söylesem bunu anlarlar mıydı ya da yalan söylemek bana bir şey kazandırır mıydı? Düşünürken ihtimalleri tarttığım terazinin ağır bastığı yön sürekli değişiyordu.

Bir süre sonra, "Afra..." dedim kısık sesle. "Afra Ahsen Çakmak."

"Hangi ismi kullanıyorsun?"

"Afra."

Egemen'in gözleri yüzümde dolaştı. "Korkman gereken kişi orada, Afra," derken sesi alçalmıştı. İşaretparmağıyla işaret ettiği yere bakışlarımı çevirdiğimde beni kameralı silahlar karşıladı. "Adı Ölüm."

"Bizi buraya hapseden manyağın adı," dedi Kutay araya girerek.

Ölüm.

Ne kadar ürkütücü bir lakaptı. Sanki bir şeylerin sonunu çağırıyordu.

"Bizim kurtulma şansımız yoksa senin de kurtulma şansın yok demektir," dedi Egemen ağır ağır. "İşin basit matematiği bu. Artık aynı geminin yolcusuyuz. İçeride dört kişi daha var ve sana bir şey yapmak isteyen türden insanlar olsaydık bu çoktan gerçekleşirdi."

Tüylerim diken diken oldu. Neyi ima ettiğini hepimiz biliyorduk. İstemsizce kaşlarım çatılırken ıslak gözlerimle dik dik yüzüne baktım. Bakışlarıma aynı şekilde karşılık verdi.

"Haberlerde ya da orada burada bir şeyler duydun mu?" diye sordu Egemen bakışlarıma aldırmadan. "Kayıp erkeklerin haberleri, kaçırılan çocuklar, kayıplara karışan yetişkinler... Her şekilde olur." Dişlerini birbirine bastırarak güldü. "Herhangi bir orospu çocuğu bizi arıyor mu?"

Silahlar ufak bir gıcırta çıkardığında ürpererek gözlerimi köşeye çevirdim. Sanki Egemen'e doğru dönmüşlerdi.

"Ölüm küfür sevmiyor," dedi Kutay bana bakmadan. "Silahların üzerine daha az çevrilmesini istiyorsan küfretmemek yapmaman gereken şeylerden sadece biri."

IŞIL LİMAE

Gözlerimi silahlardan birine çevirdim. Ardından bakışlarım parmaklıkların olduğu pencereye kaydı. Dışarıda güneş... Orada bir yerlerde insanlar bugünü yaşıyordu. Annem bir saat sonra beni arayacak, geciktiğim için meraklanacaktı.

Onlara doğruyu söylemeli miydim? Yüzlerinde kötü niyetli dair bir şey görmesem bile böyle bir hikâyeye nasıl inanacaktım ki? Erkeklerle güvenmektense kendimi bıçaklamayı tercih ederdim. Öte yandan Egemen söylediklerinde haklıydı. Bir erkek bana zarar vermek isteseydi bunu çoktan yapmış olurdu.

“Anneme yalan söyledim,” diye itiraf ettim. Yanaklarımda doğru birkaç damla gözyaşı süzüldü. Bakışlarım Kutay’a baktı. “Beni Kartal’da sanıyor. Çatalca’ya geleceğimi bilmiyordu. Ama... Ama telefon sinyalinden polisler beni bulabilirler, değil mi?”

“Hepimizin telefon sinyali vardı,” dedi Egemen. “Hiçbirimizi bulamadılar. Ölüm sanki hiç var olmamışız gibi izimizi kaybettirmiş.”

Kutay’ın yüzünde bir hayal kırıklığı belirirken bir elini çenesine dayadı. “Sorun değil,” dedi kısık sesle. “Muhtemelen Ölüm, onun yalan söyleyeceğini bile biliyordu.”

“Nasıl?” diye fısıldadım güçlkle. “Anneme uzağa gideceğimi söylemeyeceğimi nereden bilebilir?”

“Nerede oturuyorsun?” diye sordu Kutay.

“Pendik,” diye mırıldandım.

“Onca yolu bir proje için mi geldin?” derken Kutay’ın yüzünde şaşkınlık vardı.

Kafamı sallayarak onu onayladım. Dolmuş gözlerimi tekrar Egemen’e çevirdim. Dişlerini birbirine bastırduğunda yüzündeki köşeler belirginlik kazandı. Gözlerimi kaçırmak istiyordum ancak tepkilerini görmem gerekiyordu. “Kayıpları arayan programları annem çok izler. Sabah ortadan kaybolan birinden bahsetti. Adam aylardır kayıpmış.”

Kutay’ın yüzü bir an aydınlanır gibi oldu fakat bu kısa sürmüştü. Verdiği tepkiler anlattıkları hikâyeye inanmam gerekti-

gini gösteriyordu. “Biz değilizdir,” dedi boğuk bir sesle. “Ölüm, ağlarını iyi dokuyor. Bizi arayan birileri olduğunu sanmıyorum.” Kısa bir an güldü. “En fazla cesedimizi arıyorlardır.”

Egemen, Kutay’ın söylediklerini umursamadı. “Annen başka bir şeyden bahsetti mi?” diye sordu yavaşça. “Adamla ilgili herhangi bir şey hatırlıyor musun?”

Sertçe yutkundum. “Adam biraz safmış,” dedim kendimi hatırlamak için zorlarken. “Kimseyle arası kötü değilmiş. Bir de... Yirmi yaşındaydı sanırım.”

“Başka bir şey?” dedi Egemen sorarcasına.

“Hatırlamıyorum,” diye itiraf ettim. Annem sürekli programdaki olaylar hakkında konuşurdu. Anlattıkları bir kulağımdan girer, diğer kulağımdan çıkardı. Bunları hatırlayabilmem bile bir mucizeydi. Bu sabahı yıllar önce yaşamışım gibi hissediyordum.

“Yirmi yaşındaysa...” dedi Kutay, Egemen’e tuhaf bir ifadeyle bakarken.

Egemen yutkundu. “Umut etmek tehlikelidir, dikkat et.” Bunu söylemesine rağmen kendisi bile umutlanmış gibiydi. Söylediklerimde onları umutlandıran ne olduğunu anlamamıştım fakat bana zarar vereceklerine dair şüphelerim biraz olsun hafiflemişti.

Odaya aniden başka bir beden daha daldığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Kirli sakallı, büyük burunlu, kahverengi saçlı, hafif kaslı bir adamdı. Bana bakarak sırtırken eğilerek reverans yaptı.

Parmaklarımı dizlerime sapladım. Ne yapıyordu bu herif?

“Ben Çağrı, Tutsak 5. Böyle deyince şekilli duruyor,” dedi yılışık bir şekilde. “Yaş yirmi. Sen kaç yaşındasın, fıstık?”

Söylediği kelimeye karşı ona bakakaldım. İçimde tekrar sivrilen korkum bir nabız gibi atmaya başladı. Hızla gözlerimi kaçırıp bakışlarımı masaya sabitledim.

Kendimi kırmızı çizginin diğer tarafına atma isteğim anlık olarak dayanılmaz bir hal almıştı.

“Oğlum, bak,” dedi Kutay. Benimle konuşurken kullanı, ses tonu tamamen değişmiş, sesi yükselmışti. “Cevçek ge, konuşma! Adam gibi davran. Kız zaten gelmeli çok şey görü,

“Ne oldu ki? Hem adı neymiş?”

Adımı söylemek istemiyordum.

Gözlerimi masadan ayırıp bize doğru yaklaşan Çağrı den, herife baktım. Silahlar onun her hareketini takip ederken rak, bir tavırla Kutay’ın yanına oturdu. Sanki... silahlara alışmı, ya da silahların ona zarar vermeyeceğinden emindi.

Kutay ona kısa bir bakış attı. “Afra kırmızı bölgeyi geçere, dış kapıdan çıkmaya çalıştı.”

“Harika, tek eksiğimiz zırlak bir kızdı,” dedi iğrenç ada, Ellerim yumruk haline geldi. Bakışlarını bana çevirdi. “Bu ar, da tanıştığımıza memnun oldum, Afra.”

Ben hiç memnun olmamıştım.

“Sorun kızın kaçmak istemesinde değil,” dedi Egemen. “Şi, zin bunu aklınızdan bile geçirmemenizde.”

Çağrı omuz silkti. Yaşananları gram umursuyor gibi gözük, müyordu. “Bir de son konuştuklarınızı duydum. Bizi aradıkla, rını sanmıyorum.” Yüz hatları kararmıştı. “Babam kayıp ilan, bile vermemiştir. Ne de olsa boş para harcama kaynağı yok oldu.”

Anlık bir sessizlik oldu. Çağrı, benim yüzümü izlerken sırı, tı. “Ben zenginim de.”

Zengin olman bir işe yaramamış belli ki, diye düşündüm öfkeyle. Dilimi ısırırken dudaklarımı aralamamak için kendimi zor tuttum.

“Ayrıca burada tutsaksın,” dedi Egemen alayla. Sanki aklı, mı okumuştı. “Paran nasıl da konuşuyor ama piç kurusu.”

Silahlar ona doğru çevrilirken hareketli silahlara alık alık bakmakla yetindim.

“Kızı korkutuyorsunuz,” dedi Kutay sert bir tavırla. “Ayrıca Ölüm’ü sinirlendiriyorsunuz. Yapmayın. Küfretmeden ve kızın üstüne gitmeden konuşun.”

OYUNBAZ

Biri daha salona girdi. Adamda ilk fark ettiğim şey topallıyor oluşuydu. Uzun boyluydu. Dalgalı, kahverengi saçları ve belirgin yüz hatları vardı. Yüzünün güzelliği ilk bakışta fark edilse de çatık kaşları bunu gölgeliyordu.

Gözlerini her içeri girenin yaptığı gibi bana çevirdi. “Mate Bayraktar,” dedi kafasını eğerek. “Umarım bu itler sana düzgün davranmıştır.”

Cevap vermedim.

Mate bacağına baktığımı fark etmiş gibi bir eliyle bacağına vurdu. “Ha, o mu?” Yüzünden karanlık bir ifade geçti. “Silahların gerçek olduğundan emin olmam sağlayacak bir kanıt.”

“Az önce emin oldu,” dedi Kutay iç geçirerek.

“Bir kez daha olsun,” dedi Mate. Gözlerini Egemen’e çevirdi. “Egemen, sıkıntı var mı kolunda?”

“Yok.” Egemen dişleri arasından konuşmuştu.

“Mate iki yıldır falan bu evde yaşıyor,” diye birden ilan etti Çağrı. Bana bakarak konuşuyordu. *İki yıl mı? İki yıl. İki. Yıl.* “Biraz delirmiş gibi davranırsa gülüp geç. Tamamen sıyırmış, kendini koğuş lideri falan sanıyor.”

“Dua et kız var,” dedi Mate sakinleşmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes alırken. “Kimse ona koğuş lideri demez, sosyete götü seni. Koğuş ağası denir.”

Kutay’m dudakları ince bir çizgi halini aldı. “Sarp ve Gökhan neden gelmedi?”

Mate duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sarp konserveleri yemekle meşgul,” dedi mutfığa doğru kısa bir bakış atarak. “Bu gidişle akşama aç kalacağız.” Bakışları benim üzerimde bir saniyeden fazla oyalanmamıştı. Bana odaklanmaması içimi biraz olsun rahatlatmıştı.

“Harika, gerçekten depresyonda.” Kutay koltukta geriye doğru yaslandı.

Mate, ona ters bir bakış attı. “Bazılarımız birkaç aydır değil, bir yılı aşkın süredir burada,” dedi iğneleyici bir şekilde. “Hiç birimizin akıl sağlığı normal değil.”

İŞİL LİMAE

Bunun beni teselli etmesi mi gerekiyordu? Hayır. Ben ne, daha çok korkmaya başlamıştım. İki yıldır bir kadın olmuş, akıl sağlığı yerinde olmayan bir adamın karşısında şanssız bile olmayan bir haldeydim. En iyi seçeneğim elli yenden mermi yiyerek ölmektir.

Kutay da gözlerini diğerlerinin üzerinde gezdirdi. "Yine biri artık yedinci konserveyi yememesi gerektiğini Sarp'a söylemeli. Nasıl olsa sahibi geldi."

İçeriye biri daha girdiğinde salonun gitgide bir ahıra dönüşümünü düşünmeye başlamıştım.

Yeni gelen kişi ince, uzun bir vücuda sahipti. Teni bembeyaz ve solgundu. Düz siyah saçları alnını örtüyordu. Diğerlerinde, daha küçük gözüküyordu, belki de bunun nedeni yüzünün temiz olmasıydı. Gözleri beni bulduğunda gülümsemeye çalıştı gibi oldu ama daha çok yüzü çarpılmıştı. Sessizce koltuklara yanaşıp yanıma oturdu. "Hoş geldin," dedi tuhaf bir şekilde. Benden olabildiğince uzağa oturduğunu fark etmiştim.

Artık beş erkekle aynı salonda duruyordum.

"Aynen, çok hoş buldu şu an," dedi Çağrı kendi kendine kıkırdarken. "Elemana bak sen... Bu ne heyecan? Yoksa kızlardan mı hoşlanıyorsun?"

Çocuk ona cevap verme zahmetine bile girişmedi. "Ben Gökhan. İki aydır buradayım. Başına gelenler için üzgünüm."

"Bu eleman yumuşak," dedi Çağrı. Ona baktığımda yüzümü ifadesiz tutmak için kendimi zor tuttum. Bana hitap ediş şekli yüzünden hâlâ diken üstündeydim. "Gey yani. Ondan hoşlanacaksan hoşlanma bile. Normal biri değil. Senin türün ilgisini çekmiyor."

Normal olmayan *kendisiydi*.

Gökhan ona soğuk bir şekilde baktıktan sonra gözlerini bana çevirdi. "Duymamazlıktan gelmeye çalış. Buradakilerin hepsi birbirinden nefret ediyor. Hayatında bir gün içinde birinin annesine bu kadar sövüldüğünü görmemiştir." Gözlerini Kutay'a çevirdi. Alnına dökülen saçları neredeyse gözlerini

OYUNBAZ

kapatıyordu. “Lütfen konumuza dönelim. Her şeyi ona açıkladınız mı? Herkesin doğal halini görmek, eve ısınmasını falan sağlamayacak. Bilmesi gerekenleri öğrenmeli.”

“Ölüm’ün kim olduğunu ve yaşadıklarımızın aynı olduğunu söyledik,” dedi Kutay. “Kuralları henüz bilmiyor.”

Nihayet son kişi de salona girdi. Bu Mete’nin dediği, konserveleri yiyen Sarp olmalıydı. Kutay’ın dediğine göre depresyonda olan Sarp.

Sarı, parlak saçları neredeyse beline kadar uzanıyordu. İnce yüzünde keçi sakalı vardı. Bedeninin bazı yerlerinin sarkık olduğu belli oluyordu. Daha önce epey kilo vermiş olmalıydı.

Girişte dikilen Mete’ye bakarak, “Neden haber verdin ki yemek yediğimi?” diye sordu Sarp üzülmüş bir şekilde. “Beni yanlış tanıyacak.”

Mete ona dik dik baktı. “Tek sorun o mu?” dedi ters bir şekilde. “Taş mı yiyelim biz, birader? Az daha yersen seni gülle olarak kullanıp zemini deler, kaçmaya çalışırsın.”

“Ha ha ha,” diye gülen Gökhan’a tuhaf bir bakış attım.

“Gülmeye alışık değil o,” dedi Egemen bana bakmadan. “Yargılama.” Bir elini alnına dayamış, gözleri kapalı bir şekilde duruyordu. Sanki bu ortama katlanma eşiğine ulaşmıştı. Ya da... yarası yüzündendi.

Gökhan derin bir nefes daha aldı. “Eve kız gelince herkes şakamatik oldu,” dedi kendi kendine konuşur gibi.

Kutay kafasını sallayarak onu onayladı. “Al benden de o kadar.”

Odaya yeni giren Sarp dolu gözlerle herkese baktı. “İki kişinin konservesini yedim ama üstünde isim yazmadığı için hangi ikiniz, ona siz karar verin.”

Kutay dişlerini birbirine bastırdı. “Sorun değil, Sarp,” dedi. “Tutsak 7 de geldiğine göre akşama yeni yiyecek yollarlar. Tanıştırayım sizi. Bu Afra. Afra, Sarp...” Eliyle bir beni, bir Sarp’ı işaret etti.

Sarp bana baktı. “Memnun oldum, Afra. Seninkileri de ben yiyebilir miyim?”

IŞIL LİMAE

Gözlerimi kırıştırdım. Ona cevap vermedim. Boş bakışlarla koltukların arasındaki masaya bakıyordum. Altı. Altı erkek. Yanağımın içini canımı acıtana kadar sertçe ısırdım. Doğrulmuş mu söylüyorlardı? Burada onlar gibi aylarca, hatta yıllarca yaşamak zorunda mı kalacaktım?

“Şimdi evin kurallarını Afra’ya anlatıp ona düşünmesini içim biraz zaman verelim,” dedi Kutay sessizliği bozarak. “Yalnız, kalmak isteyebilir.”

Çağrı omuz silkti. “Ya da tekrar kaçmaya çalışabilir.”

“Nasıl oldu?” diye sordu Gökhan. Egemen’e baktığını fark ettim.

“Kapıyı yumruklayıp bağırırken onu geri çektim,” dedi Egemen kısaca.

“Hayır, onu sormuyorum,” dedi Gökhan siyah saçlarını alnından geriye doğru iterken. “Niye yaşıyorsunuz? Silahlar geçmiş mi çalıştı? Adım attığı an bağırma fırsatı bile bulmaması gerekmez miydi? Silahlar hızlı hareket ediyor.”

“Sen az önce neden yaşadıklarınızı mı sorguladın?” diye sordu Kutay şok içinde.

“Onu Ölüm’le randevuya çıkarsan ona sorarsın artık,” dedi Egemen tek kaşını havaya kaldırırken. “Belki silahların yağlanmaya ihtiyacı vardır. Kim bilir?”

“Belki yeni biri gelmişken onu öldürmek istememiştir,” dedi Mete. Kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde uzun adımlarla koltuklara doğru ilerledi. Karşımdaki ikili koltuğa oturduktan birkaç saniye sonra Sarp da yanına yerleşti. “Saçma sapan teorilerinizi bir yerinize sokun.”

“Sanırım ilk güne geri dönsem ben de kırmızı bölgede ölmeyi tercih ederdim,” dedi Sarp. “Tekrar kaçmayı dener mi?”

Ben burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşuyorlardı. En basit tanımla rahatsız ediciydi.

“Kaçış yolu bulursa hep beraber kaçalım,” dedi Mete. Sinirleri bozulmuş gibi gülümserken yanağında belli belirsiz bir gamze ortaya çıkmıştı. “Kaçmaya çalışacaksa önce yalnız kalması gerekir.” Asla tek olmayacağımı ima ediyordu.

“Her oda taşak kokuyor, nerede yalnız kalacak kız?” dedi Çağrı silahlara temkinli bir bakış atarak. “Mesela Mete on yedi aydır falan burada. Eli otuz bir çekmekten nasırlaştı.”

Mete’nin bakışları Çağrı’ya kilitlenirken yüzünde saldırgan bir ifade belirmişti. “Çok biliyorsun, belasını siktiğim,” diye hırladı. “Herkes senin gibi abaza değil. Az daha kışkırt beni de suratına bir tane geçireyim. Belki o yamuk tipin bir nebze düzelir, sik burunlu herif.”

“Mete’yi kışkırtmayı bırak, Çağrı,” dedi Kutay hüsranla.

Koltukta ürpermiş bir şekilde arkaya doğru yaslandığında Gökhan bana anlayışlı bir bakış attı. “Gün boyu sadece kafa şişiriyorlar.”

“Keyifli bir yanı da var,” dedi Egemen. Parmaklarını sarı saçları arasından geçirirken bıkkın gözüküyordu. “Hem gün boyu sürmüyor.”

“Çünkü tüm gün uyuyorsun,” dedi Gökhan. Siyah saçlarını gözünün önünden çekti. Kaşlarını havaya kaldırmıştı. “Umarım bunu farkındasındır.”

“Özetle,” diye başladı Kutay gözlerini bana çevirirken. “Çağrı, baba parası yemeye devam edemediği için çok gergin bir *pussyhunter**. Egemen de uyumadığı zamanlarda aslında ucuz kitaplarda ‘*bad boy*’** olarak işe başlayacakmış ama sonradan buraya kısılıp kalmış. Mete hayatı battığı için gergin bir abimiz. Hepsi parazit, anancılar.”

Egemen kafasını sallayıp dişlerini göstererek güldü. Bir küfür savururken gerçekten eğlenmiş gibi gözüküyordu. “Kutay, saygılı çocuk,” dedi gülerek. “Bay Mükemmel.”

O sırada Mete de kendi kendine söylenmeye başlamıştı. “Ot herifler, benim hayatım sizin gibi miydi? Benim geleceğim vardı! Ailemin benden başka hiçbir gelir kaynağı yoktu! Zar zor okuttular beni. Sonra am... am...” Kekelediğinde Sarp destek olurcasına omzunu okşadı.

“N’apıyon, oğlum?” diye soran kişi iğrenç Çağrı’ydı.

* (İng.) Kız düşkünü. (e.n.)

** (İng.) Kötü çocuk. (e.n.)

“Moral veriyorum,” dedi Sarp uzun, sarı saçlarını omzundan geriye doğru atarak.

“Hı,” dedi Çağrı.

Mete birden ona patladı. “Ulan, gevşek. Kcs sesini. Babanın şirketlerini gökdelen yapıp...” Peş peşe küfretmeye başladı. Ğında hissettiğim korku yerini bir nebze şaşkınlığa bırakmıştı. Hafifçe aralanmış dudaklarımla söylediklerini dehşete düşmüş bir halde dinliyordum.

Mete’nin edebiyata geçen küfür tamlaması bittiğinde gözleri bana çevrilmişti. “Pardon, hastayım ben. Burada ikinci yılıma gireceğim. Tabii insan ailesiyle birlikte olunca rahat oluyor. Sülalelerine kayarak akrabalık ilişkilerimizi geliştirmek istiyorum. Evde yapacak hiçbir şey yok. Ben de böyle rahatlıyorum.”

Mete’ye bakarak kafasını sallarken, “Biz aileyiz,” dedi Sarp.

“Kocaman bir aile,” diye devam etti Çağrı. “Kutay evin annesi, Mete babası ve...”

Mete’nin sesi yükselirken tekrar didişmeye başladılar.

Düşünemiyordum. Onlar hakkında hiçbir şey düşünemiyordum.

Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum ancak sonunda kavga etmeyi bırakmışlardı. Uzun süreli bir sessizliğin içindeydik. Hepsinin bana kaçamak bakışlar attığı, tuhaf bir sessizlikti. Ne hissedeceğimi bilemediğim, söylediklerine inanıp inanmamak arasında kaldığım bir sessizlikti.

Ruhumun büyük çoğunluğu, bunun bir kamera şakası olduğuna inanmak istiyordu. Böyle bir şey gerçek olamazdı, bu benim başıma gelmemeliydi. Birkaç konuşma bunu kabullenmemi sağlayamazdı.

Gözlerim Mete’ye döndü. Söylediklerine göre on yedi aydır burada tutsaktı. *Tam on yedi ay.* Yalan söylediğini düşünmesem bile doğruyu söylediğine de inanamıyordum. Yaşadığım hayatta öğrendiğim tek bir şey varsa o da erkeklere güvenmemem gerektiği idi.

Tekrar açtığımda yatağımda uyanmış olmayı dileyerek gözlerimi kapattım.

OYUNBAZ

“Bu evde hayatta kalmak istiyorsan bazı kurallara uymak zorundasın,” dedi Kutay sessizliği bozarak. Devam eden sessizlik boyunca bir an bile rahatlamamıştım.

Gözlerimi açtım ama evimde değildim. Kutay’ın parlak gözlerine bakarken kafamı güçlkle sallayarak onu onayladım. Başka şansım yoktu.

Kutay derin bir nefes alıp avucunun içini boynuna bastırdı. “Gün boyu ya mutfakta ya da salonda durabiliyoruz. Akşam dokuzda odalarımıza gitmemiz, sabah sekizde odalarımızdan çıkmamız gerekiyor. Birbirimizin odasına girmemiz yasak.” Parmağıyla bir koridoru işaret etti. “Odalarda banyo var.” Gözlerini kaçırdı. “Odada ve banyoda silahlar asılı. Sürekli izleniyoruz. Üstelik silahlar harekete duyarlı.”

“Küfürlere de,” diye homurdandı Mete. Silahlar dakikalar dır onun üzerine çevrili bir şekilde duruyordu.

“Giyinirken... Nasıl?” diye geveledim güçlkle.

Kutay bana bakmadı. “Bir süre sonra alışıyorsun,” dedi elleriyle oynarken. “Mahremiyet diye bir şey kalmıyor.”

Alışmak istemiyordum. Namlunun ucundayken kameralarla izlenen bir evde, yabancı erkeklerle günlerimi geçirmek istemiyordum.

“Haftada bir yiyecek teslimatı oluyor,” diye devam etti Kutay. “Siyah maskeli adamlar geliyor, seni buraya sokanlar gibi. Gelen kişi bizimle herhangi bir iletişime geçmiyor. Kapıdaki kırmızı bölgeye poşetleri bıraktıktan sonra gidiyorlar. Seçilen kişi o bölgeye girip poşetleri alarak geri çıkıyor.” Boğazını temizledi. “Genelde konserve tarzı yiyecekler var. Aç kalmıyoruz ama doğru dürüst beslendiğimiz de söylenemez.” Sarp’a kaçmak bir bakış attı.

Sarp çok iyi besleniyor gibiydi.

“Bir ay önce ped yollamışlardı,” dedi Çağrı sırtarak. Bu, benim gelişimin bir ay öncesinden planlandığı anlamına mı

IŞIL LİMAE

geliyordu? “Biz de şey sandık tabii... Sarp’a geldi. Kız olup olmadığıyla ilgili içsel sorgulamalardan sonra erkek olduğuna karar verdik.”

Komik değildi.

Sarp, sarı saçlarını omzundan geriye attı. “Sadece saçlarımı kısıkanıyor.”

“Tabii,” dedi Çağrı kıkırdayarak. “En büyük hayalim sen olmak, Rapunzel.”

“Sessizlik,” dedi Kutay sert bir sesle. İkisine de uyarı dolu bir bakış attıktan sonra gözleri bana döndü. “Bunun senin için zor olduğunu biliyorum.”

“Hepimiz için zor,” dedi Mete bana bakmadan.

“Birbirimize katlanmak zorundayız. Bunun ne zaman son bulacağını, ne zaman bizi bulacaklarını bilmiyoruz. Neden burada olduğumuzu da öyle. Tamamen birbirimizden farklı insanlarız. Tek ortak yönümüz şu an burada olmamız.” Gözlerini üzerimden bir an olsun ayırmadı. “Günlerce çılgılık atmaya denedik. Camlar ses yalıtımlı ve siyah kaplamalı. Etrafta bizi duyacak kimse yok, zaten camları açamıyoruz bile.”

“Binada başkaları var mı?” diye sordum tereddütle.

“Bizi buraya tıkan her kimse, kendisine Ölüm denilmesini istiyor. Tüm binanın ona ait olduğunu düşünüyoruz.” Konuşan Gökhan’dı.

“Kimse bizi duyamaz,” dedi Kutay. Gözlerinin altında belli belirsiz bir ıslaklık belirdi. “Kaçacak yer yok.”

“Kaçamayız, saklanamayız...” diye saydı Egemen. Dişlerini gıcırdattı. “Ölüm hep bizi izliyor.”

“Sadece burada yaşamayı öğrenmemiz gerekiyor,” dedi Kutay. “Bir gün, biri bizi bulabilir.”

“Bir ihtimal,” dedi Mete. “Bir ihtimal kurtulabiliriz.” Gözleri bizim göremediğimiz bir şeyi görüyormuş gibi dalıp gitmişti.

“O zamana kadar tek yapmamız gereken hayatta kalmak,” dedi Çağrı. Omuz silerken ‘ne yapalım’ dercesine ellerini iki yana kaldırdı.

OYUNBAZ

Şimdi hepsi gözlerini bana dikmiş, acı dolu bakışlarla bana bakıyorlardı. Ne düşündüğümü, ne hissettiğimi anlıyorlar mıydı? İçimden bir ses acıdıkları tek kişinin ben olmadığımı söylüyordu.

Ruhumdaki çatlaklar tüm bedenime yayılırken çenemi dik tuttum. Eğer bana yalan söylüyorlarsa hepsiyle mücadele edecektim. Kaçmaya çalışmadan öylece vazgeçemezdim. Ne kadar korksam da pes etmeyecektim.

Haber kanallarına çıkacak yeni bir kadın cinayeti olmaya niyetim yoktu.

Yaşamak istiyordum.

Düzenleme
Ny.ozlem .

ÖLÜM'DEN TUTSAK 1'E...

KURAL 1: KURALLARA İTAAT ET.

KURAL 2: SABAH 8'DE ODADAN ÇIK. AKŞAM 9'DA ODAYA GİR. AKŞAM 10'DAN SONRA YATAKTAN ÇIKMA.

KURAL 3: SAATİ GELENE KADAR ODANA GİREMEZSİN.

KURAL 4: KENDİ ODAN DIŞINDA BAŞKA ODAYA GİREMEZSİN, ODALARIN İÇİNE BAKAMAZSIN. GÖZLERİNİ YANLIŞ YERE DİKME.

KURAL 4: HAREKET SAATLERİ DIŞINDA KIRMIZI ÇİZGİNİN DİĞER TARAFINA GEÇME.

KURAL 5: KURALLARI ÇİĞNERSEN *ÖLÜRSÜN.*

GÜN 2

"Korkunun kokusunu alıyorum... Benden kaçamazsın. Ne yaparsan yap beni durduramayacaksın."

*Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
2 Mayıs 2021*

Gece boyunca kapanmayı reddeden, acıyla sızlayan gözlerimi duvarda asılı duran saate çevirdim.

Çoktan sabah olmuştu, bana verilen odada yalnızdım. Saatin ilerleyişine eşlik eden kalp atışlarım bedenimi ayakta tutan tek şeydi. Uykumun olup olmadığını bile hissetmiyordum. Başım çatlayacak gibi ağrıyordu.

Dün akşam, anlattıkları gibi olmuştu. Salondaki saat dokuzu gösterdiğinde baş ağrıtıcı bir zil çalmaya başlamış, herkes koridorun başında bir sıra oluşturmuştu. Sonrasında tek tek odalara girmiştik.

Korktuğum şey olmamış, kimse benim odama girmeye çalışmamıştı. Beni bir yere sürüklememiş veya üstüme çullanmamıştı.

Koridorda, salona en yakın oda benimkiydi. Odanın kapısının üzerine "7" sayısı asılmıştı. Geliş sırasında göre numaralandırılmıştık. Onlar için ben Afra Ahsen Çakmak değildim, Tutsak 7'ydim.

Odaya girer girmez ilk işim saat on olmadan her yeri incelemek olmuştu. Her köşesinde kameralı silahların asılı olduğu oda genişti. Etrafın loş, sarı bir ışıkla aydınlanmasını sağlayan gece lambası dışında başka bir ışık yoktu. Girişte devasa, beyaz, tüylü bir halı vardı. Giriş kapısının olduğu duvara yaslı

İŞİL LİMAE

küçük bir dolap, dolabın kapağında asılı bir ayna duruyordu. Aynadaki harap görüntümü gördükten sonra dolabın içine hıçmaya ancak cesaret edebilmişim.

Dolap büyük olmasına rağmen içi neredeyse bomboştu. Hiç kaç pijama takımı ile gündelik kıyafet vardı. Dolabın içinde çekmece ise bir sürü iç çamaşırı ve çorap vardı. İç çamaşırlarının bazılarının... o iş için gereğinden fazla süslü bir şekilde tasarlandığını görmek midemin ağzıma gelmesine neden olmuştu.

Banyonun içine temkinli bir şekilde girdiğimde güçlü, hıç yaz ışık gözlerimi kısmama neden olmuştu. Uzun banyonun duvarlarının üç köşesinde kameralı silahlar asılıydı, içeride attığım her adımda beni takip ediyorlardı.

Mesanem o kadar doluydu ki, patlayarak ölümüne neden olabilirdi. Klozete oturmak elbette istemiştim fakat... yapamamıştım. Pantolonumu aşağı indirememiştim.

Kameralar beni izliyordu. Çıplaklığımı kaydetme ihtimali varken nasıl yapabilirdim ki? Namlular her saniye bana dönükken nasıl hiçbir şey yokmuş gibi bu evin içinde gezebilirdim? Silahlar üzerime çevriliyken düşüncelerimin arasında bile ölebilirdim.

Kulaklarım saatin rahatsız edici “tik tak” sesleriyle doluydu. Saniyelerin, dakikaların ve saatlerin geçtiğini haber veren farklı ses seviyesindeki tıkırtılar kafamın içinde kendi kendine çalmaya başlamıştı. Ritmik sesler birbirini takip ediyor, gözlerim ya silahlardan birinde ya da saatte oluyordu.

Yelkovan on ikiyi bulduğunda gözlerimi kısa bir an yumdum.

Da ra ra dan!

Alarm çalmaya başlarken dudaklarımın arasından derin bir nefes aldım. Gece boyunca yatağın üzerinde dümdüz bir şekilde uzattığım bacaklarımı yataktan sarkıtıp ayakkabılarımla yere bastım.

Alarm baş ağrıtıcı bir gürültüyle çalmaya devam ederken

OYUNBAZ

kahverengi kapıya doğru ilerledim. Kapının kolunu kavrayıp kendime çektiğimde boş koridor önümdeydi. Bakışlarım çaprazımda kalan Gökhan'ın odasının kapısına çevrildi, ben çıkmadan dışarıya çıkamayacağını söylemişti.

Kapıyı kapatarak üç adımda koridorun zeminine çizilmiş kırmızı çizginin diğer tarafına geçtim. Gökhan birkaç saniye sonra odasından çıkarken bir eliyle gözünü ovuşturuyordu. Gözlerini bana çevirip, "Günaydın," dedi yorgun bir şekilde. Sesi zil sesinin arasında boğulmuştu. Yanıma gelip şiş gözlerle bana baktı. "İçeri geçmeyecek misin?"

"Yürüyordum," demekle yetindim zil sesi eşliğinde salona doğru ilerlerken. Havasız salonda nefes aldığım anda göğsüm sıkıştı.

Nefes alamadığımı fark etmiş gibi, "Bazı sabahlar havalandırılmış oluyor," dedi Gökhan. Alarmı bastırabilmek için bağırması gerekmişti. "Pencerelerin de kapı gibi onun kontrolünde olduğunu düşünüyorum. Unutmadığı zamanlarda evi havalandırıyor. Günleri saydım, belirli aralıkları yok. Canı ne zaman isterse."

Onun iki aydır burada olduğunu kendime hatırlatırken bakışlarım yüzüne kaydı. Siyah saçları her adımında sallanıyordu. "Başka fark ettiğin bir şey oldu mu?" diye sordum tereddütle.

"Ev turu ister misin?" diyerek soruma soruyla karşılık verdi. Ona bakış şeklimi gördüğünde yüzünde çekingen bir ifade belirdi. "Hayır, kesinlikle yanlış anlamamı istemem..."

"Olur." Evle ilgili aklımdaki soruları kimse etrafta yokken *tek bir kişiye* sormayı tercih ederdim. Ayrıca Gökhan'dan ve Kutay'dan diğerlerine oranla daha az korkuyordum. Kendime bir hayatta kalma planı oluşturmak için onları kullanabilirdim.

Zil çalmaya devam ederken, "Buradan başlayalım," dedi Gökhan. Giriş kapısının yanındaki koridoru işaret ediyordu. Sessizce onu takip ettim. Uzun, dar koridorda bir kapı vardı. Kapıyı açıp geri çekildiğinde tereddütle içeri baktım. Burası bir banyoydu.

IŞIL LİMAE

“Çamaşır makinesi ve kurutma makinesi var. Kirli kıyafet, oldukça herkes kafasına göre atıyor. Duşakabin olsa da kırı, se burada duş almıyor. Klozeti... Bol bol kullanıyoruz. Kutay, aramızda en titiz olanı. Klozetin sıkça temizlendiğinden emniyet olabilirsiniz.”

Kafamı sallayarak onu onayladım. Dış kapının yanında, geçerek tekrar kitaplığın olduğu geniş koridora çıktık. “Kitap, lardan birkaç tanesini okudum ve ben de diğerleri gibi hepsinin, içinde bir şey var mı diye baktım,” dedi Gökhan yüksek sesle “Hiçbir şey bulamadım. Okumak istersen diye söylüyorum ge, nelde klasik kitaplar ve felsefe kitapları var.”

Salona doğru ilerlediğimizde ikili koltuklardan birinde Çağ, ırının oturduğunu fark ettim. Sırtarak bana bakıp el salladı. “Günaydın!” derken neşeli gözüküyordu.

“Burada yapacak çok şey yok,” dedi Gökhan masanın et, rafında dolaşırken. Siyaha çalan gözleri masanın üstündeydi. “Az kullanılan bir satranç takımı ve herkesin oynamak için sı, raya girdiği PES var.” Televizyonun altındaki cihazı işaret etti. “Playstation 4 Pro’muz var. İnternetsiz, CD ile oynuyoruz.”

“Ev turu mu yapıyorsunuz?” dedi Çağrı oturduğu yerden kalkarken. Televizyonun kenarına elini dayadı. “Maalesef tele, vizyonumuzda kanallar yok. Sadece PES oynayabiliyoruz ama birlikte eğlenmesini biliyoruz.”

Onu görmezden gelerek Gökhan’a odaklandım. Gökhan, Çağrı’ya karşı oldukça sabırlı gözüküyordu.

“Onu boşver,” dedi Gökhan. “Mutfığa geçelim.”

Salondan açılan kısa koridordan mutfığa geçtiğimizde Ku, tay çoktan oradaydı. Dün onlar yemek için mutfığa geçtiklerin, de salonda kalmayı tercih etmiştim.

Kutay’ın üzerinde gri, yazlık bir eşofman takımı vardı. İçimden bir ses bu geceyi uykusuz geçirdiğini söylüyordu. Ela gözlerinin akı kıpkırmızı olmuş, ince damarlarla bezenmiş, ti. Kıvrıcık saçları darmadağındı. “Günaydın,” diye seslendi. “Neredeydiniz?”

OYUNBAZ

“Banyoyu gösterdim,” dedi Gökhan. “Yardım lazım mı?”

Kutay buzdolabına yöneldi. “Tabakları çıkarır mısınız?” Gökhan cevap vermeden dolaplardan birini açıp kahvaltı tabaklarını çıkardı. Kutay’ın kahvaltılıkaları buzdolabından çıkarmasını izledim.

Bu evde yaşamak dünyanın en normal şeyiymiş gibi kahvaltı mı hazırlayacaklardı?

“Geçiş için ücret ödemem mi gerekiyor?” diyen Egemen’in sesini işittiğimde telaşla kapının önünden çekildim. Yanımdan geçip giderken sırtına bakmakla yetindim. Yüzünü yıkadıktan sonra kurutmaya üşenmiş gibiydi. Alnına dökülen koyu sarı saçlarının uçları ıslaktı, yüzündeki su damlaları boynuna doğru yol alıyordu.

Bakışlarım kolundaki bandaja kaydığında gözlerimi kaçırdım.

Bir anda Çağrı önümde belirip kafasını bana doğru eğdi. Yüzünü buruştururken elini cebine daldırdı. Bir peçete çıkararak bana uzattı. “Gözlük camlarını sil. Gözyaşların kuruyup kalıp gibi olmuş. Görebildiğinden emin misin sen?”

Sessizce yutkundum. Bir şey demeden peçeteyi aldım. Gözlüğümü yüzümden çıkarmadan camları silmeye başladım. Gözlüğümü çıkarıp neredeyse kör bir şekilde kalarak kendimi savunmasız bırakmak istemiyordum.

Zil sesi bir anda sustu.

Kutay birkaç adımda yanımda bitti. Elini Çağrı’nın göğsüne dayayıp onu bir adım geriye çekerken öfkeli gözücüyordu. “Sana sınırlarını koru demiştim.”

Zil sesinden normal konuşma sesine düşmek dengemi sarsarken konuşmaları kısık sesle duyuyor gibiydim.

“Doğum gününde geldi diye kızı doğum günü hediyen mi sanıyorsun?” dedi Çağrı yüzünü buruştururken. “Yemedik ya.”

“Ne hediyesi?” diye sordum.

Kutay iç geçirdi. “Bugün doğum günüm,” dedi zoraki bir tebessümle. “İlk defa kaçırıldığım bir yerde doğum günü kutlayacağım, çok özel bir an.”

İŞİL LİMAE

Tam o anda içeriye sarışın Sarp girdi. "Evet!" diye şapka neşceyle. "Bugün yemeğini yemeyeceğim. Ayrıca..." Uzun, elinde kitap sayfalarından yapılmış bir şapka vardı. "Sana bu, günümü şapkası yaptım!"

Kutay'ın dudağındaki zoraki tebessüm orada asılı kalı. "Teşekkürler, Sarp." Şapkayı eline alıp birkaç saniye baktıktan sonra kıvrırcık saçlarının üzerine yerleştirdi.

"Rica ederim!" dedi Sarp harfleri uzatarak. Ardından dünyanın en güzel sabahına uyanmış gibi bir şarkı mırıldanarak Gökhan'ın yanına gitti. İrileşmiş gözlerle arkasından bakakaldım.

"O öyle," dedi Çağrı omuz silkerken. "Herkesin bu evle bağ etme şekli aynı olacak değil ya..." Dikkati Kutay'ın şapkasına kaydıığında boğazını temizledi. "Bok gibi olmuş bu arada."

Kutay bu sefer onu sert bir şekilde ittiğinde Çağrı kahkahalar atarak yemek masasına doğru ilerledi. Herkesin sinirini bozduğu belli oluyordu.

Ne yapacağımı bilmez bir şekilde onları izlemeye devam ettim, iyice kenara çekilip sırtımı tezgâha yasladım. Çağrı'ya en uzak durabildiğim nokta burasıydı.

Üstteki dolaptan bardak alırken eğilip, "Onu eğitmeye çalıştık," diye fısıldadı Gökhan sır verircesine. "Sonra eğitilmeyeceğine karar verdik. Kurul raporu gibi düşün. O raporlu."

Ardından hiçbir şey dememiş gibi yanımdan geçip gitti. Eli ne aldığı çay paketini Çağrı'ya uzattı. Çağrı gözlerini kırpıştırarak çaya bakarken Gökhan soğuk bakışlarını onun burnuna indirdi. "Sen daha iyi demlersin."

"Mizah şöleni," dedi Çağrı. Paketi sert bir hareketle onun elinden alıp hemen arkasındaki Egemen'in eline tutuşturdu. "Her uzun burunlu Karadenizli, sabah akşam çay demleyen biri oluyor. Aynen."

"Her zayıf da gey olmuyor," dedi Gökhan.

"Boş yapmayı kesin, taşak kokulu geri zekâlı herifler."

Mete çatık kaşlarla içeriye girdiğinde ona bakmak bile ürpememe neden olmuştu. Yanağımın içini hafifçe ısıtırken bakışlarımı kaçırdım.

OYUNBAZ

Sarp uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden arkaya atarak içeriye girdi. Sıkıntılı bir ifadeyle Mete'ye baktı. "Sansürlü küfredecektik," diye uyardığında Mete'nin yırtıcıyı andıran gözleri ona çevrildi.

Bakışları ondan bana döndüğünde yüzündeki ifade yumuşamıştı. "Kusura bakma, bacım. Taş kokulu diyecektim."

Ne diyeceğimi bilemeyerek boş bir ifadeyle ona baktım. Okul hayatım boyunca hayvanat bahçesi muadili sınıflarımda küfür duymaya alışmıştım ama şu an bir lise sınıfında değildim.

Egemen elindeki çay paketine çatık kaşlarla bakıp çayı tezgâha bıraktı. "Bunu ben yapamam."

"Zor bir şeyi yok," dedi Gökhan kalçasının kenarını tezgâha yaslayarak.

Egemen kafasını sallayıp onu onayladı. "Zor demedik zaten," dedi alayla. Bandajlı kolunu havaya kaldırdı. "Ben yaralıyım, unuttun mu?"

Gökhan yüzünde her zaman olan o soğuk ifadeyle Egemen'in bandajlı koluna bakmakla yetindi.

Kutay ellerini bir sandalyenin sırtına dayadı. "Biraz iş bölümü yapabilir miyiz?" diye belirtti. "Size kahvaltı hazırlamak zorunda falan değilim. Son kişi de geldiğine göre gerçek bir düzene geçebiliriz."

Gerçekten iş bölümü yapmaya başladıklarında şaşkınlığımı gizledim. Kutay'ın evde sözünün geçtiğini fark etmek kafamda bir şeylerin şekillenmesini sağlamıştı. Herkes sızlansa da Kutay bir şekilde onlara istediğini yaptırabilmişti. Çağrı bile yardım etmiş, tabakları artistik bir şekilde taşımıştı. Sanki, "*Bak. Yardımsever, tabak taşıyacak kadar kaslı bir erkeğim,*" demeye çalışıyordu. İnatla ona bakmayıp gözlerimi masada tutmuştum.

En sonunda herkes masadaki yerini aldığında ürkek bir şekilde boş kalan tek sandalyeye bakmaya devam ediyordum. "Lütfen gelip otur, Afra," dedi Kutay sabır dilenir gibi. "Hâlâ seni buraya hapsedenin bizler olduğunu düşünüyorsan, elimizden kaçmak için güçlü olman lazım. Yemek yemezsen güçten düşersin."

Söylediklerinde haklıydı. Gönülsüz bir şekilde banyo odasına sandalyeye oturdum. Kahvaltı tabaklarından önümdeki tabağa yiyeceklerimi doldurduktan sonra bardağa su doldurdu. “Çay?” diye soran Egemen’in sesini duyduğumda kafamı sağa sola salladım. Suyu kana kana içerken mesanemdeki baskı daha da artıyormuş gibi hissettim. Tuvalete gitme ihtiyacım o kadar fazlaydı ki, kasıklarım ağrıyordu.

Tabağımdakileri güçlükle bitirdiğimde sırtımı sandalyeye vererek geriye yaslandım. Hepsinin tabağındakileri bitirmiş bir şekilde bana baktığını görmek ürpermeme neden oldu.

“Tuvalete gittin mi?” diye sordu Kutay. Tahmin mi etmişti? Kafamı sağa sola sallarken dudaklarımı birbirine yapıştırmış gibiydim. “Bunun için çözüm düşündük,” diye devam etti. “Perdelerden birini koparıp göğsünün etrafına saracağın, dizlerine kadar uzanan bir şey yapabiliriz. Klozete otururken hiçbir yerin görünmez. En azından... mahremiyetini kaybetmezsin.”

Kafamı sallayarak onu onayladım. Dudaklarımı zorlukla aralayıp, “Teşekkürler,” diye mırıldandım.

“Banyo için de kıyafetlerle duşa girmeni önerebilirim,” diye mırıldandı Gökhan. Sesi kısıktı.

Gözlerimi boş tabağıma çevirdim.

“Üzerini değiştirmek için de dolabın kapaklarını açıp iki kapak arasına perde çekebilirsin,” dedi Mete. Gözlerimi kaldırıp ona bakarken masadaki herkesin aynı şeyi yaptığını gördüm. Mete alayla güldü. “Ne bekliyordunuz? Soyunurken çekilmiş videolarım buradan çıktığımda sağda solda olursa ne yapabilirim ki? Bulabileceğim işleri de kaybederim.” Dişlerini birbirine bastırdı. “Buradan çıkabilsek bile eminim hayatlarımızı daha da batırmanın yollarını arayacak. Videolar onun için iyi bir fırsat.”

Neredeyse iki yıl.

Kendime engel olamayarak, “Senin adına üzgünüm,” diye mırıldandım. Bir yandan anlattıkları hiçbir şey gerçekçi gelmiyordu.

Kısa bir sessizlik oldu. Egemen bir elini yanağına yaslayıp

OYUNBAZ

ilginç bir şey bulmuş gibi bana baktı. “Demek tepki verebiliyorsun? Bu artık aynı tarafta olduğumuzu kabullendiğin anlamına mı geliyor?”

Ona cevap vermedim. Sorunun cevabından emin değildim.

Mete omuz silkti. Gözleri bana döndüğünde sandalyede küçülüp kaybolmamak için kendimi zor tuttum. “Bize kendinden bahsetmen gerekiyor, Afra,” dedi düz bir sesle. “Eğer yedimizin de ortak noktasını bulabilirsek, en azından neden burada olduğumuzla ilgili cevaplar bulabiliriz.”

“On yedi ay burada kalan biri için fazla umutlusun,” diye mırıldandı Sarp gülümseyerek. Bunu Mete’ye bakmadan söylemişti. Söylediklerine göre Mete’den sonra en uzun süredir burada olan kişi Sarp’tı.

“Umutlu değilim,” dedi Mete dişlerini gıcırdatarak. “Tüm bunların nedenini merak ediyorum.”

“Nasıl olsa çıkamayacağız, buraya alışmakta fayda var,” dedi Sarp masum bir şey önerircesine.

“Alışmak istemiyorum çünkü dışarıda bir hayatım vardı.” Mete’nin sesi sertti, bakışları Sarp’ın üzerine kilitlenmişti. “Lise terk, öğrenmekle ilgili hevesi sıfır olan obez herifin teki olarak buraya geldin. Tek yaptığın sabahtan akşama kadar, asla e-sporcu olacak kadar iyi oynamamana rağmen oyun oynamaktı. Kendine, ailene ve dünyaya hiçbir katkın...”

Kutay’ın sahte öksürükleri Mete’nin sözünü kesse bile ikisi birbirine bakmaya devam etti.

Sarp’ın yüzünde mimik oynamamıştı. Uzun sarı saçlarının ucuyla oynuyordu. “Eğlenmek yetiyordu,” dedi omuz silke rek. Alındıysa da belli etmemişti.

Mete gözlerini tekrar bana çevirip derin bir nefes aldı. Alnının ortasında soluk mavi bir damar belirmişti. “Herkes susarak salak gibi baktığı için ben başlayayım. Ben Mete Bayraktar. Piçin teki beni buraya tıkmadan önce başarılarla dolu bir hayatım vardı. İyi bir aileye sahiptim.” Sustuğunda silahlar gıcırdadı. Gözlerim duvarların köşelerine kaydığında silahların Mete’ye

çevrildiğini gördüm. “İş görüşmelerine gittiğim için kısa süreliğine Beşiktaş’ta apart tutmuştum. Aslen Samsunluyum.”

“Ben Sarp,” dedi Sarp kuru ekmek parçasını ağzına atarken, Bana bakmıyordu. “Soyadım Günbatan. Buraya gelmeden önceki hayatım şu ankinden pek farklı değildi. Sadece oyun çeşitliliği azaldı diyebilirim.” Omuz silkti. “Önemli mi bilmiyorum, ama yirmi yaşındayım.”

Mete ve Sarp’ın bakışları Egemen’e döndüğünde genç adam gözlerini devirdi. “Egemen,” dedi düz bir şekilde. Bana kısa bir bakış attı. “Bilgisayar mühendisliği okuyordum. Yirmi bir yaşındayım. Sarıyer’de yurttta kalıyordum.”

“Adımı zaten biliyorsun,” dedi Kutay gözlerini bana çevirirken. Parmağıyla saçlarındaki kâğıt şapkayı işaret etti. “Artık yirmi iki yaşındayım. Hayatımın çoğu Ankara’da geçti, memleketim de orası. İstanbul’da acil tıp teknisyenliği okuyordum. Bu yıl mezun olacaktım.” Boğazını temizledi. “Daha önce Esenyurt’ta ve Sultangazi’de öğrenci evinde kaldım. Sonrasında...”

Çağrı kendini göstermek için öne doğru eğilirken genişçe sıırttı. “Aralarında en yakışıklı olan bendeniz Çağrı Doğanoglu, soyadımın ‘bir şey’ oğlu olmasının da etkisiyle zenginim.” Duraksadı. “Yani zengindim. Babamın inşaat şirketi var. Ben de onunla alakalı bir bölüm okuyordum ama adını unuttum.” Sahte bir hayal kırıklığıyla iç geçirdi. “Çok zor bu işler. Kadıköy’de içinde havuz bile olan birkaç binamız olduğundan bahsetmiş miydin? Bir de kızla...”

“Kes sesini artık,” diye homurdandı Gökhan.

“Bir de kızları...”

“Çağrı!” diye kükredi Mete.

Çağrı susarken Gökhan bakışlarını bana çevirdi. “On sekiz yaşındayım. İki ay öncesinde tek işim bakkalda babama yardım etmek ve liseye gitmekti. Antalyalıyız ancak İstanbul’da doğup büyüdüm.” Gözlerini masadaki ellerine çevirdi. Bembeyaz teninin rengi biraz daha solmuştu. “Tuzla’da yaşıyorum.”

Tuzla... Bana yakındı.

OYUNBAZ

“Biz kendimizi tanıttık,” dedi Mete başını sallarken. “Sıra sende.”

“Onu buna şimdiden zorlamamız haksızlık olur,” dedi Kutay ona bakarken. “İstediği zaman kendini tanıtabilir. İlk önce düşmanı olmadığımızı anlaması gerekiyor.”

Mete dirseklerini masaya dayadı. “Sizinle ilgili her şeyi, geldiğiniz ilk gün öğrenmiştik. Ona neden özel ayrıcalık tanıyalım? Bu evde demokrasi var.”

Sarp ciddiyle kafasını salladı. “Bu evde adalet var.”

“Çünkü o bir kız,” dedi Kutay. Son kelimeyi vurgulamıştı. “Kendini *altı erkeğin* arasında bulan bir kız. Ekstra anlayışı hak ediyor. Onu konuşturmaya çalışarak sadece korkutuyorsunuz. Biraz empati yapın.”

Anlayışlıydı. Hem de fazlasıyla. Beni iyi niyetiyle mi kandırmaya çalışıyordu? Güvensizliğimin fazla olduğunu biliyordum ama bu durumda kimse beni suçlayamazdı.

Kafa karışıklığı içinde Kutay’ın düzgün yüz hatlarını inceledim. Ardından diğerlerine göz gezdirdim. İğrenç Çağrı hariç bana gerçekten alan tanımaya çalışmış, kendimi güvende hissedebilmem için beni yalnız bırakmışlardı. Gözlerini sürekli bana dikmiyorlardı. Çoğu zaman varlığımı bile geç idrak ediyor gibilerdi. Söyledikleri... doğru olabilirdi.

Başımdaki ağrı şiddetlendi.

“Kutay haklı,” dedi Egemen. Kutay’ın haklılığını kabul ederken zorlandığı belliydi. “Ayrıca bu son odaydı ve mutfaktaki son boş sandalyeydi. Bundan sonra aramıza gelecek biri olmayacak. Bir şeyler değişebilir.” Gözlerini bana çevirdi. “Kendini ne zaman hazır hissedersen, o zaman konuş. Fakat zamanımızın bizim değil, Ölüm’ün elinde olduğunu unutma.”

“Neden bu kadar mızımızlanıyor anlamıyorum,” diye homurdandı Çağrı. “Altı kadın arasında uyansam Ölüm’e tapmaya başlardım.” Masadaki tüm bakışlar ona döndüğünde sırtıttı.

Altı kadın arasında uyanmak onun gibi bir erkek için cennetin tanımı olabilirdi. Altı erkek arasında uyanmak bir kadın için *cehennemdi*.

“O senin orospu ruhunun sorunu,” diye mırıldandı Gökhan,
“Kes sesini,” dedi Çağrı ona tiksindircesine bakarak. “Mül-
lûman ailenin gey çocuğu.”

Gökhan tepki vermedi. Siyah saçları bembeyaz tenine dökülüyor, dudakları kapalı duruyordu. Siyaha çalan gözleri her tabağına sabitlenmişti.

Gözlerim Çağrı’ya döndü. “İğrençsin. Sus artık.” Konuşmıyordum, konuşmaz ne dediğimi fark edip donakaldım.

Tepkime karşı hepsi şaşkın bir şekilde bana bakarken Mete’nin bir gamzesi yanağında belirginleşti. “Bak, ben bu kızla sevdim.” Sarp da kafasını sallayarak onu onayladı. Dudakları bir birbirine bastırıp sandalyenin kenarlarını sıkıca kavradım.

“Çocuğun üstüne gitme artık, Çağrı,” dedi Kutay. Sesi yorgun çıkıyordu. “Kimin ne olduğu seni ilgilendirmiyor.”

Çağrı göz devirdi. “Bıktım hepinizden!” Sandalyesini arkaya iterken çıkan gıcırta eşliğinde ayağa kalktı. Hızlı adımlarla yürüyüp mutfağın kapısında gözden kayboldu.

Egemen boş bardağını gürültülü bir şekilde masaya indirdi. “Sırada ne var?”

“Bakarsın Ölüm evde bir kişi hayatta kalana kadar birbirimizi öldürmemizi ister,” dedi Mete. Ben dahil herkes ona dehşet içinde bakarken, “Ne var?” diye homurdandı.

“Herife fikir vermesene,” dedi Sarp panik içinde.

Mete omuz silkip sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Kendi bulaşıklarını masadan alarak tezgâha yürürken, “Neden olmasın?” diye mırıldandı. “Son kişi geldiğine göre... Asıl kâbus şimdi başlıyor. Şimdiye kadar yaşadığımız aylar sadece bir ön gösterimdi.” Bize döndüğünde yüzünde hesap yapıyormuş gibi bir ifade vardı. “Pardon, sizin için aylar... Benim için yıllar.”

Sarp düşünceli görünüyordu. “Oyunun beta sürümü bitiyor gibi.”

“Aferin, zekâ küpü,” dedi Egemen belli belirsiz bir öfkeyle. “Şimdi tüm gün PES oynamaya devam et.”

OYUNBAZ

Sarp gerçekten de amacı buymuş gibi masadan kalktı. Geri-nirken, “Başka yapacak bir şey için önerin varsa açığım,” dedi gözlerini Egemen’e çevirerek. “Gökhan’la satranç oynamak istemiyorum. Sürekli o kazanırken hiç zevkli olmuyor.”

Egemen genişçe sırttı. “Bulaşık yıka.” Öfkeyle yerinden kalkarken, “Çağrı!” diye bağırdı avazı çıktığı kadar. İçeriden ses gelmeyince tekrar kükredi. “Çağrı!”

Sandalyeye iyice sindim.

“Ses tellerini...” Çağrı söylenerek mutfığa girerken duvar-daki silahlar Egemen’le onun arasında dolaşıyordu. Öfkeli görünüyor-du. Öte yandan Egemen daha çok öfkeliydi.

Bakışlarımı ikisinden kaçırıp gözlerimi yumdum. Başım-da ki ağrıya odaklanırken bacaklarımı birbirine bastırdım. Bir an mutfaktaki uğultular kaybolmuş gibiydi. Kendi zihnimin içindeydim. Kendi kelimelerim arasındaydım ama orada da bana huzur kalmamıştı.

Nefes alamıyordum.

Anne, diye düşündüm.

Nefes alamıyorum.

GÜN 7

"Oyun şimdi başlıyor, kelebeğim. Hayatta kalabilecek misin?"

*Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
7 Mayıs 2021*

Loş ışığa rağmen zihnim karanlığa gömülmüştü.

Uyanalı birkaç dakika olmuştu ancak uykumu almış gibi hissetmiyordum. Artık geceleri uykusuzluktan bayılıyor, sabah alarm çalmadan birkaç dakika önce kendi kendime uyanıyordum. Diken üstünde olduğum için uykularım bölük pörçüktü. Sürekli silahların üzerime döndüğüyle ilgili kâbuslar görüyor, nefes nefese kalmış bir şekilde yerimden sıçırıyordum. Yatakta kıpırdadığım anda tıpkı kâbuslarımdaki gibi silahlar gıcırdayarak bana doğru çevriliyordu.

Namluların ucunun bana dönük olmasına henüz alışabilmiş değildim. Hiçbir zaman alışabileceğimi de düşünmüyordum. Bazen adımlarım olduğum yerde donakalıyor, bir adım ileri gidemiyordum. Sırf Ölüm'ün canı istedi diye herhangi bir saniyede ölebilirdim.

Onun varlığını, bizi buraya tıkan bir psikopatın gerçekliğini kabullenmiştim.

Düşüncelerimi kafamdan kovmaya çalıştım. Kaskatı kesilmiş bedenimi yataktan bir santim hareket ettirmem mümkün değildi. Önce kafamın içini rahatlatmam lazımdı. Bunu başardığımda bedenim doğru şifreyi bulmuşum gibi gevşiyordu.

Gözlerimi tavana diktim. Altı gündür ölmemiştim. Altı gün içinde kırmızı bölgeye adım atmış olduğum an dışında silahlar

IŞIL LİMAE

harekete geçmemişti. Silahlar hareketlerimizi sürekli takip etmiyordu. Küfür, ani hareket veya kavga belirtileri dışında kıpır, damadan duvarların köşelerinde dikiliyorlardı.

Ölmemiştim.

Aynı şeyleri yapmaya devam edersem hayatta kalabilirdim. Evdekiler beni korkutmamak, aynı tarafta olduğumuza inanmam için her şeyi yapıyorlardı. Artık her adım atışlarında tacize uğrayacağım şüphesinden kurtulmuş, biraz olsun şanslı olduğumu kendime itiraf etmiştim.

Bana dokunmamışlardı.

Gerçekten ne hissettiğimi, nasıl bir korku içinde olduğumu anladıklarını fark etmiştim. Tabii Çağrı hariçti. Diğerleri onun benimle konuşmasına olabildiğince engel olmaya çalışsa da yedi gün boyunca yıllışıklığına devam etmişti.

Artık bir planım vardı. Kutay nazik ve konuşulması kolay biriydi. Bana karşı mesafesini korusa da Çağrı'yı benden uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu. Evde sözü geçiyordu. Ona yakın olacak, böylece kendimi güvenli bir alanda tutabilecektim.

Uzak durmayı planladığım kişiler belliydi. Mete'nin evde kurduğu bir otorite vardı, muhtemelen bu eve ilk gelen kişi olmasından kaynaklıydı. Dengesiz ve agresif olduğu için onun yanında olmamam şimdilik iyi bir fikirdi. Çağrı ise bana olan davranışlarıyla beni rahatsız etmeyi başarabilen tek kişiydi. Ondan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

Eğer burada uzun süre kalmak zorundaysam, evin güvenilir otoritesi tarafında olmam gerekiyordu. Bana olan davranışları bir gün değişse bile kendimi bir miktar koruyabilirdim. Polisler beni bulana kadar zaman kazanmam gerekiyordu.

Bedenim gevşerken yataktan güçlkle doğruldum. Odanın asılı silahlara kaçamak bir bakış attım. Namluların ucu bana dönükken nasıl sızabildiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tüm gıcırtiları ve sesleri işitiyor, örtünün üzerimdeki ağırlığını hissediyordum ama uyanık da olmuyordum. Uykuyla uyanıklık arasında bir çizgide dolanıyordum.

OYUNBAZ

Yalın ayak dolaba doğru yürüdüm. Dördüncü gün, “Ev temiz olunca daha iyi hissediyorum,” demişti Kutay utana sıkıla. “En azından ayakkabılarını salonda çıkarabilir misin?” Söylediğini kabul ettiğimde ilk işi tüm salonu paspaslamak olmuştu. Temizlik ve düzen takıntısı olduğunu düşünüyordum.

Dolabın içinden yataktan çıkardığım nevresimi aldım, göğsümün etrafına dolayıp banyoya yöneldim. Kapıyı açıp içeriye girdim. Klozetin kapağını kaldırırken gözlerim kameralı silahların üzerindeydi.

Ani bir hareket yapmamama rağmen silahlar tüylerimi diken diken eden bir gıcırtyla üzerime doğru çevrildi. Burnumun direği sızlarken gözlerimi sımsıkı kapattım. Ağlamayacaktım. Sorun yoktu. Üzerime çevrilme nedenleri sadece beni gözetlemektir. Ölmeyecektim. Günler geçmesine rağmen hâlâ kendime bunları hatırlatıyordum.

Ellerimi nevresimin içine atarak kameraların göremeyeceği bir şekilde pantolonumu ve iç çamaşırlarımı indirdim. Klozetin üzerine oturup üst tarafı kapalı kalacak halde nevresimi kalçamın altından çektim. Mesanem ağrıdan kurtulduğunda rahatlayarak kısa bir nefes verdim. İşimi hallettikten sonra kameralara bakmamaya çalışarak aceleyle doğrulup pantolonumu yukarıya doğru çekiştirdim.

Bu fikri bana önerdiklerinde ilk düşündükleri perde olmuştu. Ertesi gün aynı şeyi söylediklerinde kafamı sağa sola sallayarak onları reddetmiştim. Nevresimi kullanmak gözüme daha mantıklı gelmişti.

Bulduğumuz çözüm yöntemlerine rağmen ilk gün tuvalete çıkamamıştım. Mesanemdeki ağrı regl ağrısından bile beterdi, yine de kendimi ne kadar zorlasam zorlayayım yapamamıştım. Artık ağlayacak kıvama gelmişken yatağa girmemizin zorunlu olduğu saate kadar tüm vaktimi bu banyoda harcamış, en sonunda tuvaletimi yapabilmişim.

Tüm bunlara rağmen banyo yapmaya cesaret edememişim. Sanırım en sonunda kıyafetlerimle yıkanacaktım. Bilmiyor-

dum. Saçlarım yağdan parlamaya başladığında sadece saçlarımı yıkamıştım. Üzerimi çıkarmaya cesaret edememiştim. Bırakmıştım... Yapamazdım işte.

Ben... birkaç güne bulunacağıma inanmıştım.

Aceleyle banyodan çıktım. Siyah lastik tokayı bileğimde çıkarıp saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptım. Saç köklerimdeki çekilme hissi düşüncelerimin içinde kaybolup gitmeme engel oluyordu.

Zil çalmaya başladığında sırtımdan aşağı doğru bir ürperme yayıldı. Hızla kapıya yönelip odadan çıktım. Çıktığımı Gökhan'ın anlaması için kapıyı sertçe kapattım. Onları beklemeden içeriye yürümeye başladım.

Bugün onlarla konuşmayı planlıyordum.

Altı gün, altı erkekle katlanılmaz bir hal almıştı. Her gün aynı şeyler dönüp duruyordu. Sabah uyanıyor, kavgalar eşliğinde kahvaltıyı hazırlamalarını izliyordum. Kahvaltıdan sonra yine kavgalar eşliğinde sofrayı kimin toplayacağını tartışıyorlardı. Sonra salona gidiyor, evdeki tek aktivitelerini gerçekleştiriyorlardı. Oyun için yine kavga ediyorlardı. Biz ne olduğunu anlamadan hava kararıyor, zil çalıyor ve herkes tekrar odasına çekiliyordu.

Annem şimdiye kadar çoktan polise gitmiş olmalıydı, hatta babam da durumu muhakkak öğrenmişti. Tahminime göre beni aramaya çoktan başlamış olmalılardı. Altı koca gün... Hiçbir iz bulamamışlar mıydı? Neden kapıya dayanan kimse yoktu?

Hiçbir şey yapmadan bekleyemezdim. Yakın olacağım kişileri belirlemiştim. Bu evde neler olduğunu da çözmeye çalışacaktım. Belki bu evin mantığı, korku evlerindeki mantıkla aynıydı. Tek fark, hayalet görünümlü insanlar yerine korkutma amacı taşıyan silahların olmasıydı. Belki bu evden çıkış bileti, evin içinde keşfedilmeyi bekleyen bir ipucunda gizliydi.

Mete'nin söylediklerini düşünmeye başlamıştım ve ister istemez ona hak veriyordum. Hepimizin ortak bir noktası olmalıydı. Bir kesişim noktası. Belki aynı insanları tanıyorduk, aynı

OYUNBAZ

yanlışları yapmıştık. Belki bir gün, aynı kafede bulunmuştuk. Fark etmeden aynı masada gün içinde oturmuştuk.

Bir nedeni olmalıydı. Ölüm'ün sokaktan rasgele seçtiği insanlar olamazdık.

Mutfığa girdiğimde dolaplardan birini açıp kahvaltı tabaklarını, buzdolabından da kahvaltılıkları çıkardım. Zeytinleri tabağa dökerken Gökhan'ın sessizce yanıma yaklaşıp şaşkın bir şekilde bana baktığını gördüm. Ellerini tezgâhın kenarlarına dayamıştı. Bana bakan simsiyah gözlerinde afallamış bir ifade vardı.

“Günaydın,” dedim zeytin kavanozunun kapağını kapatırken.

“Yardım etmene gerek yok,” dedi Gökhan fısıltıyla. “Bu dağ ayılarında her seferinde yardım edeceğine dair bir beklenti oluşmasın. Malum, evin sistemi koğuş sistemi gibi dönüyor...”

Gökhan'ın evde hiçbir gücü yoktu. Benim gibi yeni gelmişti, ayrıca yaşı diğerlerinden küçüktü. Buna rağmen bana güvenilir hissettirenlerden biri de oydu. Kutay'la da iyi anlaşıyorlardı.

“Günaydın, Afra!” Gereğinden fazla neşeli olan ses yılışık Çağrı'ya aitti. Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

Çağrı gürültülü, hızlı adımlarla yanımıza geldi. Bir an şaşkınlıkla bana baktıktan sonra Gökhan'a döndü. “Hey, topitop. Bana mı öyle geliyor, yoksa bu kız cidden bize yardım mı ediyor?”

“Günaydın,” diyen Kutay'ın şaşkın sesini duyduğumda omzumun üzerinden ona baktım. Ela gözlerindeki şaşkınlık kolayca görülebiliyordu. Kahverengi, kıvrıkcık saçları birbirine girmişti ve uykulu haliyle sevimli görünüyordu. Hedefim oydu.

“Günaydın,” diye karşılık verdim.

Kutay bakışlarını ellerime indirdi.

Tekrar önüme döndüm. “Yardımcı olmak istedim,” diye açıkladım bakışlarını üzerimde hissederken. “Bugün konuşabiliriz diye düşündüm.”

“Tabii,” dedi Kutay tuhaf bir sesle. “Kahvaltıdan sonra konuşuruz.” Duraksadı. “Her şey yolunda mı?”

Parmaklarım hareket etmeyi bir an bıraktı, omzumun üze-

rinden ona kısa bir bakış attım. “Bu evde olmak dışında evde dedim soğuk bir şekilde.

Tabakları masanın üzerine bıraktım. Çay paketini elime alıp demliğe döktüm, altına su koyduktan sonra ocağın altını açtım. Kutay ve Gökhan bana yardım etmeye başlarken Çağrı tezgahı üzerinde oturmuş beni izliyordu.

“Pişt, Afra.” Çağrı seslendiğinde istemsizce kafamı kaldırıp ona baktım. Benimle doğru düzgün konuşacağını düşünmüyordum.

“Ne var?”

“Yıkanmayı düşünüyor musun?” diye sordu. Sesinde belli belirsiz bir tiksinti vardı.

İşaretparmağımla gözlüğümü burnumdan yukarıya ittim. “Şimdilik hayır.” Gözlerinin içine baktım. “Bu seni ilgilendirmiyor.” Nasıl yıkanmamı bekliyordu ki? Silahlardan deli gibi korkuyordum.

“İnşallah ölmeyiz canım ya,” dedi Çağrı kafasını dolabın kapağına yaslayarak. “Kokudan falan.”

Yanaklarımı ateş basarken gözlerimi kaçırdım. Biraz sonra zil sesi sustu.

“Neler oluyor?” diyerek içeriye giren Egemen’in sesini işitiğimde ona kısa bir bakış attım. Gözlerim her zamanki gibi kolundaki bandaja kaydı. Belli belirsiz bir vicdan azabı çekerken hafifçe yutkundum. Ölüm’ün onlara ilaç vermediğini öğrenmiştim. Günlerdir ‘sıyrığına’ ilaçsız katlanıyordu. Genelde umursamaz olsa da bazen eğlenmek için evdeki ufak bir gerginliği körükleyip kavga çıkarıyordu. Ona karşı nasıl yaklaşacağımı kestiremiyordum.

Egemen’e omuz atıp içeriye giren Mete kaşlarını çatı. “Afra aramıza katılmaya karar vermiş,” dedi bilmiş bir şekilde. “Bence her şey yeterince açık.”

Egemen ona ters ters bakarken Mete onu umursamadan neredeyse hazır olan sofranın kenarındaki sandalyeyi çekip oturdu. “Fikrini değiştiren nedir, Afra?”

OYUNBAZ

Yeterince açık değil miydi? Herkesin aynı şeyi istediğini sanıyordum. “Buradan kurtulmak istiyorum.”

“Amin,” dedi Sarp. Mete’nin yanındaki sandalyeye oturmuştu. Bana bakmadan söylediği kelimeye karşı dudaklarımı birbirine bastırdım.

Sarp’ın gözleri Mete’ye döndü. “Bunun hayra alamet olmadığıнын farkında mısın?” diye sorduğunda Mete kafasını sallayarak onayladı.

“Nasıl hayra alamet değil?” dedi Kutay kaşlarını çatarken. Bardakları gürültülü bir şekilde masaya bıraktı. Mete ona öldürecek gibi baktığında buna şaşımamıştım. Buradaki kimseye katlanamıyordu. Sarp’la daha uzun zaman geçirdiğinden olsa gerek en çok ona ılımlı davranıyordu, o kadar.

“Oyun, son oyuncu geldiğinde başlar,” diye açıkladı Sarp. Sarı saçlarını atkuyruğu yaptığını fark ettim. Uzun saçları çoğu kızın saçlarından güzeldi ve atkuyruğu ona benden çok yakışıyordu. “Bunu sadece ikimiz varken de Mete’ye söylemiştim. Bir takım hazır olmadan oyunu başlatamazsın. Afra’yı şu an hazır konumunda düşünebilirsiniz çünkü artık bizimle aynı şeyi istiyor. Yani Ölüm bizimle bir oyun oynamayı planlıyorsa muhtemelen bugünden sonra oyunu başlatacak.”

Bu kâbusa ‘oyun’ dediği için onu boğazlamak istiyordum.

Kutay geri çekilirken sürahiye gürültülü bir şekilde masaya bıraktı. “Ağzınızdan tek güzel şey çıkmıyor,” diye homurdandı. “Kahvaltıya yardım eden değerli arkadaşlar ve diğer şerefsizler, yerlerinize oturabilirsiniz.”

Benim olduğunu söyledikleri, masanın başında duran sandalyeye oturup bir şeyler yemek için kendimi zorladım. Olabildiğince sıvı tüketmeye çalıştım. En sonunda kahvaltı işi bittiğinde Kutay epey ısrar ederek masayı Egemen, Çağrı, Mete ve Sarp’a toplattı. Bağıra çağıra iş yapsalar da mutfağın son hali düzgündü.

Nihayet hepimiz oturma odasındaydık. Televizyona bakan üçlü koltukta Sarp, Mete ve Kutay oturuyordu. Herhangi bir

IŞIL LİMAE

gruplaşmayla uzaktan yakından alakası olmayan Egemen koltuktaydı. Dirseğini koltuğun kolçağına, yanağını avucuna dayamıştı. Bıkkın bir şekilde etrafı inceliyordu.

Gökhan benim yanımda, ikili koltukta oturuyordu. Çağırda yerinde duramıyormuş gibi odayı turluyordu. Yemekten sonra, genelde salonu tavaf ettikten sonra kendi kendine spor yapmaya başlardı ama bu sefer sporunu es geçmişti.

Bu sabah diğer sabahlardan farklıydı. Sarp direkt oyun koltukuna sarılmamıştı. Anında kavga etmeye başlamamışlardı.

Bekliyorlardı. Gözleri bana takılıyor, konuşmaya ne zaman başlayacağımı merak ediyorlardı.

“Bir ortak noktamız olmalı,” diyerek başladığımda herkes koltuklara oturmuştu. “Mete haklı. Ölüm her kimse bizi rasgele seçmiş olamaz. Ortak noktamızı bulmamız gerekiyor.”

Egemen sesli bir şekilde nefes verip baygın bakışlarını bana çevirdi. “Bunu daha önce konuşmadığımızı mı sanıyorsun? Gittiğimiz, genelde takıldığımız yerlerden ve semtlerden bahsettik. Aklına gelebilecek her şeyi konuştuk ancak ortak bir yön bulamadık. Buradaki hiç kimsenin birbiriyle bir alakası yok.”

Mete ona bir bakış attı. “Sırf seninle aynı dünyada nefes alıyorum diye burada olduğum fikrini reddediyorum,” dedi alayla. “Bulamamış olmamız, ortak noktamızın olmadığı anlamına gelmiyor.” Gözlerini bana çevirdi. “Devam et.”

Boğazımı temizledim. “Ya evin içinde ipucu varsa?” Gözlerimi Mete’nin üzerinde tutmakta zorlanınca en rahat hissettiğim kişiye, Kutay’a döndüm. “Demek istediğim... Bir dolapın veya televizyonun içinde bir ipucu olabilir.” Gözlerim kitaplığa çevrildi. “Ya da şu kitapların içinde.”

“Hepsine baktım,” dedi Mete donuk bir şekilde. “On yedi ay boyunca burada tek başımaydım. Tüm kitapların içine baktım. Dolaplara, halılara, koltukların altına, koltukların içine. Koltukların yırtık olmasının nedeni de bu. Aklına gelebilecek her şeye baktım ama hiçbir şey bulamadım. Bu evde bir ipucu olduğunu sanmıyorum.”

“Neden ipucu bırakmak istesin ki?” dedi Kutay. Biçimli kaşları çatılmış, gözlerine kadar inmişti. “Ölüm’ün bize buradan çıkabilmemiz için anahtar bırakmış olma düşüncesi fazla ütöpik. Burada çürümemizi istiyor.”

“*Bir umuttur yaşatan insanı,*” dedi Sarp neşeyle. “Yoksa tek kaldığı zamanlarda kafayı sıyırdı.”

Mete siniri bozulmuş bir şekilde sııttı. “Sıyırmadığımı kim söyledi?”

“Buradan çıkmamız için bir yol yok mu?” dedim dudaklarını birbirine bastırırken. Parmak uçlarımı pantolonuma saplamıştım.

Hepsi başlarını sağa sola salladığında kumdan kale dayanıklılığında olan hayallerim görünmez dalgalarla yıkıldı. Ürpermiş bir şekilde gözlerimi ellerime indirdim. *Elbette* kaçmanın bir yolu yoktu. Sadece her yolu denediklerinden emin olmak istemişim.

“Böyle bir teknoloji nasıl mümkün olabiliyor?” diye mırıldandığımda yorgunluğum sesime yansımıştı. “Böyle bir teknolojiyi neden *bize* harcıyorlar?”

“Evdeki teknoloji dünya standartlarına göre az bile kalıyor,” dedi Mete. “Benim anlamadığım... Telefonlarımızın sinyali, buranın yakınlarında son kez gözükmüş olmalı. Polislerin içinde bile adamları olabilir çünkü birimizin izini bile bulamamaları imkânsız.”

“Kimse ölüleri aramaz,” dedi Egemen karamsar bir edayla. Devam etmeden önce derin bir nefes aldı, dalgın gözüküyordu. “Uzun süre kayıp olanları bir süre sonra... ölü kabul ediyorlar. Arama dosyaları kapanıyor.”

“Ben Zümra Çıkaran izlerdim,” dedi Sarp iç geçirerek. Annemin izlediği programın adını duymak ürpermeme neden olmuştu. “Aileler gerçekten kabul edemiyordu. Kayıplara ölü denilmesini yani... Bir kadın vardı. On dokuz yıl geçmesine rağmen kızının yaşadığına inanıyordu. Hiçbir kanıt yoktu ve en sonunda kızı buldular.”

IŞIL LİMAE

Tuhaf bir sessizlik yaşandı.

“Sarp’ın dediği doğruysa,” dedi Gökhan. “Yani Ölüm bizi zımla oynamaya başlayacaksa ve şu ana kadarki her şey bir hazzırlıklısa... o zaman tek yapmamız gereken beklemek. Nasıl olursa kaçış yolu olmadığından eminiz.”

“Bence fazla umut dolusunuz,” dedi Kutay. “Herifin tek bizi buraya hapsetti. Bırakmaya niyetinin olmadığını bilmek için de dâhi olmaya gerek yok. Bir süre sonra yemek göndermeyi bırakıp bizi ölüme terk edebilir bile.” Gözlerini tavana çevirdi. “Açlıktan kafayı yeriz, birbirimizi öldürüp yemeye karar veriz.”

Bedenimden bir ürperti dalgası geçerken irileşmiş gözlerle ona bakakaldım. Mete yüzünü Kutay’a çevirdi. “Fikir vermesene lan adama.”

“Ölüm’ün erkek olduğundan emin misiniz?” diye sordum kaşlarım çatılırken. Ondan sürekli ‘erkek’ diye bahsediyorlardı.

“Öyle bir *vibe* almıştık,” dedi Sarp.

Yani sadece *hissetmişlerdi*. “Sizinle tek iletişimi, Mete’ye verdiği kural kağıdıyken bundan emin olamazsınız,” diye ekledim. “Kadın da olabilir.”

“Oha,” dedi Sarp. Heyecanlanmış gibi parmaklarını çıtlattı. “Düşününce *yandere**, *otaku*** bir hatunun harem hayalini gerçekleştirdiği erkekler olabiliriz.” Gözleri bana döndü. “Seni de zevkine almıştır falan.”

“Aklını sikeyim, Sarp,” dedi Çağrı yüzünü buruşturarak. “Harem hayali olan kadın seni mi sokar bu eve?” Salondaki silahlar gıcırdayarak kendisine döndüğünde Çağrı bunu fark etmiş gibi bile gözüküyordu.

“Daha az küfreder misiniz?” dedim tereddütle. “Küfür duymaya alışığım ancak silahların hareket etmesi...” Bir an duraksadım. “Buna nasıl alışabildiniz?”

* *Anime*, *manga* gibi Japon pop kültürü unsurlarında ve bilgisayar oyunlarında yer alan bir tiptedir. Genellikle psikolojik problemleri olan karakterler için kullanılan bir terimdir. (e.n.)

** *Anime* ve *manga*’ya özel ilgisi olan kişiler için kullanılan Japonca bir terim olmakla birlikte herhangi bir şeye aşırı derecede hayranlık ve bağımlılık duyan kişiler için de kullanılır. (e.n.)

OYUNBAZ

“İnsanın alışamayacağı çok az şey var,” dedi Egemen. Sesinde yumuşak bir anlayış vardı. “Bir süre sonra silahların varlığını unutuyorsun.”

“Hiç küfretmemeleri daha iyi olur,” dedi Kutay bana katılarak. “Risk almaya gerek yok.”

“Tamam, güzelim,” dedi Çağrı bana hafif bir gülümsemeyle bakarken. Göz kırptı. “Zaten tek kız sensin. Seni de kıramam.”

“Benimle bu şekilde konuşmayı kes,” dedim yüzümü ekşitirken. “Aramızda düşündüğün tarzda bir şey asla olmayacak.”

Çağrı kafasını sağa sola salladı. “Başka bir kız gelene kadar veya bu erkek haremde bir eşcinsele dönüşene kadar kesemem, Afra’cığım.”

“Merak etme,” dedi Kutay. Anlayışlı tavırlarına rağmen gerektiğinde ortaya çıkan sert bir yapısı vardı. “Haddini aşarsa yerini gösteririz.”

İstediğim şey de buydu.

Mete kafasını sallayarak onu onayladı. “Benim de temiz bir bahanem olur. Bakarsın, Ölüm bize hak verir ve ben şu şerefsizi döverek bayıltırken arkada kurşun yağdırarak destek olur.”

Çağrı diğerlerine tepeden bir bakış attı. “Zenginim ve yakışıklıyım diye beni kıskanıyorsunuz,” dedi burun kıvrarak. “Evdeki tek kızı benim kapmamdan endişe ediyorsunuz. Yazık.”

Gökhan koltukta öne eğildi. “Burada evlilik programı mı çekiyoruz? Ne kızı kapmasından bahsediyorsun?”

“Seni denkleme dahil etmemiştim, topitop,” dedi Çağrı kıkırdayarak. Tüm duruşu değişirken tek kaşını kaldırıp bana döndü. “Sen de kendini bir şey sanma. Dua et bu evde tıklıp kaldım. Yoksa yan gözle bakabileceğim biri bile değilsin.”

Pislik herif...

“Bakamazsın zaten,” dedi Egemen sakın bir tavırla. Gözlerim tekli koltuğa yayılmış Egemen’e kaydığında yüzünde tuhaf bir ifade olduğunu fark ettim.

Çağrı göz devirip bana baktı. “Dış dünyada yaşayan son insan olsan belki bir ihtimalin olurdu.” Gözlerini kameraya çe-

İŞİL LİMAE

virdi. “Ölüm, bizi öldürmeyi düşünüyorsan özel işkence olana sona ikimizi bırakabilirsin. Bir deneyelim, bu kız bana bakıyor mu bakmıyor mu diye.”

Kaşlarını kaldırdım. Reddedilen bir erkeğin klasik saldırgan davranışlarını gösteriyordu. “Egon bu kadar kolay mı inciniyor?”

Çağrı’nın dudağının kenarı seğirdi.

“Bak, nasıl da ağlamaya başladı...” dedi Mete dudak bükerek

“Babanın parası var diye her istediğini elde edebileceğini sanarak büyümüş olabilirsin,” dedim Çağrı’yı süzerken. “Ben burada elde edebileceğin bir ‘şey’ değilim. Ödül de değilim. İnsanım. Söylediklerin beni sadece iğrendiriyor.” Cesaretlenip diye korktuğumu itiraf edememiştim. “Susman hepimiz işin daha iyi olur.”

Çağrı bir şey diyecekmiş gibi durduktan sonra dudaklarını birbirine bastırdı.

“Yakışıklı değilsin,” diye ekledi Mete. “Varını yoğunluğunu protein tozunu karadelik gibi burnundan çekmeye ve kadınları harcamışsın.”

“Afra’yı korkutmaya devam edersen seni susturmak zorunda kalırız, Çağrı,” diye uyardı Kutay. Kibar tavırlarını yine rafa kaldırmıştı.

Çağrı yüzünü buruşturdu. “Allah’ın *pussyhunter*’ları sizi,” dedi iğrenir gibi. “İyi ki eve bir kız geldi. Satın hemen burada kök salmış Çağrı’yı. Ben kimim ki?”

“Sen kimsin ki?” dedi Egemen. Ciddi bir şekilde sormuştu.

Çağrı tekrar kameraya baktı. “İki gram şeyim yok diye bana yaptıklarına bak, Ölüm.”

Silahlar sabırsızca gıcırdayarak ona çevrildi.

“Konuşmasana artık, oğlum. Kız rahatsız oluyor işte.” Kutay’ın koltuğun kolluğunda duran eli ritim tutmaya başlamıştı.

“Aman be,” diye homurdandı Çağrı. “Mutfağa gidiyorum ben.” Gözlerini Sarp’a çevirdi. “Bir sen sövmedin bana ciğirim, bunu unutmam.”

OYUNBAZ

“Bence dikkat et, Sarp,” dedi Gökhan ciddi bir şekilde. “Saçlarından dolayı seni de cinselleştirebilir.”

Sarp bir eli atkuyruğu yaptığı saçlarında kalırken duraksadı. “Yok,” dedi kısık sesle. “Sakalım var benim, yapmaz.”

Çağrı hızlı, gürültülü adımlarla mutfığa girdi. İçeriden birkaç takırtı geldikten sonra sesler kesildi.

Mete alnına masaj yapmaya başladı. “Sonunda biraz sessizlik.”

Çağrı’ya karşı benimle aynı fikirde oldukları için rahatlamıştım. Günlerdir Çağrı’nın ağzına laf tıkmamak için kendimi zor tutuyordum. Beni ağlayacak seviyeye getirdiği bile olmuştu.

Boğazımı temizledim. “Ne yapacağız?” diye sordum konuyu tekrar istediğim yere çekerek. “Öylece bekleyecek ve her günümüzü aynı şekilde mi geçireceğiz?”

Kutay kafasını salladı. “Evet.”

Sarp ne zaman eline aldığını bilmediğim oyun kolunu havaya kaldırdı. “Sana *PES* öğretmekle işe başlarız,” dedi heyecanlı bir şekilde. Muhtemelen farklı bir rakibi olacağı için heyecanlanmıştı. “Henüz beni yenebilen olmadı. Ayrıca yedi kişi olduğumuza göre minik bir turnuva bile düzenleyebiliriz.”

Mete’nin kaşları çatıldı. “Ödül ne olacak?”

“Fazladan konserve.”

“Herkes yemekleri senin kadar sevmiyor,” dedi Egemen iç geçirerek. Gözlerimi ona çevirdiğimde zayıf olduğunu fark ettim. Kalıplı yapısı onu ince gözükmekten kurtarıyordu. Siyah tişörtü arada sırada yukarı sıyrılarak çıplak belini gösteriyor, kemiklerinin belirginliğini ortaya seriyordu.

Sarp hevesle oyun kolunu havaya kaldırdı. “Başlayalım mı?” diye sordu.

“Yok,” dedim aceleyle. Sarp’ın yüzü düşerken altdudağını ağzının içine doğru yuvarladı. Keçi sakalı, çenesiyle birlikte hareketlendi. “Yani, şimdilik hayır. Şu an oyun oynayabileceğimi zannetmiyorum.”

Sarp omuz silkti. “Ne zaman istersen söyleyebilirsin,” dedi içtenlikle. Samimiyeti beni neredeyse gülümsetecekti. Neredeyse.

Mete de bana inanıyordu. Bir ortak nokta, bir çıkış olmaydı. Sadece oturup polisleri bekleyemezdik. Mete'nin burada geçirdiği aylarda bir şey olmadıysa şimdi de olmazdı. Bizim bir şey yapmamız gerekiyordu.

"On dokuz yaşındayım," dedim sonunda başlamaya karar vererek. "Lise son sınıf öğrencisiyim. Kartal Zirve Anadolu Lisesi'nde okuyorum. Annemle Pendik'te yaşıyorum. Belki.. Bunlardan bir ortak noktamız çıkabilir."

Gökhan hızla başını kaldırdı. "Seninle yakınmışız o zaman," dedi dikkatle. Yüzünde allak bullak bir ifade belirmişti. "Ben Tuzla'dayım." Kısa bir an duraksayıp yavaşça yutkundu. "Seni böldüğüm için özür dilerim. Gittiğin belirli yerler var mıydı?"

"Heyecanlanman normal," dedi Kutay yumuşak bir sesle. "İlk defa birbirine yakın ilçelerden olan iki kişi var."

"İlçe dışına bile çok çıkmadım," dedim günlerce hazırladığım konuşmama devam ederken. "Annemle yılda iki üç kere AVM'ye gideriz, o kadar. Okul dışında bir sosyal hayatım yok. Başarılı bir öğrenci değilim. Etrafımda tek bir insan bile yok. Yakın arkadaşım da öyle. Bu yüzden sizin söylediğiniz ilçelerle bir bağlantım olduğunu sanmıyorum."

"Bu çok üzücü," dedi Sarp bana anlayışla bakarak. "Benim de etrafımda çok insan olmazdı, ayrıca berbat bir öğrenciydim."

"Annenle yaşadığını söylemiştin," dedi Mete yavaşça. Soracağı soruyu anladığımda kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. "Babana ne oldu?"

Yanağımın içini ısırdım. Sanki karşımda Mete değil, rehber öğretmenim oturuyordu. O yapmacık, beni anlayabilecekmiş gibi duran bakışlarını üzerime dikmişti. Bir psikolog gibi davranmaya çalışarak, "Her şey aramızda," diye fısıldıyordu. Sanki buradaki masada değil de okulun rehberlik odasında, rahat bir koltukta oturuyordum. Kucağımda koltuğun üzerindeki kabanık yastık vardı, ellerimle kenarını kavramıştım.

"Afra?" Gözlerim Kutay'a çevrildi. Dalmış olduğumu o zaman fark ettim. Hepsinin meraklı bakışları üzerimdeydi.

OYUNBAZ

“Annemle babam boşandı,” dedim yavaşça. Bu büyük bir şey değildi, boşanma yaygın bir durumdu. Bana göre büyük olan şey, boşanmadan önce kavgalarıyla bana çektiydikleri zulümdü. “Şiddetli geçimsizlik.” Gözlerimi çayıma indirdim. “Fiziksel şiddet yoktu tabii,” diye ekledim. “Ama birini kırmamız için her zaman güç gerekmez. Kelimelerin namlusu daha sıcaktır.”

“Üzüldüm,” dedi Çağrı umursamaz bir tavırla. Sesi hiç de üzgün çıkmıyordu. Ona ters bir bakış attım. “Aile ilgisi bekleyen bir çocuk gibi görünüyorsun. Kavgalarıyla psikolojini bozduklarını, sadece yüzüne bakarak bile anlayabiliyorum. Ne yapıyordun? Seslerini duymamak için köşeye geçip kulaklarını mı kapatıyordun?”

Gözlerimi birkaç kez kırıştıtırıp bakışlarımı Çağrı’ya çevirdim. “Evet,” dedim soğuk bir sesle. “Cevabım seni tatmin etti mi?”

Çağrı ona çıkışmam karşısında bana şaşkınlıkla baktı. Bakışları yumuşarken gözlerinde bir ısıltı belirdi. “Seni iyileştirebilirim.”

“Böyle bir yeteneğin varsa kendinden başla.” Sesim soğuktu. “Ruh hastası.”

Kutay derin bir nefes aldı. “Birbirimiz hakkında atıp tutmayı bırakmaya ne dersiniz?” dedi tuhaf bir sesle. “Birbirimizin yaşadıklarını bilmeden en azından bu yaşanmışlıklarla alay etmeyin. Bu evde bize kalan tek şey geçmişimiz.” Kelimelerinin yumuşaklığına rağmen hırçın bir bakış taşıyan ela gözleri, Çağrı’nın üzerine sabitlenmişti.

“Ah, tabii,” dedi Çağrı afallamış bir şekilde. “Sustum ben.”

Boğazımı temizleyip konuşmaya devam ettim. “Babam tekrar evlendi. İki üvey kardeşim var ama onlarla çok yakın değilim. Üvey abim hatırladığım kadarıyla benden üç-dört yaş büyük ve varlığıma katlanamaz.” Ben de ona katlanamıyordum. “Üvey annem benden nefret ediyor.” Ben de en erken zamanda onun ölmesini diliyordum. “Küçük üvey kardeşim o evde beni seven tek kişi. Arada bir hafta sonları babamda kalıyorum.”

IŞIL LİMAE

“Baban nerede yaşıyor?” dedi Mete kaşlarını hafifçe çatarak.

“Sancaktepe,” dedim omuz silkerek.

“Ben Sancaktepe’de yaşıyordum,” dedi Sarp gözlerini yüzüne çevirirken. “Samandıra’da. Sen... yani baban neresinde kalıyordu?” Çenesini sıkıldığında keçi sakalı titredi.

“Fatih’te,” dedim kısa bir tereddüitten sonra. “Dediğin yer daha önce hiç duymadım. Küçük bir yer mi?”

“Köy olarak geçiyor,” dedi Sarp omuz silkerek. “Sancaktepe merkeze arabayla on beş dakikada falan gidiliyordu. Pek gitmezdim ancak öyle hatırlıyorum.” Düşünceli bir ifadeyle duraksadı. “Sanırım Fatih’e gitmedim. Yani... Ben bir yerlere gidip gezdiğimde oranın neresi olduğunu genelde bilmezdim.”

“İlk defa ortak ya da yakın bir şeylere ulaştık,” dedi Kutay dirseklerini dizlerine dayarken. “Gökhan, Sarp ve Afra... Birbirinizle uzun bir sohbeta girmeniz gerekiyor. Ortak noktalarınız olabilir.”

“Oyun oynarken konuşalım,” dedi Sarp. Oyun kollarından birisini Gökhan’a doğru fırlattığında bugünkü başlangıç için onu rakip seçtiğini anladım. Sarp’tan sonra bu işte en iyi olan kişi Gökhan’dı. Üstelik Sarp’ın söylediğine göre çocuk hayatında buraya gelmeden önce *PES* oynamamıştı bile.

Sarp’la Gökhan oynarken gittiğimiz yerlerden bahsettik. Onların söyleyecek çok şeyi vardı ama ben doğru düzgün evden çıkmadığım için sadece bir iki şey söyleyebilmiştim. Sonuç olarak herhangi bir ortak nokta bulamamıştık.

Böylece günlük rutinimiz tekrar başlamıştı. Oyun kolları elden ele dolaşırken boş sohbetler salonu dolduruyordu. Çağrı hiçbir şey demeden mutfaktan çıkıp geldiğinde kimse ona bir şey söylemedi, hatta bir süre sonra oyun kollarından birini de o aldı.

Oyun oynarken gözlerim istemsizce tekrar Egemen’in kolundaki bandaja kaydı. Televizyondaki oyunu izlerken bile ilgisiz duruyordu. Onu tanımlamam gerekirse dengesiz ve asabi kelimelerini tercih ederdim. Rahatsız olduğum insan tiplerindeydi. Yine de... İlk gün için ona teşekkür etmek istiyordum.

OYUNBAZ

Ev geniş olmasına rağmen onunla konuşmak için denk gelebildiğim tek yer banyo sırası olmuştu.

Banyonun kapısı açılırken üzerimi örtmek için yanıma aldığım yatak örtüsünü iki elimle kavradım. Egemen dışarıya adım attığında duraksadı. Anlamsız bir şekilde birbirimizin karşısında dikiliyorduk. Böylece onu yakından inceleme fırsatı yakalamıştım.

Koyu sarı saçları uzun ve dağınıktı. Bazı tutamlar alnına dökülüyor, dalgalarının bir kısmı kulaklarının üstünde kıvrılıyordu. Mete ve Kutay gibi bir güzelliği yoktu ama karizmatik, karakteristik bir yüze sahipti.

Egemen ellerini eşofmanının ceplerine koyarak tek kaşını havaya kaldırdı. “Yolumu bilerek kestiğini düşünmeye başlayacağım.”

Bunu düşünmekte haklıydı.

“Ben sadece... teşekkür etmek istemiştım.” Gözlerim tekrar koluna kaydı. “Yani... Beni kurtardığın ve umursadığın için.”

Gözlerimi güçlükle yüzüne kaldırdığımda bana şaşkınlık içinde baktığını fark ettim. “Seni *umursadığımı* kim söyledi, Afra? Evde ölü görmek istemiyordum, hepsi bu.” Kafasını omzuna doğru yatırdığında sarı saçları kıpırdadı. “Her neyse, önemsiz.”

Kenara çekilirken yutkundum. “Kolun için de özür dilerim.”

Omuz silkti. “Gel beni kurtar demedin sonuçta. Benim verdiğim bir kararın sonucuydu, özür dilemene gerek yok.” Başka bir şey demeden uzun, dar koridordan geçip gözden kayboldu. Bakışlarımı sımsıkı tuttuğum örtüye indirdim. Tutuşumu gevşetirken banyoya girdim.

Oturma odasına döndüğümde Kutay’ı bana kaçamak bakışlar atarken yakaladım. Egemen konuşmamızla ilgili bir şey söylemiş miydi, bilmiyordum. Kutay’ın bakışlarına anlam verememiştım.

Gökhan ve Çağrı’nın pürdikkat odaklandığı ekrana baktım. Altı gün boyunca arada sırada televizyona baksam bile hâlâ il-

IŞIL LİMAE

gimi çekmiyordu. Üçlü koltuğun etrafından dolanıp oturmuş, hazırlanırken aniden bir zil sesi yükseldi.

Zil mi?

Tüylerim diken diken olurken gergin bir şekilde Kutay'a döndüm. "Yine mi yemek teslimatına geldiler?"

O da şaşkın görünüyordu. Dış kapıya bakarak ayağa kalktı. "Elimizde yemek var?"

Egemen tekli koltuğunda doğruldu. "Başka bir şey olabilir mi?"

Mete ayaklandı. "Fazla bekletmeyelim."

Çağrı ve Gökhan oyun kollarını elinden bıraktı. Herkes kulaşar adım dış kapıya yönelirken Gökhan yanıma gelip tereddütüm koluma dokundu. "Sakin ol," dedi alçak sesle. "Sadece kimin geldiğine bakacağız."

Ben de onların peşine takıldım. Kapıyla aralarında epey mesafe bırakacak şekilde yan yana dizildiklerinde ürkek bir şekilde kenara çekildim. Gökhan'ın yanında duruyordum.

Dış kapı kendiliğinden evin içine doğru açıldı. Terlemiş avuç içlerimi günlerdir üzerimden çıkarmadığım kot pantoloma bastırdım. Kapı tamamen açıldığında siyah maskeli, bedeni tamamen mavi tulumla örtülü bir adam karşımızda belirdi. Elinde siyah bir kutu tutuyordu.

Kutuyu kapının önündeki kırmızı bölgeye doğru bırakıp ileriye doğru itti. Gözlerim kutunun üzerindeki yazıya takıldığında dudaklarım hafifçe aralandı. Büyük harflerle adım yazıyordu. *Afra Ahsen Çakmak*.

Kapı kapanmaya başlarken adam, eşikte dikilmeye devam ediyordu. Bizi buraya hapseden adam bu muydu? Yoksa o sadece bir elçi miydi? Kafa karışıklığı içinde tekrar kutuya baktım. Şimdi kapı tamamen kapanmış, dış dünyayla bağımız tekrar kopmuştu.

"Üstünde neden ismim yazıyor?" dedim tereddütle.

"Ölüm bunu sana yollamış demek oluyor," dedi Kutay. Bana döndüğünde V yaka bluzunun yakasını çekiştiriyordu. Boynun-

OYUNBAZ

dakı damarlar belirginleşmişti. "Kutuyu gidip senin alman gerekiyor. Üstünde senin adın yazıyor."

"Ama orası kırmızı bölgede," dedim geriye doğru bir adım atarak.

Mete bana döndü. "Teslimat alırken silahlar ateş etmiyor," dedi ellerini havaya kaldırıp. Bunu bana daha önce de söylemişlerdi. "Hızlıca alıp gel, gerçekten bir şey olmuyor. Birkaç gün önce yemek teslim aldığımızı gördün zaten."

"Ölüm'ü fazla bekletmeyin, lütfen," diye homurdandı Çağrı.

Titreyen ellerimi pantolonuma biraz daha bastırdım.

"Şu ana kadar kimse vurulmadı," dedi Gökhan teselli edeceğine.

İleriye doğru bir adım attım. Temkinli bir şekilde silahlara baktığımda kırmızı bölgeye dönük olduklarını gördüm. Hızla birkaç adım daha atıp dizlerimin üzerine çöktüm. Kolumu öne uzatıp parmaklarımın ucuyla kutuyu kırmızı bölgeden çabucak çektim. Bana doğru kayan karton kutuyu elime alıp yerde kayarak geri çekildim. Düzensiz nefeslerim dudaklarımdan dökülüyordu.

Bakışlarımı elimdeki kutuya indirdim.

"İçeriye geçelim," dedi Mete temkinli bir şekilde.

Dediğini yaptık. Az önceki gibi herkes koltuklara çökerken elimdeki kutuyu telaşla masaya koydum. Kutuyu açmak istemiyordum. İçinde bir bomba bile olabilirdi.

"Senin açman gerekiyor," dedi Sarp endişeli bakışlarını yüzüme çevirirken. Uzun saçlarını yolmaya başlamıştı. "Başkasının teslimatına dokunamayız."

Yanında oturan Mete kafasını eğip Sarp'ın dediklerini onayladı.

Dilimi hızla dudaklarımda gezdirerek kurumuş dudaklarımı ıslattım. "Ya içinde tehlikeli bir şey varsa?" dedim güçlkle.

"Aç şunu," dedi Çağrı sert bir sesle. Ona bakma gereği bile duymadım. Üstelik koltuklarımız karşılıklıydı. Kafamı kaldırdığım an onu görebiliyordum.

"Tehlikeli bir şey olmadığı konusunda söz veremeyiz," dedi

Kutay. “Ancak kaçış şansın yok... Bu kutu Mete’ye gönderilen not dışında Ölüm’ün yemek haricinde gönderdiği ikinci şey.”

“Önemli olması, korkmasını anlamsız kılmıyor,” dedi Gökhan soğuk bir sesle. Yanaklarının üstü pembeleşmişti. “Hemen açmasını gerektiren bir şey yok.”

“Benini yaşadığım aylar gerektiriyor,” dedi Mete. “Bu evde pek yenilik olmuyor, anlarsın ya? Tabii taksit taksit eve gelişinizi saymazsak.”

Kutuyu masanın üzerinden alıp dizlerimin üzerine koydum. Kutuya dokunmaktan deli gibi korkuyordum ama Mete sabırsızlığında haklıydı. Hepimiz hislerimiz konusunda haklıydık.

Gözlerimi sımsıkı kapatarak kutunun kapağını kaldırdım. Nefesimi tuttum. Kimse konuşmuyordu.

“Telefon mu?” diyen Mete’nin sesini duyduğumda hızla gözlerimi açtım. Hepsi birden ayağa kalkmış, etrafımda bir yarım daire oluşturmuşlardı. Hepimiz kafamızı eğmiş bir halde kutunun içine bakıyorduk.

Kutuda *gerçekten* bir telefon vardı.

Hızla telefonu kutudan alırken istemsizce güldüm. Kurumuş dudaklarım acıyla sızladı. “Kurtulduk!” dedim hevesle. Ayağa fırladığımda hepsi biraz olsun geriye çekilmişti. Tek tek hepsinin yüzüne baktım. “Polisi arayabiliriz! Neydi? Yüz elli beş...” Telefonun açma düğmesine basılı tuttuğumda telefonun siyah ekranı *kızardı*. Telefonun ekranında kocaman bir on üç sayısı belirdi.

“Yeni marka mı?” diye sordu Sarp kafası karışmış bir şekilde.

“Aynen, kanka,” dedi Çağrı. “Cidden bu size normal bir telefon gibi mi gözüktü?”

“Anormal olan nesi var?” dedi Kutay. “Senin fiyatını bilmen mi?”

“İki ay önce böyle bir marka duymamıştım,” dedi Gökhan. “13’ü kimse... marka ismi olarak kullanmaz.”

“Neden?” diye sordum istemsizce. İçimi saran umutla hâlâ telefonun ekranına bakıyordum.

“Uğursuz kabul edilir,” diye açıkladı Gökhan. “13’ün lanetli olduğuna inanılır. Bazı otellerde, asansörlerde, binalarda bile bu sayıyı atlayıp on dörtle devam ederler. Avrupa’da sıkça görülür bu durum. Eh, telefon da Türk markası olamayacağına göre...”

Kafamı kaldırıp Gökhan’a baktım. Simsiyah, düz saçlarının örttüğü gözleri telefona odaklanmıştı. “Bilmiyordum,” dedim yutkunarak. “Fakat belki... yeni çıkmıştır.” Altdudağımı ısırdım.

Mete iç geçirip kafasını sağa sola sallayarak masanın üzerine oturdu. “Bize gerçek bir telefon göndermez,” dedi düz bir sesle. “Başka bir planı var.”

Telefonun ekranı karardı. Ardından şifre veya herhangi bir uygulama gözükmeden direkt olarak bir mesajlaşma ekranı açıldı. En üstte ince, beyaz harflerle *Ölüm* yazıyordu. En altta ise konuşma baloncuğu vardı. Şaşkınlık içinde konuşma baloncuğuna tıkladığımda siyah bir klavye açıldı. Harfler ve sayılar beyazdı.

Bir mesaj geldiğinde telefon elimde gürültüyle titredi.

“Siktir,” dedi Egemen boğuk bir sesle.

Mesaj Ölüm’ dendi.

Ölüm: Merhaba, Tutsak 7.

Ölüm: İlk görevin, etrafındaki kafaları kendinden uzaklaştırman.

Ölüm: Yoksa oyuncaklarım devreye girecek :)

Silahların çıkardığı gıcırtiları duyduğumda aceleyle, “Uzaklaşın!” diye bağırdım. Herkes telefonda patlamak üzere olan bir bombaymış gibi uzaklaşırken ben elimden bırakamadım. Ekranda beliren yazıları zar zor okuyabiliyordum.

Ölüm: Güzel.

Ölüm: Sanırım tanışma fırsatımız olmamıştı.

Ölüm: Ben Ölüm.

IŞIL LİMAE

Ölüm: Bazıları Yaşam da der.

Titreyen parmaklarımın arasında telefonu tutmaya çalışırken gözlerimi diğerlerine çevirdim. Koltukların arkasına kadar uzaklaşmışlardı.

“Ölüm yazıyor,” dedim sertçe yutkunurken. “O... O ger çek.”

Hepsi endişeli gözlerle bana ve elimdeki telefona bakıyordu. Mete’nin yüzündeki yeniliğe aç ifadeyi görebiliyordum. Nihayet bir şeyler *sonun başlangıcına* varmıştı.

Sarp heyecanlıydı, Çağrı’nın sırtık yüzü düşmüştü. Parmaklarını çıltlatırken gözlerini telefondan ayırmıyordu. Gökhan, diğerleri arasında en sakin görünen kişiydi. Egemen, eşofmanının ceplerine soktuğu ellerini yumruk yapmıştı. Kutay, alnında beliren endişe çizgisiyle bana bakıyordu.

“Ekрана bak,” dedi Mete boğuk bir sesle. Gözlerimi ona çevirdim. “Söylediklerini dikkatle oku.”

Kafamı sallayıp gözlerimi telefona indirdim.

Ölüm: Ben aksini söyleyene kadar yazdıklarımı diğerlerine okumalısın.

Ne söyleyecekse bunu herkesin bilmesini istiyordu.

Dudaklarımı aralayıp yazılanları tekrarlardım. Düzensiz soluklar odayı kaplarken gözlerim ekrandaydı, sıradaki mesajı bekliyordum. Mesajlar birbiri ardına gelmeye başlarken ağzımı tekrar açmaya çalıştım. Bu zor olmuştu. Dudaklarım aralanmayı reddediyor, sesim boğazımdan dökülmeyi kabullenemiyordu.

“Okuyabilirsin,” dedi Egemen destek olmak isteyerek. Sesi yumuşaktı. Güçlkle yutkundum. “Bir şey olmayacak. Sadece okuyacaksın, Afra...”

Yazdıklarını okurken dilimi zor hareket ettirebilmişim.

OYUNBAZ

Ölüm: Neden burada olduğunuzu bilmeyi hak etmiyorsunuz.

Ölüm: Tek bilmeniz gereken yaşamayı bile hak etmediğiniz.

Kafamı kaldırıp korkuyla diğerlerine baktım. Kutay yumruk yaptığı ellerini koltuğun başlığına dayamıştı. Gözlerini kameralı silahlara çevirip, “Bize ne yapacaksın?” diye sordu kısık sesle. Ardından sesini yükselterek tekrarladı. “*Bizimle ne yapacaksın?*”

Gözlerimi ekrana indirdim. Ölüm, Kutay’ın söylediklerini pek umursuyor gibi görünmüyordu. “Soruna cevap vermiyor,” dedim.

Birkaç saniye sonra ben ekrana gelen mesajları okurken Ölüm bu soruyu kısmen cevaplamıştı.

Ölüm: Canınızı almayı şimdilik erteliyorum.

Ancak canımızı almak istiyordu.

Ölüm: Hayatta kalma sürenizi uzatacak ve çaresizce beklediğiniz yardımın gelme ihtimalini arttıracak tek bir seçeneğiniz var: Kurallarına uymak zorundasınız.

Ölüm: Her an, her yerde ölüme yakın olduğunuzu unutmayın.

Yazılanları zorlukla okudum. “O... sadece bu evde böylece kalmamızı mı istiyor? Kurallara zaten uyuyoruz.”

“Bizimle alay ediyor,” dedi Mete sert bir sesle. Sesinde korkudan eser yoktu. “Bizimle oynuyor. Silahlardan bile ‘oyuncak’ olarak bahsediyor!”

“Sadece bu değil,” dedi Egemen. Kafasını eğdiğinde dağınık saçlarından kopan bir tutam alına döküldü. “Bizden daha fazlasını istiyor olmalı.”

Mete dişlerini birbirine bastırdığında kusursuz yüz hatları gerildi. Normalde Egemen’in oturduğu tekli koltuğa çöktü. Yüzünü kaldırıp silahlardan birine baktı. “Takma adını yeniden

IŞIL LİMAE

düşünmeni tavsiye ediyorum.” Burnundan soluyordu. “Kendi ne Ölüm diyen biri beni şimdiye kadar öldürmeliydi. Tek yapabileceğin kendince *oyun oynamak* mı?”

Silahlar gıcırdamaya başladığında yerimden sıçradım. Silahlar Mete’ye dönerken hâlâ kafa tutarcasına onlara bakıyordu. Kutay, Mete’nin oturduğu koltuğun arkasına geçmişti.

Ölüm: Tutsak 7, verdiğim görevleri yerine getirdiğin sürece bu evde yaşayacağınız saatler artacak.

Okuduğum kelimeler telefonun elimden kaymasına neden olurken, “Hayır,” diye fısıldadım güçlkle. O kadar kişi arasından *beni* seçmiş olamazdı.

Ellerimi gözlüğümün altına sokarak gözlerimi kapatırken boğazımın derinliklerinden bir hıçkırık döküldü.

“Hey!” diyen Çağrı’nın sesi kulağımı doldurdu. “Ne oldu? Niye ağlıyorsun?”

“Beni mi öldürecek?” diye sordu Mete hissiz bir şekilde.

“Bizden birinin ölme ihtimaline neden ağlasın?” dedi Egemen. “Bizi tanımıyor bile.”

Parmaklarımı gözlerime iyice bastırdım. Gözyaşları akmaya fırsat bulamadan avucumun içinde dağılırken ellerimi yüzümünden çektim. “Bana görev verecek.” Telefonu tutuşum sıkılaştırırken ekrana bakarak son mesajı okudum.

“Bir soru...” diye mırıldandı Gökhan kısık sesle. “Görevleri neden Afra’ya veriyor?”

“Sapık olabilir,” dedi Egemen düz bir sesle. Yan gözle beni süzdü. “Tipi fena değil. Sırf kız diye ona vermiştir.”

Korkuyordum. Kutay’ın dediği gibi bizi evin içinde küçük çaplı bir “açlık oyunlarına” mahkûm ederse ne yapacaktık? Benden birini öldürmemi isterse ne yapacaktım? Aklımın sınırlarını aşan *her şeyi* isteyebilirdi.

“Sakin ol,” dedi Kutay. Zar zor konuşurken kendisinin bile sakın olmadığı belli oluyordu.

OYUNBAZ

“Nasıl görevler?” diye soran Mete’nin sesi sertti. Kaşlarının arasındaki derin kuyu tekrar ortaya çıkmıştı. “Sana bir şey yapmasına izin vermeyiz.”

Yeni mesajlar gelmeye başlarken sesli bir şekilde okumaya başladım.

Ölüm: Tutsak 7 görevleri yerine getirmediği sürece hepimiz öleceksiniz. Bu yüzden dikkatli olmanızı tavsiye ederim.

Ölüm: Tutsak 7, telefonu tuvalete giderken bile yanından ayıramazsın.

Ölüm: Görevleri erteleyemezsin.

Ölüm: Bu mesajdan sonra yazacaklarımı diğerlerine okuyamazsın.

Gözlerim ağırlaşırken başımın dönmeye başladığını hissedebiliyordum. Kısa bir an gözlerimi kapatıp derin nefesler alarak öylece durdum. Konuşmaya gücüm olduğunda gözlerimi araladım. “Bundan sonrasını size okumamı istemiyor. Telefonu yanımdan ayırmamam ve ne derse yapmam gerekiyor, yoksa...” Sanki bacaklarımdan yukarıya beni yerime mıhlayan bir yılan dolanmaya başlamıştı. Konuşmaya devam ederken sesim kısılmıştı. “*Hepimizi öldürecek.*”

Egemen bana yaklaştı. “Ne görevinden bahsettiğini söyledi mi?” İyice yakınıma geldiğinde telefonu hızla göğsüme bastırarak koltukta geriye yaslandım. Bacakları, bacaklarıma değerken önümde dikilmeye devam etti.

Gözlerimi sımsıkı kapattığımda gözyaşlarım kirpiklerime dağıldı. “Bundan sonrasını size okuyamam,” dedim çaresiz bir şekilde. “Ne görevinden bahsettiğini bilmiyorum! Sizinle ilgili mi, yoksa...” Sesim kısıldı. “Benimle mi ilgili...”

Bildirim sesleri gelmeye başladı. Kutay ben ne olduğunu anlamadan Egemen’in bedenini kavrayıp geri çekerken korkudan buz kesmiş bir şekilde telefonu göğsümden ayırdım.

Ölüm: Nihayet baş başayız, Afra.

Ölüm: Bundan sonrası sadece seninle benim aramda.

Ölüm: Sen ve ben.

Ölüm: İyi anlaşıcağımızı umuyorum.

Önce saniyeler geçti, onları dakikalar izledi. Korkuyla telefonun ekranına bakmaya devam ederken zaman öylece akıp gitti. Mesajlarının devamı gelmedi.

Telefonu yanıma, koltuğun üzerine bıraktım. Dirseklerimi dizlerime dayarken omuzlarım çöktü. Kesik bir nefes verip ellerimle yüzümü ovuşturdum. “Gitti,” dedim. “Başka bir şey yazmadı.”

“Pekâlâ,” dedi Çağrı el çırpmaya başlayarak. İğneleyici bir yüz ifadesi takınırken burnunun kenarındaki çizgiler belirginleşmişti. “Bu gelişmeden ne çıkarmamız gerektiğini biri bana söyleyebilir mi? Şimdiden topluca intihar falan mı etmeliyiz?”

“Sarp ‘oyun’ diye tutturuyordu,” dedi Mete sert bir sesle. “Alın size oyun. Görünüşe göre bakış açınız Ölüm’le aynıymış. Umarım ilerleyen günlerde eğlenirsiniz.”

Hepimizin bakışları beti benzi atmış Sarp’a döndü. Teni saçları gibi sapsarı olmuştu. “Ben sadece mantıklı yaklaşılmaya çalışıyordum... Hani sadece oyun biliyorum ya ben...”

“Sen düşünme, Sarp,” dedi Çağrı. “Zahmet etme. Biz yaparız onu.”

“Özür dilerim,” dedi Sarp. Üçlü koltuğa oturup bir yastığı kucağına çekti. Hiçbirimize bakmadan dirseklerini yastığa dayayıp boş bakışlarla televizyona baktı. “Yardım etmeye çalışıyordum.”

Kendime engel olamadım. “Sorun değil,” diye mırıldandım. Sarp kafasını kaldırdığında şaşkınlığı gözlerine yansımıştı. “Herkes fikrini söylerse bir şeyler bulabiliriz. Susarak değil.”

“Bu sırada herife fikir vermemeye ne dersiniz?” dedi Çağrı.

“Kabul,” dedi Egemen. “Ama sen hiçbir şekilde konuşmayacaksın.”

OYUNBAZ

“Ben yapamam...” dedi Çağrı.

Egemen iç geçirdi. “Konuşmayı kes.”

“Konuya dönelim,” dedi Gökhan soğukkanlı bir tavırla. “Bir şeylerin başladığı konusunda hemfikiriz. Asıl soru Afra’ya ne görevi vereceği. Ondan *ne isteyeceği*.” Ellerimi boynumun etrafına sararken yüzümü yere doğru eğdim. Gökhan’ın bakışlarını üzerimdeydi. “Sakinliğini korumaya çalış.”

“Her gün bir psikopatla mesajlaşıyorum,” dedim kendime engel olamayarak. “Hatta direkt insanlarla mesajlaşıyorum. Ne demek sakın ol?”

“Verebileceğim daha iyi bir tavsiye yok,” dedi Gökhan gözlerini kaçırırken. “Ancak sakın kalırsan mantıklı davranabilirsin.”

“Başka fikri olan?” dedim sorarcasına. “Ben... *Ne yapacağım?*”

Ağır bir sessizlik salona çökerken kameralar bizi izlemeye devam etti.

Hiçbirimizde cevaplar yoktu. Tek sahip olduğumuz şey korkularımızın yarattığı, dillendirmediğimiz sorulardı.

GÜN 8

*“Gecelerin sana değil, bana ait. Kapat gözlerini ama uyuya-
bileceğini sanma.”*

*Afra Ahsen Çakmak
8 Mayıs 2021*

Yatakta uzanıyordum. Gözlerim tavanda bir noktaya sabitlenmişti. Biriken düşüncelerim kafamın içinde kontrol edilemeyen bir rüzgârla oradan oraya savrulup duruyordu. Kendi zihnimde tamamen kaybolmuştum.

Geçmişte kaybolmuş gibi hissettiğimde yıldızları izlerdim. Bundan vazgeçtiğimde ise yıldızım annem olmuştu. Hep yanımdaydı. Benim meşalem, yol göstericim oydu. Şimdi ise... Burada değildi. İstanbul'un iki ucunda ayrı düşmüştük.

İçime işleyen korkuyu üzerimdeki yorgan bile örtemiyordu. Bedenim bir türlü ısınmıyordu. Gün içinde yaşananlar kafamda tekrar tekrar dönüp duruyordu. Hissettiğim korku odanın her köşesine sinmişti. Ölüm odanın içindeymiş gibi hissediyordum. Sanki odanın içinde sinsi sinsi geziniyor, benimle alay ediyordu.

Oysa sadece kameraların arkasından bizi izliyordu.

Gözlerim dolmaya başladığında hızla gözlüklerimin altından gözyaşlarımı sildim. Güçlkle yutkunup ağlamayacağıma dair kendime bir söz verdim. Fakat gözlerim ne kadar silsem de yaşlarla ıslanmaya devam ediyordu. Sesimi bile çıkarmadan ağlıyordum. Belki de bu sessizlikte kaybolmayı umuyordum.

Tam o sırada gün boyu pantolonumun cebinde sessiz bir şekilde duran telefon titredi. Bir saniye sonra bildirim sesleri kulaklarımı doldurdu.

IŞIL LİMAE

Önce korkuyla duvardaki silahlara baktım, ardından *her yerim* cebimdeki telefonu çıkardım. Mesajları okurken yatakta *her yerim* lup sırtımı yatağın başlığına dayadım.

Ölüm: Ağlama, kelebeğim...

Ölüm: Sen ağladıkça ben deliriyorum.

Ölüm: Ve delirdikçe seni öldürmek istiyorum.

Telefonu tutan parmaklarım kasıldı. Aralık dudaklarımda hızlı nefesler dökülürken gözlerimi telefonun ekranından ayırmadım. Üzerime dönük silahları, beni kaydeden kameralar, tenimde, *her yerimde* hissediyordum. Gerçek silahlar duvarda asılıydı fakat tenime dayanan, bedenimi dağıtacak asıl silah *kele* limeleriydi.

Ölüm sanki alaycı bir sırıtışla nefesini enseme vererek arkamda dikiliyor, ilkel tepkilerimi keyifle izliyordu.

“Burada değil,” diye mırıldandım kendi kendime. “*O burada değil.*”

Ağlama, kelebeğim...

Bana kelebeğim diyen ilk kişi Ölüm değildi. Ölüm’ün bunu bilip bilmediğini, bu lakabı bilerek seçip seçmediğini merak ediyordum.

Kirpiklerim kısa bir anlığına kapandı. Yorganın koruyucu ağırlığı altındaydım ama kendimi uçurumun kenarında bacaklarımı sallandırıyormuş gibi hissediyordum. Döktüğüm soğuk terlerden sırtım yapış yapış olmuştu.

Ölüm’ün ilk cümlesi şefkat, ikinci cümlesi delilik, üçüncü cümlesi ise kan doluydu. *Beni öldürmek istiyordu.*

Beni öldürmekten çok daha fazlasını istemesinden korkuyordum.

Uğuldayan kulaklarıma zar zor ulaşan mesaj sesiyle gözlerimi güçlkle araladım. Odadaki eşyalar kaybolmuş, yerini karanlığa bırakmış gibiydi. Etraftaki her şeyin dönmeye başladığını fark ettiğimde düzensiz nefeslerime odaklandım. Panikatağın gelişini hissedebiliyordum.

OYUNBAZ

"Ağlama, kızım."

Burnumdan derin bir nefes alıp dudaklarımın arasından verdim. Dizlerimi kendime çekip alnımı dizlerime dayadım.

Doğduğum evdeki eski odamı, o zamanlar küçük olmama rağmen çok net bir şekilde hatırlıyordum. Odam büyük değildi ancak boyum dünya için küçük olduğundan oda bana her zaman büyük gelirdi. Sandalyeye çıkmadan ışığı yakamazdım. Gece lambası yüksek tavana yakındı ve gece çökmeden her yandığında, küçük oyuncaklarımın iri gölgesini yere düşürürdü.

Bana büyük gelen soğuk yatakta değil, yerde yatardım. Okula gitmeyecek kadar küçük olmama rağmen o soğukluk bana 'var olduğumu' hissettirirdi. Kışın kıyafetlerimden kurtulur, zeminde uzanır ve gözlerimi kapalı kapımın altındaki aralığa dikerdim.

Bir hareket beklerdim. Orada ayaklar görmezdim ama yan odada bağırarak kavga eden anne ve babamın gölgeleri o aralıkta kıpırdayıp dururdu. Benim oyunum buydu. Ya gece oyuncakların gölgesini izler ya da onların kavgalarında gölgelerinden kim olduklarını seçmeye çalışırdım.

Ağladığımı fark etmezdim.

Üşüdüğümü fark etmezdim.

Sadece kapıyı birinin açmasını, bağırış seslerinin kesilmesini isterdim. Onların kavgalarından daha önemli olmayı isterdim. Birinin gelip benimle oynamasını isterdim. Tam da bu yüzden bana biraz olsun değer vereceklerini umarak bilinçsizce kendime zarar vermeye çalışıyordum.

"Yine yerde mi yatiyorsun, kızım? Kaç kere söyleyeceğim artık sana!"

Beş yaşındaydım.

Eninde sonunda o kapı açılırdı. Bazen annem, bazen de babam içeriye girerdi. Benimle oynamak için değil, ışıkları kapatmak için gelirlerdi. Yerde yattığım için sinirden delirmiş annemin beni sertçe tutarak yatağa oturtmasını hatırlıyordum. Bazen öfkesi biraz olsun bana taşardı. Bazı günler ise sadece

IŞIL LİMAE

hüznünü hissedirdim. Annem beni kendine çekerek kollarını etrafıma dolar, yatağa yatırır. “Ağlama,” diye fısıldardı. “Ağladığınızı görürse baban kızar. Anladın mı?”

Baban üzülür değil, baban kızar.

Ağlama...

Ağlama!

Annemin sesi zihnimde çığlık attığında geçmişin örtüsünü üzerimden attım. Kesik bir nefes vererek gerçekliğe, içinde bulunduğum eve döndüm. Kendimi tam şimdi, o kavga seslerini dinleyen küçük çocuk olmak isterken buldum.

Odaklanmakta zorlanan irileşmiş gözlerim telefonun ekranına kaydı.

Ölüm: Ağlamıyorsun, değil mi?

Ölüm: Yüzünü göremiyorum.

Ölüm: Bana ağlamadığını söyle.

Çenem kasıldı. Dişlerimi o kadar sıkı birbirine bastırdım ki, dişlerimin arasına sıkışan yanağımı zar zor fark ettim. Yanağımın içi yarılmıştı. Kanın metalik tadı ağzımın içine dolmuştu.

Gözlerimi ekrana sabitledim. Kulağım ise odanın içinde, ölüm emrimi elinde tutan silahlardaydı.

Ölüm: Kaldır yüzünü.

Ölüm: Bana bak da yüzünü göreyim.

Ölüm: Ağlama.

Elimi kaldırıp gözlerime, göz altlarıma dokundum. Parmak uçlarımı birbirine sürttüm. Ardından parmaklarımı pantolonuma sürüp gözlerimin ıslak olmadığından emin oldum. Derin, kontrollü bir nefes daha aldım. “Ağlamıyorum,” diye fısıldadım gözlerimi ekrandan ayırmadan. *Ağlamıyordum.* Beni öldüremezdi.

Alnımı dizlerimden ayırıp odaklanmaya çalışarak silahlardan birine gözlerimi diktim.

OYUNBAZ

Mesaj sesiyle bakışlarımı tekrar telefona çevirdim.

Ölüm: Güzel.

Ölüm: Harika görünüyorsun.

Ölüm: Aynaya hiç baktın mı?

Ölüm: Çoktan ölmeye başlamışsın.

Ölüm: Kıyafetlerin üzerinde eskiyecek.

Ölüm: Yavaşça kokmaya başlayacaksın.

Ölüm: Eğer geriye gömülecek bir cesedin kalırsa, o da toprağın altında çürüyecek.

Hıçkırmamak için kendimi zor tutuyordum. Gözlerimi hızla kırıştırarak gözyaşlarının tekrar gelmesini engellemeye çalıştım.

Ölüm: Her şey çürüyor, kelebeğim.

Ölüm: Var olan her şey bir sona mahkûm.

Ölüm: Her düzen kaosa sürüklenir.

Ölüm: Bir şey iyi de başlasa kötü de başlasa en kötüsüne doğru yol alır.

Ölüm: İnsanın sonu kaçınılmazdır.

Ölüm: Entropi felsefesi* budur.

Benimle konuşmaya çalışıyor. Uyuşmuş zihnim zar zor bunun farkına varmıştı. Sertçe yutkunup bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. İki elimle telefonu tutarken ona mesaj yazmaya çalıştım. Klavyenin çalışmadığını gördüğümde yanığının içini ısırdım.

Ölüm: Benimle konuşmak mı istiyorsun?

Ölüm: Dudaklarını arala.

Dudaklarımı araladım. Gözlerimi önce telefona, ardından sol köşede asılı silahın kamerasına çevirdim. “Beni öldürecek misin?” diye fısıldadım güçlkle. “Bizi öldürecek misin? Ne-

* Evrenin ve var olan her şeyin kaçınılmaz bir sonu olduğunu savunan görüştür. (e.n.)

IŞIL LİMAE

den buradayız?” Histeri krizinin eşiğindeydim. Sesim de iç desteklercesine tizleşmişti.

Ölüm: Eğer sana yaşayacağını söyleseydim, bana inanır mıydın,

Hayır.

İlk düşündüğüm cevap buydu.

İnanmak isterdim ama inanamazdım. Evdekilere bile hayat zaman güvenemezdin.

Gözlerimi ekrana diktim. Bir şeyler daha yazacağını umarak beklerken o sessizliğini korumaya devam etti. Dehşet içinde bedenimin gevşemeye başladığını, neredeyse kontrolümü el aldığımı fark ettim.

Bir an kendimi terapistimin karşısında gururla, “Bu sefer başardım,” derken hayal ettim. “Kriz çok yakındı ama kendini kontrol etmeyi başardım.”

“Hayır, Afra,” derdi nazik sesiyle. “Panikatağı yaşadın.”

Gözlerimi kameraya çeviremedim. Nereye bakacağımı bilmiyordum. Ne cevap vereceğimi de öyle. “Burada yaşamamızı mı istiyorsun?” Sesim içime çekilmiş gibiydi. Konuşmaktan da susmaktan da deli gibi korkuyordum. Beni konuşmaya iten tek şey sessizliğin yarattığı gerginlikti.

Gözlerim tekrar ekrana kaydı.

Ölüm: Yaşamak mı?

Ölüm: Siz çoktan öldünüz.

Ölüm: Neler yaptığınızı biliyorsunuz.

Ölüm: Ruhunuz biliyor.

Ölüm: Gerçekler içinizde saklı.

Ölüm: Boğazından yukarıya doğru bir şey yükseldiğini hissediyor musun?

Yüzüne kusma isteği.

OYUNBAZ

Sanki benimle konuşmaktan ziyade kendi kendine bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Konuşmalarında bir şifre varsa bile bunu anlamıyordum. Bizi buraya çekerken oynadığı oyunlar gibi, bu da bir oyundu. Laf cambazlığı yapıyor, kelimeleri birbirinin peşine takıyordu.

Ölüm bir çocuktu ve oyuncakları da bizdik.

Ölüm: Kameraya bak!

Ölüm: Sizi kime benzetiyorum, biliyor musunuz?

Ölüm: Cellatların elinde gülerек, parça parça olmaya katlanan kişilere.

Omuzlarım gerilirken bir anlığına boynum taş kesilmişti. Felç geçiriyormuş gibi hissediyordum.

Bizi cellatların elinde ölen kişilere benzetiyordu.

Ölü kişilere.

Ölü.

Ölüm.

Bizi burada *harbiden* öldürecekti.

Tıpkı düşündüğümüz gibi.

“Öleceğim,” diye mırıldandım. Kelimelere dökmek düşünmekten daha yıkıcıydı. İçten içe ruhumun bir parçası hâlâ tüm bunların bir kamera şakası olmasını bekliyordu. Kapıyı polislerin açmasını bekleyen bir parçam da vardı. Tek bir cevapla beklentilerimin tamamını öldürmüştü.

Ölüm: Öyle bir şey demedim.

Ölüm: Bu bir alıntıydı.

Ölüm: Suç ve Ceza*, daha önce okumuş muydun?

Ne yaptığımın farkında olmadan kafamı iki yana salladım.

* Rus yazar *Fyodor Dostoyevski* tarafından kaleme alınan, ilk olarak 1866 yılında bir dergide yayımlanan psikolojik ve dram türündeki roman. (e.n.)

IŞIL LİMAE

Ölüm: Bu gece ne yapmak istersin?

Ölüm: Kitap okuyalım mı?

“Kitabım yok,” dedim donuk bir şekilde. Benimle dalga geçiyordu.

Ölüm: Salondan bir tane alabilirsin.

Tek başıma karanlık salona gitme fikri beni ürküttü. Gece odadan çıkmamız yasaktı. Ayaklarımı kahrolası zemine bile basamıyordum. Kuralları belirleyen kendisiydi. Belki de kafama sıkamak için beni kışkırtıyordu.

Ayrıca delinin tekiyle kitap falan okumak istemiyordum.

“Belki sonra,” diye mırıldandım.

Ölüm: :)

Bu da *neydi*? Bu... Bu “*seni geberteceğim*” gülücüğüne benziyordu.

Eh, az önce zaten bunu sana söyledi ya.

Ölüm: Görevlerini merak ediyor musun?

Öğrenmekten korkuyordum.

Ölüm: Birlikte aynı masada oturduğün insanların nasıl biri olduğunu biliyor musun?

Beni öldürmedikleri veya çok daha kötüsünü yapmadıkları sürece öğrenmek istemiyordum. Zaten yeterince korkuyordum. Onları tanımak gibi bir amacım yoktu, tek hayalim bu evden kurtulmaktı.

Ölüm: Aklıma bir fikir geldi!

OYUNBAZ

Ölüm: Bana altı buçuk soru sor. Ben de sana dürüst bir şekilde cevapları vereyim.

Altı buçuk deme nedeninin 13'ün yarısı olması olduğuna yemin edebilirdim. Telefonun açılış ekranında gördüğüm 13'ten sonra bundan emindim.

13'ü özel yapan şey neydi?

Gözlerimi ekrana sabitledim. Beklentisini üzerimde hissedebiliyordum. Cevap vermemi, onunla oynamamı istiyordu. Avı bizdik. Bizi öldürmeden önce bizimle eğlenecekti.

Altı buçuk soru, diye düşündüm. Ve gerçek cevaplar.

Sikeyim, buçuk soru ne demek oluyor?

Soru ekini kullanmadan sormamı falan mı bekliyordu?

Rahatlamaya çalışarak derin bir nefes aldım. Bana bir fırsat sunuyordu, işimize yarayacak bir şeyler öğrenebilirdim. Ne kadar korksam da ne kadar elimdeki telefonu fırlatıp duvara atmak istesem de bu fırsatı kullanmalıyım.

Üzerime farkındalık hissi çöktü. Yatakta oturmuş, telefona bakarak konuşuyordum. Üzerime kameralı silahlar çevriliydi. Delirecek gibi hissediyordum.

Soracağım soruyu biliyordum. Cevabını öğrenmekten korktuğum bir soruydu. Hiçbirimiz bu sorunun cevabından emin değildik. Mete bir yılı aşkın süredir aynı belirsizlikle yaşıyordu.

Amacı bizi öldürmek miydi? Cevabı düşünmemeye çalıştım çünkü düşünürsem bu sorudan kaçacağımı, kötü sonu öğrenmek yerine belirsizliği tercih edeceğimi biliyordum.

“Bu işin sonunda bize ne olacak? Bize ne yapacaksın?”

Cevabı beklerken bir süre sonra ne kadar zaman geçtiğini anlayamaz oldum. Düşüncelerle ağırlaşmış kafamın içinde zamanın akışı yavaştı. Belki dünya benim zihnime göre fazla hızlıydı.

Telefon ses çıkardığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Ölüm: Öleceğini bilerek yaşamaya başlarsan neler değişirdi, keleşim?

IŞIL LİMAE

Ölüm: İnsanlar sokaklarda kayıtsızca dolaşırken aslında u
mek için yaşadığını unutuyor. Siz ise bunu çok net bir şeki
hatırlıyorsunuz çünkü sizi ölümün içine hapsettim.

Ölüm: Pek iyi görünmüyorsun.

Ölüm: Ağlayacak mısın?

“Hayır,” dedim aceleyle. Sesim o kadar yüksek çıkmıştı ki,
aceleyle boğazımı temizledim. *Ağladığını görürse baban kızın*
“Ağlamayacağım.” Kafamı sağa sola salladım. Gözümden bir
damla yaş bile düşmeyecekti.

Ölüm: Akıllı kız. O zaman gerçek bir cevabı hak ediyorsun.

Ölüm: Bazılarınız yaşayacak.

Bazılarımız mı? Gözlerim irileşirken güçlkle yutkundum.

Ölüm: Bazılarınız ölecek.

Ölüm: Bazılarınız benim olacak.

Ölüm: Bir sonraki sorunda kimlerin öleceğini, kimlerin sağ
kalacağını sorma. Hâlâ kararsız olduklarım var.

Ölüm: Üstelik canım ne isterse onu yapacağım için bu kişi-
ler değişebilir. Anlarsın ya, tamamen o anki hislerimle alakalı bir
durum.

Ölüm: Duygusal biriyim.

Kelimelerinin arkasında yatan alayı görebiliyordum. Beyni-
min derinliklerine sürpriz bir kutu bırakmıştı. Ben ise o kutu-
nun içinden ne çıkacağını bilmiyordum. Bu evde beni bekleyen
son neydi? Ölecek miydim, yaşayacak mıydım?

Bazılarımız ölecektik ve bunu sadece *ben* biliyordum.

Bir gün onların canlı gözlerine bakarken bir gün sonra kendimi
kurşunla delik deşik olmuş bedenlerinin karşısında bulabilirdim.

Ölüm uyarımasa bile kime ne olacağının cevabını bilmek
istemezdim. Kimin yaşayacağını, kimin öleceğini duymak is-

OYUNBAZ

remiyordum. Belirsizlik iyiydi. Belirsizlik zihni sürekli düşünceler içinde tutardı ancak kötü son kadar iyi sonun da gerçekleşme ihtimali vardı. Umut besleyebilir, iyi sona kavuşacağını hayal edebilirdim.

Eğer sorsaydım ve o da cevap verseydi, yüzlerine baktığım kişilerin sonlarını biliyorken nefes alamazdım.

Odanın sessizliği içinde birkaç dakika boyunca sıradaki sorumu düşündüm. Temkinliydim. Sadece kendi sorularımı değil, tatsakları da düşünüyordum. Aldığım cevaplar sadece benim için olmamalıydı.

“Kimsin sen?” dedim boğuk bir sesle. Gözlerimi ürkek bir şekilde silahlardaki kameralara çevirdim. *Onun* neyin nesi olduğunu bilmemiz gerekiyordu. Böylece burada oluş nedeni-mizle ilgili bir şeyler bulabilirdik.

Ölüm: Sen...

Ölüm: Beni tanımıyor musun?

Ölüm: Adım Ölüm. Bu benim gerçek adım.

Nasıl bir insanın gerçek adı “Ölüm” olabilirdi ki? Yalan söylüyor olmalıydı. Verdiği cevapların doğruluğunun bir kesinliği yoktu. Kendi kendine şiir yazıyordu.

Ölüm: Ve son olarak...

Ölüm: Erkeğim.

Ölüm: Bu seni korkutuyor mu?

Doğruyu söylemeli miydim? Dengesiz olduğunu anlamak zor değildi. Bizi burada tutup öldürmekten bahsediyordu. Karşımdaki bir ruh hastasıydı. Sosyopattı. Psikopattı. Manyaktı. Deliydi. Kafayı sıyırmıştı. Ne yapacağını, cevabımla nasıl bir karar vereceğini kestiremiyordum. Onu onaylarsam korkumun üzerine gider miydi? Cesurmuşum gibi davranırsam cesaretimi kırmaya çalışır mıydı?

IŞIL LİMAE

Ölüm: Cevabı ikimiz de biliyoruz.

Ölüm: Konuş benimle.

“Korkuyorum,” diye fısıldadım duyulmayacak kadar kısıp sesle. Cevap verdiğinde fısıldasam bile beni duyabildiğimi düşünmüştüm.

Ölüm: Korkmalısın.

Ölüm: Erkekler, kadınları daha kolay parçalar.

Dişlerim birbirine sürtünerek bir gıcırtı çıkardı. Göz kapaklarımın üstüne bir ağırlık çökmüş gibiydi. Birkaç dakikalık sessizliğin içinde düşüncelerimi güçlkle toplayıp sonraki sorunu seçtim.

“Tutsaklarla aramızdaki bağlantı, seninle bizim aramızdaki bağlantı ne?” Bu sorunun cevabına karşı ne hissedeceğim bilmiyordum. Sebebini bilmeden burada olduğumu bilmek beni daha çok korkuturdu, yoksa bir nedenden dolayı burada olduğumu bilmek mi?

Ölüm: Siz beni öldürdünüz.

Ölüm: “Ölüm” olarak yeniden doğdum.

Ölüm: Beni siz seçtiniz, sizi seçen ben değildim.

Telefonu tutan parmaklarım kasılırken dişlerimi birbirine bastırdım. Gözlerimi baskılayan yaşları hissediyor, onları geriye doğru yollamaya çalışıyordum. “Hayır.”

Onu öldürmemizden kastı neydi?

Ölüm: Şeytan bile şeytan olduğunu kabul etmez, kelebeğim. Kendisi için o hâlâ melektir.

Bir delinin elinde olduğumuzdan artık emindim. Bizi, gö-

OYUNBAZ

ründe şeytani bir karaktere büründürmüştü. Kendini bizi cezalandıran, ilahi bir varlık olarak görüyor olmalıydı.

Soracağım diğer soru çoktan belliydi. “Bizim bulabileceğimiz, bize sunduğun bir çıkış yolu var mı?” Eğer cevap evetse, bu evde bir umut saklı olabilirdi.

Ölüm: BANA SORU SORMAYA CÜRET Mİ EDİYORSUN

Ellerim titremeye başladı.

Ölüm: KİMSİN SEN

Ölüm: KENDİNİ NE SANIYORSUN

Mesaja bakakaldım. Büyük harflerle yazmasından korkmalı mıydım? “Soruları sormama izin veren *sendin*,” dedim kuru bir sesle. “Altı buçuk soru sorabilecektim.”

Ölüm: Sana korkunun ne demek olduğunu öğreteceğim.

Dengesiz piç.

Vücudum beklentiyle gerilmişti. Bedenime saplanacak bir kurşunu bekliyordum ancak Ölüm’ün silahları kıpırdamadı bile. Altdudağıma dişlerimi geçirerek dudağımı çiğnemeye başladım. Başka bir şey yazmayacak mıydı?

Ben bunu düşünürken yeni bir mesaj geldi.

Ölüm: Bu gece ve yarın gece, uyursan ya da ağlarsan...

Ölüm: Beynini dağıtırım.

Ölüm: İyi geceler, sevgili tutsağım.

Bana ilk görevimi vermişti.

Uyuyamazdım. Ağlayamazdım.

Ölüm bana bunu yasaklamıştı.

IŞIL LİMAE

Uyku, uyku, uyku.

Uyumamak için her ne kadar farklı şeyler düşünmeye çalışsam da aklımda sürekli aynı arzu yankılanıyordu. Uyumak istiyordum. Bedenim, üzerindeki yükü uykuyla atabileceğim gibi özlemle sızlıyordu.

Tüm gece yatakta dimdik otururken içimde bana ait olmayan bir ses yatağa uzanmamı, gözlerimi kapatmamı söylüyordu. *Ne yapabilir ki? Gözlerimi kapatsam...*

Sadece biraz kapatsam...

İçimde bir şeytanla savaşıyordum.

Uyuyakalmamak için kendimi bir şeyler yapmaya zorlamıştım. Yatağın üzerinde ayağa kalkıp yatağı uçtan uça turlamaya başlamıştım. Bu sırada Ölüm'ün cevaplarını düşünmüştüm.

Öğrendiklerimi diğerleriyle paylaşp paylaşamayacağımı emin değildim. Bunu Ölüm'e sormak istiyordum fakat o benimle iletişime geçmediği sürece ilgisini üzerime çekmemeliydim.

Alarm çalıp odadan çıktığımda ne yapmam gerekiyordu? Onlara gerçeği söyleyebilir miydim? Bunun sonuçları ne olurdu?

Aynı şeyleri tekrar tekrar düşünmemi kesen şey çalan zil sesi oldu. Ayakta dikildiğim yatağın üzerinden zıplayarak yere indim ve koşarak kapıya vardım. Kapıyı açıp koridora çıktım.

Direkt mutfağa doğru ilerlemeye başladım. Uykusuzluktan sızlayan gözlerim oturma odasında dolaştı. Salonda değişen bir şey yoktu.

Mutfağa girdiğimde kimseyi beklemeden buzdolabına yönelerek kahvaltılıkları çıkarmaya başladım. Bu işi onlardan birine kaptırmamak için o kadar acele ediyordum ki, Gökhan içeriye girdiğinde masaya yerleştirilmesi gereken her şeyi yerleştirmiştim. Çayın suyunun kaynamasını bekliyordum.

Simsiyah saçları dağılmış Gökhan, kapının ağzından şaşkınlıkla olup bitene baktı. Ona kısa bir bakış attıktan sonra tezgâha yaslanıp sabırla çay suyunun kaynamasını dinlemeye devam ettim. “Şey,” dedi Gökhan allak bullak bir ifadeyle bana bakarken. “Bu kadar acele etmene gerek var mıydı?”

OYUNBAZ

“Gelmişken yapayım dedim.” Gökhan başka bir şey demeden masaya doğru ilerleyip kendi sandalyesine oturdu. Masanın üzerine attığı bir bakış söylediklerime inanmadığını belli ediyordu. Kimse birkaç dakikada tüm masayı normal bir hızda hazırlayamazdı.

“Oo,” diye bağırان Çağrı’nın sesi kulağımı doldurdu. “Yumuşak G, sofraya kurulmuş. Bu gece rüyanda kaç erkek gördün?”

Gökhan’ın tepkisini görmek için kafamı çevirdiğimde umursamaz bir tavırla su içtiğini gördüm. Yudumları küçük ve yavaştı, konuşmamak için ağzını dolu tutmaya çalışıyor gibiydi.

Çağrı elbette bunu fark etti. Sırtarak kendi sandalyesine oturdu ve ona dik dik baktığımı görünce bana göz kırptı. Bir an çay için koyduğum su kaynadığında onun başından aşağıya dökmek gibi vahşi bir hayal kurdum.

Kutay’ın içeriye girdiğini adım seslerinden anladım. Onun arkasından gelen Egemen, kahvaltının hazır olduğunu kapının ağzından görünce oturma odasına geri dönmüştü. Kahvaltıyı hazırlamamak için genelde oturma odasında takılan Mete ve Sarp’a eşlik ediyordu.

“Hepsini Afra yaptı,” diyen kişi Gökhan oldu.

“Kendi ellerimle yemek yapmışım gibi konuşuyorsun,” dedim pürüzlü bir sesle. “Altı üstü onları dolaptan çıkarıp yerine yerleştirdim. Bunda büyütülecek ne var?”

Kutay ela gözlerini tekrar yüzüme çevirdiğinde mahcup olmuş gibi kıvrıcık saçlarını kaşıdı. “Buradaki tek kız sensin diye böyle yapmak zorunda değilsin,” dedi yumuşak bir sesle. “Herkes bir şeyler yapmalı. Tüm işi üstüne alırsan...” Kısa bir an duraksayıp Çağrı’ya baktı. “Şunun gibilerinin yan gelip yatmasına neden olursun.”

Çağrı, Kutay’a ortaparmağını gösterdi.

“Uyumamam gerekiyor,” dedim yavaşça yutkunarak. Bu cümleyi söylememin yasak olup olmadığından emin olamayarak gözlerimi kaçırdım. “Demek istediğim... Bir şeylerle meşgul olmalıyım.”

Kutay'ın gözleri yüzümde asılı kaldı. "Uyumaktan mı kuyorsun?" dedi kısık sesle. "Bu konuda yardımcı olabiliriz, Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri buydu. Yardımcı olan kişi kendisi de olsa hep "biz" diyordu. Bu şekilde konuşmak daha rahatlatıcıydı. "Bizimle konuşabilirsin. Silahlar üzerine dönükken uyumaya çalışmanın nasıl bir his olduğunu biliyoruz. Kâbusların neler hissettirdiğini de öyle."

"Kutaycığım, kadınlar anlaşılacak falan ister de hızının, maşallahı var," diye seslendi Çağrı. "Salsana şu kızı. Kendi kendine uyum sağlar."

Çağrı'yı her zamanki gibi kimse umursamadı. Gece olanlar söylemek için herkesin mutfakta toplanmasını bekledim. Kutay bağırarak içeridekileri çağırırken çoktan masanın başındaki sandalyeme oturmıştım.

"Afra hazırlandı," dedi Kutay onlar içeriye girerken. "Teşekkür etmek isterseniz diye söylüyorum." Diğerlerine bakmadan konuşmuştu.

Çağrı ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Kokunu görmezden gelirsek, seni kahvaltı hazırlarken izlemek güzeldi."

"Fikrini sormadım," diye karşılık verdim. Bakışlarımı burnuna indirdim. "Her şeyin kokusunu alman da çok şaşırtıcı değil. Olmayan kokuları bile alıyor olabilirsin."

Masada bir sessizlik oldu.

"Siktir," dedi Egemen sırtırken. Çağrı'ya dönmeden önce bana bakan gözlerinden bir ışıltı geçti. "Çağrı, ağlamayı düşünüyor musun? Bizden çekinmene gerek yok."

"Senin kokunu almamak imkânsız," dedi Çağrı bozuntuya vermeyerek.

"Abartma," dedi Mete çayından keyifle bir yudum alırken. "Benim burnum hassas, koktuğu falan yok. Kimse bir hafta yıkanmadı diye ölmez."

"Bu arada kahvaltı için teşekkür ederiz," dedi Sarp neşeli bir şekilde. "Hayatımda yediğim en güzel kahvaltı."

"Şey," dedim tereddütle. "Biraz abarttın sanki?"

OYUNBAZ

“Hazır masaya oturduğu her seferinde aynı şeyi söylüyor,” dedi Mete kafasını sağa sola sallarken.

Yine de, “Önemli değil,” diye mırıldandım. Gece boyunca açlık hissettiğim için tabağımı önceki günlerden daha fazla doldurdum.

Yemek yerken oluşan sessizliği kahvaltı boyunca beni dikizleyen Kutay bozdu. “Gece seninle iletişime geçti mi?”

Ağızımdaki lokmayı yuttum. Bir şey söylemekten korkuyorken direkt söyleyip kurtulmak en iyisiydi. “Bana görev verdi.”

Bir sessizlik oluştu. Kameralı silahların hareket etme sesi kulaklarımı doldurdu. Gözlerimi kaldırdığımda silahlar üzerime çevrilmişti. Bu... konuşmamam gerektiği anlamına mı geliyordu?

“Afra’nın görevi söylemesi iyi bir fikir mi?” diye sordu Gökhan. “Böyle bir kural var mı?”

Kutay dikkatli bir şekilde yüzüme baktı. Yüzümde uykusuzluğun izlerini gördüğünden emindim. “Görev uyumaman, değil mi?”

Silahlar kıpırdamadı.

Kafamı sallayarak onu onayladım.

“Ne kadar süre?”

“İki gün,” dedim ellerimle oynarken. Tüm iştahım kaçmıştı. “Uyumam ve ağlamam yasak.”

“Çok mu ağlıyordun?” diye soran kişi Egemen’di.

“İçimden geldikçe,” diye cevap verdim. Sorun şuydu ki çok sık geliyordu. Bir an duraksadım. “Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum. Ya uyuyakalırsam...”

“Yapman gerekiyor,” dedi Mete. Bana bakmadan konuşmuştu. Sanki bunu söylemek onun için de zordu. “Görevleri yapmazsan *hepimiz* öleceğiz.”

Tutsak 7 görevleri yerine getirmediği sürece hepiniz öleceksiniz.

Kafamı sallayarak onu onayladım. “Bazı şeyler öğrendim.” Silahlara kaçamak bir bakış attım. “Fakat bunları söylersem beni öldürüp öldürmeyeceğini bilmiyorum.”

IŞIL LİMAE

“Şansını dene,” dedi Çağrı.

“Eminim evdeki tek kızın ölmesini istemezsin,” dedi kaşımı kaldırarak. Ne zaman beni rahat bırakacaktı bu arada, “İlginç gelebilir ama canımı seviyorum.”

Cebimdeki telefon titrediğinde yerimden sıçradım. Sana yem hafifçe geriye doğru kaydığında çoktan telefonu elime almıştım.

Ölüm: Ekranı göstermeden dün gecedен bahsedebilirsin.
Ölüm: Sana inanıp inanmamayı onlar seçecek.

Birden tüm mesajlar ekrandan kayboldu.

Demek böyle oynayacaktı.

“Ekranı görmediğiniz sürece olanları söyleyebilirim,” dedi gözlerini ekrandan ayırırken. Kendimi cesaretlendirmek için derin bir nefes aldım. “Onu bizim öldürdüğümüzü ve ‘Ölüm’ olarak geri doğduğuna inanıyor. Ya da... Sadece edebiyat yapıyor, bilmiyorum. Cinsiyeti erkek. Bazılarımızı öldürecek, bazılarımızın yaşamasına izin vereceğini ve bazılarımızın onları olacağını söyledi. Öğrendiklerim bunlar.”

“Yani hepimiz ölmeyeceğiz?” dedi Gökhan sorarcasına. E bette kimse Ölüm’ün cinsiyetine falan takılmamıştı. Tahminle doğru çıkmıştı.

“Sanırım,” diye mırıldandım. “Ama bir delinin sözüne neden inanalım ki?”

“Hepimizin kaderi farklı olacaksa...” Sarp bir an duraksadı. “Gerçekten bizimle Açlık Oyunları* oynayabilir!”

“Her şey bir oyun değil, Sarp,” dedi Mete. Çay bardağı elinde asılı kalmıştı.

“Açlık Oyunları her şeyden önce bir kitaptı!” diye yakındı Sarp. “Oyun değil ki...”

“Herife,” diye başladı Çağrı, Sarp’ın ağzına büyük bir peynir dilimi tıkarırken. “Herife fikir verme.”

* Amerikalı yazar *Suzanne Collins*’in 2008 yılında yayımlanan distopik macera türündeki romanıdır. Ayrıca 2012 yılında sinemaya uyarlanmıştır. (e.n.)

OYUNBAZ

“Onu öldürdüğümüze inanması tuhaf.” Kutay diğerlerinden başka bir noktaya takılmıştı. “Mecaz olarak bir şey kastediyor olabilir.” Parmaklarıyla beyaz tabağının kenarında ritim tutuyordu. “Belki de birbirimizle değil, Ölüm’le bir bağlantımız vardır. Hepimiz... onun hayatına kötü etki etmişizdir.”

“Hayatımda çok insan yoktu,” dedi Sarp mutlu bir yüz ifadesiyle. “Böylece kimseyi üzemedim. Bu fikri çürütebilirim.”

“Aynı şekilde,” diyerek Sarp’a katıldım. “İnsanları mecazi olarak öldürmemiz için etrafımızda insan olması gerekir. Benim de çok insan tanıdığım söylenemez.”

“Ya da bir ortak noktamız yoktur,” diye önerdi Egemen. “Ve Ölüm sadece delidir.”

Konuşma çok uzun sürmedi. Kahvaltı safhası bittiğinde herkes içeriye geçti. Bulaşıkları yıkama sırası Egemen’deydi ancak Gökhan’la beni tezgâha yapışmış bir şekilde bulunca kaşlarını havaya kaldırıp yorum yapmadan sessizce salona geçmekle yetinmişti. Kutay bize onaylamayan bir bakış atmasına rağmen o da mutfaktan çıkmıştı. Bakışları “*Düzeni bozmayın,*” diyormuş gibiydi.

Herkes gittiğinde Gökhan’la ikimiz kaldık. “Bana bırakabilirsin,” dedi Gökhan beni kısa bir an süzerken. “Tuhaf gelebilir ama...” Sesini alçalttı. “Bulaşık yıkamak beni rahatlatıyor.”

“Amacım kendini rahatlatma fırsatını elinden almak değil,” dedim telaşla. “Uykumun gelmemesi için bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Bugün ben de sana yardım edebilir miyim?” Duraksadım. “Rahatsız olursan anlarım.”

Gökhan iç geçirdi. Teklifimi kafasında tartarken bir süre duraksadı. Ardından, “Sen yıka, ben durularım,” dedi yavaşça.

Birkaç dakika sessizce hareket ettik. Hareketlerim ağırdı ancak Gökhan bunu sorun ediyor gibi gözükmüyordu, halinden memnundu. Köpüklerle oynuyor, parmakları arasında baloncuklar yapıyordu. O sırada ben bulaşıkları kazımak istencesine süngerini sertçe hareket ettiriyordum.

“Eee...” dedi Gökhan. “Neler oluyor?”

"Paikopatın tekinin benimle iletişime geçmesi dışımda mı, diye sordum istemsizce kıkırdarken. Muhtemelen ilk ~~uğur~~ ^{uğur} belirtim bu olduğundan olsa gerek bana hakakalmıştı. "Yani ^{ya} bir eve sıkışıp kalan tek kız olmam dışında mı? Hangi ^{hangisi} başlamamı istersin?"

Gökhan parmakları arasında bir baloncuk daha ^{yaptı} sonra üfleyerek onun havada süzülmesini sağladı. "Altı erkek olmak rahatsız edicidir. Ancak sanırım artık sana bir ^{şey} yapmayacağımız konusunda için rahatlamıştır."

"Hayır," dedim dürüstçe. "Böyle bir şeyden asla emin ^{ol} mam. İnsanlara da insanlığa da güvenmiyorum. Normal ^{hayat} tımda erkeklerden nefret ediyor sayılırdım."

Gökhan'ın dikkatli bakışlarının üzerimde delik açtığını ^{his} sedebiliyordum. "Boşu boşuna nefret kusan tiplerden misin?" diye sordu. "Yoksa bir şey mi yaşadın?"

Dudaklarım gerilirken sertçe yutkundum. "İnsanın en ^{basit} davranışının bile bir nedeni vardır."

"Rahatsız olduğun kişi Çağrı," dedi Gökhan kısa bir ^{sessiz} likten sonra. "Sana bir şey yapmaya çalışırsa, herkes ona engel olur. Yani... Tek kız olmanı sorun etme."

"Söylemesi kolay," diye homurdandım.

"Zaten sadece söylemesi kolay," dedi Gökhan iç geçirerek. Bana hak vermesi biraz olsun rahatlatıcıydı. Ona uzattığım bardağı eline alıp yeni köpüklerle oynamaya başladı. Böyle çocuk gibi gözüküyordu. "Uyumamak için satranç oynamak ister misin?"

"Yapılacaklar listemin başında kesinlikle diğerlerinin *PES* kapışmalarını sıkıntıdan bayılarak izlemek yok ama... satrançla aramın da çok iyi olduğunu söyleyemem."

"Daha önce denediysen bile yeter," dedi Gökhan. "Senin için eğlenceli hale getirmenin bir yolunu bulabiliriz. Ayrıca *PES*'i de oynadıkça seversin." Sesi çekingendi. "Ben buraya gelmeden önce hiç oynamamıştım ama alışıyorsun."

OYUNBAZ

“Satranç daha ilgi çekici,” dedim süngeri tabağa fırlatarak. Süngeri avucumun içinde sıkıp tabağı yıkamaya başladım. Tabağı parçalara ayırmak istiyordum. “Emin ol.”

“Bu görevden önce uyuyabilmeye başlamış mıydın?” Sesi kısılmıştı. “Benim düzgün uyuyabilmem bir ay sürmüştü.”

“Uykusuzluktan bayılıyordum, uyumuyordum. Bayılmışken de sürekli silahların gıcirtısına uyanıyordum.”

“İlk ay, her gece rüyamda vurulduğumu görüyordum,” dedi Gökhan bana eşlik ederken. “Uyandığımda silahların gösterdiği yön yatağım olmuyordu bile ama tekrar uykuya dalamıyordum.”

“Uyanıp burayı görmek kâbuslardan beter,” dedim elimdeki ona uzatırken. “Uyuyup korkunç, saçma sapan şeyler görmeyi tercih ederim.”

“Ben artık hiçbir şey göremiyorum.”

Yan gözle ona baktım. Gökhan’ın saçları yüzünden neredeyse hiç gözükmeyen kaşları çatılmıştı. Göz altlarındaki koyuluğu ilk defa fark ediyordum. Beyaz teniyle tamamen zıttı.

İşimizi bitirene kadar sessizce hareket ettik. Ardından bir el havlusuna ellerimizi kuruladık, salona dönmeden önce tuhaf bir sessizlik içinde durduk. Yüzüne bakmak için kafamı hafifçe geriye yatırmam gerekmişti.

“Benimle konuşma nedenin benim senden hoşlanmayacağı mı düşünmen mi?” diye sordu Gökhan aniden. Çekingen tavırlarına rağmen açık sözlülüğü beni şaşırtmış olsa da yüzümde mimik oynamadı. “Çağrı gey olduğumu söyleyip duruyor, onu demeye çalışıyorum.”

“Hayır,” dedim hafif bir gülümsemeyle. “Gerçekten tek amacım yapacak bir şeyler bulmaktı. Konuşmak için de özellikle seni seçmedim. Her şey ani gelişti.”

Kafasını salladı. Yüzündeki kararsızlığı görebiliyordum. “Gey olup olmadığımı sormayacak mısın?”

IŞIL LİMAE

Kaşlarımı havaya kaldırdım. “Beni ilgilendiren bir kırılganlık değil,” dedim şaşkınlığım sesime yansırken. “Bu sorunun cevabı neyi değiştirir ki?”

Gökhan bir an yüzüme bakakaldı, ardından hafifçe gülümsemedi. Siyaha çalan gözlerinin içinde bir ışık belirmişti. “İzlerken kafasını çevirdi. “Kutay iki...” Salona doğru hareketlendi. Kapıdan çıkıp gözden kaybolana dek onu izledikten sonra peşinden gittim.

İçeriye girdiğimde PES oynayan Egemen ve Sarp hariç herkes bana kısa bir bakış attı.

İkili koltuğa, Gökhan’ın yanına oturdum. *Kutay iki.* Bakışlarım beni benzettiği kişiye kaydı. Kutay yüzünde endişeli bir ifadeyle televizyonu izlerken ona baktığımı hissetmiş gibi başını döndü. Yüzündeki ifade biraz olsun yumuşarken bir şey söylemedi.

Bakışlarını ilk kaçıran kişi ben oldum.

“Tavanda bir kaçış yolu olabilir.”

Uykusuzluk bedenime çökmeye başladığında koltukta hareket etmeden oturalı birkaç saat olmuştu. Bir şeyler yapma ihtiyacım vardı. Ve... aklıma tavanda bir geçit aramak gelmişti.

Oyun kolu elinde olan Mete’nin dikkati dağıldı. Bakışları kısa bir an bana kayarken toparladı. “Tavanda... kaçış yolu mu?”

“Geçit olabilir. Duvarın inceldiği bir yer olabilir. Daha önce baktınız mı?”

Mete’nin tüm dikkati televizyondaydı. “Hayır.”

Ayağa kalktım. “Bakmamız gerekiyor,” dedim parmaklarımı açıp kapayarak elimi esnetirken. “Evdeki her eşyaya, her yere bakmış olabilirsiniz ama tavana bakmadınız.”

Mete bir küfür savurdu. Bakışları bana dönerken kaşları çatıktı. Kaybettiğini anlamak için ekrana bakmama gerek yoktu.

OYUNBAZ

“Kabul edin,” dedi Kutay hepsine tek tek bakarken. “Tavana vurmayı hiç denememiştik, iyi bir fikir. Çağrı’nın üzerine biri çıkarsa tavana yetişebiliriz.”

“Birilerini sırtlayacak olan sen değilsen yorum yapma,” dedi Çağrı yüzünü buruşturarak. Elindeki oyun kolunu bırakırken dudağının kenarında bir sırıtış vardı. “Birini üstüme almayı reddediyorum. Özellikle de şu yumuşağı.”

“Dikkat et silkmeyeyim,” dedi Gökhan ona soğuk bir bakış atarken. Benim varlığıma karşı geliştirdikleri sansürlü küfür yöntemi buydu. “Kimsenin omzuna binmiyorum. Çükümü kes-seniz bile. *Asla.*”

“Bir şey bulacağımız yok.” Mete yanaklarını şişirip koltukta geriye doğru yaslandı. “Boşuna ter dökmeye değmez. Hiçbir bok olmuyor işte. Burada tıklıp kaldık ve çıkamayacağız. Her zaman burada kalacağız çünkü... *Çünkü kaderimiz bu.*”

“Bakmamış olmayız işte,” diye direttim. “Hadi ama! En fazla bir saat sürer.” Kutay bile umutsuz bir bakış attığında yanaklarımı şişirdim. “Yardım etmeye hevesli değilseniz, benim için bir tekli koltuktan kalkın da kendi işimi kendim halledeyim.”

Tekli koltukta Egemen kendinden geçmiş bir şekilde uyuyordu. Sesimizi duyuyorsa da belli etmemiştii.

Gökhan koltuktan kalkıp bana baktı. “Gel, ikimiz bir şeyler yapmayı deneyelim,” dedi bıkkın bir şekilde. “Bu arada tekli koltuk işimizi görmez. Tavan çok yüksek.” İkimiz de kafamızı geriye yatırıp tavana baktık. İtiraf etmek gerekirse haklıydı.

Kutay ayağa kalktı. “Hem koltuğu kullanalım hem de üst üste çıkalım,” dedi kendini yorulmaya hazırlar gibi derin bir nefes alarak. “Gökhan, omzuma çıkabilir misin sen?”

“Dikkat et,” diye seslendi Çağrı sırtarak. “Sırtındayken ensende bir baskı hissedersin falan.”

Ona dönüp, “Kes sesini,” diye bağırdı Kutay yükselen sesiyle. “Hem hiçbir şey yapmayıp hem nasıl bu kadar konuşabi-

liyorsun kafam almıyor. En azından sus da işimizi doğru dürüst yapalım.”

Egemen gözlerini aralamış, kış uykusundan uyanmıştı, kısık gözlerle ne olduğunu anlamamış gibi ayakta dikilen ve Gökhan’a bakıyordu.

“Tavanda kaçış yolu arıyoruz,” dedim olayı özetleyerek

“Yardım mı edeyim?” diye homurdandı uykulu, boğuk sesle. Koltukta hafifçe doğruldu.

“Zahmet olmazsa,” dedi Kutay titreyen tebessümüyle. Egemen aksi bir şey demeden yerinden kalkıp sessizce yanını, geldiğinde Kutay şok geçirmiş gibi ona baktı.

Yerinden kalkmayanlar sadece Çağrı ve Mete’ydi. Onları uğraşmak istemediğim için bir şey söylemedim. Egemen bozuk bir şekilde ikisine de sataşp kaldırmaya çalışsa bile yaramadı. En sonunda söverek pes etti. Böylece tavana vurma işine onlar olmadan başladık.

Düşündüğümüz kadar kolay olmadı. Tekli koltuğu koridorı sürükleyip üst üste çıktıklarında bile tavana kolay erişemiyorlardı. Üstelik duvarla tavanın birleştiği köşelerdeki silahları yaklaşıyor olmak da hiçbirini rahatlatmıyordu. Sadece tavan aramalarını söyleyip hiçbir şey yapmamak beni delirtiyordu.

Sadece dış kapının girişindeki geniş yeri bitirmek bile üç saat sürmüştü. Ardından banyonun olduğu koridora geçtik. Orası da bittikten sonra koltukları içeri sokamadan, çamaşır makinesinin üzerine çıkarak banyonun tavanına baktık.

Hiçbir şey yoktu. Her yerde ses tok, tavan sertti.

Kutay ter içinde nefesleniyordu. Kimseye bir şey demeden sessizlik içinde Egemen’in tekli koltuğunu kendi başıma taşıyarak salona geri getirip yerine yerleştirdim.

Durmadım.

Televizyonun arkasına, televizyon ünitesinin her yerine baktım. Ürkerek de olsa parmaklıklı, siyah camlı pencerele-

OYUNBAZ

re yaklaştım ve parmaklıklı camları inceledim. Ardından sıra kitaplığa geldi. Kendi başıma kitaplığın karşısında dikilirken Egemen sessizce yanıma yaklaştı. Kafamı çevirip ona baktığımda konuşmadı. Gözleri kitapların üzerindeydi.

“Size söyledim,” diye seslendi Mete. “Onlarca kez yaptığım işi yapıyorsunuz.”

“Sen de daha önce kitapları kontrol ettin mi?” diye mırıldandım.

“Evet.” Egemen eline bir kitap alırken odağı bende değildi.

“Bu sefer umudun mu var?”

“Hayır,” dedi gözlerini bana çevirirken. “Uyanık kalmak için bunları yapsan da yoruldukça daha çok uykun gelecek.” Elindeki açık kitabı tek hamleyle kapattı. “Yorulmaman için uğraşıyorum.”

Dikkatimi tekrar kitaplığa çevirirken yavaşça yutkundum.

Egemen kitapları indirdi. Kitapları sallayıp, sayfalarını çevirip incelemeye başladık. Bu sırada Gökhan kitaplığı itip arkasında kalan duvara vurmaya başladı. Kendi kendine konuşurcasına, “Kimse yok mu?” diye mırıldandığında bir an ağlayacak gibi oldum ancak bu uzun sürmedi. Egemen kalın bir kitabı elime tutuşturup yüzüme dik dik bakarak yapacağım işi bana hatırlattı.

Saatlerce uğraştık ama kitaplarda da hiçbir şey bulamadım. Egemen bunun olacağını bilmesine rağmen her kitabın içini gözlerimle gördüğümden emin oldu. Sırtımı duvara dayayıp hüsrân içinde oturdum. Sakinleşmek için birkaç dakika bekledim.

Mete hepimize “ben demiştim” bakışları atıyordu. Yanından geçip koltuğa doğru ilerledim.

Egemen geldiğinde onun koltuğuna oturduğumu fark edip kalkmaya yeltendim. Parmaklarını omzuma koyup beni hafifçe koltuğa doğru bastırırken, “Kalkmana gerek yok,” deyip yanımdan geçti. Ardından Gökhan’ın yanına, ikili koltuğa oturdu.

IŞIL LİMAE

Kaçınılmaz bir şekilde Sarp eline yine oyun kolunu almıştı. Mete ile oynamaktan sıkılmış olan Kutay da hemen yanında yerini aldı.

Gökhan yere oturmuş, satranç tahtasını tekrar diziyordu. Kendi kendine satranç oynamaya başladıktan bir süre sonra Egemen karşısına oturdu. Sessiz bir teklifte bulunduğu Gökhan tahtayı tekrar dizip oyuna hazır hale getirdi.

Dakikalar boyunca onların maçını izledim. Gökhan çok hızlıydı, neredeyse düşünmeden hamle yapıyordu. Buna rağmen doğru oynuyordu. Egemen'in zor durumda olduğunu anlamıştım.

Sakince Egemen'in taşını devirirken, "Şah mat," diye mınıldandı Gökhan düz bir sesle.

Egemen'in bakışları satranç tahtasına dalıp gitmişti. "Altı hamle önce hata yaptım." Sesi boğuktu.

"İyi oynadın," dedi Gökhan taşları tekrar dizmeye başlarken.

Egemen gözlerini satranç tahtasından ayırıp hafifçe gülümsedi. "Bir gün sana karşı kazanacağım."

Dikkatimi onların oyunundan ayırıp televizyona verdim. Böylece yine tuhaf döngümüz başlamış oldu. Ekрана sıkılmış bir şekilde bakan bakışlar ve rahatsız edici sessizlik... Evi arayıp hiçbir şey elde edemediğimizden ve olayın heyecanını üzerimden attığımdan yorgunluk tekrar bedenime çökmüştü.

Uyumak istiyordum.

Zihnim çaresizce tutunacağım bir dal arıyordu.

"Bir şey söyleyeceğim," dedim aniden.

Sarp ile PES oynayan Kutay bana kaçamak bir bakış attı. "Dinliyorum ama gözüm ekranda."

"Ben buraya, arkadaşımın evi sanarak geldim," dedim ilk önce kendimden örnek vererek. "Çok yakın olduğum biri değildi, sınıftan öylesine biriydi. Bu yüzden evi hakkında hiçbir

OYUNBAZ

fikrim olmaması doğaldı. Yemi yutmak benim için kolay oldu. Peki..." Gözlerimi hepsinin üzerinde gezdirdim. "Siz buraya nasıl gönüllü olarak geldiniz?"

"Bu konu hakkında beni konuşturamazsınız," diye ilan etti Mete anında.

"Mete bildiğimiz gibi," dedi Çağrı ciddiyetle kafasını sallarken. "Ben konuşurum valla çatır çatır." Kollarını göğsünde kovuşturup gururlu bir ifade takındı. "Para karşılığında bir hanımefendiyle tanışmaya gelmişim."

Elindeki bardaktan içtiğı su Sarp'ın boğazına kaçtığında Çağrı elini sertçe onun sırtına geçirdi. Sarp koltukta öne yalpalayınca su bacaklarının arasına döküldü. İkisi de birkaç saniye duraksayıp suyun pantolonuna yayılışını izlediler.

"Çağrı ya!" dedi Sarp pantolonuna bakarken. "Kendimi lise dramasında gibi hissediyorum şu an. Lise korkularımdan biri böyle bir şey yaşamaktı. Çok kötü görünüyor." Kafasını geriye yatırıp pantolonunu görmüyormuş gibi yapmaya çalıştı. "Off."

"Bir şey olmaz," dedim Sarp'a kaçamak bakış atarken. "Olgun insanlarız."

"Altına işemiş gibi görünüyorsun," diye belirtti Çağrı.

"Çağrı hariç, demeyi unuttum," diye düzelttim. Koltuğumda duran kare yastığı çekip Sarp'ın kucağına attım. Minnetle bana bakıp yastığı kucağına koydu ve dirseklerini yastığa yaslayıp tekrar ofladı.

Boğazımı temizleyip Çağrı'ya döndüm. "Daha fazla detay ver. Ölüm seni buraya tam olarak nasıl yönlendirdi?" Kısa bir an tereddüde düştüm. "Lütfen, bilmemiz gerekmeyen ve tamamen özel hayatına giren detayları atla." Para karşılığında bir kadınla tanışmaya gelmesi kulağı çok masum gelmiyordu.

Çağrı saçlarını havalı bir şekilde geriye yatırdı. Havalı olduğunu düşünmüyordum. Bu hareketinin ardındaki çaba havalı olmaktı. Saçları arkaya yatınca burnu daha da kendini belli etmişti.

İŞİL LİMAE

“Bakın şimdi,” diye başladı. “Çok kaliteli bir arkadaşım, vardı. Böyle pahalıya tanışan temiz, güzel hanımefendiler tam yordu. Bir gün aniden gökten düşmüş gibi inanılmaz bir kadın buldu. Gençti, güzeldi... İyiydi, hatta...”

“Afra detaysız demişti,” diye belirtti Egemen dik dik Çağrı’ya bakarken. “Ayrıca sen ki *‘kızların hepsinin âşık olduğu zengin Çağrı’* nasıl oldu da *eskortların* eline düştün? Şey demez miydin sen... Kızlar benimle olmak için üstüne para bile verir.”

“Ya siz de abartıyorsunuz ha,” dedi Çağrı. “O kadar da şerefsiz değilim. Para istemezdim.”

Mete ve Kutay bile PES’i bırakıp Çağrı’ya baktı.

Hepimiz ona bakarken Çağrı teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. “Peki, biraz şerefsiz olduğumu kabul ediyorum ama çok fazla da değilim yani. Bence. Kendi fikrim tabii.” Burununu çekti. “Şöyle düşünün... Biriyle ilişki içinde olup, kalbini kırıp tüm beddualarını almaktansa bu işi parayla halletmek daha temiz. Bu yüzden beş bin liraya...”

“Beş bin mi?” Mete’nin ağzı açık kalmıştı. “Ulan bizim evin bir aylık kazancı değil. Gidip o parayı malum iş için bir kadına mı harcadın?”

“Kadın değil, hanımefendi,” diye düzeltti Çağrı.

Kutay alnına masaj yapmaya başladı. “Bir buçuk aylık para.”

“Beş yüz döner parası,” dedi Sarp düşünceli bir sesle. Telefon titrediğinde kaşlarını çatarak telefona uzandım.

Ölüm: Yalan söylüyor, sekiz bin vermişti.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Böyle bir şey için *sekiz bin* lira da neydi? Çağrı cidden söylediği kadar zengin ve bir o kadar da abazaydı. Boğazımı temizleyip kafamı kaldırdım, me-

OYUNBAZ

rakla telefona bakan bakışlara karşılık verdim. “Beş bin değil, sekiz bin vermiş,” dedim dudağımı ısırırken.

“Yuvarlama işte,” dedi Çağrı omuz silkerek.

“Sekiz, ona yuvarlanır,” dedi Egemen iç geçirerek. “Aptal.”

Çağrı elini “boşver” dercesine havada salladı. “Neyse, sizin için çok para kısaca. Bu arada... Vay anasını. Bana göre çok fakirsiniz. Sizin anneniz babanız ne iş yapıyor, oğlum?”

“Ben baba parası yemiyorum,” dedi Mete ona küçümseyici bir tavırla bakarken. “Bir sıkıntı mı var, zengin bebesi?” Sesi alaycıydı fakat her an Çağrı’nın üstüne atlayabileceği mesajını veriyordu. Sinirleri kolayca bozuluyordu, onu delirtmek hiç zor değildi.

“Benim annem çalışmıyor, babam da serbest çalışıyor,” dedi Kutay yavaşça. “Pandemi döneminde de çok iş bulabildiğini söyleyemem.”

Mete’nin bakışları bana döndü. “Korona denilen şeyi sen de duydun mu?”

“Şey,” dedim tereddütle. “Dünyada bunu duymayan kimse yok. Hâlâ günde birçok insan ölüyor.”

Mete birkaç saniye yüzüme baktı. Ardından, “Yani *gerçekten* ben buraya hapsedildikten sonra dünyayı ölümcül bir virüs ele geçirdi,” dedi kabullenerek. “Şansımı sikeyim.”

“Bir dakika, siz pandemi dönemini veya ailelerinizi daha önce konuşmadınız mı?” dedim tereddütle.

“Buraya hapsedilmişken ölümcül bir virüse kolayca inanacak değildim.” Mete kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Tüm konuşma otuz saniye falan sürmüştü,” dedi Kutay umursamaz bir tavırla. “Çağrı’nın neden geldiği on saniyelik bir cümlede belli oluyor zaten.”

“Ona katlanma süremiz on saniye,” dedi Gökhan dikkatini oynadığı satrançtan ayırmadan. O kadar uzun zamandır konuşmuyordu ki varlığını unutmuştum.

IŞIL LİMAE

“Hayır, beş,” diye düzeltti Mete. “Sabrettiğim diğer beş saniye daha karakterini bilmediğim içindi.”

Çağrı sessizce bizi inceliyordu. “Haksızlık ediyorsunuz Ben olmasam sıkıntıdan intihar etmiştiniz.”

Mete’nin kaşı seğirdi. “Gayet güzel yaşıyor olurduk.”

Çağrı kafasını sallayıp alay edercesine onu onayladı. Bir elini havada salladı. “Kısaca hanımefendi ile anlaştım. Sonra da adres olarak buraya geldim.”

“Valizle geldi,” diye açıkladı Kutay. “Bu yüzden her gün başka bir şey giyiyor.”

“Kıyafetler hasar görebilirdi,” dedi Çağrı üzgün bir ifadeyle. Bakışlarımı üzerindeki basketbolcu atletine indirdim. Kıyafetleri hep böyleydi.

“O valizin içinde sadece kıyafet olduğuna inanan...” diye başladı Sarp.

“Sen kaç gün burada kalmayı planlıyordun?” diye sordu Egemen gelişigüzel.

“Sıkılana kadar,” dedi Çağrı omuz silkerek.

Egemen ona tiksinierek baktı. Ardından gözlerini kapatıp kafasını geriye yasladı ve tipik uyku pozisyonunu aldı. Konuşmaya olan ilgisini kaybetmişti.

Konuşmadan kopmasına izin vermedim. “Egemen,” dedim çekingen bir şekilde. “Sen nasıl geldin buraya?”

Egemen gözlerini hafifçe aralayarak kısık gözlerle bana baktı. “Arkadaşım aniden taşınacağını söyledi. Mesajla değil, sesli arayarak. Yardım istedi. Ben de geldim tabii. Görünüşe göre yeni evi burasıymış ve aslında arkadaşım değil, Ölüm’e çalışan biriymiş. Hâlâ ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. En başından beri Ölüm’ün elinde miydi, yoksa tehdit edildiği için mi bunu yaptı?”

“Mete, hatırlıyor musun?” dedi Sarp. “Egemen geldiğinde elinde döner vardı.”

OYUNBAZ

"Taşınırken yemek için mi almıştın?" diye sordum.

"Evet, o yüzden iki taneydi," dedi Egemen iç geçirerek "Fı döner."

"Stresten midesi bulanıyor diye yiyememişti," dedi Sarp zevkle gülümserken. "Bu evi kabullenemiyordu. Biz de uzun zaman sonra ilk defa döner görmüştük. Mete ile gömdük dönerleri. Ancak Mete uzun zaman sonra farklı bir şey yediği için dayanamayıp kustu."

"O döner hâlâ arada aklıma geliyor," dedi Egemen tavanı izlerken. "Keşke ben yeseymişim."

Muhtemelen o gün bu evin varlığına karşı şok geçirmişti. Sonraki aylar boyunca da güzel, farklı bir şeyler yemenin hasretini çekmişti.

Egemen esnerken konuşmayı takip etmeye karar vermiş gibi duruyordu. Sarp'a döndüm. "Sarp, ya sen?"

"Bana bir e-posta geldi. Profesyonel oyuncu olmakla ilgiliydi," dedi Sarp gururla. Sanki gerçekten böyle bir teklif almış gibi anlatıyordu. Yani bu Ölüm'den gelen sahte bir e-posta değil miydi?

"Oğlum," dedi Mete sabır dilenir gibi derin bir nefes alarak. "Senin oyunlarda yeteneğin mi var da profesyonel oyuncu teklifine ciddi yaklaşıyorsun?"

"Her anlattığımda kızıyor," dedi Sarp bıkkın bir şekilde. Parmaklarını uzun sarı saçlarının arasından kaydırды.

Mete kaşlarını çattı. "Doğru bak, ilk dediğinde seni ciddiye almıştım. Herhalde yetenekli de böyle teklif gelince inandı diye. Dereceli oyunlarda doğru dürüst ligin yok. Yetenek desen yok. Salak mısın sen böyle bir şeye inanıyorsun?"

"Kırılıyorum ama," dedi Sarp saçlarını savurarak. Salona zar zor vuran güneş ışığı sarı saçlarında oynadı. "İlk önce ben de inanmadım tabii ki. Dolandırıcı falan sandım. Sonra e-postaya cevap verdiğimde de bir yanlışlık olmadığını, sosyal deney

için bir takım kurduklarını söylediler. Yani tüm ligi trollemek için takım kuruluyormuş gibi yaptılar.”

“Yaptı,” diye düzelttim onu. “Hepsinin arkasında Ölüm vardı.”

Hikâyelerini dinledikçe gözümün önünde *gerçek* birer inana dönüşüyorlardı. Bir hayatı, yaşanmışlıkları olan insanlara.

Sarp kafasını salladı. “Ben de hemen değerlendirmek istedim. Tam YouTube kanalı açmak için konu gibi bir şey olurdu Stüdyo olarak buranın adresini verdiler, ben de geldim. Sonra beni bayıltıp içeriye attılar.” Mete’ye kaçamak bir bakış attı “Ben gelmeden aylardır tek başınaydı ve sanki onu buraya ben tıkmışım gibi çok korkunç davrandığı zamanlar oldu. Yemeği mi yemeye bile çalıştı.”

Hepimiz Mete’ye döndük. “Sarp’ı kaşıklayarak öldürmediğime dua edin,” dedi Mete. “Tertemiz delirmiştım. Kafayı yemek üzereydim.”

Sarp başparmağını havaya kaldırdı. “Ben seni anlıyorum Suçlamıyorum, merak etme.”

Kutay’a döndüm. Kutay sırasının kendisine geldiğini anlayıp derin bir nefes aldı. “Ev bakıyordum,” dedi omuz silkerek. “Emlakçı beni buraya yönlendirdi. Ne hikmetse... Emlakçı da muhtemelen Ölüm’ün burnunun altından çıkmıştır.”

Koltukta yanımda oturan Gökhan’a döndüm. “Ya sen?”

“Afra,” dedi Kutay yumuşak bir sesle. “O anlatmamayı tercih etmişti. Belki de zorlamasak iyi olur.”

“Gerçekten daha önce bunu konuşmamış olmanıza inanamıyorum,” dedim şok içinde. “Ortak noktalarınızı bulmaya çalışmamış mıydınız?”

“Mete ve Sarp’ı bilmiyordum,” dedi Kutay omuz silkerek. “Egemen’i de öyle. Bizden cevapları aldılar ama biz sorunca buraya nasıl geldiklerini bize söylemediler.”

“Sormadın ki,” dedi Egemen omuz silkerek.

“Sordum,” dedi Kutay kaşlarını çatarak.

Egemen kedi gibi gülümsedi. “Umurumda olmamış demek ki.”

Aralarında nedenini çözemediğim bir sürtüşme vardı. Görucuyla Kutay’a baktım. “Kimseyi zorlamıyorum,” dedim dikkatle. Gökhan’a döndüm. “Eğer seni zorlayacak bir şeyse, anlatmasan da olur. Benim için sorun değil. Sadece... anlamaya çalışıyorum.”

Gökhan yerde bağdaş kurarken gözlerini yavaşça bana çevirdi. Yüzündeki tereddütlü ifadeyi görebiliyordum. “Okuldan tanıdığım biriyle yüzleşmem gerekiyordu. Adres burasıydı. Binada bir terslik olduğunu fark edip geri dönmeye çalıştım fakat beni bayıltılar.”

Göğsüm sızladı. Ne kadar korktuğunu tahmin edebiliyordum. Aynı yaşlardaydık. Aynı şeyleri yaşamıştık ve ikimiz de buraya alışmaya çalışıyorduk.

Hepimiz beklenti içinde Mete’ye döndük. Düzgün yüz hatları kasılmış, inatçı bir ifadeye bürünmüştü. “Boşa bakıyorsunuz,” diye homurdandı. “Söylemeyeceğim.”

“Hepimiz anlattık,” dedi Gökhan. “Şüpheli konumuna düşmek istemiyorsan söyleyen iyi olur.”

Mete tek kaşını kaldırdı. “Şüpheli derken?”

“Bir ihtimal aramıza bizi gözetlemek için sokulmuş biri olabilir,” dedi Gökhan omuz silkerek. “Sen de ilk gelen ve aylarca burada tek kalansın. Belki de burası senin evindir.” Mete’nin yüz hatları gittikçe kararırken Gökhan zayıf bir şekilde gülümsedi. “Sadece tahmin, bu kadar sinirlenmene gerek yok.”

“Felç kalma konusunda istekli bu arkadaşımızın demeye çalıştığı şey, herkes utana sıkıla söylemişken senin susmanın pek mantıklı olmadığı,” dedi Egemen tembel tembel. Kelimeleri yavaşça, tadını çıkarır gibi söylemişti. “Hadi dökül.”

“Utaniyor,” dedi Sarp.

Mete bir küfür savurdu. “Siktir git. Mal mal konuşma.”

Mete parmaklarını çatırdattı. Dudakları gerilirken bana ters bir

İŞİL LİMAE

bakış attı. Eh, onu suçlayamazdım. Konuyu açan bendim. Yine 4 bakışları beni korkutmadı. Anlatmamak için çırpınması buraya 4 liş nedeninin daha çok ilgimi çekmesine neden oluyordu.

“İş görüşmesi,” dedi Mete en sonunda.

“Nasıl bir iş görüşmesi?” diye üsteledi Egemen sırtarak
“Bu kadar direttiğine göre...”

“Hoşlandığım biri vardı,” dedi Mete zor çıkan bir sesle. Yüzü gittikçe kızarıyordu. Elbette utançtan değil, sinirden kızardığını tahmin etmiştim. “Onun bağlantısıyla olacak bir iş ve... o yüzden buraya geldim.”

Çağrı sırtarak Mete’ye baktı.

Mete’nin tepesi attı, yeni bir küfür tamlaması savurduğunda ağzım açık ona bakakaldım. Küfürü bittikten sonra, “Senin işin gibi bir iş değil bu,” diye tısladı dişlerinin arasından. “O dişlerini yuttururum sana.”

Çağrı omuz silkti. “Sakin ol, şampiyon,” dedi alayla. “Bir şey dememiştim.”

“Sırtışın yetmiş adama, belli,” dedi Egemen kıkırdayarak Bakışlarını bana çevirdiğinde onları izlemem normal olsa da kendimi tuhaf bir şekilde yakalanmış gibi hissettim. “Çok zevkli bir sohbetti. Arada böyle sorular gelirse sor yine. Eğlendim.”

Bir şey söylememe fırsat vermeden tekrar koltukta yaylandı ve kendini kolayca uyuyabileceği bir pozisyona sokup gözlerini yumdu.

Afallamış bir şekilde ona baktım. Onun için uyumak bu kadar kolaydı.

“Kısaca,” diye başladım bakışlarımı Egemen’den zar zor ayırıp. “Tüm zayıflıklarımızı, alışkanlıklarımızı ve ilişkilerimizi biliyor. Bizi kendi ayaklarımızla buraya sürüklerken her şeyi detaylı bir şekilde düşünmüş.”

“Zeki ve zengin, orası kesin,” dedi Kutay iç geçirerek. “Aksi takdirde şu an bu noktada olmazdık.”

OYUNBAZ

Kafamı sallayarak onu onayladım. “Odamı da çoktan baştan aşağıya aradım,” dedim konuyu değiştirerek. “Hiçbir şey bulamadım.” Bulduğum şeyler *komikti*. Havlular, diş fırçası, diş macunu, tarak, gözlük camı temizleme spreyi, sabun, lif, şampuan, vücut losyonu... Bu evde olmasını beklediğim şeyler değildi.

“Benim bakmadığım delik kalmadı,” dedi Mete ters bir şekilde. “Odamın her karışı buna dahil.”

“Ben de bakmıştım.” Kutay tişörtünün yakasını çekiştirdi. “İlk geldiğimde bakabileceğim her şeye baktım. Odada bir değişiklik yapabileceklerini düşünmediğimden tekrar tekrar aramadım.”

Mete sinirleri bozulmuş bir şekilde elindeki oyun kolunu kaldırdı. “*PES* oynayacak olan var mı, yoksa boş boş konuşmaya devam edecek misiniz?”

“Boş konuşma değil,” dedim boğuk bir sesle. “Birbirimizi daha iyi tanımış oluyoruz işte.”

Mete oyun kolunu kavrarken dişlerini birbirine bastırarak gülümsedi. “Her yeni biri geldiğinde sürekli aynı muhabbet, aynı olaylar. Ben de insanım. Kafa kalmadı artık.”

“Beşimiz sesimizi çıkarmıyorsak, sen de çeneni kapa,” dedi Egemen uyku pozisyonundan çıkıp gözlerini açarken.

Mete’nin tüm bedeni gerildi. Kendimi diken üstünde beklerken buldum.

“Tamam,” dedim Egemen’e kaçamak bir bakış atarak. Konuyu kapatmak istiyordum. “Uzatmanın anlamı yok. Kusura bakma. Bir daha susmaya karar verdiğinde çok üstelemeyiz.”

“Üstelemem, şüphelenirim,” diye mırıldandı Gökhan.

“Oğlum, bak sövdürtme kendine,” dedi Mete, Gökhan’a dönerek. “Kafamdan zorum mu var da kendimi bir buçuk yıl buraya tıkacağım? Mal mısın sen? Şüphelerini bir tarafına sokarım, ağzın açık kalır. Sizin boş muhabbetinize katılmıyorum diye bana aklımdan geçeni ikinci kez düşünmeden söyleme. Ya-

IŞIL LİMAE

pacaklarımın sonuçları umurumda olmaz.” Topalladığı bacağa, na vurarak dik dik ona baktı. “Bu bacağımı cinler mi kemirir. Kendime mi sıktım lan ben?”

“O nasıl oldu bu arada?” diye sordum sabrını sinamaya karar vererek.

Mete beni terslemedi. Bunu anlatmak için hevesli gibi, gülümseyerek bana baktığında yanaklarında nadiren ortaya çıkan derin gamzeleri kendini belli etti. “Ölüm’ün annesine tüm yaratıcı küfürleri saydırdım,” dedi keyifle.

“Bir saat aralıksız sövdü,” dedi Sarp. “Yalanım yok.”

“Görünüşe göre annesini çok seviyormuş,” diye devam etti. Mete alayla silahlara kaçamak bir bakış atarak. “Bacağıma sıkı Kaşıkla, elle kurşunu çıkardık ve gönderdiği iğne iplikle dikti. İltihap kapıldığı bile oldu fakat ilaç göndermedi. Kendi kendine iyileşmesi aylar aldı. Sonunda da bana bu topallamayı bıraktı.”

“Geçmiş olsun,” dedim içtenlikle. “Küfüre duyarlı olmasına şimdi biraz anlam verebildim. Sansürlü küfretmek mantıklıymış.” Boğazımı temizledim. “Silkmek falan.”

Kutay güldü. “Bir de annesini işin içine karıştırmazsak sorun olmaz herhalde.”

Telefon titredi.

Ölüm: Yo, olur.

Ölüm: Canım istediğinde bile sıkabilirim size. Bir sebebe neden ihtiyacım olsun?

“Sorun olurmuş,” dedim yüzüm düşerken. “Sanırım en iyisi küfretmemek olacak.”

“Küfür etmemek mi?” dedi Egemen iç geçirirken. Gözlerini kapatıp tekrar uyku pozisyonuna geçti. “Hay sikeyim.”

Yatakta gözlerim açık bir şekilde duruyor, uyumamam gerektiğini kendime sürekli tekrarlıyordum.

OYUNBAZ

Gün içinde sürekli hareket halinde olmak, onlarla konuşmak iyi bir fikir değildi. Yorgunluğumu hissedebiliyordum. Kendini ise bunun son uykusuz gecem olacağıyla teselli ediyordum. Görevimin bitmesine az kalmıştı. Tek isteğim... Tek isteğim biraz olsun gözlerimi kapamaktı.

Telefonun titreşim sesi tüylerimi diken diken ederken dirseğimin üzerinde doğrulup bir elime telefonu aldım. Dalgalı saçların koluma dökülürken kaşlarım çatıldı. Yüzümdeki gözlüğü düzelttim. Kalbim boğazımda atmaya başlamıştı.

Ölüm: Merak etme, kelebeğim.

Ölüm: Sana zarar veremeyecekler.

Ölüm: Seni ben parçalayacağım.

Düzenleme
Ny.ozlem

ÖLÜM

Saat: 02.13

İstanbul, 8 Mayıs 2021

Ölüm oyun oynamayı severdi. Oyuncakları ise ondan nefret ederdi. Nefretleri onun için önemli değildi çünkü o kurduğu düzenin tanrısıydı. Tanrılar sevgiyi ya da nefreti umursamazlardı.

Sevgiyi de nefreti de cezalandırırlardı.

Ölüm'ün önünde büyük bir bilgisayar sistemi kuruluydu. Duvarları dolduran onlarca ekran vardı. Her biri başka bir gerçeğe açılıyordu. Küçük odayı aydınlatan tek şey monitörlerin ışığıydı.

Ekranların her birinde tutsakları vardı. Yemek yiyor, uyuyor, kavga ediyor ve düş alıyorlardı. İnsani ihtiyaçlarının iğrenç görüntüleri ekranlarda oynuyordu. Her biri zihninin içinde çaresizce kurtuluşu bekliyordu.

Ölüm ellerini koltuğunun kollarına yaslayarak hafifçe gülümsedi. Bu manzarayı izlemek tüm bedenini zevkten titretiyordu. O Tanrı'ydı ve tutsaklarının umudu onun için ibadetti. Aciz varlıkları ondan kaçmaya çalışırken bile ona tutunuyordu. Çaresizce aldıkları her nefes onun tanrısal gücünün bir kanıtıydı. Onların korkusu, Ölüm'ün kudretinin bir yansımasıydı.

Güç, kontrol, mutlak otorite... Hepsi onun ellerindeydi. Her biri onun iradesine boyun eğmek zorundaydı.

Monitörlerden gelen görüntüleri izlerken her şey, olması ge-

ÖLÜM

Saat: 02.13

İstanbul, 8 Mayıs 2021

Ölüm oyun oynamayı severdi. Oyuncakları ise ondan nefret ederdi. Nefretleri onun için önemli değildi çünkü o kurduğu düzenin tanrısıydı. Tanrılar sevgiyi ya da nefreti umursamazlardı.

Sevgiyi de nefreti de cezalandırırlardı.

Ölüm'ün önünde büyük bir bilgisayar sistemi kuruluydu. Duvarları dolduran onlarca ekran vardı. Her biri başka bir gerçeğe açılıyordu. Küçük odayı aydınlatan tek şey monitörlerin ışığıydı.

Ekranların her birinde tutsakları vardı. Yemek yiyor, uyuyor, kavga ediyor ve duş alıyorlardı. İnsani ihtiyaçlarının iğrenç görüntüleri ekranlarda oynuyordu. Her biri zihninin içinde çaresizce kurtuluşu bekliyordu.

Ölüm ellerini koltuğunun kollarına yaslayarak hafifçe gülümsedi. Bu manzarayı izlemek tüm bedenini zevkten titretiyordu. O Tanrı'ydı ve tutsaklarının umudu onun için ibadetti. Aciz varlıkları ondan kaçmâya çalışırken bile ona tutunuyordu. Çaresizce aldıkları her nefes onun tanrısal gücünün bir kanıtıydı. Onların korkusu, Ölüm'ün kudretinin bir yansımasıydı.

Güç, kontrol, mutlak otorite... Hepsi onun ellerindeydi. Her biri onun iradesine boyun eğmek zorundaydı.

Monitörlerden gelen görüntüleri izlerken her şey, olması ge-

rektiği gibi ilerliyordu. Kasıklarına doğru yayılmaya başlayarak, tatmin duygusu bedeninde bir ürpertiye neden oldu.

Bir an sonra, "Sevgili seyirciler," diyen kadının yüzü ekranı tamamen kaplamıştı.

Zümra Çıkaran. Yüzünde düzgün bir makyaj olan, abartılı bir güzelliği olmayan orta yaşlarda bir kadındı. Ölüm, kadınla ilgili ayrıntılı bilgilere ulaşmakta hiç zorlanmamıştı. Bu ve bunun gibiler tüm hayatını kameralar karşısında yaşardı. Paraları var diye kendilerine güvenir, zaaflarını göstermekten çekinmezlerdi. "Programımıza önceden yirmi yaşındaki Sarp G. için başvuran aile tekrar bizimle."

"Umutsuz vaka," diye mırıldandı Ölüm ağır ağır. Onu yakalamak istiyorlarsa kaçırılan son kişilerden başlamaları gerekiyordu. Sarp'la işini bitirmesinin üzerinden bir yılı aşkın süre geçmişti. Silinen kamera kayıtları Ölüm'ün tarafındaydı ve elbette Ölüm'ün tatlı, *küçük* ekibinin işiydi.

Ekranın sağında Sarp'ın fotoğrafı çıktı. Ölüm, kameralardan görmeye alışık olduğu çirkin yüze baktı. Vesikalık fotoğrafında uzun sarı saçları yağlı gözüküyordu. Bakımsız keçi sakalı, bedenine rağmen incecik yüzü ekranı kaplamıştı. Ölüm burnunu kırıştırıp kamera kayıtlarına kısa bir bakış attı. Sarp mışıl mışıl uyuyordu. Ailesinin onu aradığından habersizdi.

"Nilüfer Hanım ve Ali Bey, çocukları Sarp'ın eğitim hayatını bir kenara bırakıp yalnızca bilgisayar oyunlarına odaklandığını belirtmişlerdi. Sarp neredeyse hiç dışarı çıkmıyordu, bu yüzden aniden ortadan kaybolması onlar için büyük bir şok oldu. Bunun üzerine ekibimiz Sarp'ın kişisel bilgisayarını tekrar detaylı bir şekilde incelemeye karar verdi."

Ölüm duydukları karşısında o kadar neşelenmişti ki, neredeyse gülecekti. *Neredeyse.*

Sarp'ın bilgisayarını, maillerini, oyun mesajlarını çoktan elden geçirmişti. "*Dokuz,*" diye seslendi gözlerini yayından ayırmadan. "Tutsak 2 ile ilgili bilgileri tekrar gözden geçirin. En ufak bir açık olmadığından emin olun." Konuşması bitince

küçük yeşil ışık söndü ve değiştirilmiş sesi, dokuzuncu ekibin kulağına iletilirdi. Ekranlarla kaplı odada ekrana bakmaya gerek duymadı. İşlemlerin çoktan başladığını biliyordu.

“Bildiginiz gibi önceden çeşitli görev veren ve ‘oyun’ adı altında kişiyi intihara sürükleyen uygulamalarla karşılaşan çocuklar olmuştı,” diye devam etti Zümra Çıkaran. İnce kaşları çatılmış, boyalı dudakları gerilmişti.

Ölüm kendini gülmemek için zor tuttu. İtiraf etmek gerekirse *Philipp Budeikin* bir salaktı. Toplumu arındırmak için doğru stratejiyi izlememişti. *Mavi Balina*. Tam bir başarısızlık örneğiydi.

“Sarp’ın kişisel bilgisayarı tarandı. Oyunlardaki ulaşabildiğimiz mesajlarına kadar her şey incelendi. Sarp’ın nereye gitmiş olabileceğiyle ya da kimle düşman olabileceğine dair hiçbir bilgi bulanamadı.” Tam o sırada küçük bir cızırtı bakışlarının dokuzuncu ekrana dönmesine neden oldu.

Siyah maskeli, ela gözlü kadın ekranda belirmişti. Düz, seyrek saçları omuzlarına dökülüyordu. Odasında kırmızı bir ışık vardı ve maskesinin kıvrımları kırmızı ışıkla parlıyordu. “Efendi Ölüm,” diye selamladı kafasını eğerek. “Her şey yolunda.”

Ölüm, maskeli yüzünü aşağı yukarı salladığında görüntü kayboldu. Ona yanlış bilgi getirmenin sonuçlarını biliyorlardı. Hiçbiri ona ihanet edemezdi. Hiçbiri onu durduramazdı. İnternetin bilinen yüzünün altında karanlık bir dünya saklıydı. *DarkWeb*... Yasal denetimlerin ötesinde bir sanal yeraltı dünyasıydı. Kuralları sadece güçlü olanlar koyardı ve sadece güç, örgütlerin çökmesini engellerdi. Ölüm bu karanlık dünyada kendine bir krallık kurmuştu. Kimsenin yıkamadığı, dışarıya bilgi sızdıramadığı bir krallık. *DarkWeb*’deki herkes ondan sadece korkmuyor, ona saygı duyuyordu.

“Bu kayıpların en esrarengiz ve kafa karıştırıcı kısmını hepimiz biliyoruz. Hepsinin telefon sinyali en son Sancaktepe şebekesinde görüntülendi. Polis ekipleri, Sancaktepe’de telefonun

son sinyal verdiği noktada, o bölgedeki on dört ay önceki Mr. BESE ve işyerlerinin güvenlik kameralarını incelemeye aldı.”

Ölüm, demir masada parmaklarıyla hafifçe ritim tutmaya başladı. Sandalyede geriye kaykılıp bacaklarını masanın altına ne attı. Tüm tutsaklarının birer dublörü vardı ve onların telefon hatlarıyla yeri geldiği zaman ortaya çıkacaklar, gerektiğinde kameralara gözükeceklerdi. Bu planın bir parçasıydı.

“Bugün ise önemli sayılacak bir gelişme ile karşı karşıyayız...”

Ölüm zevkle derin bir nefes verdi. Gelişmeyi onlara kendi elleriyle teslim etmişti.

“Birkaç gün önce on yedi yaşındaki Gökhan D.’nin ailesi programımıza başvurdu. Gökhan’ın esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolmasının Sarp ile ilişkisi olabileceğini iddia ediyorlardı.” Ölüm’ün bu noktada çok güzel bir oyunu vardı. Bulunduğu bölgedeki insanların dini inançlarını ve önyargılarını kullanarak hazırlanmış mükemmel bir oyundu. Fakat bu hamleyi daha sonra yapması gerekecekti. Satrançta sabırsızlık felaket getirirdi. “Gökhan en son Tuzla’da, babasının bakkalını kilitlerken kameralara gözüktü. O geceden sonra ise ailesi bir daha ondan haber alamadı. Tıpkı Sarp’a olduğu gibi telefonunun sinyali en son Sancaktepe’de tespit edildi. Bugün Gökhan’ın annesi Sena Hanım da bizimle.”

Stüdyoyu hıçkırık sesleri doldurdu.

Ölüm’ün kalp atışları hızlandı. Ritim tutan parmakları durdu. Eli titremeye başlamıştı.

“Sena Hanım,” diye mırıldandı Zümra. Kameralar ağlayan kadına doğru çevrildi. Siyah, taranmış ancak çok özen gösterilmiş saçları, ağlamaktan kıpkırmızı olmuş yüzünü örtüyordu. “İyi misiniz?”

Kadın zorlukla kafasını salladı. “Sena Hanım’a bir su verelim lütfen,” diye seslendi Zümra. Birkaç kişi koşuşturdu ve kadının eline bir bardak tutuşturuldu. Kamera tekrar Zümra’ya döndüğünde kadın kafasını iki yana sallıyordu. Saçları hare-

ketleriyle zıplamaya başladı. "Çok acı," dedi boğuk bir sesle. "Çok zor. Allah kimseye evlat acısı yaşatmasın."

Hata bir, Zümra. Asla bir anneyle çocuğu ölmüş gibi konuşma

"Sesini duyamamak beni öldürüyor," diyen boğuk, kısık sesi duyuldu kadının. "Kendi gitmez benim oğlum. Sadece onun bir yerlerde hayatta olduğunu bileyim..."

Ölüm'ün eli yumruk halini aldı. Bakışları maskenin ardında kısılmıştı, ekranı parçalama arzusunu bastırmaya çalışıyordu.

"Ailelere söz vermeden ve kaybolan kişilerin arkadaşlarından alınan bilgileri aktarmaya başlamadan önce son haberi eklememiz gerekiyor," dedi Zümra yüzünü üzgün bir ifadeye bürüyerek. Ölüm yumruğunu zar zor gevşetti. Bacaklarını masadan çekip yere dayadı. Afra Ahsen Çakmak...

İşte benim kızım, diye düşündü keyifle.

"Afra Ç, en son annesine arkadaşıyla birlikte sahilde proje ödevi yapacağını söyledikten sonra kayıplara karıştı." Ölüm'ün dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Telefon sinyali yine diğerlerinde olduğu gibi en son Sancaktepe'de görüntülendi. Afra'nın babası Sancaktepe'de yaşıyor ancak o gün Afra'yı görmediğini iddia ediyor. MOBESE kayıtları onun metroya doğru gittiğini gösteriyor ama metronun durduğu vakitlerde inerken hiçbir şekilde gözüküyor. Bu üç kayıp bir şekilde birbirleriyle bağlantılı."

Ölüm göz ucuyla On Üç'ün ona gönderdiği bağlantı talebini gördü. *Ne cüretle?* Ekip On Üç'ün lideri cesaretini grubunun numarasından alıyordu. Ölüm'ün tek zaafının farkındaydı.

13.

"Bu... Bu korkunç bir şey. Kayıpların birbirleriyle bağlantılı olması ve hepsinin genç olması bir şekilde bunun arkasında aynı kişilerin olduğunu düşündürüyor. Ya da aynı motivasyona sahipler, bilemeyiz. Tüm bu bilgilere ulaşmak için de hepsinin aileleriyle konuşarak, sırayla ilerleyeceğiz." Zümra konuşmaya devam ediyordu.

Ölüm'ün gözü tekrar bağlantı talebine kaydığında isteği kabul etti.

“Efendi Ölüm!” diye bağırdı orta yaşlı adam keyifle. “Programın son bölümünü izlediniz mi? Bunlar bizim oyuncaklarımız! O kancık karı oyunun sonunda programın adını değiştiriyor, iyi olur. Zümra Çıkaran’la Gerçeğe Doğru yerine Ölümüne Doğru daha çok yakışırdı.”

“Keyfinin yerinde olduğunu bilmek güzel, On Üç,” diye Ölüm soğuk bir sesle. “Çok konuşursan bugün merhametli olacağım. Söylemen gereken önemli bir şey varsa bunu raporla ilet.”

“Rapor göndermektense söylemek daha eğlenceli. Evdeki gerçeğimden çalıştığımı düşünüyor. İş adamı gibi hissediyorum.”

Ölüm’ün maskenin altındaki gizli yüzü ifadesizdi. On Üç annesinden dedesine kadar enstest çukuruna batmış iğrenç bir adamdı. Tecavüzcüydü. Ölüm böyle pislikleri yargıdan önce bulmak konusunda yetenekliydi. Ölüm’ün kölesiyken sabretti taşırdığı anda onu var olduğuna pişman edebilirdi.

Sakinleşmek istediğinde Ölüm’ün aklında sürekli aynı sözler dönüp dolaşıyordu.

Onlara güvendiğini düşünmelerini sağla. Seni tanıdığını düşünmelerine izin ver. Onlar hakkındaki tüm kozlarını paylaşma. Biri sana ihanet etmeye kalkışırsa kozları dağıt. Ekip Bir’den biri sana ihanet ederse, Ekip İki’ye gerekeni yaptır. Ekip İki ihanet ederse Ekip Üç’e... Ekip On Üç’ten biri ihanet ederse işi kendin hallet. Döngüyü koru, oyunu bozma. Kameraları izle ama sakın kendine bakma.

On Üç de hepsi gibi bir piyondur.

Ölüm bıkmış bir şekilde esnedi. Gözleri ekranı takip ederken kaydı hızlandırmamak için kendini zor tutuyordu.

“Bugün Afra Ç.’nin kaçırılışının sekizinci günündeyiz. Tam sekiz gündür ondan haber alınamıyor. Hilal Hanım polisleri başvurduğunda tüm kayıtlar incelemeye alındı. Tuzla’da, Pendik’te ve Sancaktepe’de arama faaliyetleri devam ediyor.” Derin bir nefes alıp gözlerini elindeki kâğıttan ayırdı. Arkasında şema çizmek için duran beyaz tahta şimdi daha iyi gözüküyor.

“Evden sınıf arkadaşıyla buluşacağını söyleyerek ayrılan Afra’ya ailesi daha sonra ulaşamadı. Annesi üç gün önce bize nasıyordu.” Ekranda Afra’nın göğsünden yukarısını alan bir fotoğraf çıktığında Ölüm yüzünü buruşturdu.

“*Ruhsuz kurtuk,*” diye tıslayıp sandalyesinde geriye doğru yaslandı. Kızın kalın, biçimli kaşları vardı. İri, kısa kirpikli gözleri geniş kemik gözlükleri arkasında saklanıyordu. Düz, ucu şiş burnu ve dolgun dudakları vardı. *Güzel değildi.* Güzel Almanın yakınından bile geçmiyordu. Ondan tüm ruhuyla tikleniyordu.

“Kızı yatağa atmayı düşündün mü?” diye seslendi On Üç. Ses keyifliydi. Ölüm kafasını geriye yaslayarak yukarıdaki ekrana baktı. Gözleri kısıldığında tehditkârlığı odanın içinde somut bir varlık gibiydi.

On Üç uyarıyı anlamadı. Otuz iki dış sırtıyor, siyah maskesinin ağzındaki küçük aralığından çarpık dişleri gözüktüyordu.

“Ufak bir cezayı hak ettin, On Üç,” dedi Ölüm buz gibi bir sesle. Tek bir hamleyle bağlantıyı kesti.

Ölüm hiçbir şey olmamış gibi kendini tekrar programı izlemeye verdi. Zümra Çıkaran kameraya bakıyordu. “Sarp G. ve Gökhan D.’nin kayboluşunda gerçekleşen olayların hepsi, Afra’nın kaybolmasında da gerçekleşti. Nereye gittiklerini gösteren kamera kayıtları bir süre sonra son buluyor ve en önemlisi, evden ayrıldıkları anda telefonlarından sinyal alınamıyor.” Duraksadı. “Böyle bir şey nasıl mümkün olabiliyor?”

Ölüm gözlerini başka bir ekrana, Ekip Dokuz’un çalışma alanına çevirdi. Verdiği bilgiler eksiksizdi. “*Ne tesadüf,*” Gözü diğer bir ekrana kaydığında hizmetkârları olan ve diğerlerinden ayrı tutulan Gama ekibinin mesajlarına da göz gezdirdi. Bina-
nın kontrolündeki piyonlarının çoğu Gama’lardan oluşuyordu. Her zamanki gibi hiçbir sorun yoktu.

“Şimdi Afra’nın annesine dönüyoruz. Hilal Hanım bugün programımıza konuk oluyor.” Kamera Afra’nın annesine çevrildiğinde Ölüm tanıdık görüntüyü soğuk gözlerle süzdü. Ka-

dın her zamankinden farklıydı ancak Ölüm kamera kayıtlarıyla kadını takip etmişti. Yüzünün ağlamaktan şişip kıpkırmızı olduğunu biliyordu. İnsanlar ağlayınca çirkin yaratıklara dönüyordu. “Hoş geldiniz, Hilal Hanım.”

Kadın kafasını sallayıp burnunu çekmekle yetindi. Elinde peçeteyi burnuna dayayıp toparlanmaya çalışır gibi derin bir nefes aldı ve belini dikleştirdi. “Bize Afra’dan biraz bahsedebilir misiniz?”

Bu soru, Hilal’in hıçkırmasına neden olurken Ölüm’ün dudakları düz bir çizgi halini alana kadar gerildi. “Afra sırada biriydi,” diye hıçkırdı annesi. “Okula gidip gelmek dışında pek dışarı çıkmazdı. Bu... bu yıl sınava hazırlanıyordu.” İç geçirdi. “İyi yürekli, hassas biridir.”

Ölüm’ün titreyen elleri ekranın kenarlarını kavradı. Yayın tekrarı dururken Ölüm’ün nefesleri hızlandı. “Senin kızın ruhsuzun teki!” diye kükredi ekrandaki kadının donmuş görüntüsüne. Ekran, elleri arasında titrerken Ölüm fırlatıp atarmışçasına ellerini ekrandan çekti. Bakışları odanın solunda bulunan devasa ekrana kaydı. Gözleri yedi numaralı odayı bulduğunda nefesleri yavaşladı.

Kız örtülere sarınmış bir şekilde uyuyordu. Gözleri sımsıkı kapanmıştı, gözlüğü yerde duruyordu.

Avucunun içindeydi.

Ölüm’ün dudaklarında bir gülümseme şekillendi.

Parmaklarıyla bir komut girdiğinde odadaki silahlar, Afra’ya doğru çevrildi. Kızın gözleri silahların çıkardığı gıcırtıyla aniden açıldı. Yatakta doğrulup silahların hepsine ürkek bir şekilde baktı. Eli temkinli bir şekilde yastığının altına gitti. Ölüm’ün ona verdiği telefonu kavradığında Ölüm sırtıttı.

Gözlerini kameradan ayırıp kendini geriye doğru itti. Kayan sandalyesiyle başka bir masanın ve ekranın başına geçti. Afra’ya bir iyi geceler mesajı gönderdikten sonra gözlerini tekrar Afra’nın odasını gösteren görüntüye çevirdi. Kız gözlüğünü

ürüne takmış, telefonu kavramıştı. Tamamen titremeye başladığında Ölüm zalim gözlerle onu izledi.

Bir kadının ruhunu parçalamak kolaydı. Kadınlar ise bir erkeğin ruhunu parçalama konusunda daha ustaydı.

Ölüm onun kafasını daha da karıştırmalıydı. Gece yatağa şöyle bir girmeliydi ki, tedirginlikten uyuyamamalıydı. Belki de ona çınlıçıplak yatması için bir görev verebilirdi. Görüntüsünü ise onunla işi bittikten sonra yayardı. Herkesi onun kendi işiyle kaçıp bedenini Ölüm'e sunduğuna bile inandırabilirdi.

Kimin elinde olduğunu hatırlayıp uyuyamaması gerekiyordu.

Çünkü Ölüm uyuyamıyordu.

Neden uyuyamadığını ona hatırlatmak istercesine zihninin içinden bir ses, diğerlerinden sıyrıldı. Hıçkırarak ağlayan, bağırarak bir kadının sesiydi.

Ölüm'ün gözleri irileşti. Elleri kulaklarına gitse de zihnindeki sesleri örtemiyordu. Sesler bir süre sonra kafasında değil, yanı başındaydı. Arkasında bir kadın içi parçalanıyormuş gibi ağlıyordu, başkalarının sesleri de ona katılmaya başlamıştı. Ağlayan, kahkahalar atan insan sesleri. Sesler hayvaniydi, kontrolden çıkmıştı.

Ölüm seslere katılarak ağlamaya başladığında aklındaki tüm düşünceleri çoktan kaybetmişti.

Seslerin anahtarı olan jilet ondan uzaktaydı.

Sandalyeden yere devrilip çığlık çığlığa bağırmaya başladığında sesi yalıtımlı odanın içinde boğuldu. Geriye kalan tek şey onun çığlıklarıydı.

GÜN 9

"Ellerin kana bulandı, bunu inkâr edemezsin. Herkes senin masum olduğunu sanıyor ama ben gerçeği biliyorum: Sen hir katilsin."

*Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
9 Mayıs 2021*

Ayakta olduğum her saniye mucizeydi. Gözlerimi kapattığım an, her şeyin sona ereceğini biliyordum. İşin kötü yanı... Zaten sona ermesini istiyordum.

Beni ayakta tutan şey korkuydu.

Her göz kırpmışında uyku beni içine çekmeye çalışırken koltukta hiçbir şey yapmadan oturuyordum. Diğerlerinin konuşmaları zihnimde anlamlı kelimelere dönüşmüyordu, sesler sadece uğultudan ibaretti.

Uyumamak... Kulağa ne kadar da basit geliyordu.

Öleceksin, diye tekrarlardım kendime. *Uykuya dalarsan seni öldürecek.*

Uğultular devam ederken koluma dokunan elle irkildim. Yüzümü yanımda oturan Gökhan'a çevirdiğimde siyah saçlarının gölgelediği endişeli gözleriyle karşılaştım. "Afra," dedi tereddütle. "İyi misin?"

Yutkundum. "Hı hı."

"Telefon titredi. Sanırım bakman gerekiyor."

Zihnim uyuşukluğundan aniden kurtulurken bacağımanın yanına koyduğum telefonu hızla elime aldım.

Ölüm: Başka bir göreve hazır mısın?

İŞİL LİMAE

Koltukta doğrulurken telefonu tutan parmaklarım gerildi, Dürüst olmayı tercih ettim. “Değilim.”

“Ne oldu?” dedi Kutay. Gözlerimi telefondan ayırdığımda diğerlerinin de dikkatinin üzerimde toplandığını fark ettim. Egemen bile şekerlemesinden uyanmıştı.

“Başka bir görevden bahsediyor.”

Telefon titredi.

Ölüm: Tutsak 1’e nasıl olduğunu sor.

Kaşlarım çatılırken tereddütle kafamı kaldırdım. Gözlerim Mete’yi bulduğunda yüzünü inceledim. Uzun kirpikleri kendini epey belli ediyordu. Düzgün kesimli dalgalı saçları buraya ait olmadığını gösteriyordu. Buraya ait olan tek şey gözlerindeki endişeydi.

Mete beklentiyle yüzüme bakarken, “Nasılsın?” diye sordum.

“Bir şey varsa direkt söylesene, kızım.”

“Nasıl olduğunu sormamı o istedi,” dedim ona asıl suçluyu hatırlatarak.

Birkaç saniye bakiştık. “Kötüyüm. Başka soru?”

Ölüm: Mete’ye Elif Bayraktar’a ne olduğunu sor.

Ölüm: Şimdi.

Ölüm’ün bunu sorması hayra alamet değildi. Her kimse Mete’nin akrabası olmalıydı, soyadları aynıydı. Telefonu parmaklarımın arasında parçalamak istercesine sıktım. “Mete,” dedim tereddütle. “Elif Bayraktar kim?”

Mete gözle görülür bir biçimde irkildi.

Sarp stresle bacaklarını sallamaya başlamıştı. “Akraban mı? Bizi yakınlarımızla mı tehdit edecek?”

Hiç kimse cevap vermedi.

Mete ağır bir şekilde kafasını sağa sola salladı. “Hayır.”

OYUNBAZ

diye mırıldandı. Gözlerini ellerine indirmişti. “Edemez.” Güçle yutkundu. “Ablam vefat etti.”

Bedenimden bir ürperti geçerken telefonu koltuğa bıraktım. Ellerim neler olacağının belirsizliğiyle hafifçe titremeye başlamıştı.

Mete gözlerini silahlardan birine çevirirken, “Amacın ne lan?” diye tısladı donukluğundan kurtulup. Dudaklarını tekrar araladığında sesi kükremeyi andırıyordu. “Ablamın adını ne cüretle ağzına alırsın sen? Ailemi rahat bırak. Yoksa anneni, sülaleni dilimden düşürmem.”

“Diğer bacağına da sakat bırakır,” dedi Egemen hatırlatmada bulunarak. “En iyi ihtimalle.”

“Sakin ol,” diye tısladı Kutay. Mete’nin omzunu sıkıca kavramıştı. “Bizimle ilk defa doğrudan iletişime geçti. Onu sinirlendirme.”

Mete öfkeyle ona döndüğünde Kutay’ın yerinde olmadığım için mutluydum. “Bu konuşma için ona teşekkür mü etmeliyim? Onu sinirlendirmek ne kadar sikimde sanıyorsun?”

Telefon titrediğinde gözlerimi telefona çevirdim.

Ölüm: Ona ablasının nasıl öldüğünü sor.

Bu iyi bir fikir olmadığını biliyordum. Ancak kaçış şansım yoktu.

“Ablan... Nasıl öldü?” Scsim boğuktu.

Mete’nin beni parçalamak istiyormuş gibi bakan gözleri üzerime sabitlendi. İrkilerek koltuğun kenarına doğru kaydım. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

“Soruları Afra sormuyor.” Egemen’in araya giren sesi bakışlarımın ona çevrilmesine neden oldu. Bana bir bakış attıktan sonra Mete’ye döndüğünde yüzündeki umursamaz ifade kaybolmuştu. “Ondan istenileni yapıyor. Şu siktiğimin gözlerini kameraya çevir.”

Mete gözlerini benden ayırdı. Göğsü derin nefeslerle inip

kalkarken boynunda damarlar belirmişti. "Doğum yaparken, öldü." Gözlerini yumdu. "Orospu çocuğu seni, ablam doğum yaparken öldü!" Aniden ürperici bir kahkaha patlattı. Gözleri televizyonun sol üstünde kalan kameralı silaha çevrilmişti. "İa bii bunu biliyorsun, değil mi lan?"

"Başın sağ olsun," diye mırıldandı Sarp. Sesinden duyulduğu belli oluyordu. Onun hassaslığına karşın benim hiçbir şey hissetmiyor oluşum beni duraksatmaya yetmişti. Nedeni üzülmemiştim?

Telefon tekrar titredi.

Ölüm: Ablası ölünce nasıl hissettiğini sor.

Mesajları daha fazla okumak istemiyordum. Yine de zar zor, "Nasıl hissettin?" diye sorabilmişim. Sesim kısıktı.

Mete gözlerini silahtan ayırmadı. Ağzından aldığı her nefeste boğazından hırıltılar çıkıyordu. "Ablam benim her şeyimdi. Onun yerine ölmeyi istedim."

Mete'nin öfkesini ve üzüntüsünü izlemek bana, onun insan olduğunu hatırlatıyordu. Ben ise... Her zamanki gibi hissediyordum. Etrafımda insanların duygularla yaşadığı dünya vardı ama ben o dünyaya ait değildim.

Gözlerim telefonun ekranına kaydı.

Ölüm: Düşündüğüm gibi.

Ölüm: Şimdi ona nasıl birini öldürebildiğini sor.

Ölüm: Nasıl bir katil oldu?

Gözlerim ekranda donakaldı. Mete... birini mi öldürmüştü? Bakışlarımı güçlkle telefonda kaldırdım. Mete'nin kontrolden çıkmaya yakın ifadesi yutkunmama neden oldu.

"Senin birini öldürdüğünü söylüyor," dedim titreyen sesimle. "Nasıl katil olduğunu soruyor."

Salondaki kimse hareket etmiyordu. Sanki hepimiz aynı anda nefesimizi tutmuştuk.

OYUNBAZ

Metec doğruca gözlerimin içine baktı.
“Ben kimseyi öldürmedim.”
Güzel yüz hatları zihnimi aldatmak ister gibi bir katil olmadığını söylüyordu.
Telefon tekrar titredi.

Ölüm: Hepiniz birer katilsiniz.

Ne?

Kafamı sağa sola sallarken kesik bir nefes verdim. Bunun mecazi olduğunu düşünmeye başlamıştım. “Hepimizin katil olduğunu söylüyor.”

Bu eve çoktan teslim olmuş Sarp’a, dengesiz Egemen’e, her zaman kibarlığını koruyan Kutay’a, şımarık bir zengin piçi gibi davranan Çağrı’ya baktım. En son da aramızda en küçük olan kişiye, Gökhan’a döndüm.

Ben birini öldürmemiştim.

Ölüm ne derse desin, beni burada tutabilmesi için haklı bir sebebi yoktu. Kimseye hayatım boyunca zarar vermemiştim. Kavga etmem gereken vakitlerde bile geri çekilmiştim çünkü bir kavgaya girdiğimde haklı olsam bile babamın beni savunmayacağını biliyordum.

Peki ya... *Onlar?*

Çağrı tereddütle güldü. “Yedimizin birden katil olduğuna inanan var mı ya?”

“Birini öldürmesek de amacı hepimizi katil yapmak olabilir,” dedi Gökhan düşünceli bir şekilde. “Afra’yla ne konuştuğunu hatırlayın. Ölüm, ‘biz’ onu öldürdükten sonra Ölüm olarak yeniden doğduğunu söylememiş miydi?”

“Çoğunuzda katil kumaşı olmadığını gördüm,” dedi Kutay. Parmaklarını birbirine dolamıştı. Bir dakika... “Çoğunuzda” demişti. “Her şey mecaz olabilir. Örneğin kalbini kıran bir kız, hislerini öldürür. Bu tarz bir şey.”

Sarp gözlerini kaçırdı. “Çok romantik bir yaklaşım.” Hoşuna gittiği belliydi.

“Ruhu incitmek kolaydır,” dedi Egemen. Görünmez bir kına bı okuyormuş gibi tavana bakıyordu. “Gözlerini yolda yürüyen birine çevirip ona gereğinden uzun bakarsan içinde bir şeyleri incitebilirsin. Bu tamamen kişinin kendine olan özgüveniyle ve kafasında yaşadıklarıyla alakalı.” Bakışlarını Kutay’a çevirdi. “Ölüm her boku kafasına takan aptal bir orospu çocuğuydu, kendince nedenler bulmakta zorluk çekmemiştir.”

“Ya gerçekten Gökhan’ın dediği gibiyse?” dedim kendimi tutamayarak. Yanımda oturan Gökhan’ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. “Bizden birbirimizi öldürmemizi isterse...”

“Sen birini öldüremezsın,” dedi Egemen rahat bir tavırla. “Sarp da aynı şekilde, orası kesin. Buna dayanacak psikoloji sizde yok.”

Kafamı sallayıp onu onayladım. Zaten olmasına gerek yoktu.

“Sende var yani?” dedi Gökhan. Şaşkınlıkla ona döndüğümde ifadesiz yüzüyle karşılaştım.

“Topitop olmanla mı alakalı bilmiyorum ama,” dedi Çağrı araya girerek. “Şakadan hiç anlamıyorsun. Ne alaka şimdi?”

Çağrı onu savunduğu için olsa gerek, Egemen yüzünü buruşturdu.

Odağım tekrar Mete’ye kaydı, donuk bir şekilde sadece önüne bakıyordu. Bu halinin sebebi ablasının adını duyması mıydı, yoksa “katil” olduğunun söylenmesi miydi? Bilmiyordum. Muhtemelen şu an doğru düzgün düşünemiyordu bile.

Kutay elini kaldırıp Mete’nin sırtına koydu. “İyi misin?”

O cevap veremedi titreme sesi geldi.

Ölüm: Ablasının ölümüyle ilgili her şeyi tüm detaylarıyla anlatmasını iste.

Ölüm: Dürüst olmazsa bunun bedeli olur.

Kafamı kaldırdığımda Mete’nin gergin yüzü beni karşıladı, gözleri beklentiyle kısılmıştı. Boğazım yanıyordu. “Ablam

OYUNBAZ

Öümüyle ilgili her şeyi anlatmanı istiyor. Dürüst olmazsan..."
İçerim bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirdim. "Bunun bedeli
olacak."

Kutay yaklaşan fırtınayı hissetmiş gibiydi. Koltuktan kalka-
caktı gibi durdu.

Mete'in dudakları titredi.

Ardından delirdi.

Deliliği yakından tanıyordum.

Sınırlarında dolaşmış, kuytu köşelerine bakmış ancak tam
olarak hiçbir zaman içine girmemiştim. Zihnimde onunla kar-
şılıklı sandalyelerde oturmuş, onu tanımış ama beni tanımasına
izin vermemiştim. Delilik benim için bir kapı eşiği olmuştu. O
kapıdan girip girmemeyi seçecek olan kişinin ben olduğumu
biliyordum.

İçeri girmemeyi seçmiştim. Tertemiz delirmek yerine, delir-
meden gerçekleri görmeyi seçmiştim.

Seçtiğim yol daha acı vericiydi.

Delirseydim, deli olduğumu söyleyerek davranışlarımdan
kurtulabilirdim. Zihnimdeki düşüncelerden de öyle. Bağırıp ça-
ğırır, söylemek istediklerimi söylerdim. Kafayı sıyırmış birinin
böyle davranması kimin tuhafına giderdi ki?

Ne yazık ki, ben deli değildim. Bu yüzden iç sesimle kendi
başına savaşmış, küçükken odamda gördüğüm gölgelerin ger-
çek olmadığına kendimi ben inandırmıştım. Yine de, "Keşke
delirseydim," diye düşündüğüm zamanlar olmuştu.

Herkes iyileşmeyi isterdi. Ben ise iyileşebilmek için hasta
olmak isterdim. Herkes beni iyi sanırken kimse elime ilaçları
tutuşturmazdı.

Delirmiş olsaydım, hiç korkmadan Mete'nin yaptığı gibi ip-
lerini elimden bırakırdım.

Kulaklarım, kalp atışlarımdan ritmiyle uğulduyordu. Me-
te'nin gözleri bana kilitlenmişti. Bir an sonra ayaktaydı, tekme-
leyerek ortada duran masanın gürültüyle devrilmesine neden
olmuştu. Güzel yüz hatları çarpılmış, boynunda ve kollarındaki

damarlar şişmişti. Kaşlarının ortasından alınına yükselen damarın seğirşi, onun çılgına dönmüş halinin ispatıydı.

"Sana ne lan benim ablamdan?" Mete'nin kükremsesi sakın da yankılanırken sözlerinin odağı bendim. "Şu siktiğimin telefonunu ver bana!"

"Hayır." Sesini kendinden emindi.

Üzerime doğru yürürken elini bana uzattı. Kutay onu kollarından tutarak geri çektiğinde üzerime gelmeyi bıraksa da elini indirmedim. "Vermezsen başına gelecekleri hayal bile edemezsin, duydu mu beni?"

Gözlerimi bile kırpmadan yüzüne baktım.

Egemen, Mete'nin yolunu kesti. Ayağa kalktığını bile fark etmemiştim. "Geri zekâlı herif," diye tısladı. "Afra mı sordu soruları? Gücün kıza yetiyor diye ona mı bağırıp çağıracaksın?"

"Sadece yazdıklarını söyledim," dedim Egemen'i onaylayarak. Sesim sakın çıkmış olmasına rağmen kalbim boğazımda atıyordu.

"Lütfen kavga etmeyin," dedi Sarp aceleyle. "Hiç sevmem."

"Telefonu ver!" diye kükredi Mete bana doğru. Bir kolunu Kutay'dan çekip kurtardı. "Parçalarım seni! Ver. Şu. Siktiğimin. Telefonunu!"

Bir an sonra Mete'nin bedeni arkaya doğru savruldu. Egemen onu geriye itmişti. Mete'nin yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

"Ne diyorsun lan kıza?" diye bağırdı Egemen.

Kalp atışlarım mümkünmüş gibi biraz daha hızlanmaya başladı. Mete'nin ağzı ardına kadar açılırken bir anda hiçbir şey duyamaz oldum. Gözlerim bana karşımdaki kişilerin bağırdığını gösteriyor ancak ben onları duyamıyordum.

Mete'nin bir kolu Kutay'ın, diğeri de Egemen'in elindeydi. Sarp onu oturtmaya çalışır gibi sırtından geriye doğru çekiştirirken Mete'ye bir yabancı görmüş gibi bakıyordu. Üç kişi onu zor tutuyordu.

Gökhan'ın eli koluma değdiğinde bile onu fark etmem ol-

çokça uzun sürdü. Bakışlarını karmaşadan zorlukla ayırıp bileğime çevirdim. Ardından gözlerimi Gökhan'ın yüzüne kaldırdım. Soluk renkli, ince dudaklarını araladı. Bana bakarak bir şeyler söylüyordu fakat kelimeler zihnimde birbirine takılıyordu.

Görüntü bulanıklaştı.

Duyularım bana ihanet etmişti. Etrafı bir rüya pusuyla görüyordum.

Kulağımı dolduran kalp atışlarımı biraz daha sıklaştırken anormal derecede düzenli olan nefeslerim de kontrolden çıkmaya başladı. Tam o sırada başka eller omuzlarımı kavradı.

"Afra!"

Ses buradan birine ait değildi.

Zaman yavaşladı. gördüğüm kontrolsüz öfke gözümün önünde asılı kaldı. İçimde o tanıdık sıkışma hissi belirmişti. Nefes almaya çalışıyordum ama sanki suyun altındaydım.

Gözlerimi yumduğumda o eski, yaralı hatıralar karanlık bir dalgayla zihnimi alaşağı etti.

Eski evimin o daracık, boğucu koridorundaydım. Ayaklarım olduğum yere çakılıp kalmıştı. Elimde tuttuğum erimiş dondurmam kolumdan aşağıya akarken kapının eşiğinde dikiliyordum. Kendimi nasıl orada bulduğumu hatırlamıyordum.

Belki de hatırlamamam daha iyiydi. Unutmak bazen ilaç gibi gelirdi.

Ben o ilaçtan yoksundum.

Babamın öfkeyle titreyen sesi kulaklarımda yankılandı. Ardından annemin fısıltıya karışmış ağlayışları... Yıllarca zihnimin dibine, derinlere gömdüğüm o sahneler bir bir zihnimin içinde belirmeye başlamıştı. Annem ellerini yüzüne bastırırken koltuğa çökmüştü. Babam volkan gibi patlarken tir tir titriyordum.

İlk defa görmemem gereken bir şey görmüştüm.

Annem bir koluyla beni kucaklayarak odama götürmüştü. Gözyaşlarını silerken kolumdan aşağıya akan dondurmaya te-

mizliyordu. Hiçbir şey olmamış gibi katı bir yüz ifadesiyle beni yatırmak için pijamalarımı giydirirken tek sorun dondurmayı-
mış gibi davranmıştı. “Yarın yenisini alınız,” demişti hafifçe gülümseyerek.

“Çilekli olsun mu?”

“Olsun.”

“Anne.”

Annem kapıda duraksamıştı.

“Anne... Benim babam kötü bir insan mı?”

Annem söyleyecek bir şey bulamadan derin bir nefes almış-
tı. Sanki cevabın ağırlığı kapının eşiğinde asılı kalmıştı. O an
sessizlik güçlü ve acımasızdı. Ayrıca... En gerçek cevap oydu.

Aradan geçen on yıl bana ne o dondurmanın tadını ne de
annemin gözyaşlarının hissettirdiği çaresizliği unutturmuştu.

Zaman birbirine karıştı, sınırlar silikleşti. Sesler her yerde
içime işledi. Bir yumru boğazıma takıldı, yutkunamadım. İçim-
de o tanıdık çaresizlik vardı.

“Afra!”

Bu ses annemin sesi değildi.

Kutay’a aitti.

Kulaklarımdaki uğultu azalmaya başladı. “Beni duyuyor
musun?” dedi Kutay. Bakışlarım ela gözlerini bulduğunda yü-
zünün gereğinden fazla yakınımda olduğunu fark ettim. Ser-
semlemiş bir şekilde kafamı salladım.

“Evet,” diye fısıldadım. Hafifçe geriye çekildim.

Bağırışlar kulaklarımda yankılandı. Elimi Kutay’ın omzuna
dayayıp kenara çekilmesi için onu iterek önümdeki manzaraya
baktım. Mete’nin öfkesi bu sefer kameralara, Ölüm’e yönel-
mişti. Kutay’ın yerini Çağrı almıştı, Egemen’le birlikte onu
tutuyorlardı.

“Ananı sikeyim, Ölüm!” diye kükredi Mete. Yüzünü kal-
dırmış, kameralara doğru bağıriyordu. “Buradan çıkınca senin
yedi sülaleni bulup onları her deliğinden sikeceğim, orospu ço-
cuğu! Duvardaki silahları bağırsaklarına dizeceğim senin!”

OYUNBAZ

Silahlar inanılmaz bir hızla Mete'ye doğru çevrildi. Çıkan gıcırta beni ürpertirken Egemen bir küfür savurarak silahlara kaçamak bir bakış attı. Ardından bize döndü. "Kutay!" diye bağırdı. "Afra'yı artık salondan çıkarsana. Oturup yüzünü izlemeye devam mı edeceksin?"

Kutay, Egemen'in bağıışıyla transtan çıkıp beni izlemeyi bıraktı. Ayağa kalkarken elini bana uzattı. "Gel," dedi aceleyle. "Buradan gidelim."

Bana uzattığı eli görmezden gelerek telefonu da alıp ayağa kalktım. "Nereye? Mutfığa mı, yoksa banyoya mı?" Sesimdeki alay açıktı. Sanki bu lanet kâbustan uzaklaşabileceğimiz doğru düzgün yer vardı da...

Kutay hafifçe gülümsedi. "Böyle bir anda alaycılığını kaybetmemen güzel. Sen nereyi tercih edersin?"

"Telefonu verin bana!" diye bağırdı Mete.

"Banyo." Salona en uzak olan yer orasıydı.

Kutay kafasını salladı. "Sarp'ı mutfığa götür," dedi Gökhan'a bakarak. "Yine tansiyonu düşecek, yüzünden belli oluyor."

Gökhan omuz silkti. "Drama kraliçesi," dedi iç geçirerek.

Oturma odasından uzaklaşırken attığım her adımda, ses azalacağına yükseliyordu. "Buraya gel!" diye bağırmaya başlamıştı Mete. "O telefonu bana vereceksin!" Hedefi tekrar Ölüm değil, ben olmuştum.

Söylediklerinde hiçbir mantık yoktu. Benden kişisel olarak nefret ettiğini de sanmıyordum. Bu yüzden kelimeleri benim için anlamsızdı. Kalbimi kıramazdı. İçlerinden biri bana zarar vermek isterse engel olacaklarına inanmaya başlamıştım.

"Kendim gidebilirim," dedim Kutay'a yandan bir bakış atarak. Adımlarıyla birlikte kıvrırcık saçları kıpırdıyordu, yüzünde ise sıkıntılı bir ifade vardı. "Yoksa sen de mi uzaklaşmak istiyorsun?"

Kutay şaşkın bir şekilde bana döndü, ardından hıçkırır gibi güldü. "Bu evde birinin sakın kalması gerekiyor," derken samimi gözüküyordu. "Ve sakın kalabilecek tek kişi benim."

“Gökhan...”

“Daha çocuk,” dedi Kutay sözümü keserek. “Sen de Öykün Soğukkanlılıkla evi yönetme işinin size kalmaması gerekiyor.” Bunu uzun zamandır yaptığı belliydi. “Buna rağmen benim de bazen sabrım taşıyor.”

Banyoya girdiğimizde klozetin kapağını oturak olarak kullandım. “Teşekkürler,” dedim düz bir sesle. “Metec eğer beni görmekten rahatsız oluyorsa, akşama kadar burada otururum. Sakin olsun yeter.” Gözlerimi banyonun kenarındaki silaha çevirdim. “Onu kızdırmasın.”

“Sen iyi misin?” diye sordu Kutay üzerime doğru hafifçe eğilirken.

Yutkunma isteğimi zorlukla bastırıırken kafamı salladım. “Serun yok.” Sesim o kadar inandırıcıydı ki ben bile şaşırıyordum.

“Metec... Onu ilk defa bu halde görüyorum. Bir şeylerin ters gittiği kesin. Normalde sana...”

“Böyle davranmazdı,” dedim onun cümlesini tamamlayarak. “Fakat bu, benim için bir bahane değil. Ciddiyim. Sonuç değil.”

“İş fazla uzarsa da seni kontrol etmeye gelirim. Sen sadece...” Bir an duraksadı. “Uyuyakalmamaya çalış.” Rahatlatıcı bir şekilde gülümsedikten sonra banyodan çıktı.

Uyuyakalırsam bunun hepimiz için sonuçları olurdu.

Beklemeye başladım. Aklım saçma sapan lise anılarıma oradan ilkokulda rezil olduğum boş bir anıya, oradan akrabalarımınla geçirdiğim en boktan bayrama kayıyordu.

Geçmişimi beynime döken şey uykusuzluk muydu, yoksa gördüklerim miydi? Cevabı kestiremiyordum ama psikoloğumun söyledikleri aklımdaydı.

“Şiddet içeren bir an gördüğünde bazen sadece şiddeti görmekle kalmazsın, kendi yaşadıklarını da hatırlayabilirsin. Bu da donma tepkisini tetikleyebilir. Bu bedeninin tehlikeye karşı verdiği doğal bir tepki, bir tür hayatta kalma mekanizması. Afra.”

OYUNBAZ

Ne kadar zaman geçtiğini bilmüyordum Yaklaşan adırt. ses-
lerini duyduğumda irkildim. Uyuyakalmak üzereydim

Biraz daha böyle kal, birkaç saniye sonra gözlerini aç...

“Ne yapıyorsun?”

Egemen’in soğuk sesi gözlerimin ardına kadar açılmasına
neden oldu. Sırtımı duvardan ayırdım. Sersemlemiş bir şekil-
de ayağa kalkıp yüzüme dökülen saçlarımı kulağımın arkasına
sıkıştırdım. Bu sırada bir omzunu kapının kenarına yaslamış
Egemen, ifadesiz bir yüzle beni izliyordu

“Biraz... Dinleniyordun.”

İçeriden gelen seslerin çoktan kesildiğini fark ettim.

“Her neyse,” dedi umursamaz bir şekilde omuz silkerek.
“Mete sakinleşti. Ölüm’ün dediklerini ona hatırlattık. Şu so-
rulara cevap vermeyip söylediklerini yapmazsak öleceğimiz
mevzusu... En sonunda anlatmayı kabul etti.” Gözleri yüzüm-
de dolaştı. “İçeri gel.”

“Kaç saat oldu?” diye sordum kollarımı ovuştururken.

“Bir saat bile olmadı,” deyip kapının önünden çekildi. Kori-
dora çıktığında peşinden ilerlemeye başladım. İtiraf etmek ge-
rekirse daha çok zaman geçtiğini sanmıştım. Belki de uykuyla
mücadele ettiğimden geçen zaman bana sonsuzluk kadar uzun
gelmişti.

Adımlarım yavaşladı. Egemen salonla birleşik geniş korido-
ra çıkmadan, “Egemen,” diye fısıldadım. Duraksayıp omzunun
üzerinden bana baygın bir bakış attı. Gözleri karnımın hizasın-
daki ellerime kaydığında parmaklarımla oynadığımı fark ettim.
“Mete’yi nasıl sakinleştirdiniz?”

Bakışları yumuşarken adımları duraksadı. “Duvarı yumruk-
ladı.” Burnunu çekti. “Arada birkaç tane de Çağrı’ya geçirmiş
olabilir.”

Kafamı sallayıp yürümeye devam ettim. Birkaç saniye son-
ra salona varmıştık.

Kutay, Mete’nin yanındaydı. Çenesi kaskatı kesilmiş halde
masaya bakarken sakinleşmeye çalışır gibi elini yumruk yapıp

gevşetiyordu. Eli kıpkırmızıydı, parmak boğumlarının birkaçı, kanıyordu.

Sanırım Egemen duvar yumruklaması konusunda ciddiye Gökhan'ın yanına geçtim, ikili koltuğun iki ucuna oturdum. Egemen de tekli koltuğuna yerleştiğinde birkaç saniye bir sessizlik yaşandı.

“Özür dilerim,” dedi Mete aniden.

Bana bakmıyor olsa bile özrünün bana olduğunu biliyordum. Yine de sessiz kalmayı tercih ettim. Mete kasvetli bir şekilde susarken boğazımı temizleyip bakışlarını bana çevirmesini sağladım.

“Soruları soran ben değilim,” dedim düz bir sesle. Yüzüne bakınca tek gördüğüm öfkeliyken nasıl görüldüğüydü. “Ne olursa olsun, benimle bir daha böyle konuşamazsın.”

Kesin tavrım havada asılı kaldı.

Koltuğunda yayılarak oturmuş Egemen'le anlık olarak göz göze geldiğimizde dudağının kenarının yukarıya doğru kıvrıldığına yemin edebilirdim.

Başını hafifçe eğerek, “Hatalıydım,” dedi Mete. Sesinde pişmanlıkla karışık bir saygı vardı. “Ablamla ilgili bir şey duymayı beklemiyordum.”

“Ee, anlatacak mısın artık?” dedi Çağrı ters bir tavırla. “Yoksa Ölüm'ün bize sıkmasını mı bekleyelim? Yakışıklı yüzümü ne hale getirdiğine bak!”

“Henüz morarmamış,” dedi Sarp. Yine bir şeylere iyi yönden bakmaya çalışıyordu.

“Çok sağ ol, Sarp. İyi ki varsın.”

Salonu kaplayan yeni bir sessizlik daha oluştuğunda gözlerim Mete'nin üzerindeydi. Boğazında sıralanan kelimeleri adeta görebiliyordum.

“Sıradan bir ölümdü,” diye başladı Mete güçlü bir sesle. Sıradan derken öfkesini gizleyememişti, belki de nefret ettiği şey buydu. “Ablam hamileydi.” Bu kelime ağzında ekşi bir tat bırakmış gibi yüzünü buruşturdu. “Mutlu bir evliliği vardı. Onu

ıyordum, eşini de. Doğmamış çocuğunu da. Lisedeydim ve en büyük hayalim yeğenimi kucağıma almaktı.” Sertçe yutkun-
du “Ablamın beklediğimizden önce... suyu geldi. Erken do-
ğum olacaktı.

“O sırada sokakta alışveriş yapıyorduk. Bebek için kıyafet-
ler almıştık. Şu küçük olan, parmağımıza bile girmeyecek türde
olanlardan. Daha yedi aylıktı.” Bir eliyle boynunu ovuşturdu.
“Ablam panikle ne olduğunu söylediğinde ne yapacağımı bi-
lemedim. Ayakta duramıyordu, aniden kötüleşmişti. Arabamız
yoktu. Birkaç kişiye bağırsam da o an duran olmadı. Hemen
taksi ve ambulans çağırdım.”

Sustu. Geçmiş, zihninin içinde tekrar oynarken ona zaman
verdik. Acelemiz yoktu.

Devam etmeye karar verdiğinde birkaç dakika geçmişti. “İlk
önce taksi geldi. Ambulansı bekleyip beklememem gerektiğini
bilmiyordum. Ben...” Derin bir nefes aldı. “Ablam çığlık atı-
yordu. O kadar çok bağııyordu ki, ne yapmam gerektiğini ona
sorsam bile cevap veremiyordu. Böylece aptal gibi o sıkik tak-
siye bindim.” Dudakları gerildi. “Binmeseydim yaşayabilirdi.
Ambulansı bekleseydik... İkisi de kurtulabilirdi. Onları *kaybet-
tim*.”

“Trafik mi vardı?” Hepimiz Çağrı’ya baktık. Çağrı, üzerin-
deki bakışları fark edip boğazını temizledi. “Dalga geçmiyo-
rum. Sorayım dedim, tamam mı? Bakmayın öyle.”

“Trafik yoktu,” diye hırladı Mete. “On altı yaşında *BMW*’si-
ni süren zengin ibnenin teki yüzünden zincirleme kazaya karış-
tık.” Parmakları tuhaf bir şekilde kasıldı. “Gözümü açtığımda
hastanedeydim. Kazanın üzerinden günler geçmişti ve... bebek
ölmüştü.”

Göğsüme bir huzursuzluk çöktü.

“Bir gün sonra ablam da öldü. Süslü kelimelerle anlatıp
dram yapmaya gerek yok. Sadece... sahip olduğum her şeyi
kaybetmiş gibi hissettim. Artık nefes alamıyordum. Benim ca-
nım ölmüştü. Hastaneden çıktığımda artık ablam yoktu. Annem

ve babam çökmüştü. Hayat buna rağmen tiksineceğim ~~derece~~ de normal bir şekilde devam ediyordu.” Gözlerini silahlardan birine çevirdi. “Asıl ilgilendiğin yer bu kısım değil. Hikâyem devamında ne yaptığım, değil mi?”

Gözlerini bir cevap bekler gibi cebimde kendini belli eden telefona çevirdi. Ölüm mesaj atmadı. Belki şu an bizi dinlemiyordu, belki de cevap vermemesinin Mete’yi daha da sinirlendireceğini biliyordu.

Mete’nin yüz hatları kararırken burnundan kesik, sert bir nefes aldı. “Suç çocuğun muydu, yoksa onun altına arabayı çekip onu bu şekilde yetiştiren ailesinin mi? Sikimde bile değildi. Ablam yoktu ama onlar hayatına devam ediyordu. Çocuk reşit değilken iki kişinin ölümüne neden olmuştu. Gelecekte de orospu çocuğu olacağından emindim.” Acı bir kahkaha attı. “Adalete güvenmek istedim. Gerçekten. Fakat para ve arkanda duran kişiler adaletten daha etkiliymiş, bunu öğrendim.”

“Ceza almadı mı?” diye sordu Kutay.

Alaycı bir sesle, “Almaz olur mu?” diye cevap verirken Mete’nin yüzünde pis bir sırıtış vardı. “Bir gece nezarethanede yatıp çıktı. Ailesi kazanın sosyal medyada duyulmasını, haber kanallarına çıkmasını engelledi. Ufak tefek kanallarda ‘hamile bir kadın vefat etti’ yazdılar sadece. Arkanda biri varsa her şey çözülür.” Dişlerini gıcırdattı. “Eniştem ortalık ‘sakinleşene’ kadar çocuğu yurt dışına yollayacaklarını öğrendi.”

“Nerede sıkıntılı tip varsa hepsi elini kolunu sallayarak yurt dışına kaçıyor,” dedi Çağrı tiksindircesine. “Ben şahidim.”

Mete boynunu esnetirken gözlerini yumdu. “Eniştem bir şey yapmak istiyordu. Ben de öyle ama... *Yanlış yapıyorum*, diye düşünüyordum. Annem ya da babam bilse, onlar da yanlış olduğunu söylerdi.”

“Bir şeyden kastın öldürmek mi?” diye sordu Gökhan soğukkanlılıkla.

Mete yutkundu. “Onunla işim bittiğinde tamamen felç kaldı.”

OYUNBAZ

Felç... İçimi bir soğukluk kapladı. Unutmam gereken bir vuk omuzlarımda kendini belli ederken güçlkle yutkundum.

“Nasıl yani?” diye sordu Kutay. “Eleman mı felç kaldı?”

Mete gergin bir tavırla cevap verdi. “Evet.”

“Bu yönünü bilmiyordum,” dedi Sarp tereddütle. “Nasıl oldu?”

“Eniştem ben olmasam da bunu yapacaktı ama orada olmak isteyen bendim. Kameraların takip edemeyeceği bir köşeye çocuğu çektik. Birkaç kişiydik. Eniştemin çevresi genişti, Samsun’da çoğu kişiyi tanıyordu.”

“Onu neden arıyordunuz?” diye sordum. “Konuşmak için mi, yoksa...”

Mete’nin yüzünden bir ifade geçti. “Yüz yüze geldiğimizde ne olacağından emin değildim,” diye itiraf etti. “On yedi yaşındaydım. Öfkeliydim.”

“Yine de çocuğu öldürmek istedin,” dedi Egemen onun yüzüne dikkatle bakarken.

Mete bunu reddetmedi. “Hareketsiz kalana kadar onu dövdüm. Kanlar içindeydi ve bir an öldüğünü bile sandım. Ne yaptığımı anlamadan geri çekildiğimde çocuk kıpırdıyamıyordu. Gitmek istedim ama gitmeme izin vermediler. Kalanını eniştemin arkadaşları halletti. Konuşmasın diye dilini kestiler. Yazamasın diye de parmaklarını kırdılar. Korkudan altıma sıçmama ramak kalmıştı.”

Şok içinde Mete’ye bakıyorduk. Nefesim kesilmişti.

“Öyle bakmaya devam edin,” derken sesi sertti. “Ablamın ve yeğenimin katili götünü sallaya sallaya etrafta dolaşırken oturacağımı mı düşündünüz? Çocukla itin hatırı kalmaz. Böyle bir şeyi yapamazdım. Hem... Hem amacım onu öldürmek değildi. Sadece içim soğuyana kadar onu dövmek istemişim.”

“Çoğu insan için felç kalmakla ölüm aynı şey,” dedim güçlükle.

Mete tek omzunu indirip kaldırdı. Yüzünde yaşadığı içsel çatışmanın bir yansıması vardı. “İntikamımı aldım. Ablam da hayatına devam edemedi, o da.”

IŞIL LİMAE

Egemen koltukta doğruldu. “Sizi bulamadılar mı?”

“Eniştem hafife alınacak biri değildir,” dedi Mete yavaşça. “Karadenizliler birbirini kollar. Olanların ortaya çıkması kır kusu peşimi bırakmadı. Öylesine insanlar değil, zengin bir aile bu işin peşindeydi ama... bulamadılar.”

“Mete’yle ters düşersem beni sikin,” dedi Çağrı koltuktan kalkıp odanın içinde turlamaya başlarken. “Adamı yok etmişsin lan!”

“Allah’tan da mı korkmadın?” dedi Sarp keçi sakalını sıvazlarken.

“Hiçbir bok yapamayacak bir katil, yürüyebilen bir katilden iyidir,” dedi Mete.

“Daha on altı yaşındaymış,” dedi Gökhan. Sesi normalden daha yüksekti. “Muhtemelen daha kendi kişiliği bile oluşmadan ailesinden gördüğüyle hareket eden bir ergendi. İleride...”

“Kötülüğün yaşı yoktur,” dedim dikkatle. Gökhan’ın simsiyah bir kuyuyu andıran gözlerine baktım. Kendi doğrularını savunmasını takdir ediyordum ama insanlara bu kadar büyük bir umutla yaklaşmamak gerekiyordu. “Üstelik her insan ikinci bir şansı hak etmez.”

Gökhan’ın cevabı kesindi. “Herkesin içinde iyilik de var kötülük de. Ama kimse sadece birinden ibaret değil.”

“Yaşamadığın acı hakkında konuşma,” dedi Mete uyarı gibi. “Hiç sevdiğin birini kaybettin mi?”

“Hayır,” derken Gökhan’ın rengi atmıştı.

“Umarım kaybetmezsin.”

Kendi ahlaki değerlerimi gözden geçirmeye uğraşmadım. İçimden bir ses çocuğun hak ettiğini bulduğunu söylüyordu. Diğer yandan... Belki onun da farklı bir hikâyesi vardı. Hikâyenin sadece Mete’ye ait tarafını dinliyorduk.

Yine de bütün bunlar Mete’ye karşı tedirgin hissetmeme engel değildi.

“Ya o çocukla Ölüm’ün bir ilişkisi varsa?” diye sordum aniden. Saçlarımı geriye doğru yatırdım. “Belki onun için önemli biridir. Senin burada olma nedenin odur.”

OYUNBAZ

“Öyleyse bile umurumda değil,” dedi Mete omuz silkerek. Doğruca bana baktı. “Yaptıklarımın pişman değilim. Geriye sadece ablamın yokluğunun acısı kaldı. O benim her şeyimdi, benden her şeyimi aldılar. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Sadece ilerleyen zamanlarda, kariyer yapmaya çalışırken bunun karşıma çıkmasından korktum.”

Sözlerindeki bir şey, acısını kendi acımmış gibi hissetmeme neden oldu. Belki samimi bir şekilde cevap verdiğinden, belki de yaptıklarını bu kadar kolayca kabul etmesinden göğsüm ağrımaya başlamıştı. Öyle ki kafasını kaldırıp silaha bakarken, “Yeterli mi?” diye sorduğunda bile bu ağrı devam ediyordu.

Bu sefer Ölüm’den cevap geldi.

Ölüm: Hikâyesinde yalan yok.

Ölüm: Ama eksik.

Ölüm: Ona çocuğa ne olduğunu sor.

Boğazımı temizledim. “Peki ya... çocuğa ne oldu?”

Mete umursamaz bir tavırla göz devirdi. “Ben buraya kapalıktan bir ay önce geberip gitti. Haberi öğrenen eniştemdi. Ne üzüldüm ne de sevindim. Yıllardır tüm vücudu felç kalmış bir şekilde yaşamaya çalışıyordu. O olaydan sonra Samsun’dan da gitmişlerdi. Sadece... acıdım.”

Telefon tekrar titredi.

Ölüm: Teşekkür etmek isterse, bir önemi olmadığını ona ilet.

Ölüm: Ölümünü ayarlamak pek zor olmadı.

Gözlerim irileşirken dudaklarımdan şaşkınlık dolu bir nefes döküldü. Doğru anlayıp anlamadığımdan emin olmak için defalarca yazılanları okudum.

“Afra?” dedi Kutay sorarcasına.

“Ben...” Başımı kaldırdım. “Ölüm diyor ki... önemli değilmiş.” Boğazımı temizledim. “Onu öldürmesinin bir önemi yokmuş. Demeye çalışıyor ki...”

IŞIL LİMAE

“Bu ölümü o mu ayarlamış?” diye sordu Mete alayla. Gülmeye başladığında gözleri yaşarmaya başladı. “Tabii tabii. Zaten bize iyilik yapmaya çok meraklı biri olduğu belli oluyordu. Ne tür bir manyak olduğu belli. Hayatımı araştırdığını anladık, hatta o adamı o hâle benim getirdiğimi bile öğrenmiş. Ancak kendi gibi bir pisliği öldürmesi...” Gözündeki yaşları silerken gülmeye devam ediyordu. Kafasını sağa sola salladı.

“Ya yapmışsa?” dedi Sarp. “Ya gerçekten bizi burada birleştirmek için mantıklı nedenleri varsa ve aslında bazılarıamız onun için suçlu değil, korunması gereken kişilersek?”

“Hasta mısın sen?” diye tersledi Egemen. “Kuş muyuz biz? Tipini beğen, alıp kafese koy ve orada mutlu olmasını bekle. Ölüm, bir insanın ölümüne neden olduğunu söylüyor, farkında mısın?”

Kanım donmuştu.

Mete daha lisedeyken birini felç bırakmıştı. Ölüm ise bir adamı öldürmüştü.

Bir mesaj daha geldiğinde telefonla birlikte elim titriyordu.

Ölüm: Korktun mu?

Korkmuş muydum? Bir an durup bunu düşündüm. Mete’ye karşı karmakarışık hissediyordum ancak bu tam bir korku sayılmazdı. Birini öldürmemişti, öldürmekten beter hale getirmişti. Gerçek anlamda bir katil değildi. Onun için seçeceğim kelime *intikamcı* olurdu.

Ölüm gerçekten birini öldürdüğünü iddia etmişti. Asıl korkunç olan buydu. Eğer söyledikleri doğruysa, gerçek bir katilin elindeydik. Ayrıca bir diğer potansiyel katille aynı evde yaşıyorduk.

Mete’nin gözlerindeki soruyu görebiliyordum. Gerçekten ondan korkup korkmadığımızı, ona karşı ne düşüneceğimizi merak ediyor gibiydi.

Kimse sesini çıkarmıyordu. Sarp tepkisini dile getirmişti.

OYUNBAZ

Çağrı ondan korktuğunu söylese de ona kulağına bir şey söylememiş, belki de cesaret edememişti. İçimden bir sen Kutay'ın aklı var ama normal davranacağını söylüyordu. Eşim'in tepkisini ise kestiremiyordum. Bu hikâyeden en çok etkileneceğini düşündüğüm kişi Gökhan'dı.

Beni en çok şaşırtan şey, Mete'den korkmamam oldu. Bir zaman hissettiklerini tanıdık bulmuştum. Görmezden geldiğim anımlar...

"Bana bunu anlattırmasının iki nedeni olabilir," dedi Mete alıngın bir şekilde. "Bu bir suç itirafıydı. Dışarı çıkabilirsem bu hayatımın bittiğinden emin olmamı istiyor. Bu kayıt var olduğu sürece iş bulmamın imkânı yok. Hem eminim bu sözlerin doğru yere ulaştırmanın da bir yolunu bulur." Düşünceli bir şekilde silâhlardan birine baktı. "Gerçi bizi bırakmayacağı için bu sorun değil."

Ölüm'ün cevabı aklımdaydı. Bazılarına gitmek için şans vereceğini, bazılarının onun olacağını ve bazılarının... Her neyse. Mete'nin söylediği mantıklıydı. İçimizden birini burada olmaya şükreder bir hâle getirebilirse, onunla alay etmek için bu evden çıkmasına izin verebilirdi.

"İkinci nedeni ise açık, aramızda anlaşmazlık çıkarmak." Omuz silkti. "Buraya tıklılmaktan kafayı yediğiniz için o da olmuyor. Bir kaçığa ancak altı kaçık hak verebilirdi."

Ona verecek bir cevabım yoktu.

"Hepimizi bir şeyler için suçluyorsa," diye başladım tereddütlerle. "Sırayla hepimize bir şeyler anlattırabilir."

"Katılıyorum." Gökhan'ın sesini duyduğumda ona kaçamak bir bakış attım. "Kendimizden bile sakladığımız sırları bulabilir."

"Bu durumda sıram geçmiş oluyor," dedi Mete bir omzunu esnetirken. "Size bol şans."

Saatler ilerledikçe aynı şekilde oturmaya devam ettik. Aramızdaki atmosferi adlandırmak benim için zordu. Sanki aramızdaki mesafe bu kirli sırtın ortaya çıkışıyla birlikte kapanmıştı.

IŞIL LİMAE

Öğrendiğimiz şeyler korkunçtu ama aynı zamanda *gerçekti*. Bu gerçeğe yedimizin birden sahip oluşu ise aramızda tuhaf bir bağ oluşturmuş gibiydi.

Bu bağı göremiyordum ama hissedebiliyordum.

Zil çalmaya başladığında odalara çekilirken her zamankinden sessiz olduğumuzu fark ettim. Bunun nedeni özellikle Çağrı'nın diğer zamanlara göre sessiz olmasıydı. Arada Mete'ye attığı tereddütlü bakışları görebiliyordum. Muhtemelen ödü bokuna karıştığından boş boş konuşamıyordu.

Kimse bakmıyorken hafifçe sırttmaktan kendimi alamadım.

Bir an sonra bunu yaptığım için kendimi psikopat gibi hissetmiştim.

Odaya girdiğimde yatağa oturmaktan çekinip odanın içinde yürüyebildiğim her yeri adımladım. Yatağa yattığımda uykunun gelmesinden korkuyordum. Diğer bir korkum ise cebimdeki telefonda.

Ölüm beni şaşırtmayacak bir şekilde, odaya girmemin üzerinden kırk dakika geçtiğinde mesaj attı.

Ölüm: Konuşacak çok şeyimiz var.

Daha fazla bir şey yazmasına izin vermeden çenemi kaldırarak bana en yakın köşede duran silahın kamerasına dik dik baktım. “Ne istiyorsun?” diye sorarken elimden geldiğince sesimin cesur çıkması için uğraşmışım.

Ölüm: Seni?

Sahte cesaretim alaycı kelimeleriyle birlikte sönüp gitti.
Seni...

Ölüm: İntikam almayı? Can sıkıntımı gidermeyi?

Ölüm: Ah, bu gece seninle oynamak istiyorum.

OYUNBAZ

Ölüm: Fakat önce sorumu cevaplamalısın.

Ölüm: Bugün korktun mu?

“Hâlâ anlamıyor musun?” diye sorarken neredeyse sinirden çıkacaktım. “Korktuğum kişi sensin, başka bir şey değil.”

Ölüm: BENDEN KORKAMAZSIN

Büyük harfle yazdığı kelimeler, telefonun kızıl arka planında bir çılgılık gibi parladı. Ekrana bakakaldım.

Ölüm: Neden benden korkuyorsun?

Ölüm: Sana zarar verdim mi?

Ölüm: HİÇBİR ŞEY YAPMADIM.

Ölüm: YAPTIĞIN HAKSIZLIK

Boğazımdan zar zor bastırdığım bir kahkahanın boğuk sesi çıktı. Yüzüm vereceği tepkilerin arasında kalmış bir şekilde kalsırken kameraya güçlükle odaklandım.

Psikopatın teki beni kaçırmıştı ve ondan korktuğum için beni mi suçluyordu?

“Sen ciddi misin?” Sakinliğim benim bile şaşırmama neden olmuştu. “Kim olduğunu veya ne düşündüğünü bilmiyorum ama...” *Sağlıklı olmadığın kesin.* Tamamlamaya götümün yemediği cümlem içimde son bulmuştu. “Hiç kimse kaçırılıp bir eve zorla kapatıldıktan sonra mutlu olmaz. Kafese koyulan hayvanlar bile. Sen...” Kafamı kaldırdığımda sanki kameranın ardında beni izleyen gözlere bakıyordum.

Ona tek tek ondan korkma nedenlerimi mi saymam gerekiyordu? Bunu yapmak istemiyordum. Beni küçük düşürdüğünü, aşağıladığını, aklımla oynadığını hissedebiliyordum.

Telefon titrediğinde bakışlarımı ekrana çevirdim.

Ölüm: Sana iyilik yapmadım mı?

İŞİL LİMAE

Kaşlarım hafifçe çatılırken dudaklarının arasından kesik bir nefes döküldü. “Ne?” dedim kısık sesle. Kafamı güçlükle kameraya çevirdim. “Bu iyilik falan değil. Evime gitmek istiyorum. Hepimiz buradan kurtulmak istiyoruz.”

Ölüm: Hepinizin bunu istediğinden emin misin?

Kısa bir an bocaladım. “Eminim,” derken sesim titriyordu. Kendime hâkim olamadan konuşmaya başladım. “Bizi bırakabilirsin. Bu evi bu teknolojiyle donatacak paran var. Bu binayı alacak paran var. Kurtulacak paran da olmalı. Bizi bırakıp hiçbir şey olmamış gibi yurt dışına gidebilirsin. Kimse seni bulamaz. Bunu yapabileceğinden eminim.” Dudaklarım titredi. “Lütfen.”

Ölüm: Senden uzak kalamam, kelebeğim.

Ekrana bakakaldım. Dilim ağzımın içinde ağırlaştı. “Neden?” diye sordum zor çıkan bir sesle. Dizlerimin beni taşıyamayacağını hissettiğimde aceleyle gidip yatağa oturdum. Telefonu bir avucumun içinde tutarken dizlerimin titrediğini fark ettim.

Ölüm: Senin gibi bir fahişe bana soru soramaz.

Cevap vermeye cesaret edemedim. Bana olan nefretini hayal etmek midemin kasılmasına neden oldu. Öncesinde düşündüğüm tek şey beni öylesine seçtiği idi. Hayatım boyunca tanıdığım insanlar iki elin parmağını geçmiyordu. *Benden nefret etmesi, beni buraya kapatması için hiçbir nedeni yok,* diye düşünmüştüm. *Sadece sapığın teki.*

Ölüm: Fazla mı cesur oldun sen, kelebeğim?

Kafamı sağa sola salladım.

Ölüm: Öyle olsun, benden korkmak için kendince nedenlerin

var.

Ölüm: Sane öyle nedenler vereceğim ki, şu ana kadar sana yaptıklarımı mumla arayacaksın.

Ölüm: Kanatlarını parçalayacağım ve sana eskiden uçabileceğini hatırlatıp duracağım.

Ölüm: Ölecekmiş gibi hissettiğinde ben seni hayatta tutmak istemedikçe nefes bile alamayacaksın.

Ölüm: Seni iyileştirip defalarca canını yakacağım.

Ölüm: Ben hiçbir şey yapmamışken benden nasıl nefret ettiğini sana hatırlatacağım.

Ölüm: Bak, sana yapacaklarımı söylüyorum.

Ölüm: Artık benden nefret etmek için geçerli bir nedenin var.

Ölüm: Canını yakacağım. Avcın olacağım.

Ölüm: Üstelik ölmediğin sürece en kötüsünü yaşamamışsındır, değil mi? Ömrün kısa ve benim elimde. Yerinde olsam kanatlarına bıçağın ucunu dayayana kadar benden nefret etmezdim.

O denli korkmuştum ki, gözyaşları gözlerime gelmiyordu bile. Beni *sanatsal* bir ölümle, işkenceyle tehdit ediyordu. Sanki bana karşı sakın davranacağını kendine öğütlemişti ve ben, onun sınırlarını zorlamıştım. Sanki onu, bana gelecekte yapmayı düşündüğü şeylere iten şey *bendim*.

Haksızlık olan ondan nefret etmem değildi. Haksızlık olan Ölüm'ün bana bunları yaşatmasıydı.

Geleceğimi kaybetmiş gibi hissediyordum.

Ölüm: Sohbetimiz sabaha kadar sürebilir.

Ölüm: Ama iyi bir ev sahibi olduğumdan diğerlerine acımaya başladım.

Ölüm: Birlikte duş almaya ne dersin?

IŞIL LİMAE

Donup kaldım. *Hayır, hayır, hayır...*

Ölüm: :)

Ölüm: Aklında tuhaf, sapkınca düşünceler mi var?

Ölüm: Seni suyun altında kayda alıp bunu yayacağımı mı düşündün? Sana soyunmanı emredip seni izleyeceğimi mi?

Evet.

“Hayır,” dedim aceleyle. Sesim pürüzlü çıktığında boğazımı temizledim. “Ben gidip duş alayım. Telefonu yatağın içinde hırakacağım.”

İçimden otuz saniye sayarak bir şey demesini bekledikten sonra telefonu yatağın üzerine bıraktım.

İlk iş dolaptan temiz kıyafetler ve havlu aldım. Ardından yorganın kılıfını aceleyle çıkarıp kucakladım. Zihnim çığlık çığlığaydı. *Neden ben?*

Hızla küçük banyoya girdiğimde üç kameralı silah anında üzerime çevrildi. Umursamadan yorgan kılıfını duşakabinin camı boyunca astım. Temiz kıyafetleri ve havluyu alıp kılıfın iki ucuna koydum. Camı mükemmel bir şekilde kapatmayı başarmıştım.

Eh, ne yapacağımı kara kara düşünmek için bolca zamanım olmuştu.

Duşakabine girip kapakları kapattım. Yere oturarak üstümü çıkarmaya başladım. İç çamaşırlarımı da çıkardıktan sonra üstten fırlatarak kıyafetleri duşakabinin diğer tarafına gönderdim. Derime yapışmış kıyafetlerden kurtulduğumda tenim anında rahatladı.

Artık tamamen çıplaktım ve görünmeyeceğimden emin olsam bile bu durum içimi kemiriyordu. Bu evde altı erkek ve kameranın ardında beni gözetleyen bir sapık vardı, izleniyor olduğum hissi bir türlü peşimi bırakmıyordu.

“Burundan derin bir nefes al. Nefes alırken ciğerlerini şişir, karnını değil. Ardından yavaşça, dudakların arasından nefes

OYUNBAZ

ver. Bedeninin senin kontrolün altında olduğunu unutma. Düşüncelerine yön vermeyi sen seçebilirsin. Onların seni kontrol etmesine izin verme."

Her şey yolunda.

"Sadece kameranın arkasında," diye fısıldadım gözlerimi kısa bir an yumarak. Ardından kendimi cesaretlendirmeye çalışarak suyu açtım.

Soğuk su boynuma ve saçlarıma çarptığında kesik bir nefes aldım. Suyun sırtımdan aşağıya süzülmesine izin verdim. Su gittikçe ısındı. Sıcak suyun varlığı buraya hapsedildiğim düşüncesini tuhaf bir şekilde azaltıyordu. Ölüm soğuk suyla bize işkence etmemiştir.

Banyoda uzun süre kalmayı severdim ama bu sefer oyalandım. Tenimi kazırcasına yıkarken kendi bedenime bakmadım bile. Kendimden tüm detaylarımla *nefret ediyordum*.

Birkaç dakikaya işim bitmişti, hızla kurulandım. Önce dolapta bulduğum tek sutyeni taktım. Fantezi için üretildiği belli olan, siyah dantelli bir sutyendi. Göğüslerimi toparlamak adına hiçbir şey yapmıyordu. Doğru düzgün bir külot bulabildiğim için şanslı hissediyordum. Üstüme siyah bir yarım atlet, tişört ve yüksek bel eşofmanı geçirdim.

Duşakabinin içinden çıkıp derin bir nefes aldım. Rahatlamış hissediyordum. Havluyu duşakabinin kapısına asılı halde bıraktım, kirlileri de lavabonun altında bir dolaba sıkıştırdım. Ardından gözlüğümü bıraktığım köşeden aldım.

Gözlüğü taktığımda dünyam net ve renkli bir hâle büründü. *Ne aldatmaca ama!* Görmek istemediğim bir dünyayı net bir şekilde görmemin ne anlamı vardı ki?

Doğrulduğumda gözlerim aynaya takıldı. Kendimi, yansıyamda bir değişiklik ararken buldum. Nemli saçlarım omuzlarımdan aşağıya dökülüyor, göğsümün biraz altında sona eriyordu. Gözlerimin içi kıpkırmızıydı ve göz altı morluklarım belirgin bir hal almıştı.

Aradığım farklılığı bulamadım. Hayatım tamamen değişmişken nasıl olur da aynı görünebilirdim? Gözlerimdeki ifade

IŞIL LİMAE

bile aynıydı, kayıtsızdı. Her şey yolundaymış gibi bakıyordum Anneme baktığım gibi aynadaki yansıma bakıyordum.

Sanki yansımamdan bir sır saklamam gerekiyordu.

Ürpererek bakışlarımı aynadaki yansımamdan kaçırdım. Kaçarcasına banyodan çıktım. Odaya adım atar atmaz telefonun titreme sesi kulaklarımı doldurdu. Yavaş adımlarla yatağa doğru ilerledim. Telefonu elime alarak yatağın kenarına oturdum.

Ölüm: Tüm yaralarını biliyorum. Bu da seni kanatmak için parmağımı nereye bastıracağımı bildiğim anlamına geliyor.

Ölüm: Kendini görmekten nefret ediyorsun. Ne yazık.

Kaçmamın bir anlamı yoktu. “Evet,” dedim yavaşça.

Yatağın kenarına oturup telefonu yatağa bıraktım. Saçlarımı iki yandan ördükten sonra omzumdan öne doğru sarkıttım.

Ölüm: Sana uyumamanı emretmişim. Nedenini biliyor musun?

Kafamı sağa sola salladım. Sorgulama gereği duymamışım çünkü mantıklı bir neden bulamayacağımı biliyordum. Amuda kalkarak evi turlamamı bile isteyebilirdi.

Ölüm: Çünkü uykusuzluk kötü anıları beraberinde getirir.

Ölüm: Hatırla istedim.

Yüzümü ifadesiz tutmak için çabalamam gerekmişti. Neler yaşadığımı biliyor muydu? Berbat okul hayatımı mı, yoksa çocukluğumda yaşadıklarımı mı hatırlamamı istiyordu? Aklımdan hiçbir zaman çıkmamışlardı ki. Sadece onları kapalı bir kutuya koymuş, zihnimdeki raflardan birine kaldırmıştım.

Doğru düzgün bir arkadaşımın olmaması, derslerimin kötü olması...

OYUNBAZ

Ölüm: Oyun umurunda değildi.
Canlılarımı yumup kendimi yatağa bıraktım. Derin nefesler
almaya başladım.

Ölüm: Ağlamadın, uyumadın ve kendinle yüzleştin.

Ölüm: Artık uyumamı istiyorum.

Ölüm: Bu sefer kâbuslarınla yüzleş.

Ölüm: Dudaklarımda belli belirsiz gülümseme dolaştı. Yorgunluk-
la sürken kâbus göreceğimi mi düşünüyordu? Bu imkânsızdı.
Ölüm: Gerçekten uyumamı mı istiyordu? Bu sefer silahların
gücünü tamamen görmezden gelip deli gibi uyuyacaktım.

Ölüm: Evahum kısa ve netti. "Öyle olsun."

Ölüm: Telefonu bir elimde tutmaya devam ederken kılıfsız yorga-
na altına girdim. Kafamı yastığa dayadığımda neredeyse zevk-
le ağlayacaktım. Yanağımı yumuşak yastıkta hareket ettirip
geçirdim. Tahmin ettiğim gibi telefon elimde tekrar titredi.
Ölüm: Bakmadan ne yapmaya çalışacağını biliyordum. Uyu-
mamam için tehditler savuracaktı.

Ölüm: Ekranda gördüğüm mesaj duraksamama neden oldu.

Ölüm: İyi geceler.

Ölüm: Uyku rahat bir şekilde, saatlerdir beklediği buymuş gibi zih-
ni süzülürken zihnimden aynı sözleri tekrar edip duruyor-
am.

Ölüm: Lütfen biri bizi kurtarsın.

OYUNBAZ

Hiçbiri umurumda değildi.

Gözlerimi yumup kendimi yatağa bıraktım. Derin nefesler alıp vermeye başladım.

Ölüm: Ağlamadın, uyumadın ve kendinle yüzleştin.

Ölüm: Artık uyumamı istiyorum.

Ölüm: Bu sefer kâbuslarınla yüzleş.

Dudaklarımda belli belirsiz gülümseme dolaştı. Yorgunluktan ölürken kâbus göreceğimi mi düşünüyordu? Bu imkânsızdı. Benden gerçekten uyumamı mı istiyordu? Bu sefer silahların varlığını tamamen görmezden gelip deli gibi uyuyacaktım.

Cevabım kısa ve netti. “Öyle olsun.”

Telefonu bir elimde tutmaya devam ederken kılıfsız yorganın altına girdim. Kafamı yastığa dayadığımda neredeyse zevkten ağlayacaktım. Yanağımı yumuşak yastıkta hareket ettirip iç geçirdim. Tahmin ettiğim gibi telefon elimde tekrar titredi. Ekranı bakmadan ne yapmaya çalışacağını biliyordum. Uyuyamamam için tehditler savuracaktı.

Ekranı gördüğüm mesaj duraksamama neden oldu.

Ölüm: İyi geceler.

Uyku rahat bir şekilde, saatlerdir beklediği buymuş gibi zihnime süzülürken zihnimden aynı sözleri tekrar edip duruyordum.

Lütfen biri bizi kurtarsın.

GÜN 11

"Yanımdakiler sana dostun gibi görünebilir. Ne tatlı... Unutma, zamanı geldiğinde en büyük düşmanın onlar olacak."

*Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
11 Mayıs 2021*

Zil çalarken dalgın bakışlarımı masaya çeviriyorum.

Zihnimde yine her zamanki düşünceler var. Yapacağım şey yine aynı. Bazıları için teneffüs dışarıya çıkıp gezmek, bahçenin etrafında anlamsızca turlamak gibi işlere yarıyor. Bakışlarımı cama çevirince bahçede turlayan kol kola girmiş kızları görebiliyorum. Onlardan tiksindiğim, biraz da onları kıskandığım için bakışlarımı sınıfa çeviriyorum. Benim amaçsızca olsa da dolaşacak bir arkadaşım yok.

Öğretmen hâlâ sınıftan çıkmamış, çalışanlar öğretmene soru soruyor. Ona soru soran çocuğun varlığı tanıdık ama ismi zihnimden silineli çok olmuş. Ona kafa karışıklığıyla bakıyorum. Düşününce bizim sınıftan olup olmadığını bile hatırlamıyorum. İsim öğrenme konusunda her zaman berbatımdır.

Yüzünü göremiyor olmak içimde bir şeyleri rahatsız ediyor. Huzursuz hissediyorum. Güçlkle yutkunup bakışlarımı kaçırıyorum.

Sınıfa bakmaya devam ediyorum. Sınıfın tek çalışan öğrencisi Eren formaliteden, öğretmenin gözüne girmek için ona soru sormak yerine sırasında oturmuş test çözüyor. Ne çirkin ne de yakışıklı. Kalıplı ve uzun boylu değil. Yine de ileride yakışıklı olacağını yüzüne baktığımda anlayabiliyorum.

IŞIL LİMAE

Onu sıradan olmaktan alıkoyan tek şey çalışma konusunda ki hırslı. İyi bir liseye gideceğini tahmin edebiliyorum. Ondan beklenenleri karşılayamazsa bile benden iyi bir liseye gideceğini biliyorum. Bir ona, bir de kendime baktığımda aramızdaki fark çok bariz. Aniden onun çoktan liseli olduğunu düşünüyorum ama neden böyle bir şey düşündüğümü bilmiyorum. Benimle aynı sınıftayken nasıl liseli olabilir?

Tekrar kafamı cama çeviriyorum ancak bu sefer bahçeye bakmıyorum. Camdan yansıyan kendi görüntüme bakıyorum. Fakat orada kendimi göremiyorum.

Kendimi nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum. Herkesi güldüren biri değilim. Sınıfın arka dörtlüsünden değilim. Dersi kaynatan ya da sınıfı ispiyonlayanlardan değilim. Sınıfın o popüler, herkesle kolay anlaşılan, en az bir spor dalından lisan almış olan tayfasından değilim. Çalışkan biri de değilim. Tüm sınıfın dışladığı o kız da değilim. Yanılmıyorsam o kız arkamda oturuyor.

Ben... Ben sadece öylesine biriyim.

Güneş sınıfa vuruyor. Bahçedeki sesler kulaklarıma doluyor. Her şey anlamsız geliyor.

Neden zil çalınca sevinmiyorum? Okula gelmeyi çoğu kişi sevmez. Eve gitmeyi çoğu kişi sever ama söz konusu benim gideceğim ev olsaydı, kimsenin seveceğini sanmıyorum. Okulda en azından kavga yok. Tüm gün tahtaya boş boş bakarak zamanımı öldürebilirim. Eve dönmek için tüm gün saniyeleri sayabilirim.

Bu kadar basit ve sıradan bir yaratık olmak canımı yakıyor.

Kendimi tanımadığım için mi kendimi göremiyorum?

"Afra!" Sesi duyup duymadığımı bilmiyorum fakat birinin bana seslendiğini biliyorum. Kafamı çevirdiğimde o kızı görüyorum. Görüntüsü canımı acıtacak kadar tanıdık. Renkli gözleri var. Saçları kusursuz bir düzlükte ve uzun. Yüzünde sivilcesi bile yok!

Aniden ismi zihnimde beliriyor. Aslınur.

OYUNBAZ

*Hayır, o eski en yakın arkadaşım değil. Bir zamanlar konuş-
duğum biri değil. Hakaret edip nefretini kazandığım biri değil.
Aslında karşımdaki kız, onunla hiçbir alakam olmayan biri
Yine de adımı bilen, bana alayla seslenen biri.*

*Onun hakkında çoğu şeyi biliyorum. Bunları isteyerek öğ-
renmedim. Hep böyle olur. İnsanlar yaşar ve ben sadece izle-
rim. Bir süre sonra isimleri dışında ne yaptıkları, hayatlarının
nasıl olduğuna dair ufak detaylar zihnimde kalır.*

*"Neden öyle mal mal bakıyorsun?" diyor Aslınur üzerime
gelmeye devam ederken. Attığı her adımda oturduğum sandal-
ye küçülüymiş, onun boyu büyüymiş gibi hissediyorum.
Masada soru çözen öğretmene çaresizlik içinde bakıyorum.
Kafasını kaldırmıyor. Elbette dikkatini soruya veriyor.*

*Biri beni görsün istiyorum ama beni neden görmediklerini
biliyorum. Başarılı değilim. Fakat neden başarılı olmamamın
nedenini kimse sormuyor? Birine anlatmak istiyorum. Birinin
bana doğru gelen kızın seslenişini duymasını ve ona kızmasını
istiyorum.*

*Dizlerim yara bere içinde, çoktan yere düşmüşüm. Kendimi
ayakta olduğuma inandırmaya çalışıyor, bir yardım eli bekli-
yorum.*

O elin hiçbir zaman bana uzanmayacağını biliyorum.

*Tekrar Aslınur'a dönüyorum çünkü onun dışında her şeyin
dondüğünü fark ediyorum.*

*O birçok tiplmeyi içinde bulunduran bir kız. Güzel ama
aptal. İnsanların en sevdiği birleşim. Herkes onu tanıyor. İyi
arkadaşları var. Ailesinin maddi durumu iyi. Aslında iyi biri
değil ama öğretmenlerin gözünde öyle. Baştan aşağı klişe olsa
da en azından herhangi bir şey.*

Mesela ben bir hiçim.

"İki dakika dışarı gelsene sen."

Yüzüne bakıyorum. "Tamam," diyorum sadece.

*Bunu sesli söyleyip söylemediğimi bilmiyorum çünkü sesim
kendi kulağıma gelmiyor. Çoktan lisede olması gereken Eren'e*

İŞİL LİMAE

bir bakış atarak Aslinur'u takip ediyorum. Her adımında ~~da~~ da rahatsız hissediyorum. Kimse benimle durduk yere ~~kınam~~ mak istemez.

Aslinur'un yanında ona oranla daha kısa bir kız var. ~~Yüzle~~ rini tam seçemiyorum ancak zalim bir ifadeleri olduğunu ~~bili~~ yorum. Bakışları beni ezip geçiyor.

"Direkt sor," diyor kısa olan. "Dobra olduğunu söylemişlerdi zaten."

Kim diyor? Neden hakkımda böyle konuşuyorlar? Ben kimseye bir şey yapmadım!

Aslinur bana dönüyor. "Sana sorduğum soruya uslu uslu doğru cevabı vereceğine dair güvenim tam."

Cevap vermiyorum, zihnim çılglık çılgılığa. Bakışlarımı boy-nundan ayırmıyorum. Bir katil olsam onu boğabilirdim ama bir ortaokul öğrencisiyim. Kitaplardaki yaşam gerçek değil.

"Sen kimsin?" diye soruyorum. Oysa kim olduğunu biliyorum.

İkisi de anlam veremediğim kadar çok sinirleniyor. "Ne demek sen kimsin?" diyor uzun boylu olan. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Oradan bakınca salak mı sandın beni?" Sesini alçaltıyor. "...kestiğini biliyorum! Sevgilim bile rahatsız olmuş-ken eminim onun kız arkadaşını da araştırmışsındır. Ona bakıp durmayı kes, yoksa gözlerini oyarım! Duydun mu beni?"

Bu sefer bakışlarımı yüzüne çeviriyorum. Çatılmış kaşları ve güzel yüzünü görünce mideme bir ağrı saplanıyor. Onun gözlerinde kendi gözlüklü, küçük görüntümü seçebiliyorum. Ona bakmak bile kendimi aşağılık hissetmeme neden oluyor. Kendimden tiksiniyorum. Yine de konuşmak için çabalıyorum. "Kimseye baktığın yok."

Daha da sinirleniyor. Ağzını açıp bir şeyler söylüyor. Ona bakmaya devam ediyorum. Kılımı bile kıpırdatmıyorum. Bir süre sonra üzerime yürümeye çalışıyor. Yanındaki kısa kız onun kolunu tutuyor. Kavgaya çıkmasına engel olmaya çalışıyor gibi bir hali var.

OYUNBAZ

"Hoşlandığımı ya da gözellediğim biri yok," diyorum. "Sevmele ya da sevgilinin alakam yok."

Aslinur'un yanındaki kız yok oluyor. Artık olduğu yerde bir tekerlekli sandalye var. Aslinur tekerlekli sandalyeye oturup ağlamaya başlıyor. Ona dehşet içinde bakıyorum. Yerimden kıpırdanmıyorum.

"Beni bu hale sen getirdin!" diye hağırıyor Aslinur. Bedeni zayıflamaya, yüzü çirkinleşmeye başlıyor. Saçları dökülüyor, gözleri irileşiyor. Kolları ve bacakları kemikten ibaret kalıyor.

Felç kalıyor. Bedeni renk değiştirmeye başlarken bir heykele dönüşüyor.

Gözlüğüm yüzümde patlarken çığlık atıyorum.

Ağlıyor gibi nefes nefeseyim. Canımın acıdığını hissediyorum. Dizlerimin üzerine çöküp ellerimi yerde gezdiriyorum. "Gözlüğüm, gözlüğüm..." Mırıltılarımın bana ulaşması uzun zaman alıyor.

"Göremiyorum!"

"Siktir!"

Boğazımdan bir çığlık dökülürken öne uzandım. Gözlerim ardına kadar açılırken iki eli kollarımın üstünde hissettim. Bu tekrar yerimden sıçramama neden oldu. "Bırak beni!" diye bağırdım. Kocaman açılmış gözlerimle etrafa bakındım. Bulanık gördüğümü fark ettiğimde bir an donakaldım.

Kalp atışlarım gök gürültüsüydü gibiydi. Düzgün nefes alamıyordum.

Kulağımın altında yatıştırıcı bir ses, "Afra," dedi usulca. Ses ne çok kısıktı ne de çok yüksekti. Kutay'a aitti.

O okulda değildim.

Hızla atılıp masayı el yordamıyla yoklamaya başladım. "Bırak, ben hallederim," dedi Kutay. Sesi yine yanımdan geliyordu. Parmaklarıma tutuşturulan gözlük sapını hissettiğimde titreyen parmaklarımla hızla gözlüğümü yüzüme taktım. Derin bir nefes aldım. Yüzüme dökülmüş saçlarımı geriye yatırırken bir elimi boynuma koyup ensemdeki teri sildim.

“Kâbustu,” diye mırıldandım.

“Öyleydi,” dedi Kutay kafasını sallarken. “Geçti demek isterdim ama muhtemelen burası, gördüğün şeyden daha kötü.” İkili koltuğun kenarında oturuyordu. Çağrı da koltuğun yanında ayakta duruyordu. Gökhan yine yerde oturmuş, satranç tahtasına dokunmadan beni izliyordu.

“Kalk git şuradan.” Egemen, Çağrı’nın yanında belirip onu ittirdi. “Kâbustan uyandığı gibi senin yüzünü görmesi daha korkunç.”

“Sana mı sora...”

Egemen boynunun arkasına yumruğunu geçirdi.

“Gebertmediğiniz kaldı am...”

Egemen, Çağrı’nın ağzını kapattığında cümlemin geri kalanı boğuldu.

“Cinsiyetçi küfür yok,” diye hatırlattı Kutay. Çağrı’ya yapılandan rahatsız değildi. “Sadece silkmek.”

Egemen yüzünü buruşturarak elini Çağrı’nın ağzından çekti.

“O zaman böyle işi silkeyim,” diye duyurdu Çağrı.

Ben ne olduğunu anlamadan birbirlerine girdiler. Çağrı da Egemen’in ensesine bir yumruk geçirdi. Egemen ite kaka onu koltuktan uzaklaştırdı. Gökhan, Çağrı’nın sataşmasına karşılık vererek satrancı bırakıp tartışmaya dahil oldu. Odanın köşelerindeki silahlar gıcırdayarak onlara dönmüştü.

Kutay koltuktan kalkıp ikili koltuğun etrafında dolaşırken bana baktı. “Mutfağa kafa dinlemeye gidiyorum. Geliyor musun?”

Dalgın bir şekilde kafamı sallayıp onu onayladım. Burada durup kâbuslarımla ilgili soru duymak istemiyordum. Dün salonda uyuyakaldığımda yine bağırarak uyanmış, zaten birkaç soru cevaplamak zorunda kalmıştım. Dile getirmese bile Mete’nin, kâbuslarımin sebebinin kendisi olarak gördüğünden emindim.

Belki de gerçekten nedeni oydu.

Kutay’la mutfağa gittik. Düşüncelerim değişmemişti. Hepsi

OYUNBAZ

beni Çağrı'dan korusa da güvende olmak için özellikle Kutay'a yakın olmaya çalışıyordum.

Bir bardak ve dolu sürahiyi elime aldıktan sonra hızla masaya çöktüm. Ellerimin titrediğini o zaman fark ettim. Sürahiyi dılgün tutamıyordum.

"Ben yaparım," dedi Kutay sürahiyi elimden alırken. "Kâbus görmes normal. İlk başta uyumakta zorluk çekersin, sonra uyuyabildiğinde tek gördüğün kâbuslar olur. Klasik. Hepimiz bu dönemden geçtik."

Bardağı önüme ittikten sonra karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu. Kıvrık saçlarını kaşırken ela gözleri üzerimdeydi.

Suyu kana kana içip bardağı masaya bıraktım, ardından derin bir nefes aldım. "Sanırım bundan sonra hep böyle olacak."

"Eve alıştığında kâbuslar biter."

"Alışabileceğimi sanmıyorum." Titremesi azalan ellerime baktım.

"Kurtulma umudun var mı?"

Dudaklarım istemsizce aşağıya doğru kıvrıldı. "Hayır." Gözlerimi kusursuz yüzüne çevirdim. "Senin?"

"Bazı günler," dedi dikkatle yüzüme bakarken.

Bakışlarımı kaçırıp masanın üzerinde titreyen ellerime baktım. "Sorun kâbuslar değil," diye itiraf ettim. "Geçmişte kalan bazı şeyleri tekrar yaşıyormuşum gibi görmem. Fazla gerçekçiler."

"Bu evde biriktirecek çok anı olmadığından insan kendi geçmişini düşünmeye başlıyor." Yüzüne kaçamak bir bakış attığımda masayı izlediğini gördüm. "Mete'ye anlattırdıklarından sonra ben de düşünmeye başladım."

"Kendi hikâyende kurban mısın, suçlu mu?"

Ela gözleri yüzüme çevrildi. Sorumu beklemiyordu. "Sence?"

Dikkatle onu inceledim. Bazen güçlü insanlar bile kaybeden, acı çeken tarafta olabilirdi. Onu tanımıyordum, sadece vereceğim cevaba tepkisini görmek istiyordum. "Kurban."

IŞIL LİMAE

Kutay hafifçe gülümsedi ancak beni doğrulamadı. Ölüm'ün ona anlattıracağı bir şeyler vardı, belki Kutay da bunu fark etmişti. Yüzümü ifadesiz tuttum.

Birkaç dakika sessizce oturduk. Benim hikâyemi ya da ne yaşadığımı sormadı. Kutay'ın bu yanını seviyordum. Kimseyi konuşmaya veya herhangi bir şeye zorlamıyordu. Sakin, kontrollü ve destek olan bir yapısı vardı.

“Sesler kesildi,” dedi Kutay sessizliği bozarak. “*PES* sıramı kaptırmadan oynamaya gidiyorum. Tabii iyi olacağının sözünü verersen. İyi olacak mısın?”

Sorusu beni ürpertti. Bu soru kalıbı tanıdık ve samimi-yetsizdi. İnsanlar öylesine sorardı.

Evet, diye cevap verirdim.

Sonra da daha iyi olmazdım.

Tek ihtiyaçları olan şey, kendilerini rahatlatmaktı.

Yine de kafamı sallayarak onu onayladım. Kutay bir süre dikkatle yüzüme baktıktan sonra sūrahiyi alıp önümdeki bardağı tekrar doldurdu. “İstediğin kadar kafa dinle,” derken sesi nazikti. Sandalyesini geriye iterek kalktı.

O çıkar çıkmaz kâbusum zihnime üşüştü.

Gördüğüm kâbus korkunçtu çünkü *gerçektir*. Çarpıtılmış bir *anıydı*. Cızırtılı bir plak gibi, titreyen görüntüsüyle zihnimde tekrar oynamıştı.

Henüz sekizinci sınıftaydım. *Aslınur Ereli* sevgilisine takıntılı olduğumu iddia ederek beni bir öğle arası çağırmıştı. Kısa süreceğini düşünerek onunla konuşmak için gitmiştim. Bir merdiven arasına geçmiştik.

Aslınur'u o zamana kadar tanımıyor, adını bile bilmiyordum. Sorduğu sorulara cevap verirken dürüsttüm. Sonuç ise beni boş bir sınıfa sokması, yüzümün dolaba defalarca çarpması ve beni öylece bırakması olmuştu. Burnum kanamış, gözlüğüm kırılmıştı.

Yerde gözlüğümün parçalarını aramaya çalışmışım ancak içimdeki çaresizlik büyürken pes etmişim. Koşar adım sınıftan

OYUNBAZ

çıkılmış, el yordamıyla merdivenleri bulup kat sayarak sınıfıma geri dönmeye çalışmışım.

Daha çocukken öğrenmişim, bazı insanlar insan değildi... Gözlerinin ardında karanlık ve soğuk bir boşluk vardı, ruhlarını şeytanu satmışlardı.

Mağdur olan ben olmama rağmen anne ve babama göre sorun, haklı ya da haksız olmam, kavgayı kimin başlattığı, neyle suçlandığım değildi. Önemli olan başlarına iş çıkarmış olmamdı. Aslınur'la eşit şartlarda kurtulmuştuk. Sadece uyarı almıştık. Kamera kayıtlarının koridorun her yerini görmemesi işine yaramıştı.

Benim aksime ailesi ona inanıyordu.

Her şey korkunçtu. Dünya korkunçtu.

Ellerimi gözlerime bastırıp anıları tekrar zihnimin derinliklerine gömmeye başladım. "Nefret ediyorum," diye mırıldandım. Anılar biraz daha derine gömüldü. "Hepinizden nefret ediyorum."

Kutay'ın doldurduğu bardağı kafama dikip suyu kana kana içtim. Bedenim titremeyi bırakmıştı. Ne öfkeli ne de üzgündüm. Hissizliğim geri gelmişti.

Pantolonumun cebindeki telefona kaçamak bir bakış attım. Kâbus gördüğüm için Ölüm'ün benimle alay etmesini bekliyordum ancak dün de bugün de bana bir şey yazmamıştı.

Kâbus görmeye başlayacağımı biliyordu. *Bu sefer kâbuslarınla yüzleş*, demişti. Aptal beynim onun emrine uymuştu.

Adım seslerini duyduğumda uzun zamandır mutfaktaydım, bir konserve barbunya pilakiyi yemekle meşguldüm. Yemem uzun sürüyordu çünkü günlerdir aynı şeyi yediğim için artık midem bulanıyorken zorunluluktan beslenmeye çalışıyordum.

Kafamı çevirdiğimde Egemen'i kolundan tutmuş içeri sürükleyen Sarp'ı gördüm. Egemen istemezse onu buraya çekeş-tiremeyeceğinin farkındaydım. Yine de ilginç bir görüntüydü.

Ağzımdakileri yuttuktan sonra, "Yine mi kavga ettiniz?" dedim kaşlarımı kaldırarak. Bu ikilide beni rahatsız eden bir şey

yoktu. Bana karşı bir yanlışları olmamıştı. Onlara güvenmesem bile onlardan korkmuyordum.

Egemen kolunu Sarp'ın elinden kurtarıp ona ters bir bakış attı. Sarp'ın ince yüzü gülümsemeyle aydınlanırken keyifle keçi sakalını sıvazladı. "PES sırasını değiştik," diye açıkladı omuz silkerek. "Ben de dertleşmek için sana adam getirdim." Kapıya doğru kaçamak bir bakış attı. "Az önce Çağrı'yı hep birlikte haşladık. Rahatsız etmeye gelmez."

"Hımm." Gözlerimi onlardan ayırmadan kaşığı tekrar ağzıma getirdim. Muhtemelen böyle bir şey olduysa, Sarp sadece köşeden sessizce izleyen kişi olmuştu. Düşüncelerimi dile getirmedim ama Egemen'le göz göze geldiğimizde onun da aynı şeyi düşündüğünü anladım.

Hem... Dertleşmek mi?

Egemen'le mi?

Egemen iç geçirerek masaya doğru ilerledi. Çaprazımdaki sandalyeyi çekip oturdu, kollarını göğsünde kavuşturdu. Sarp da Kutay'ın kalktığı sandalyeye yerleşti. Rahatsız edici neşeli bakışlarını yüzüme diktiğinde çiğneyişim gittikçe yavaşladı. Sarp'a dik dik baktım. Burada neşeli olabildiğine göre gerçekten kafayı tertemiz sıyırmış olmalıydı.

"Egemen," dedim gözlerimi Sarp'tan ayırarak. "Seninle mi dertleşeceğim?" Tereddütle onu süzdüm. "Bundan haberin var mı?"

"Beni çekiştirirken haber verdi."

Konuşmamak için kaşığı tekrar ağzıma tıktım. *Bu tattan gerçekten nefret ediyorum.* Yavaşça çiğnedikten sonra, "Büyütülecek bir şey yok," dedim omuz silkerek. "Herkes kâbus görür."

İkisi de bana bakarken tekrar omuz silktilim. Bir kez daha boktan barbunyamı kaşıkladım.

Egemen rahatlamış görünüyordu. "Bak, yardıma ihtiyacı yok," dedi sandalyeden kalkıp ellerini Sarp'ın omuzlarına bastırırken. "Böyle durumlarda herkes yalnız falan kalmak ister. Gidelim."

OYUNBAZ

“Egemen gün ortası uyuyan tek kişi,” dedi Sarp ısrar ederek. Bana bakarak konuşuyordu. “Arada zıplayarak falan uyanıyor. Eminim sana işe yarar bir şeyler söyleyebilir.” Bir eliyle uzun saçlarını omzunun üstüne attı. “Ona sormadım ama vardır bir iki taktiği.”

“Hayır,” diyerek kestirip attım. “Yine de sağ olun.”

“Vay be...” Sarp şaşkın şaşkın bana bakarken Egemen’in omuzlarını epey sıkın ellerini umursamıyordu. Üstelik Egemen’in hafif bir kuvvet uyguladığını da sanmıyordum. Elinin üzerindeki damarlar belirginleşmişti. “Çok açık sözlüydün.”

Dudaklarımı araladım ancak kelimeler boğazımdan dökülmedi. Özür mü dilemeliydim? Tam o sırada Çağrı damdan düşmüş gibi içeriye girdi.

“Açık sözlülük, dobralık ve görgüsüzlük arasında incecik çizgiler vardır,” diye ilan etti bir elini beline, diğer elini alnına dayarken. Gösterişli bir poz sergiledi ama pozun açısı bana yan kaldığı için, burnu sağ olsun hiç gösterişli gözük müyordu. “Peki ya çirkef, suratsız Afra bunlardan hangisi?”

Egemen’e yandan bir bakış attım. “Rahatsız etmeye gelmez?” dedim sorarcasına.

Göz devirdi. “Onu diyen Sarp’tı.” Bakışlarını Çağrı’ya çevirirken parmaklarını çatırdattı. “Ben bu piçin her türlü rahatsız etmeye geleceğini biliyordum.” Çağrı’ya doğru yürümeye başlamıştı. “Sıkıntı çıkarma, içeriye geçelim.”

“Onun varlığı sıkıntı,” dedi başka bir ses. Mete kapının eşiğinde belirmişti.

Çağrı burnunu çekti. “Kalbimi kırdın.”

Mete sırtarak Egemen’e baktı. “Az önce Gökhan’la iddiaya girdiler. Çağrı, Afra’nın yardım teklifini kabul etmeyeceğine, Gökhan ise edeceğine bahse girdi. Konservesine hem de.”

“Benim üzerimden iddiaya mı giriyorsunuz?” dedim soğuk bir sesle.

“Evde yapacak az şey var...” diye açıklamaya girişti Sarp fakat sesi gittikçe kısılmıştı.

Mete ise onu cesaretlendirdi. Parmağını şaklatırken işaret-parmağını Sarp'a çevirdi. "Neden sustun? Tam olarak o nedenden bunu yaptılar."

Bitmiş konservemin dibine baktıktan sonra ayağa kalkıp boş tenekeyi çöpe attım. Aniden herkesin sustuğunu fark ettim. Kafamı çevirerek iki adım uzağımda duran Egemen'le Çağrı'ya, oturan Sarp'a ve kapının eşiğindeki Mete'ye baktım. "Ne?"

"İyi misin?" diye sordu Çağrı yumuşak sesle. "Senin için endişeleniyorum."

Egemen kaşlarını kaldırıp dudaklarını birbirine bastırırken gülmemeye çalışıyor gibiydi.

Mete ise ağzından "pıffı" diye bir ses çıkardı.

"Ooo," diye tezahürat yaptı Sarp.

Bir an Çağrı'ya bakakaldım. Ardından kafamı sağa sola sallayarak sııttım. "Çağrı, içeri girdiğinde söylediğin şey doğrudu. Bu yüzden biraz sonra söyleyeceklerimi içtenlikle söyleyeceğimi anlayabilirsin." Gözlerimi devirdim. "Gerçek yüzünü çoktan gördüm ve anlamadıysan diye söylüyorum. *Rahatsız oluyorum.*"

Çağrı kaşlarını hafifçe çattı. "Ama ben ciddiydim. Bir kız için bunlar daha zor ve bu şekilde yardımımızı reddederken senin için endişelenmeden edemiyorum. Mesela Egemen çok saldırgan, Mete'yle ilgili neler neler öğrendik... Aralarında *zengin olmam dışında* en normal olan benim bence. Kötü başlamış olsak bile benimle konuşabilirsin. Bunu söylemek için gelmiştim." Duraksadı. "Her zaman yanıdayım."

Oradan bakınca mal gibi mi gözüküyordum? "Seni endişelendirdiğim için çok özür dilerim." Elimini göğsümün üstüne götürüp dudaklarımı aşağıya doğru büküm. "Seni üzmemek için şimdi Egemen'in teklifini kabul ediyorum."

"Benim de teklifimdi," dedi Sarp somurtarak.

"Gökhan iddiayı kazandın!" diye seslendi Mete içeriye.

Çağrı'nın kaşları daha da çatıldı.

Onun gibi tipleri biliyordum. Tabii zengin olmayanlarını.

OYUNBAZ

zengin tiplerle hayatım boyunca hiç karşılaşmamıştım. Bunun gibiler kızlara karşı rol yapmaya o kadar alıştı ki, kişiliklerini bir maske gibi takıp çıkarıyorlardı.

Mete, ona doğru ilerlediğinde Çağrı irkildi. Mete tepkisini görünce bir an duraksadı. Çağrı'nın haklı korkusuna karşı üzü- lüp üzülmeyi anlamak zordu. Bir an sonra alayla Çağrı'nın sırtına vurdu. Çağrı onun dokunuşu altında gerilirken Mete sı- rıttı. Geçmişinin bir kısmını bizimle paylaştığından beri *-yani iki gündür-* Çağrı ondan deli gibi korkuyordu. Bu yüzden Mete onu mutfaktan çıkarırken tek kelime edemedi.

"Sarp buralar sana emanet," dedi Mete.

"Gururlandım," dedi Sarp hülyalı bir şekilde iç geçirirken. "Mutfak bana emanet..."

"Sanki cephe emanet etti, tavırlara bak." Egemen onu yan gözle süzdü.

Sandalyeme otururken bakışlarımı Egemen'e çevirdim. Gözleri üzerimdeydi, her hareketimi dikkatle takip ediyordu. Aniden kendimi onlara karşı kötü hissettim. "Az önce kaba davrandıysam üzgünüm," dedim ellerimi birleştirerek. "Yardım etmeye çalışmanız çok hoş ama yardım edebileceğinizi düşün- müyorum."

"Çağrı'yı başından savmak için harika yöntemdi," dedi Sarp masadan kalkıp gerinirken. "Ama iddianın sonucu değişirse, Gökhan'la tekrar birbirine girerler. En azından bir iki laf edelim de yalan olmasın."

"Siz bilirsiniz," dedim omuz silkerek. "İşime yarayabilecek bir şey söylersen..."

"Seni kurtarabilirim."

Egemen'in sesi bakışlarımın ona çevrilmesine neden oldu. Alık alık yüzüne bakarken zaman donmuş gibi hissettim. "Hı?"

"Kâbuslardan," dedi rahat bir tavırla. "Kâbuslardan seni kurtarabilirim." Kesik bir nefes verdi. "Bir yolu var." Hızlı ko- nuşuyordu. Neredeyse utandığını düşünecektim. "Sürekli meş- gul ol. Bedenini yor ve kâbus görecektir enerjin bile kalmasın."

Gözlerimi yüzünden ayıramadım, o da bakışlarını kaçırmadı.

Dudaklarımda bir tebessüm şekillenirken bakışları dudaklarıma doğru kaydı.

“Komik bir şey mi oldu?” dedi Sarp bir bana, bir Egemen’e bakarak.

“Hayır,” diye mırıldandım Sarp’a kaçamak bir bakış atarken. “Sadece... Benim yaptığım şey de tam olarak buydu.” Gözlerim tekrar Egemen’i buldu. “Demek ki kaçış yollarımız aynıymış.”

Egemen kafasını sağa sola salladı. “Anlamadın.”

Uzanıp bileğimi kavradı. Ardından Sarp’ın elini tuttu ve elimi, Sarp’ın avucunun içine bıraktı. Rahat bir tavırla ellerini ceplerine sıkıştırıp üst üste koyduğu ellerimize baktı.

Sarp hızla elini çektiğinde ben de aynısını yaptım. Egemen bize ters bir bakış attı. “Az önce anın içine sıçtınız,” dedi Egemen donuk bir ifadeyle. “Siz el ele tutuşurken fikrimi söyleyecektim.”

Sarp eline bakıyordu. “Hep ilk önce karımla el ele tutuşacağımı düşünürdüm...” Elini diğer eliyle sarıp gözlerini yumdu. “Özür dilerim, karım.”

Yanaklarım yanarken, “Özür dilerim, Sarp,” dedim aceleyle. Kafamı hızla Egemen’e çevirdim. “Onun bir ilkinin çaldın!”

“Karşı cinsin elini tutmadan öldüm demez,” dedi Egemen omuz silkerek. “Ayrıca burada olmasa bile muhtemelen evde kalırdı.”

Sarp gözlerini aniden açıp kafasını salladı. Yanaklarının üstü kızarmıştı. “Egemen haklı,” dedi içtenlikle. “Ben evden çıkmıyordum. Kesinlikle evde kalırdım.” Ardından bana dönerek kafasını eğdi. “Teşekkürler, Afra.”

“Teşekkür mü?” dedim gözlerimi kırıştıtırırken.

Egemen ellerini yanaklarıma dayayıp yüzümü kendine çevirdiğine hazırlıksız yakalandım. Yanaklarım elinin sıcaklığıyla ısınırken zihnimdeki gerçeklik algısı bocaladı. Gözlerinin

OYUNBAZ

kahverengisinin içindeki koyu çıkıntıları bile görebiliyordum. Bakışlarının yansımada şaşkın yüzüm vardı.

“İşte sana fikir,” diye mırıldandı üzerime eğilirken. “İzin ver, Sarp sana *PES* oynamayı öğretsin. Seni kum torbası olarak kullanıp yoralım.” Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm dolaştı. Yüzünü hafifçe geri çektiğinde kalbim boğazımda atıyordu. “Bakalım bunu yaptıktan sonra hâlâ kâbus görebilecek misin?”

Ekranda maç sonucu belirdi.

Rahatlayarak nefes verip oyun kolunu koltuğa bıraktım ve terlemiş avuç içlerimi dizlerime sürdüm. Ardından televizyon ekranına baktım. Elbette kaybetmiştim.

Hepsi ekrana bakarken yanımda oturan Sarp’ın hüzünlü bakışları yüzüme döndü. Gerginlik içinde ipek gibi sarı saçlarını parmakları arasında döndürdü. Sakallı bir *Sindirella* gibi gözüküyordu. “Bu...”

“Şey...” dedi Çağrı. Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor gibiydi.

“İl...” Kutay da onlara katılmıştı.

Sonunda Mete doğru düzgün bir kelime etti. “Vasatsın.”

Egemen ona ters bir bakış attı. “Acemi şansın bile yok demek istiyorlar,” diyerek onların tepkisini yumuşatmaya çalıştı. “Yani... Sen teknik olarak *hiçbir şey* yapamadın. Ama endişelenme, ilk seferinde olur böyle şeyler.”

“Gökhan ilk seferinde *PES*’in kralını yendi,” dedi Sarp kafasını sağa sola sallayarak.

Gökhan tepkisiz bir şekilde oturmaya devam ederken Sarp’a bakmadı bile. Yine de üzerindeki havanın değiştiğini belli belirsiz hissedebilmişim. “*PES*’in kralı kim?” dedim ekrana bakarken. “Üst düzey yapay zekâ falan mı?”

Sarp gülümsedi. “Hayır, benim.”

“Bilgin olsun diye söylüyorum, lakapları genelde insana bir başkası takar,” dedi Çağrı alaycı bir sesle. “Kendi kendine kral diyen biri aptaldır.”

“Sataşacak kişi mi bulamadın?” dedi Mete tehditkâr bir sesle. Sarp, Mete’nin anlaşılabiliyor sayılabileceği tek kişiydi ve bu tarz şeylere cevap verebilecek biri değildi. Mete’nin onu savunduğunu görmeye alışmaya başlamıştım.

Çağrı sustu. Konuyu değiştirmenin iyi olacağına karar verdim. “Yarım saattir parmaklarımı boşa mı oynatıyorum ben?”

“Bir gol attın zaten,” dedi Gökhan soğukkanlılıkla.

“Kendi kalene,” diye ekledi Sarp. Oyunun çoğunda kendi oyun koluna dokunmamıştı bile. Bana oyun kolunu nasıl kullanacağımı, *PES*’in nasıl işlediğini anlatmaya çalışmıştı.

Hepsinin bakışları kasvetli olsa da bu kasvetin arkasında, yeni bir şey bulmanın heyecanını görebiliyordum. Onlara ulaşacak yeni bir iş çıkmıştı. Üstelik böylece günlük rutinlerini kısa bir süreliğine de olsa bozabilirlerdi. Bana *PES* öğretmeye çalışırken farklı bir şeyler yapmış oluyorlardı. Hepsinin yüzünde bu arzuyu görebiliyordum. Sessiz sakın Gökhan bile buna dahildi.

Ellerimi teslim olurcasına havaya kaldırdım. “Pekâlâ, iddialı değildim zaten.”

“Üzülme, Afracığım,” dedi Çağrı elini yanağına dayarken. “Kızlar zaten böyle şeylerde çok iyi olmazlar.”

“Ne alaka?” dedi Sarp şaşkın bir şekilde ona bakarak.

Onu diğerleri takip etti.

“Ne alaka?” Bu sefer söyleyen Gökhan’dı.

“Ne alaka lan?” dedi Mete.

“Ne alaka şimdi?” diye katıldı Egemen.

“Ne alakası var?” diye noktayı koydu Kutay.

Çağrı ilk önce şaşkınlıkla hepsinin üzerinde göz gezdirdi. Ardından bir elini kalbine götürerek ayağa kalktı. “Pis *am-gu-ardlar!*” diye bağırdı tiz bir sesle. “Nasıl benim üzerime böyle gelirsiniz? Yalan mı işte? Kızlar, erkeklere göre bu tarz şeylerde daha kötü değil mi?” Silahlar gıcırdayarak ona çevrilirken belli belirsiz irkildi.

Sanki Ölüm bile “*Ne alaka?*” diyordu.

OYUNBAZ

"Hayallerini yıkıyorsam özür dilerim ama değil," dedi Sarp üzgün bir sesle. "Sadece sayıları daha az."

"Ya bir gidin!" Çağrı'nın kaşları çatıldı. "Tamam, bakın Afra'nın gözüne girdiniz şu an. Bakın size âşık oldu. Bakın dihi düştü şimdi bana karşı çıktınız diye." Ellerini çırpmaya başladı. "Aferin size, *aferin*. Zaten Çağrı'nın daha uzun süredir burada olması kimin umurunda?"

"Çağrı lütfen cinsiyetçilik yapmayı bırakabilir misin?" dedi Kutay kibar bir gülümsemeyle Çağrı'ya dönerken.

"Yo, bırakamam."

Kutay'ın gülümsemesi yüzünde yerini korudu ancak gözlerini Çağrı'dan ayırıp Mete'ye çevirdi. Bakışları imalıydı.

Mete parmaklarıyla alnını ovuştururken, "İki dakika susamıyorsun değil mi?" diye homurdandı. "Başımı şişirdin, sesini kes."

Çağrı, Mete'ye olan yeni korkusunu bunu kabullenemeyecek kadar ahmak olduğu için topuklamayı seçti. "Sanki susacaktım gibi," diye homurdandı sesi kısılırken. "Neyse, ben susadım. Su içmeye gidiyorum. Bye." Mete tekrar ağzını açmadan apar topar mutfağa kaçtı.

"İnanılmaz," dedi Gökhan onun yok oluşuna kaşlarını kaldırmış bir şekilde bakarken.

"Seni Çağrı'yı susturma mekanizması olarak kullanalım," dedi Kutay sesini kısıp gözlerini Mete'ye sabitlerken. "Bu sayede onu kontrol altında tutarız. Özellikle Gökhan'a zorbalık yapması konusunda."

"Sesin geliyor, *silkilmiş herif!*" diye seslendi Çağrı mutfaktan. "Az daha bağır da sesimiz polise gitsin." Kısa bir an duraksadı. "Aman be! Silahlar sırf yakışıklı olduğum için üstüme çevrilmiyorsa şerefsizim. Silkmek dedim, silkmek! Ölüm, *alo!* Küfür etmiyorum!"

Kutay arkasına yaslanıp göz devirdi.

Gökhan dikkatle mutfağa açılan kısa koridora baktı. "Mutfak kapısında konuşmaları dinliyor."

“Muhtemelen.” Kutay onu onayladı.

“Ne alakası var?” diye seslendi Çağrı. “Su içiyorum!”

“O zaman lakırdı yapma!” diye kükredi Mete.

Çağrı sustu. Bir şekilde mutfakta kendini görünmez yapma-ya falan çalışıyor olmalıydı.

Gökhan gözlerine dökülen siyah saçlarının arasından Kutay’a bir bakış attı. “Onunla başa çıkabilirim. Mete’nin onu susturmasına gerek yok.”

Mete koltukta yana doğru eğilip onun kafasına bir şaplak attı. Gökhan şok içinde kafasını tutarken beyin sarsıntısı geçirmiş gibiydi. “*Mal*, sorun onunla başa çıkma meselen değil. Sorun sen de konuşmaya başladığında başımızın silkilmesi.”

Hepsinin, evin yeni sansür kuralına uyup bir harf ekleyerek “sikmek” kelimesini yumuşattığını fark ettiğimde bir an gülesim geldi. Mete’nin kontrolünü kaybettiği gün küfür sınırlarını yeterince aşmıştık.

Gökhan’ın gözleri kısıldı. “Bu evde en çok gürültü yapan kişiler sen, Egemen ve Çağrı. Senin mi daha çok başın şişiyor-
dur, yoksa benim mi?”

Egemen olayın işine çekildiğinde duruşu anında değişti. “Ben can sıkıntısından tartışıyorum,” diye belirtti. “Yoksa gerçek hayatta kimse beni Çağrı’yla muhatap olacağım bir konuma getiremez.”

“Sonuç olarak konuşuyorsun,” diye diretti Gökhan.

“Bağırmaya başlayan kişi hep Mete olurken gürültü konusunda neden adım geçiyor? Uyumadığım zamanlarda eğlenmeye çalışıyorum sadece.” Egemen’in gözlerinde küçük bir ışık belirdi.

“Ne dedin lan sen?” diye bağırdı Mete. “Kim bağırmış?”

Egemen hafifçe sırtıp tekrar koltukta uzanmaya döndü. “İti an çomağı hazırla.”

“İt senin...”

Didişmeleri devam ederken Sarp çaktırmadan elime oyum

OYUNBAZ

kolunu tutuşturdu. “Biz devam edelim mi? Muhtemelen akşama kadar kavga ederler.”

Daha 6nce bunun gibi basit konuların akşama dek konuşulduğu ger6ekten olmuştu. Sohbeta eder gibi birbirlerine hakaret 6dip susmayı reddediyorlardı. B6yle anlarda havasız salon beni biraz daha boğuyordu.

Kolu elime aldım. “Her şekilde onları dinleyebilirim. Gol yerken zor olmaz.”

Sarp utanmış gibi başını eğdi. “Elimden geldiğince anlayışlı oynamaya 6alışıyorum.”

Tepkisini g6r6nce i6 ge6irdim. “6z6lmene gerek yok. Sonu6ta ma6ın 6oğunda elinde kol bile olmuyor. Zor anlıyor olmam senin su6un değil.”

Sadece... Hayatımın hi6bir kısmında hırslı biri olmamıştım. Anlamadığım konuyu anlamak i6in zorlamazdım. Bu da muhtemelen iyi bir 6đrenci olmamamın en b6y6k nedeniydi.

Sarp’m sesi beni kendimi sorgulama rit6elimden kurtardı. “Daha 6nce herhangi bir oyun oynamış mıydın?”

B6ylece konuşmaya başladık. Sadece dokuzuncu sınıfta bir oyun oynadığımı ancak adını hatırlamadığımı anlattım. Oyunu bana tarif ettirerek hangi oyun olduğunu bulduktan sonra o kadar mutlu g6z6kt6 ki, istemsizce bir kahkaha patlattım.

Sarp kendi oynadığı oyunlardan bahsetmeye başladı. Normal birine g6re s6yledikleri anlamsız olabilirdi ama bahsettiği oyunlar arasında bildiklerim vardı. Bunun nedeni oyunlara ilgi duymam değildi. 6đle arasında ya da teneff6slerde genelde sınıfta duruyordum. B6ylece erkeklerin arasında d6nen muhabbeti duyabiliyordum. Akıllı tahtanın şifresini bozdukları zamanlar da oyun videoları a6ıp duruyorlardı.

Kulağa sapıkmışım gibi geliyor olabilirdi, aslında yaptığım tek şey g6zlemlemektir. İnsanları izleyerek nasıl biri olduklarını tahmin edebiliyordum. Bu beni rahatlatıyordu.

Sarp bahsettiklerinden anladığımı, oyunların adlarını bildiğimi duyduğunda resmen g6zlerinden ışıklar sa6maya başla-

miştı. Koltuktaki oturuşu dikleştı. Neşesi güzeldi, hatta biraz bulaşıcıydı.

Onu dinlerken bir süre sonra zihnim, onun söylediklerinden uzaklaştı. Sarp konuşurken o kadar mutluydu ki, kelimelerinin arkasında yatan korkunç gerçeği fark etmiyordu.

Gerçekten *aylardır* burada tutsaktı.

Çok uzun zamandır.

Çok, çok uzun zamandır.

İçinde bulunduğumuz ev bir oyun değildi, *gerçektı*.

Sarp başına gelen olayı anlatmayı bitirip dikkatle bana baktı. “İyi misin?”

“Evet, evet,” dedim aceleyle. O sırada Kutay’ın bakışlarının tartışan gruptan ayrılıp bize doğru çevrildiğini fark ettim. Dikkatini çeken Sarp’ın sorusu muydu, yoksa benim cevabım mıydı bilmiyordum. “Sadece şeyi merak ettim... Kızların oyunlarda kötü olmadıklarını söylerken ne demeye çalışıyordun?”

“Ah...” Sarp’ın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. “Onu mu soruyorsun? Aslında oldukça basit. Kadınların erkeklere oranla oyunlarla daha az ilgilendiği doğru. Bu oyun oynayanların kötü olduğu anlamına gelmiyor. Oyunda tanıştığım çoğu kadın benden iyi oynuyordu.”

Mete, Egemen’le olan laf dalaşından hızını alamamış gibi sohbetimize aniden daldı. “Çünkü sen kötü oynamana rağmen inatla oynamaya devam ediyordun.”

Tabii ki Sarp’ın dünya umurunda değildi. “Önemli olan eğlenmem. Yaşama amacım yok sonuçta.”

Mete’nin diğerleriyle tartışmasından sıyrılıp Sarp’a sataşması nihayet kavgalarını sonlandırdı.

Salonda kısa bir an sessizlik yaşandı. Ardından Egemen dikkatini bana vererek, “İşe yaradı mı?” diye sordu.

Şaşkınlıkla ona baktım. “Anlamadım?”

“Oynarken yoruldun mu?” Bakışları yüzümde ağır ağır gezindi. Sanki diğerlerinin yanında bunu dile getirirken çekiniyor gibiydi. Onlar konuşup dururken kolu neden elime tutuşturduk-

OYUNBAZ

İşini az kalsın unutmuştum. Tüm bunlar... dikkatimin dağılması kındı. Gülmüştüm, oyun oynamıştım, kahkaha atmıştım ve...

Bir süre duraksadım. Gerçekten yorulduğumu fark ettim. "Bir sonraki uykumda etkisini görürüz."

Egemen yüzüne yine umursamaz bir ifade yerleştirdi. Koltuğunda geriye yaslanırken dikkati satranç tahtasını dizmeye başlayan Gökhan'a kaymıştı.

Oyun kolunu Egemen'e uzattım. "Gel, sen oyna. Sizi izlerken belki bir şeyler öğrenirim. İsterseniz oynarken bana anlatmaya falan çalışırsınız." *Belki rutinlerinizin dışında çıkmışken bir  olsun mutlu olursunuz.*

Egemen uzanıp kolu elimden aldı. "İyi bir öğretmen değilim," dedi uyarırcasına.

"Neyse ki ben öyleyim," dedi Sarp.

"Gördük öğrencini."

Yüzümü buruştururken Egemen'in tekli koltuğuna çöktüm.

"Böyle yapınca kısa pas atıyor," dedi Egemen elini bana doğru çevirip. "Sen sürekli karıştırıyorsun."

"Hımm." Kısa pas atmak umurumda olan son şeydi.

Oyuna başladıklarında ilk defa farklı bir gözle televizyon ekranını izlemeye başladım. Aslında PES öğrenmek istiyor değildim ama bir şekilde, benim gibi olan bu insanlara acımıştım. Sırf farklı bir şey yapıyor olmak için beni kullanmalarına izin verebilirdim. Hem böylece onlarla ilişkiyi ilerletebilirdim.

Tüm bunları bozan şey zilin çalması oldu.

Çağrı mutfaktan çıkıp koşarak yanımıza gelirken hızla ayağa kalktım. Herkes ayaklanırken oyunu durdurdular.

"Yeni bir gün, yeni bir heyecan!" dedi Çağrı alayla.

"Bugün yemek günü müydü?" diye sordu Mete ilgisiz sesle.

Dış kapıya doğru yürürken sanki dünyanın en basit konuşmasını yapıyorduk.

"Ha, evet," dedi Kutay. Rahatlamayla derin bir nefes verdim. "Bir ihtimal, Afra'ya gönderdiği 'paket' gibi bir şey gelmiş de olabilir. Gergin olsak bile belli etmemeye çalışalım."

Çağrı eliyle kameraları işaret etti. “Adam zaten duyuyor a...” Kendini durdurup iç geçirdi. Bir an sonra soluğu yanımda aldı. “Şşşt, görüşmeyeli nasılsın?”

“Git başımdan.”

Kapının önünde yan yana dizildik. Metal kapıya bakarken artık bu kapının yabancı hissettirmemesi boğazımın düğümlenmesine neden olmuştu.

Zil sesi sustu, kapı kendi kendine gıcırdayarak açıldı. Eşikte bir adam duruyordu. Yüzünü tamamen kapatan siyah maskesi vardı. Mavi tişört, mavi pantolon... Poşetleri tutan ellerine beyaz eldiven takmıştı.

Adam elindeki bir yığın poşeti kırmızı bölgeye bıraktı. Ardından geri çekilip kapının eşiğinde durmaya devam etti. Gözlerimi poşetlerin üzerine yazılmış isme çevirdim. Beyaz, büyük bir kâğıt parçası çengelli iğneyle poşete tutturulmuştu. Üstünde ise “Gökhan” yazıyordu.

“Gökhan,” dedi Kutay kapıdaki adama bakmaya devam ederken. “Sıra sende. Hadi.”

Gökhan kapıda dikilen adama tuhaf bir bakış attı. “Kapının kapanması gerekmiyor muydu?”

Çağrı onu öne doğru itti. “Hadi, uzatmadan kap gel işte.” Sesi gerginlikten çatlamıştı. Kendi de fark etmiş olmalıydı, bunu örtmeye çalışıyormuş gibi aceleyle gülümsedi. “Hey, kapıdaki! Sana kaç para veriyor bilmiyorum ama sana daha fazlasını verebilirim, haberin olsun. Doğanoglu Şirket falan yaz Google’a, çıkar. Polisi ararsan babam seni cömertçe ödüllendirir.”

Adam ilk başta tepki vermedi. Ardından ‘hıh’ diye bir ses çıkarmakla yetindi.

Gökhan kırmızı çizgiye doğru ilerledi. Eğilip poşetleri kavradıktan sonra hızla geri döndü. Titreyen elleriyle poşetleri yere bıraktı ve dönüp kapıya baktı.

Adam hâlâ oradaydı.

Metalin oynama sesi tekrar kulaklarımızı doldururken kapı sürüklenerek, iç ürperten cızırtılarla kapandı.

OYUNBAZ

Kapıya bakmaya devam ederken, "Tuhaflığı fark ettiniz mi?" diye sordu Çağrı.

"Evet." Kutay'ın sesi boğuktu. "Hiçbiri tepki vermezdi fakat bu adam tepki verdi. Çıkardığı ses..."

"Küçümser gibiydi," diye tamamladım onun söylediklerini Sarp hariç hepimizin üstüne bir buhran çökmüştü.

"Her neyse," dedi Sarp poşetleri yerden alıp yürümeye başlarken. Yüzünde düz bir ifade vardı. Bir şeyleri saklamaya çalışan bir çocuk gibi davrandığını fark etmem zor olmamıştı. "Belki yeni çeşit konserve göndermiştir. Ben inceleyip mutfak dolabına dizeyim bunları."

"Birkaç tanesini yiyecek," diye belirtti Mete iç geçirerek. "Engel olun şuna."

"Aşk olsun." Sarp dudaklarını aşağıya bükte.

Bir an sonra Sarp koştura koştura mutfaka kaçarken bir şey fark ettim. Gözlerim poşetlerin üstünde duraksadı. "Dur!" diye bağırdım aniden. Poşetleri işaret ettim. "İçinde konserve yok."

Sarp elinde bomba tutuyormuş gibi poşetleri aniden yere bıraktı.

Hepimiz ona, daha doğrusu poşetlere doğru yaklaştık. Kutay eğilip poşeti açtı. Görüntü hepimizi şok etmişti. Poşetin içinde yumurta, hazır mantı paketleri, domates salçası, kahvaltılık acı sos, tereyağı, pul biber, tuz, peynir ve beş tane ekmek vardı.

Kimseden çıt çıkmadı, hepimizin nutku tutulmuştu. Gökhan eğilip ekmeğin ucunu koparıp ağzına attı.

"Farklı yemekler!" dedim sevincimi gizleyemeden. Buraya geleli on bir gün olmuştu ve aynı şeyleri yemekten çoktan kusacak hale gelmiştim. Bu... Bu bir lütuftu. Mantı paketine bakmak bile ağzımın sulanmasına neden oluyordu.

Mete dizlerinin üzerine çökerken kesik bir nefes verdi ve başka bir poşeti açtı. İçinde hazır çorba paketleri, üçü bir arada kahveler ve birkaç yeni fincan vardı. Ardından bir sonraki poşeti açtı. Onda ise her zamanki yediğimize benzer konserve kutuları vardı. Mete poşetlerden elini çekerken yüzünün sarar-

dığını fark ettim. Tüm bedeni zangır zangır titriyordu. “Yumurta,” dedi donuk bir sesle. “Yumurtanın tadını hatırlamıyorum.”

Donakaldım.

“Daha önce hiç farklı bir şeyler yollamamış mıydı?” diye sordu Gökhan tuhaf bir sesle.

Egemen, Mete ve Sarp hariç herkes kafasını sağa sola salladı. Mete ise donuk bir şekilde, “Sadece bir kere yollamıştı,” demekle yetindi.

Egemen kafasını salladı. “Üçümüz varken.”

Sarp yumurta kutusunu alıp göğsüne bastırdı. “Yumurta... Mantı bile var! Mantıya salçayla sos bile yapabiliriz. Her gün farklı çorba yaparız.”

Mete ayağa kalktı. “Akşam yemeğimizi öne çekelim,” dedi aniden.

“Kabul.” Onu bu kadar hızlı onaylayanın Egemen olduğunu fark edince şaşırdım. Midesine düşkün biri gibi durmuyordu.

“Ne yiyelim?” diye sordu Sarp heyecanla. “Çok seçeneğimiz var! Acaba artık her hafta böyle mi olacak? Bizimle oynamaya başladığı için bize iyi bakası mı geldi? Yoksa bunlar sadece Afra’ya hoş geldin hediyesi mi?”

“Ben geleli neredeyse iki hafta olacak,” dedim ürpertimi bastırarak. Kollarımı göğsümün üstünde kavuşturdum. “Benimle alakası yoktur.” Benimle alakası olmasını istemiyordum. Fazla ilgisi yeterince rahatsız ediciydi.

Hepimiz mutfağa geçerek hep beraber poşettekileri yerleştirdik. Mutfaktaki atmosfer başımı döndürüyordu. Yüzlerindeki açlık, mutluluk ve özlem ifadesi mideme kilit vurmuştu. Sarp konuşurken hissettiğim gerçeği burada da hissedebiliyordum.

Derin bir nefes alıp masaya doğru ilerledim. “Eğer isterseniz size tavada yumurta veya ne isterseniz yapabilirim,” diye teklif ettim. “Beğenir misiniz bilmem ama...”

“Olur,” dedi Mete anında. “Bunların elinden dünyanın en güzel yemeğini bile yemem ben. Herkes kendi yumurtasını da yapabilir.”

OYUNBAZ

“Anın tadını çıkarın,” dedim ellerimi sırtımda birleştirirken. “Tek isteğim bu.”

Kutay kafasını eğip iç geçirdi. “Zahmet olmazsa...” diye mırıldandı. “Hatta beni yönlendirirsen yardım da edebilirim.”

“Aynen, ben de ederim,” dedi Egemen lafa atlayarak.

“Benim boyum uzun, üst raflardaki şeyleri almana falan yardım ederim,” dedi Çağrı gerinerek.

Yanağımın içini ısırp göz devirdiğimde Kutay tepkimin nedenini Çağrı’ya açıkladı. “Üst raflara hiçbir şey koymuyoruz.”

“Siz sadece oturun ya da ne istiyorsanız onu yapın,” dedim rezgâha ilerlerken. “Gerisini bana bırakın.” Duraksadım. “Kendimi size hizmet etmek zorunda gördüğümünden bunu yapmıyorum. Yani tuhaf hiyerarşi sisteminizi aklınıza getirip son tutsak olduğum için bunu yaptığımı düşünmeyin. Yalnızca farklı bir şey yiyecek olmanızdaki heyecanınız için bunu yapıyorum.”

“Bize acıdığını söylüyor,” diye tercüme etti Kutay.

Ne reddettim ne de onayladım. Birinin yüzüne direkt “Sana acıyorum,” demektense lafı dolandırmak daha iyiydi.

“Yani kendine de acıyor.” Egemen’in söyledikleri beni duraksattı. Gözlerimi ona çevirdiğimde bana baktığını fark ettim.

Bakışlarımı kaçırıp yumurtaları paketten çıkardım. Egemen’in mutfaktaki yakınlığı hâlâ aklımdaydı, dokunuşunu yüzümde hissedebiliyordum. “Kaç yumurta kırayım?”

“Hepimiz bir tane yiyelim, hızlı bitmesin,” dedi Çağrı atlayarak.

Kimse itiraz etmedi.

“Şimdi... Çoğunuz gerçekten yumurta kıramıyor musunuz?” diye sordum tereddütle.

“O kadar da değil,” dedi Mete. “Ablam prenses olmaya karar verdiği günlerde evdeki her işi bana yıkardı. Denemediğim şey yoktur ama yapabilmekle iyi yapmak aynı şey değil.”

“Ben ayrı evde yaşadım, dışarıdan söylemek pahalı olduğu için sık sık yemek yapıyorduk ama yumurtayı genelde haşlanmış yerdim.” Bu seferki cevap Kutay’dandı.

“Benim annem beni mutfağa sokmuyordu,” dedi Sarp çekingen bir şekilde. “Bulaşık bile yıkayamadığım için beni azarlayıp dururdu. Bir keresinde yağı fazla kızarttım diye patates kızartırken tüm mutfağı yakıyordum.”

Onlar konuşmaya devam ederken yaptığım işe odaklandım. Kendime acıyordum. En son yumurta çırttığım sabah, anneme yalan söylediğim sabahtı. Hayatımın son huzurlu günü olduğunu bilmediğim, kendi ayaklarımla buraya geldiğim sabahtı.

Sabah uyan. Müzik eşliğinde kendine omlet yap. Kahvaltını yap. Odana çekil. Ders çalışmaya çalış ama çalışama. Sonuç olarak müzik dinle. Akşam olsun. Gece olsun. Ve öylece dur. Eski rutinim bundan ibaretti ve basit bir yumurtayı yemek, hayatımın bir parçasıydı.

Şimdi ise yumurtaya baktıkça midem bulanıyordu. Arkamı döndüğümde kendi evimin masasını görecekmışim gibi hissediyordum. Kapıdan içeriye aniden annem girecekti, her şey yolunda olacaktı. Işık değişmemişti ancak dünyanın ışığı kısılmış gibi mutfak etrafımda kararmaya başlamıştı. Karnım gittikçe kasılıyordu.

Ben yiyemeyecektim.

Sadece... Yapamazdım işte.

Bu yüzden altı tabağa yumurtaları eşit bir şekilde böldüm ve hepsini tek tek masaya taşıdım. En sonunda ellerimi yıkayıp bir bardak su içtim.

“Afra,” diye seslendi Kutay. “Sen yemeyecek misin?”

“Hayır,” dedim zoraki bir gülümsemeyle. “Kendim için olan yumurtayı da bölüştürdüm size. Ben sonra konserve yerim. Yumurta midemi bulandırıyor.”

Kutay şüpheyle bana baktı.

“Size afiyet olsun.”

Onları mutfakta bırakarak salona doğru ilerledim. İkili koltuğa çöküp boş boş etrafa bakındım.

Yumurtanın tadının nasıl olduğunu düşünmeden edemiyordum. Tadını elbette hatırlıyordum ama daha önce hiç on bir gün

OYUNBAZ

Nayunca yumurta yemeden durmamıştım. Onlar... Onlar ise ağızları yumurta yememişlerdi.

İmarım istediğiniz tadı alırsınız.

Dilimin altında, son mutlu günümde yediklerimin tadı vardı.

Salona döndüklerinde hepsi o kadar mutlu gözüküyordu ki, hafifçe gülümsemeden edemedim. Hepsi bana tek tek teşekkür etti. Çağrı hepsinden yılışık bir şekilde on cümlede teşekkürünü tamamlasa bile onu da geçiştirmeyi başardım.

Diğer günlerden farklı bir gündü. Farklı bir şey yemişlerdi. Yeni bir PES oyuncuları vardı. Bu acınası ev için hiç fena bir gün sayılmazdı.

En azından onlar için durum böyleydi. Ben ise huzursuzdum. Bu eve alışmaya başlıyordum. Onlara duyduğum korku gitikçe azalırken Ölüm'e karşı olan korkum artıyordu. Cebimdeki telefonun varlığı her saniye bir uyarıcı gibiydi. Ne zaman bana yazacaktı? Benimle konuştuğunda neden bunları gönderdiğini ona sormalı mıydım?

Son sorumun cevabına günün ileriki saatlerinde ulaşmış oldum.

Çağrı ile Gökhan'ın maçını izlerken oyun bir anda durduğunda bakışlarım onlara kaydı. Gökhan'ın damarları gözükken bembeyaz teni yeşile dönmüştü. O kadar hastalıklı gözüküyordu ki, ona bir bakış atmak bile gerilmeme neden olmuştu. "Ne oluyor?" diye sordum ayağa kalkan Gökhan'a bakarken. "İyi misin?"

Gökhan dudaklarını birbirine bastırıp kafasını sağa sola salladı. Bir kolunu karnına bastırarak arkasını döndü. Banyoya yöneldiğini fark ettim.

Kutay hızla ayağa kalktı. "Uzun zamandır yemediğin için midene mi dokundu acaba?" dedi omzunu tutup onu durdururken. "Dur bir bakayım sana."

Gökhan'ı kendine çevirdi.

"Öğğve!"

Tüylerim diken diken olurken gördüğüm görüntü karşısında midem ağzıma geldi.

Birkaç saniye sonra Kutay'ın tişörtü kusmuğa batmıştı. Gökhan'ın gözleri yaşardı. "Özür diler... Öğg..."

Kutay ayakları yere çakılmış gibi çaresizlik içinde bir eliyle burnunu tuttu.

Boğazıma gelen mide öz suyumu yutkunarak geri gönderdim.

"Ya belanızı sizin ben..." dedi Mete gözlerini kapatıp kafasını çevirirken. "Of... Midem kalktı. Git içeride kus lan!"

Çağrı'nın gülmediğini fark ettiğimde hızla ona döndüm. Rengi atmış bir şekilde Gökhan'ın çıkardıklarına bakıyordu. Anında neler olacağını anlamıştım. "Çağrı banyoya git!" dedim aceleyle ancak çok geçti.

Çağrı boşluğa kusmak istemediğinden olsa gerek kafasını çevirip Mete'nin üzerine doğru ani bir öğürtüyle kusmaya başladı. "Puğaaa!"

Mete çılgılığı bastı. "Çağrı piçi... Çağrı!" Eliyle onun kafasını itmeye çalıştığı anda Çağrı'nın fişkırان kusmuğu koluna bulaştı. Mete'nin yüzü şekilden şekilde girerken, "Gebertirim lan seni!" diye kükredi. "Oğlum bittin sen! Dilini kendi ellerimle keseceğim!"

Çağrı kusarken korkuyla ayağa kalkıp banyoya doğru ilerlemeye çalıştı.

Egemen muhtemelen kusmamak için aceleyle mutfığa kaçtı. Sarp ise koltukta otururken sararmaya başlamıştı.

Ürperdim.

Bu kadar kişi sırf bir başkası kusuyor diye kusamazdı. Hızla koltuktan kalkarken öğürtülere kulak asmamaya çalışarak mutfığa koştum. Egemen'i alnını masaya dayamış, sıkıca karnına sarılmış bir şekilde buldum. Ben geldiğimde kafasını kaldırıp bana bir bakış atmak dışında başka bir şey yapmadı. Ağzını açarsa, kusabilecek gibi duruyordu. Yüzü saçları kadar sararmıştı.

"Kendini tutmaya çalışma," dedim aceleyle. "Eğer düşündüğüm şeyse kusabildiğiniz kadar kusmanız ve bol bol su içmeniz gerekiyor."

OYUNBAZ

Hızla tezgâhın üzerindeki yumurta paketini aldım. Titreyen parmaklarımı son tüketim tarihinin üzerine gezdirdim.

Bize iyilik yapmayacağını bilmemiz gerekirdi.

Bu yumurtaların son tüketim tarihi geçeli altı ay olmuştu.

En iyi ihtimalle mideleri bozulmuştu. En kötü ihtimalle ise... Mide zehirlenmesi geçireceklerdi.

Üstelik bunun ne kadar tehlikeli olduğuyla ilgili hiçbir fikrini yoktu.

Bir yumurta kırıp derin bir nefes aldım. Bozulmuş yumurtanın dayanılmaz koktuğunu biliyordum ama bu yumurtalarda ağır bir koku yoktu.

Yumurtayı çöpe attım.

Hızlı adımlarla sandalyede oturan, kollarını karnına gömmüş Egemen'e yöneldim. "Kalk, kalk," dedim aceleyle. Elimi omzuna koyduğumda kafasını kaldırıp çatık kaşlarla bana baktı. "Yumurtanın son tüketim tarihi geçmiş. Kusman gerekiyor."

"Tarihi mi geçmiş?" Zar zor konuşurken şaşkın gözüküyordu.

Kasvetli bir şekilde başımı sallayıp onu onayladım. Yüzündeki ifadenin öfkeye evrilişini izledim. Muhtemelen yanında ben olmasam sövmeye başlayacaktı. Yerinden kıpırdamaya niyeti olmadığını fark ettiğimde omzunu sıktım. "Hadi!" derken sesim istemsizce yükselmişti. "Kusman gerekiyor! Kendini tutma."

Egemen omzunda duran elime kısa bir bakış atsa da bir şey demedi. Ayağa kalktığı anda elimi çekip birkaç adım geriledim. Yere serilmesinden endişe ederek beklerken Egemen ileriye doğru ağır birkaç adım attı. Boğazından yükselmek isteyen kusmuğu bastırmaya çalışıyormuş gibi sürekli yutkunuyordu.

"Mutfakta kusmaman hepimizin hayrına olur," diye ekledim istemsizce. "Banyoya ne dersin?"

Bana ters bir bakış attı. Bu bakışı hak etmediğimi düşünürken adımlarımı hızlandırdım. İsterse kaplumbağa adımlarıyla banyoya yürüyebilirdi. Diğerlerine de haber vermem gerekliyordu. Gelen seslerden onların banyoda olduğunu tahmin edebiliyordum. Birkaç öğürme sesi en az iki kişinin kustuğuna dair bir kanıttı.

IŞIL LİMAE

“Kusmaktan nefret ediyorum.” Kapıdan çıkmak üzereyken Egemen’in sesi beni durdurdu.

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. Bir kolunu karnına sarmış, diğer elini duvara yaslayarak hafifçe öne eğilmişti. Bedeni kaskatı kesilmişti.

“Kimse kusmayı sevmez,” dedim kaşlarım çatılırken. Bir süre gerilmiş bedenini inceledim. O sırada hafifçe titrediğini fark ettim. “Sen kusmaktan...” *Korkuyor musun?*

Gözlerini kaçırırken çenesi titredi.

“Diğerlerine haber verip geliyorum,” dedim olabildiğince yatıştırıcı bir ses tonuyla. “Bekle.”

Banyonun ağzına vardığımda ilk iş burnumu tıkamak oldu.

Midem ağzıma gelirken arkamı dönüp çekip gitmemek için kendimi zor tuttum. Duşakabinin içinde Çağrı oturuyor, oturduğu yere ağlayarak kusuyordu. Burnunu çekmeye çalışıyor, bunu yaparken de hıçkırıyordu. Nereden baksan iğrenç bir görüntüydü. Üstelik kafasının tepesinde de bir tişört vardı. Kusmuk dolu bir tişört.

“Meğ... te,” derken Çağrı kafasından tişörtü almaya çalıştı fakat yeni bir öğürtü, elinin karnına gitmesine neden oldu. Birkaç saniye sonra devam etmeye çalıştı: “Tiğ... şörtünü al. Ay bıktım... Bıg...tım kusmak istemiyorum...” Öne eğildiğinde tişört ileri geri sallanarak alnına çarptı.

“Bana senin tişörtlerinden birini vereceksin,” derken Mete’nin sesi sertti. Üstü çıplak bir şekilde, Çağrı’nın kusmuğunda boğularak ölmesini diler gibi ona bakıyordu.

Manzara bu kadarla sınırlı değildi. Kutay, Gökhan’ın sırtını sıvazlıyor, Gökhan da öğürmeye devam ediyordu. Gökhan üstüne kustuğu için o da tişörtünü çıkarmıştı. Çıplak sırtını görabiliyordum.

Yersiz bir şekilde yüzüme basan kanı hissettiğimde homurdanmamak için kendimi zor tuttum. Dudaklarımı aralayıp derin bir nefes aldığımda kusmuk kokusunu yiyormuş gibi hissedince midem kasıldı. Sertçe yutkundüğümde ben geldiğimi duyuramadan Sarp beni fark etti.

OYUNBAZ

Sarp gülümseyerek kirliler kutusunun üzerinde oturuyordu. Çatalık hiç iğrenmiş gibi gözükmüyordu. "Afra!" dedi neşeli bir şekilde. "Bugün ilginç bir şeyler oluyor! İzlemek ister misin?"

Çağrı duşakabinin kapılarını kapatmaya çalıştı. "Karizmam..."

Gözlerimi Kutay'ın kıvrıkcık saçlarına sabitledim. "Kutay," dedim yavaşça. "İkisi kismaya başladığında gidip yumurtanın altına baktım. Son tüketim tarihi geçmiş."

Kafasını kaldırıp aynadan bana bakarken kaşları çatıldı. "Ne?"

"Demiştin!" diye ilan etti Sarp.

"Şaşırılacak bir şey yok," dedi Mete alaycı bir *hıh* sesiyle. "Tamamen bizim kerizliğimiz. Kendimizi o kadar kaptırmışız ki... Muhtemelen kokuyu bile fark etmemişsinizdir. Bunu yutacağımızdan emindi."

"Ama demiştin!" Sarp kollarını kaldırıp sallarken sarı saçlarını sağa sola savurdu. "Size yumurtanın *biraz* kötü koktuğunu, yine de benim için sorun olmadığını söylemiştim! Söylediğim herhangi bir şeyi ciddiye alsaydınız belki de böyle olmazdı."

"Ben demiştim demenin sırası değil," dedi Kutay boğuk bir sesle.

Mete, Sarp'a dik dik baktı. "Sana nasıl bir şey olmuyor?"

"Çünkü her hafta en az bir kere bozuk yumurta yiyordum ve altı kez zehirlendim. Üç kez de midemi yıkamaları gerekti." Ağzım açık ona bakakaldım. "Beni herhangi bir şeyin zehirlemesi için suikasta uğramam gerekiyor." Sarp'ın yüzü gururla ışıldadı.

Gerçekten takdir edilesi bir özellikti.

"Ben..." Kısa bir an duraksadım. Mete'ye kaçamak bir bakış attım. "Ben tam olarak bilmiyorum ama sanırım kusmanız lazım. Yani... Boğazınızı parmaklayın."

Kutay'ın dudaklarında silik bir gülümseme oluştu. "Afra, rica etsem biraz... içeri geçer misin? Önerini gerçekleştirirken

manzarayı görmenin iyi olacağını sanmıyorum.” Böyle bir durumda bile fazla düşünceli olduğunu fark etmek içimde bir sıcaklık yayılmasına neden oldu.

Banyonun kapısından ayrıldım. Ben adım adım uzaklaşırken sesleri gittikçe silikleşiyordu.

“Sarp, bakmayı kesersen kendimi kusturacağım,” diyen kişi Mete’ydi.

Çağrı konuşmuyor, resmen çılgılık atıyordu. “Neden üstüme geliyorsun?”

Birkaç saniye sonra Kutay’ın sesi yükseldi. “Çağrı’nın üstüne kasma!”

Mutfağa yaklaşırken mide bulantımın belirgin bir hale geldiğini fark ettim. Egemen’i duvarın kenarına oturmuş, alnını dizine yaslamış bir şekilde buldum. Geldiğimi duyduysa bile kafasını kaldırmadı. Gözleri sımsıkı kapalıydı. Onun gibi birini bu halde görmek tuhaf hissettiriyordu. Genelde sert takılan biriydi ve şimdi kusmamak için bedeniyle savaş veriyordu.

Kusmaktan neden korktuğunu merak ettim.

Önünde dikildiğimde iki büklüm haliyle kadar küçük gözüküyordu ki, kendimi bir çocuğa bakıyormuş gibi hissettim. Dizlerimi kırıp yere çömeldim. “Kusmaktan korkuyor musun?” diye sordum kısık sesle. Bu sefer sorumun tamamını sorabilmişim.

“Sadece iğrenç,” dedi boğuk bir sesle.

“Çocuk gibi davranmayı bırak,” dedim derin bir nefes alarak doğrulurken. “İçeri geç. Eğer boğazına parmak atmak istemiyorsan, da o kadar öğüren insanın arasında ister istemez kusmaya başlarsın zaten.”

Alnını dizlerinden ayırıp kafasını duvara yasladı ancak gözlerini bana çevirmedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Burada mı pes etmek istiyorsun?”

Kaşları çatıldı.

“Silahlar asılı bir evde yumurtadan zehirlenerek ölmek ku-

“Bana kötü geliyor.” Elimi ona doğru uzattım. “Hadi, burada sız-
landığını diğerlerine söylemem.” *Ayrıca günlerdir konuşmadı-
ğım kadar sana dil döktüğümü de öyle.* Şu an onun yirmi bir
yaşında olduğuna inanmakta zorlanıyordum.

Sonunda bakışlarını ona uzattığım elime çevirdi.

Elimi tutmadan duvara dayanarak doğruldu. “Sağ ol,” diye
mınladıktan sonra bedenini dikleştirip derin bir nefes aldı.
Ben ne olduğunu anlamadan mutfaktan çabucak çıktı. Şaşkın-
lıkla hızlı adımlarla arkasından gittiğimde onu koridoru aşp
banyoya dönerken gördüm. Birkaç saniyede bu kadar yol kat
etmesine inanamayarak arkasından bakakaldım.

Banyoya gitmeden önce Ölüm’ün son gönderdiği yiyecek-
leri yerleştirdiğimiz yerlerden çıkararak hepsini kontrol etmeye
başladım. Şaşırtıcı bir şekilde yumurta dışında hiçbirinin tarihi
geçmemişti. Paketlerde yırtık veya küf yoktu.

Her şeyi tekrar yerine yerleştirdikten sonra mide bulantımı
bastırmak için sıcak su içtim. Bir sandalyeye çökerken gözüm
mutfaktaki silahlardan birine kaydı. Doğruca yemek masasına
bakıyordu.

Öncesinde silahlara alışamayacağımı düşünürdüm. Şimdi
ise silahla bakışırken kalbimde ilk günkü korkumun olmaması
küfür gibiydi. Onların hareket ederken çıkardığı gıcırıtlara alış-
mıştım. Namlu üstüme çevriliyken yürümeye de.

Yakında sürekli cebimde duran, bizimle oynayan kişiyle
iletişime geçmeme yarayan telefonun varlığına da alışacaktım.

Telefonu çıkarıp masanın üzerine koydum ve açık ekranına
baktım. Onunla konuşmanın bir kumar olduğunu, bana her se-
ferinde cevap vermeyeceğini bilsem de dudaklarımı araladım.
“Bunu neden yaptın?”

Sesim boş mutfakta yankılandı.

“Seni tanıdığımı iddia etmiyorum,” dedim dikkatle. “Fakat
anladığım kadarıyla istediğin şey bizi geçmişimizin bir kısmıy-
la yüzleştirmek falan filan. Eminim buradaki hiç kimsenin yu-
murta zehirlenmesinden ölmesini istemiyorsundur.”

IŞIL LİMAE

Sonunda ekran gelen mesajla aydınlanırken telefon masamın üzerinde titredi. Hızla parmaklarımı telefonun etrafına doladım

Ölüm: Kimse ölmeyecek.

Ölüm: Neden biraz rahatlayıp kusan arkadaşlarına yardım etmeye gitmiyorsun?

Ölüm: Yoksa sen de mi fark ettin?

Ölüm: Neden tarihi geçmiş yumurtayı sadece sen yemedin?

Ölüm: Üstelik onlara yemeği hazırlayan da sendin. Kulağa ne kadar da şüpheli geliyor, değil mi?

Ölüm: Bakalım onları inandırabilecek misin?

Onlara yumurta yemeyeceğimi söylerken ne demiştim? Hareketlerim normal olmasına karşın şüpheli gözükmüş müydü? Ayrıca en önemlisi, benden şüphelenirler miydi?

Kutay benden şüphe etmezdi. Çağrı da aynı şekilde yaklaşırdı çünkü yılışığın tekiydi. Gökhan'dan çok da emin olamıyordum, o şüpheliydi.

Mutfaktan çıktım. Beni kimin suçlayabileceğini, benden şüphelenip şüphelenmeyeceklerini düşünmek yerine direkt gözlerinin önünde durabilir, onlara yardım edebilirdim. İleriye hayatta kalmak için onlarla kurmaya çalıştığım bağın, böyle aptalca bir nedenden ötürü parçalanmasına izin veremezdim.

Banyonun kapısına varmadan koridora kadar yayılan koku beni karşıladı. Midem kasıldı. Yüzümü buruşturup burnumu kapattım. Cesaretimi toplayıp kapının eşiğine geldim ve içeriye bir bakış attım.

Sarp eskisi kadar iyi gözüküyordu, bunun nedeni muhtemelen artık herkesin kusuyor olmasıydı.

"Afra!" dedi beni fark ettiği anda. "Buraya öğürtü orkestrası demeye karar verdim. Sence nasıl fikir?"

"Neşeni kaybetmemen inanılmaz." Zayıf bir tebessümle ona karşılık verdim.

Egemen duşakabının içinde ayakta duruyordu, aralarında en dağılmış görünen oydu. Tüm vücudu titriyordu.

Çağrı gerçekten ağlamaya başlamıştı. Saçları, kıyafetleri, enü başı tamamen kusmuk içindeydi. Kuru kuru öğürürken diğerlerine tiksinti dolu bakışlar atıyordu. Egemen'in bacaklarına kusmasını umursamayı bırakalı çok olmuş gibi gözüküyordu.

Mete yerde diz çökmüştü. Klozetin kenarına dirseğini dayanmış bir şekilde nefesleniyordu.

"Birlikte birkaç dakika kustuktan sonra lavabonun tıkanması için elleriyle yol açıyorlar ve..." Sarp'a kaçamak bir bakış atışımında sessizleşti.

"Yapabileceğimiz bir şey yok mu?" diye sordum orta yere.

"Beklemek," diye cevap verdi Sarp. "Bir de Ölüm'le aranız ıyışe ondan odalardan kıyafet almak için izin isteyebilirsiniz. Yoksa Çağrı odasına çıplak dönmek zorunda kalacak."

Çağrı kafasını duşakabinin kapısına dayadı. "Hepinizden nefret ediyorum." Sesi ağlamaklıydı.

Kapının kenarına tutundum. "Ben içeriye geçeyim."

Salona geçtiğimde karnıma sarılarak mide bulantımı bastırma-ya çalıştım. Kusmuk kokusunun burnumdan çıkıp gitmesi için bir yastığa sarılıp kumaşı kokladım. Yılların ter kokusunun sindiğini fark ettiğimde yüzüm buruştu. Yastığı karşı koltuğa atarken banyo boşalır boşalmaz yüzümü yıkamayı kendime not ettim.

Birkaç dakika koltukta debelendikten sonra bulantımı zar zor bastırabilmişim. Banyodan gelen öğürtüler azalmış, konuşma sesleri yaklaşmaya başlamıştı.

Yanıma ilk gelen kişi Sarp oldu. "N'aber?" diye sorup çaprazıma oturduğunda koltukta geriye yaslandım.

"Onlardan iyi hissettiğim kesin." Bunu der demez benden şüphelenme ihtimali aklıma geldi.

Sarp gülümsemekle yetindi. "İyi, iyi," dedi kafasını sallarken. "Bu akşam bir daha yemek yemezler. Birlikte hepsinin konservesini yiyelim mi?"

"Yani gerçekten yemek yiyebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet?" Sorarcasına kaşlarını kaldırdı. "Ah, yoksa sen de mi yemiyorsun? Senin konservenı de yiyeyim mi?"

Bir süre alık alık ona baktım. Ardından, “Hayır,” dedim net bir sesle. Fazla sert olduğumdan endişelenip sesimi alçalttım. “Lütfen onlarınkini de yeme. Kusmayı bıraktıklarında bol bol su içmeleri gerek ve bence bir şeyler yemeyi deneseler fena olmaz. Hiç olmadı odalarında gece falan yerler.”

Sarp hayal kırıklığıyla iç geçirdi. “Ama çok açım...”

Taş kesilmiş karnıma elimi bastırdım. “Tamam, benimkini yiyebilirsin,” dedim pes ederek. “Ama diğerlerininkine dokunma.”

Sarp istediğini elde etmiş gibi mutlulukla doğruldu. “Teşekkür ederim!” diye şakıyarak mutfığa ilerlemeye başladı.

“Sarp!” diye seslendim. İsmi duduğunda bana döndü. “Sen hâlâ kusmadın mı?”

Kollarını göğsünde kovuşturdu. “Söylediklerimi abartmıyordum. Gerçekten sık sık bozuk yumurta yediğim bir dönem olmuştu. Annemle babam köye çıkmıştı, birkaç gün evde tectim ve anlamamıştım. Bir süre sonra insanın midesi alışıyor. Terlemek ve susamak, bir de ishal olmak dışında bende pek bir etkisi olmuyor.” Ellerini iki yana kaldırıp omuz silkti. “Kutsanmış bir midem var.”

Demek bu mideyi üstünde *çalışarak* elde etmişti.

Yarım yamalak gülümsedim. “Kulağa kötü geliyor. Neyse... Afiyet olsun.”

Hepimiz ancak akşam olduğunda bir araya gelebildik.

Kutay hiç kimseyi koltuklara oturtmadığı için hepimiz geniş koridorda, sırtını duvara dayamış bir şekilde yere oturmuştuk. Onlar bir duvara dizilmiş, ben de onların karşısındaki duvara yaslanmıştım.

Onlardan yoğun bir koku yüzüme eserken boğulmamaya çalışıyordum.

Gökhan kilosunun yarısını vermiş gibiydi. Çıplak göğsünü ıslak tişörtle örtmüştü, Çağrı da bu konuda ona takılmaya niyetliydi. “Yumurta zehirlenmesinden değil, kusmaktan öleceksin,” dedi alayla. “Çubuk kraker.”

OYUNBAZ

Gökhan gözlerini duvara sabitleyip Çağrı'nın yok olacağı zaman dilimini hayal eder gibi sustu.

“Bir şey sormak istiyorum,” dedi Sarp bana kaçamak bir bakış atarak. “Şey... Umarım ayıp bir soru değildir.” Hepsini ona tartarcasına bakarken parmağını saçına doladı. “Egemen’le Çağrı... Niye *kılınız* yok? Hiçbirimize jilet vermedi sanıyordum.”

Mete elini alına vururken Çağrı'nın yüzünde alaylı bir ifade belirdi. “Epilasyon diye bir icat var, fakir şey...” dedi göz devirerek. “Zengin olduğumdan epeydir kılızım ben.” Bana kaçamak bakış attığını hissetsem de ona dönmedim. Ne bekliyordu? Kılı yok diye onu *övmemi* mi?

Egemen’in cevabı ise Çağrı’dan farklıydı. “Seni ilgilendirmez.”

Kıllar herkesin umurunda olan son şeydi. Bakışlarımı Kuytay’a çevirdim. “Sen sağlıkçısın,” diye başladım. “Neler yapabileceğimiz hakkında bir şey biliyor musun?”

“Su içmek dışında aklıma bir şey gelmiyor,” dedi ela gözlerini üzerime çevirirken. Kıvırcık saçlarını kaşıdı. “Üzgünüm.” Kısa bir an duraksadı. “İyi yanından bakalım. Sarp bundan etkilenmiyor ve sen de kurtulabildin. Bize göz kulak olursunuz. Eğer durum kötüleşirse de... Sanırım yapacak bir şeyimiz olmayacak.”

Bana karşı en ufak bir şüphesi yoktu. Rahatlamayla derin bir nefes vermemek için kendimi zor tuttum. Yavaşça yutkundum.

“Kusarak düzelirsiniz,” dedi Sarp. “İnan bana.”

Onunla alay eder gibi cebimdeki telefon titredi.

Herkes kıpırdanırken telefonu cebimden çıkardım.

Ölüm: Sıradaki kişi Gökhan.

Bakışlarımı telefondan kaldırıp bitik hâlde olan Gökhan’a baktım.

IŞIL LİMAE

Ölüm: Ona Caner Soygun'un kim olduğunu sor.

Telefonu kucağıma bırakıp parmaklarımı dizlerimin üstünde kıvırdım. Bu haldeyken ona muhtemelen kötü şeyleri hatırlatacak bir soru sormak zalimlikti. Kalp atışlarım hızlanırken olduğum konumdan nefret ediyordum.

Gökhan onun üstündeki bakışlarımı fark etmişti. “Bu sefer... ben mi?” Sesi kısıktı. Yüzümden nasıl bir cevap bulmuştu, bilmiyordum. Sorularına şimdiden teslim olmuş gibi kafasını salladıktan sonra gözlerini ellerine dikti.

“Bu durumda bile...” Kutay dişlerini gıcırdattı. “Alçak herif.”

Bir sessizlik oluştuğunda benim konuşmamı beklediklerini hissedene kadar dudaklarımı aralamadım.

“Caner Soygun...” diye mırıldandım. “Kim?”

Gökhan'ın bakışları donuklaştı. Gözleri hafifçe irileşirken sanki ruhu artık aramızda değildi. Ellerini kucağından kaldırdığında parmaklarının kasıldığını, bedeninin titrediğini fark ettim. Sarsak adımlarla ayağa kalktı. Banyoya doğru duvarlara çarpa çarpa koştuktan sonra bir öğürtü sesi kulaklarımı doldurdu.

Hızla doğruldum. Uzun koridora girip banyoya doğru ilerledim. Aralık kapıdan ona bakarken diğerleri hemen arkama dizilmişti.

Gökhan ellerini lavabonun kenarlarına dayamıştı, parmak boğumları kıpkırmızıydı. Su ardına kadar açıktı, dudaklarından kontrolsüz nefesler alıp veriyordu. Siyah saçları alnına ve yanaklarına dökülmüştü.

“O benim...” Sesi titredi. “O benim... *O benim...*”

Bu isim, onun tekrar tekrar öğürmesine neden oluyordu.

Mete'ye ablasını sormamı istemişti. Peki Gökhan'a sordugumuz kişi *kimdi*?

Banyodaki silaha baktım. “Cevap veremiyor,” dedim sert bir sesle. *Senin yüzünden.* “Sorularını başka zamana erteleyemez misin?”

OYUNBAZ

Ölüm'den cevap gelmedi.

Gökhan akşam zili çalana kadar konuşmadı. Onu cevap vermeye zorladılar çünkü eğer cevap vermezse bize ne olacağını biliyorduk. Ölüm bizi kuru kuru tehdit etmişti. Buna rağmen ağzımı açıp ona aynı soruyu tekrar soramadım.

Sürekli, “*O benim...*” diyordu ancak devam edemiyordu. Zayıf bedeni öğürtülerle sarsılırken gözyaşları yanaklarında donmuştu.

Böylece odalarımıza döndüğümüzde Ölüm'ün cevapsız kalan sorusuna karşı bize ne yapacağını bilemez haldeydik.

GÜN 13

“Tatlı rüyalar, kelebeğim.”

*Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
11 Mayıs 2021*

Belli belirsiz loş bir ıııkta yıkanıyorum. Su, ıııkla beraber çıplak bedenimde dolaşıyor. Kafamı kaldırıyorum. Beni izleyen kameraları görünce gözyaşları yanaklarımdan akmaya başlıyor ama hareketlerimi durduramıyorum. Ellerim tenimi kazımak istiyormuş gibi liflemeye devam ediyor.

Suyun sesi kulaklarımı tırmalarken bir anda görüşüm bulanıklaşıyor. Ne olduğunu bile anlamadığım bir şey banyonun içinde beliriyor. Bir erkek, bunu hissediyorum. Bedeni karanlıktan. Orada durmuş çıplak bedenimi izliyor. Vücudumdan süzölen her damlanın hareketini takip ediyor. Nefesim sıklaşıyor, kalbim hızlanıyor. Birden bir soğukluk hissediyorum. Başımdan aşağıya dökülen su buz kesiyor.

O karanlık figür bana doğru yaklaşıyor. Üzerime çöktüğünde neler olduğunu anlamıyorum. Bir an sonra ne banyo ne de su var. Yerdeyim, karanlık ise üzerimde. Üzerime çöken ağırlığın altında hıçkırarak ağlıyorum. Kaçamıyorum. Karanlık boğucu bir hal alıyor, nefes alamıyorum. Korkuyla gözlerimi açmak istiyorum ama sanki göz kapaklarım bile bana itaat etmiyor. Karanlık, bedenime dokunuyor. Parmaklarının dolaştığı yerleri hissedebiliyorum. Midem ağzıma doğru yükseliyor. Karanlığın her hareketi canımı yakıyor.

IŞIL LİMAE

*Çılgılık atmak istiyorum ama sesim çıkmıyor. İçimdeki korku
büyüyor, büyüyor...*

Zihnimde onun ismi belirliyor.

Aniden gözlerimi araladım. Hızla yatakta doğrulduğumda dudaklarımın arasından düzensiz nefesler dökülüyordu. Boğazımın derinliklerinden bir inleme yükselirken bacaklarımı karınma doğru çekip kollarımı kendime doladım. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Kendimi kontrol edemedim. Hıçkırmaya başladım. Gözyaşlarım yanaklarıma yuvarlanırken burnum akmaya başladı. Uzun göz lüğümü yüzüme geçirip yatağın içine iyice sindim.

Midem bulanıyordu, sanki biraz daha durursam kusacak gibi hissediyordum. Terli ellerimi pantolonuma kurularken burnumu çektim. Alnımdan süzülen ter damlaları çoktan gözyaşlarıma karışmıştı.

Onun bana tecavüz ettiğini görmüştüm.

Karanlık odama ıslak gözlerle baktım. Her şey yerli yerindeydi ama ben gördüklerimin etkisinden çıkamıyordum. Kâbusun gerçek olmadığını kendime hatırlatmaya çalışıyordum ancak içimdeki huzursuzluk bir türlü dinmiyordu. Tüm dünyam başıma yıkılmış gibi ağlamadığım günlerin hesabını verircesine ağlıyordum.

Gördüklerim gerçekten yaşanmış gibi bedenimde rahatsız edici bir ağırlık vardı. Kendime bakamıyordum bile. Kendime olan tiksintim katlanılmaz bir hal almıştı.

Aniden yatağın içinde hafif bir titreme fark ettim. Yorganı çekerken gözlerim, bir anda telefonumun ekranında beliren mesaja kaydı.

Ölüm: Uyanmışsın.

Ölüm: Gördüğün kâbus seni üzdü mü, keleşim?

İğrenç ses tonu hayali bir şekilde zihnimde canlandı. Attığı mesaj gözyaşlarımı keserken burnumu koluma silip sertçe yut-

OYUNBAZ

kundum. Ona cevap vermek istemiyordum. Gördüğüm kâbusu bile biliyor gibi konuşurken ondan sadece korkuyordum.

Ölüm susmadı.

Ölüm: Her şey yolunda mı?

“Evet,” diye mırıldandım güçlkle. Tek isteğim gece beni yalnız bırakmasıydı. Gördüklerimi anlattırmasını istemiyordum. Doğruları söylemek şu an her şeyden zordu. Yalan söyleyecek gücüm de yoktu.

Ölüm: Seni rahatlatmak için buradayım.

Söylediği cümlelerin çift anlamlılığı midemin ağzıma gelmesine neden olurken bir elimin tersini ağzıma dayayıp güçlkle yutkundum. Benimle her zamanki gibi alay ediyordu, umduğum buydu.

Ölüm: Korkma...

Ölüm: Hiç kimse sana zarar veremez.

Ölüm: Buradayım.

Ölüm: Ve her saniye seni izliyorum.

ÖLÜM

Saat: 01.13

İstanbul, 15 Mayıs 2021

Onları sakla.

Öldür ya da koru.

Ekranların keskin beyaz ışıkları karanlığı kırıyordu. Odanın duvarlarına yansıyan bir gölge oyunu vardı. Masanın başındaki Ölüm'ün gözlerinin ardında saklı duran öfke ise çarpıcı bir biçimde parıldıyordu.

Ölüm elini yanağına dayamış bir şekilde kameraların ona sunduğu görüntüyü izliyordu. Bakışları kısa bir an ayna işlevi gören siyah ekrana kaysa da oyalanmadı. Bunun yerine tutsaklarının yatak odalarını gösteren görüntüleri incelemeye başladı.

Tanrım, hak ettikleri şey ne?

Bir cehennem.

Onları bağışlayacak mısın?

Ben bağışlamayacağım.

Gözlerini ekrandan bir an olsun ayırmıyordu. Kibirli bir gülümseme maskesinin altında şekillenirken kendi küçük imparatorluğuna korku salmaya hazırlanan bir avcıydı. Bunların da ötesine geçecekti. Adını herkes duyacaktı ama kimse onun gerçekte kim olduğunu bilmeyecekti.

Parmakları klavyenin üzerinde hareket ettiğinde ekranlardan birinde kamera kayıtlarından biri titreşerek genişledi.

Ölüm gözlerini ekrana çevirirken parmakları klavyede durdu. Sanki aniden tüm dünya sessizleşmişti.

Afra bu sefer derin ve huzurlu bir uykudaydı. Bir şeyi özlemiş gibi kolları ve bacaklarını yorganın etrafına sarmıştı. Dalgalı saçları yastığa dağılmıştı. Yüzünde gözlüğü yokken daha farklı görünüyordu.

Daha güzel.

Ölüm kimsenin erişemediği tüm bu güç ve kontrolün ortasında idi ama eski zayıflıkları kendini hatırlatıyordu. Tutsağı eski kitap sayfaları kadar kırılgandı fakat Ölüm'ün gözünde şeytanın varlığının tehlikeli bir hatırlatıcısıydı.

İçini soğuk bir öfke kapladı.

Ölüm kendi geçmişine ait her şeyi öldürmüştü. Kadın hariç her şeyi.

“Ruhlarınız nasıl rahat ediyor?” diye mırıldandı. “Uykularınız nasıl kesintisiz? Yaptıklarınız hiç mi aklınıza gelmiyor?” Eğildiğinde maskesine vuran ışığın açısı bir gözünü aydınlattı. “Hiç mi hatırlamıyorsunuz?”

Kısa bir an duraksadı, yüzü hâlâ ekrana yakındı. Kıkırdamaya başladığında omuzları sallanıyordu. “Deli gibi mi davrandım?” diye sordu boşluğa, kimsesizliğe.

Ne ekranlar ne de boş oda ona cevap verdi. İç geçirdi. *Deli olmadığımı biliyorum, diye düşündü. Sorun yok. Hem bir deli, kendine deli miyim diye sormazdı. Yani deli değilim. Deliler delilik kelimesini düşünmez. Ben çok düşünürüm. Yani deli değilim.*

Benim deliliğim onların bildiklerinden daha gerçek.

Ekranlardan birinin parlamasıyla Ölüm'ün gözleri kısıldı. Rahat bir hareketle koltuğunda geriye yaslandı. Tek bir tuşa bastı. Biraz sonra Dokuz'un görüntüsü ekranı kaplamıştı.

Ölüm onu her gördüğünde saçlarından tavana asma arzusunu hissediyordu. “Efendi Ölüm,” diye selamladı Dokuz düz bir sesle.

Ölüm işaretparmağıyla maskesinde ritim tutarken kafasını hafifçe eğdi. “Söyle.”

"Onu bulduk." Bir anlığına sustu. "Kızı değil, On Uç'u. Kaçmaya çalışıyordu, Gürcistan'a bilet almış. Detayları size gönderdim ama geri dönüş yapmadınız. Mühim bir konu olduğu için teyit etmek istedim." Kafasını dikleştirdiğinde maskesinin altında saklanan cam gibi gözleri parıladı. "Efendim, konuşmaya devam edebilir miyim?"

Ölüm'ün sessizliği zehir gibiydi. "Nerede olduğunu söylemeden susmayı mı planlıyordun?"

Kadının yüzü eğildi, gözleri tekrar karanlığa gömüldü. Ne düşündüğünü maske yüzünden okumak zordu ancak Ölüm onun tepki veremeyeceğini biliyordu. Ona hissetmeyi yasaklamıştı.

Ölüm tam da bu yüzden onun maskeden memnun olduğunu düşünüyordu.

Maskelerin ve yasakların bir nedeni vardı. Dokuz'un yüzünü görmek istemiyordu. *Hiç kimsenin yüzünü görmek istemiyordu çünkü onun gözünde avucundaki yaratıklar ne kadar insana benzese de insanlıktan uzaktı. Onlara -bu kirli ruhlara- bakmak içinde derin bir tiksinti uyandırıyor. Bu yüzden her birinin yüzüne bir maske geçirdiğinden emin olmuştu.*

Maskeler sadece onların özlerini gizlemeye yaramıyor, aynı zamanda ona bir tür kontrol sağlıyordu. Hepsi birbirinin aynıydı ve bunu biliyorlardı. Ölüm onlara baktığında insan olduklarını değil, bir boşluk görüyordu.

"Dediğiniz gibi iki gün önce onu buraya getirdik." Dokuz sakince konuşuyordu, ondan korkmuyormuş gibiydi. "Ekip Dokuz'dan dört kişi iki gündür başında bekliyor. Bodrumdaki ilk odada. Şüphe çekecek herhangi bir durum olmadı. Kamera kayıtları temiz. Ailesiyle olan *hastalıklı* bağlarından dolayı kimse onu aramayacaktır."

Ölüm'ün yüzünde maskesinin ardına sığınan güzel bir gülümseme belirdi. "Ekibindekilerden emin misin?"

"Ne konuda, efendim?"

"Kendilerini siktirtmeyecekleri konusunda." Küfrün ağzın-

da bıraktığı tattan dolayı yüzünü ekşitti ancak maskesi onun bu sırrını sakladı. “On Üç, ölüm döşeğindeyken bile birilerine tecavüz etmeyi düşünür.”

Dokuz hızla kafasını sallayarak onu onayladı. “Gücünün yeteceğini sanmıyorum, efendim.”

“Beni ona bağla.”

“Emredersin.” Ölüm soğuk gözlerle ona baktı. Dokuz’un göz kapakları aşağıya doğru çevrildi. “...iz.”

Başka bir ekran daha açıldı.

Maskeli, iriyarı dört adam ağzı bağlanmış ve sandalyeye zincirlenmiş başka bir adamın etrafında ayakta bekliyordu. Ölüm’ün görüntüyü idrak etmesi birkaç saniye sürdü. On Üç’ün yüzünde maske yoktu.

Ölüm ürperdi. Mide öz suyu ağzına geldiğinde sertçe yutkunup elini karnına bastırdı ve gözünü adamın yüzünden ayırdı. Diğer eli yüzündeki maskeye gitti, onun günahlarından ve iğrençliğinden korunacağı konusunda emin oldu.

“On Üç, On Üç, On Üç...” diye tekrarladı bir an sonra. Sesi tekrar hükmeden, yılanın tatlı dilini andıran haline bürünmüştü. Maskenin altındaki tikslenme ifadesi, masanın altında kalan karnına bastırıldığı eli gözük müyordu. “Sana On Üç’ü verdim. Sana bir hayat verdim. Sırların için bir sığınak verdim ve sen itaatsizliği tercih ettin.” Sesi yükselmeye başladı. “Benim tutsaklarımı, *bana ait olanları* zehirledin.”

On Üç debelenerek sandalyeyi sallarken ağzından anlamsız sesler çıktı. Ölüm kısa bir an onlarla iletişimini sessize aldı, ardından Dokuz’un olduğu ekrana döndü. “Bana o dördünün bilgilerini yolla.”

“Emredersiniz.” Bu sefer gerekli eki unutmadığını fark eden Ölüm gülümsedi.

“Uslu şey.”

Başka bir ekranı açarak gelen bilgileri inceledi. Dört maskelinin günahlarını, yanında olmalarının nedenlerini okudu. Ölüm kozlarla ve tehditlerle oyununu oynardı.

İğrenmene gerek yok, dedi geçmişten bir ses. Sen hepsinden daha kötüsüsün.

Ölüm gözlerini bodrumdaki görüntüye kaydırdı. “Seni konuşmaya istekli görüyorum.” İşaretparmağını maskesinin çenesinde gezdirdi. “Kendini savunmak mı istiyorsun?”

On Üç deli gibi kafasını sallamaya başladı.

“Seni lime lime edip ucuz etini satalım mı? Organ piyasası da şu ara biraz durgun.”

Bunu yapabileceğini biliyorlardı. Daha önce de yapmıştı.

On Üç deli gibi kafasını sağa sola sallarken sandalye gıcırtılar çıkarıyordu.

Onun tutsaklarına yaptıklarının yanında birkaç gün hapsedilmesi hiçbir şeydi. Tutsakları günlerdir toparlanmaya çalışıyordu. Günlerce evi temizlemiş, düzgün beslenmeye çalışmışlardı. Ya biri ölseydi? Kameralardaki yüzleri ruh gibiydi, bu yüzden Ölüm’ün cevaplanmamış sorusu hâlâ Afra’nın telefonundaki son mesajdı.

Ölüm bir an önce Gökhan’ı konuşturmak istemişti. Tutsağı ne zaman ağzını açsa öğürüyordu. Ölüm’ün artık sabrı tükenmeye başlamıştı ve tüm bunların suçu On Üç’e aitti. Kendine bir eğlence çıkarmaya çalışmış, tutsaklarına vereceği ziyafete bozuk yumurta koymuştu. Şimdi sevgili tutsakları kötü birer mideye sahipti. Ayrıca kötü mide, beynin çalışmasını bile durdurdu.

Sarp dışında, diye düşündü duygusuzca. Onun midesi ve beyni yok.

Hâlâ Afra’nın on üçüncü gününü kutlayamadığı aklına gelince tadı kaçtı. Kafesine alışmışken onunla tatlı bir kutlama yapmak istiyordu.

Ölüm gözlerini yumdu. Bir an önce işini bitirip onları izlemek istiyordu. “Etini satmam mı, yoksa sürpriz kutu mu?”

On Üç kafasını deli gibi sallayarak onu onayladı.

“Ağzını açın.” Dört adamdan daha zayıf olanı ağzındaki bandı kabaca çıkardığında On Üç nefeslendi. Zincirlenmiş be-

deni sandalyede öne doğru eğilmişti. Sanki şu ana kadar hem burnu hem ağzı tıkalıydı. Ölüm göz devirdi. “Burnundan nefes alabiliyorsun, o pis ağzını kapa.” On Üç ikiletmeden denileni yaptı. “Şimdi konuş.”

“Sürpriz kutu.” Sesi kısık ve ciddiye. Buna rağmen Ölüm, On Üç onunla alay ediyormuş gibi hissediyordu. Sanki yoktan bir *DarkWeb* hanedanlığı kuran biriyle değil, bir çocukla konuşuyordu. “Onlarla oynamak istedim ve küçük bir hata yaptım. Beni deli gibi aramaya başlayıp günlerce hayatımı sikecek tehditler savuracağınızı nereden bilebilirdim? Ödüm koptu.”

Yeteri kadar kopmamış.

“Sürpriz kutu demiştin, değil mi?” dedi Ölüm.

On Üç bir an duraksadı. Ardından kafasını sallayarak onu onayladı.

Ölüm kıkırdayarak neşeyle ellerini çırpırmaya başladı. “O zaman tek kopan şey ödün olmayacak!”

“Zaten beni öldüreceğini söylüyordun,” dedi On Üç panikle.

“Kişisel algılama.”

“Kaçmaktan başka ne şansım vardı ki?” Eğilmeye çalıştı. Yüzünde vahşi bir çaresizlik vardı. “Onları gebertmek istemiyor musun? Neden *sıkık* bir bozuk yumurta yemeleri seni delirtti?” Ağzından tükürükler saçarak bağırıyordu.

Onları öldürmek mi istiyorum? Ölüm onun gözlerindeki günahlara baktı. Soğuk bir kahkaha attı. “Yani yaptıklarından pişman değilsin?”

Adam donakaldı. “Hayır,” dedi aceleyle. “Pişmanım. Bir daha Dokuz’a dokunmayacağıma ve onlara bir şey yapmayacağıma yemin ederim. Sadece sizin söylediklerinizi yapacağım. Olması gerektiği gibi.” Korkusu arttıkça Ölüm’e hitap ediş şekli sürekli değişiyordu.

Ölüm maskesinin çenesini kaplayan kısmını kavradı. “Sana nasıl inanabilirim?”

“Hayatım bundan daha iyi olamaz ama daha kötü olabilir. Her şey sizin elinizde. Yanlış bir adım attım. Yapacaklarınızdan

korktum ve sizin bana çektiireceğin azaptan daha kötü olamaz diye kaçımaaya çalıştım. Hepsi benim hatam. Ama emin olun bu tekrarlanmayacak. Onlara kendi kıcımla bile yumurtlarım."

Soğuk bir haz Ölüm'ün damarlarına yayıldı. "Bunu yapar mısın?" Sesi çocuksu, büyülenmiş gibiydi.

On Üç tereddüt etti. "Ben... Neyi?" Duraksadı. "Evet, onlara bulabildiğim en iyi yumurtaları yollarım. Eğer isterseniz... Eğer izin verirsiniz. Onlara gerçek bir ziyafet bile hazırlayabiliriz. Sonuçta sizin tutsaklarıdır. İyi ağırlamamız gerekiyor."

Maskenin detayları ekran ışığında uğursuzca parıladı. *İta-
at edecek ancak asla güvenilir olmayacak. Tek başına korku,
iyi bir sadakat göstergesi değildir. Ölüm korkusu ise öyledir.
Çünkü canın çıktığında, kaybedecek diğer şeyleri düşünemez
olursun.*

Maskesinde çok şey görüyorlardı. Bunlardan biri, bir katil olduğuydu. Ölüm zaman zaman duraksıyor, "Öyle miyim?" diye düşünüyordu.

Evet, diye düşündü sersemlemiş bir şekilde. *Öyleyim.*

Ölüm'ün dudakları haylaz bir edayla yukarı doğru kıvrıldı. "Söylediğini yapacaksın. Benim için yumurtlayabilirsen seni affedeceğim." Tüm ekranlarda sessizlik oluştu. "Ölüm adını nereden aldığımı biliyor musun?"

Dokuz o kadar kısırtısızdı ki, ekranı donmuş gibiydi.

Ölüm onun gerginliğini fark etti. "Dokuz, cevap vermek ister misin?" dedi alaycı bir sesle.

"Siz uygun görürseniz." Kızın sesi boğuktu. Ölüm onaylarcasına kafasını eğdiğinde Dokuz cevapladı. "Kimse bilmiyor." Bir an duraksadı. "Yaşayan kimse."

On Üç kafasını sağa sola salladı. Sesi içine kaçmıştı. Yalvarmak adına bile tek kelime etmiyordu.

"Kıçına bir kutu tarihi geçmiş yumurta sokacaksın. Video kaydına alınacak. Hepsi bağırsaklarına dizildikten sonra ise yumurtlayacaksın." Ölüm sevecen bir şekilde gülümseyip kafasını eğdi. "Senden harika bir tavuk olmaz mıydı?"

“Götümü seviyorum!” On Üç’ün fısıltısı dehşet yüklüydü.
“Sana bulacağım kişi de sevecek.”

“Peki ya... Yapmazsam ne olur? Beni gebertecek mısın?”
Başka bir kaçış yolu arıyordu. “Parmağımı kes, ailemden birini
sana satayım. Başka bir teklifin yok mu?”

Ölüm onun nasıl biri olduğunu, neleri teklif edebileceğini
biliyordu. “Aileni senden fazla seviyorum,” dedi donuk bir
şekilde. “Ayrıca kopan parmağın hiçbir işime yaramaz. Fakat
çektiğin videolardan anladığım kadarıyla porno sektöründe her
zaman gözün vardı.”

“Başka bir yolu...”

“Dokuz...” Ölüm’ün değiştirilmiş mekanik sesi bal kadar
tatlıydı. “Tavuğumuzu yumurtlatacak birini bulabilir misin?”

Dokuz’un yüzü ekrana döndü. “Efendi Ölüm...” Sesi titre-
di, merhamet diliyordu. Ölüm iliklerine kadar tiksindirirken san-
dalyede dehşet içinde geriye yaslandı. “Elbette bulabilirim.”

Sesini diğer ekrana kapatıp Dokuz’a doğru eğildi. “Sana
hissetmeyi yasaklamıştım.”

“Ben...”

“Defol!” diye kükredi. Ekran kararırken kadının istediği her
şeyi yapacağını biliyordu. Derin bir nefes aldı, ardından tekrar
diğer ekrana döndü. Az önce olanlar yaşanmamış gibi kendi
kendine gülümsedi.

Aklına harika olduğunu düşündüğü bir fikir gelmişti.
Ölüm’ün kahkahası kısık bir sesle başlayıp giderek yükseldi.
Odada yankılanan boğucu bir kahkahaya dönüştü. Bu gülüş her
umut kırıntısını yutan dipsiz bir kuyuydu.

On Üç, zavallı hayatı boyunca ailesi dahil onlarca kişiye te-
cavüz etmiş, o anları kayıt altına almıştı ve onlarca kez kurtul-
muştu. Ancak bu sefer kurtulamayacaktı.

Ölüm tutsaklarını izlediği ekran hariç tüm ekranları kapattı.
“Adaletin bittiği yerde benim adaletim başlar.” Sesi buzdan so-
ğuktu. Sakinleşmek için kendine zaman verdi.

(On Üç için yapılacak hazırlıkları beklerken programda dö-
nenleri izlemeye devam etmeye karar verdi. Gökhan ona henüz
bir cevap vermemişti ama onun anlatacakları çoktan konuşul-
maya başlamıştı.

Program kayıtlarının çaldığı versiyonunu açtı. Bu kayıtlar,
canlı yayından kesilen anlık sahneleri de içeriyordu. Bugün
programda sadece Gökhan'ın ailesi vardı ve sansürün nedeni
açıktı. 'Gey' ve 'eşcinsel' kelimelerinin sansürlenmesi Ölüm'ün
teklediği bir şeydi.

"Şimdi işler biraz daha karışıyor," dedi sunucu Zümra Çıka-
ran derin bir nefes alırken. "Çocukların uğradığı zorbalık gibi
nedenlerle ortadan kaybolmaları arasında bir bağlantı olması
mümkün. Ancak okulda öğrendiklerimize göre farklı sonuçlara
ulaştık. İlk olarak, bu çocuğun zorbalığa uğradığına dair bulgu-
lar elde ettik. İkinci olarak ise onun bir zorba olduğu yönünde
bazı işaretler vardı. Biz de gerekli yerlerle görüşerek hangisinin
doğru olduğunu öğrenmeye çalıştık. Aslında bu konuda söyle-
necek çok şey var ama burada hepsini anlatmak maalesef müm-
kün değil."

Gökhan'ın annesi Sena sessizce ağlarken Ölüm'ün yüz hat-
ları gerildi.

Zümra Çıkaran ona bir bardak su uzattı. "Sena Hanım, ken-
dinizi suçlamanıza gerek yok. Neler döndüğünü öğrenmemeniz
gayet normal çünkü Gökhan öğretmenlere aranmamanız için yal-
varmış." Gözlerini bir yere çevirdi. "Gerekli yerler şu an kesiliyor,
yayın akışında gözüküyoruz. Rehber öğretmeni, Gökhan'ın yal-
varırken 'beni öldürürler' ifadesini kullandığını söyledi. Hakkında
söylenen yönelim iddialarıyla ilgili bunları söylemiş."

"Ne öldürmesi?" dedi kadın boğulurcasına ağlarken. Yüzü-
nü hışımla kaldırdı. Saçları yüzüne yapışmıştı. "O benim oğ-
lum, ne öldürmesi? Yalan söylüyorlardır! Yoktur öyle bir şey!
Biz oğlumuzu *düzgün* büyüttük! Onlar ne biçim öğretmen? Kü-
çücük çocuk, erkekleri mi sevecek? Nereden anlamışlar bunu?"

Zümra Çıkaran'ın yüzünde karmaşık bir ifade belirmişti. Canlı yayında bu konuda konuşmaya devam ederse sıkıntılı olacaktı. Çok fazla sansür ise başka sonuçlar doğururdu.

Yayını kesmekte karar kıldılar.

Ölüm kayıttan çıkıp yayından sonra çekilen görüntülere erişti.

“Evet, yayını keselim. Yarın ne yapacağımızı düşünürüz.” Zümra bir elini kulağındaki kulaklığa dayadı. “Rehber öğretmenini programa bağlayıp bağlayamayacağımızla ilgili onunla iletişime geçin. Konuyu zorbalığa döndürmemiz gerekiyor.” Koltukta oturan psikiyatrist kadın iç geçirip siyah saçlarında parmaklarını gezdirdi. Sıkıntılı bir ifadeyle uzağında durduğu kadına baktı.

Zümra Çıkaran kadının yanına oturdu. “Bakın, söylenene göre oğlunuz birine sarkıntılık yapmış ve çocuk bundan şikâyetçi olarak rehber öğretmenine başvurmuş. Bunu yaptığı için de dedikodular okulda alıp başını gitmiş.”

“Benim oğlum öyle...”

Zümra ellerini havaya kaldırdı. “Hanımefendi, yapar demiyorum. Burada hiçbir şey kesin değil. Televizyonun önünde oğlunuzun eşcinsel olduğu konusunu uzatamayız çünkü... biliyorsunuz. Bundan sadece zorbalık olarak bahsedeceğiz, zaten bir bakıma bu yalan da değil. Araştırmamızı hiçbir şekilde etkilemeyecek.”

“Size dedim, o öyle bir şey değil!” Çığlığı kulak tırmalayıcıydı. Sesi ise gürültülü. Ölüm sıkıntısından baygınlık geçireceğini düşünerek sandalyede geriye doğru yaslandı.

Psikiyatrist araya girdi. “Haklısınız, o bir ‘şey’ değil.” Sesi soğuktu. “Oğlunuzdan bahsederken onun kendi cinsiyetinden hoşlanma ihtimaline karşı nasıl bir dil kullandığınızı ve bu durumu nasıl değerlendirdiğinizi gözden geçirmenizi öneririm. Eğer bu tür ifadeler yalnızca zorbalık amacı taşımıyorsa ve oğlunuz gerçekten birinden hoşlanmışsa, bu bilgiyi sizinle paylaşmaktan neden kaçındığını anlamak oldukça doğal. Böyle bir

Jurumda belki de oğlunuzun duygularını ve kimliğini size ifade etmektense, bu durumdan kaçmayı tercih etmiş olabileceği ihtimalini hiç düşündünüz mü?”

Zümra Çıkaran ona sert bir bakış attı. “Fatma Hanım, oğlu kayıp bir kadını suçlamak da ne demek oluyor?”

Psikiyatrist geri adım atmadı. Sessizce Zümra Çıkaran’ın yüzüne bakmaya devam ediyordu.

Ölüm onu tanıyordu, en iyi psikiyatristlerden biri olarak bilinirdi. İşin arka planı ise insanların bildiğinden farklıydı.

Gökhan’ın annesinin soluk parmakları tekrar yüzüne gitti. Gözyaşlarının ellerinin tamamını sınırlıklam yaptığını görünce Ölüm’ün mide bulantısı katlanarak arttı. Zihninin ardında başka ağlama sesleri yükselmeye başlamıştı.

“Okula dava açacağım,” dedi en sonunda. Ses tonu hâlâ yüksekti ama bağırıyordu. Kafasını kaldırdı. “Bu saçmalıklardan yetmiş milyonun önünde bahsetmeyi kesin! Tüm Türkiye onu böyle gördükten sonra geri döner mi sanıyorsunuz?”

Psikiyatrist sakın kalmakta zorlanıyor gibiydi. “Dönerse ne yapacaksınız?”

“Öyle bir şeyi yok dedim!”

“Henüz canlı olup olmadığını bilmiyoruz.” Zümra Çıkaran’ın acı gerçekleri oradakilerin yüzüne tokat gibi çarptı. “Sena Hanım, onu bulmak için elimizden geleni yapacağız.” Ölü ya da diri dememişti. “Bu konunun zorbalık olarak bahsedilmesi konusunda hemfikir miyiz?”

Kadının yüzünde donan yaşlar, ona soğuk bir görüntü kazandırmıştı. “Zaten zorbalık,” dedi dobraca. “Oğlumu tanıyorum. Hoşlandığı kızlardan bana bahseder. Onun nasıl biri olduğunu biliyorum. O bacaksız pislikler onunla alay etmek için neden aramışlar.”

Zümra Çıkaran koltuktan kalktı. “Ekibimiz sizi eve kadar bırakacak,” dedi yorgun bir şekilde. Kadının kalkmasını beklerken ona beklentiyle baktı ama kadın yerinden kıpırdamadı. Gözlerini eline dikmişti. “Gelmesine gerek yok,” dedi aniden.

“Ne demek istiyorsunuz?” Zümra Çıkaran ona şaşkınlıkla baktı.

“Eğer erkeklere karşı sapkınca düşünceleri varsa, burada dönecek bir evi olmayacak. Ben... Ben...” Gözyaşları tekrar yanaklarından aşağıya yuvarlanmaya başladı. “Hayatta olduğunu bileyim yeter.”

Ayakta dikilen kadın, koltukta oturan kadına bakarken ifadesizdi. “Yani Gökhan’ı bulma gibi bir durumumuz olduğunda reşit olmamasına rağmen dedikoduları doğrularsa, onu evde istemediğinizi mi söylüyorsunuz?”

Kadın başını sallarken Ölüm daha fazla dayanamadı.

Ekranı kapattı.

Kafasını masanın kenarına yaslayıp nefeslendi. “Oğlunun geri dönmesi, onun hayatta olması için gözyaşları döküyor,” diye mırıldandı zihnindeki ağlama seslerini bastırmaya çalışarak. Kendi sesini duymaya ihtiyacı olmasına rağmen kendi sesi bile değiştirilmiş bir şekilde kulaklarına ulaşıyordu. “Fakat onu olduğu gibi kabullenmeye yüzü yok. Yetiştirdiğini sandığı kendi ‘ideal’ insanı karşısında istiyor. Onu ‘o’ olduğu için sevmiyor.”

Yüzünü yan döndürüp Gökhan’ın odasını gösteren kame-rayaya baktı. Zarif, ince kemikleri vardı ve kilosunun da etkisiyle kesinlikle çocuksu gözüküyordu. Ölüm koltukta doğruldu. “Şimdi seni serbest bıraksam bile gidecek yerin yok,” dedi düşünceli bir sesle. “Benden mi nefret edeceksin, yoksa bunu sana yapan insanlardan mı?”

Zihnindeki ağlama sesleri yükseldiğinde dişlerini gıcırdatıp gözlerini yumdu.

Bir eliyle pantolonunu sıyırp tırnaklarını iyileşmemiş keşiğine gömdü. Yara anında deşildi. Ölüm kanının bacağından aşağıya süzölmeye başladığını hissettiğinde zihnindeki sesler uzaklaştı. Derin bir nefes alıp elini çekti. Kanlı parmaklarıyla maskesini düzelterip arkasına yaslandı. Uykuya dalar gibi nefesleri düzenli ve yumuşak bir hal alırken kafasını geriye yatırdı.

“Sizi öldürseydim daha az acı çekerdiniz,” diye fısıldadı. Sesi kısılırken kirpikleri titreşerek kapandı. Kanın parmak uçlarına doğru yol aldığını, oradan zemine damladığını hissedebiliyordu. “Yine de bundan pişman olduğumu söyleyemem.”

Kafasını belli belirsiz döndürüp Afra’nın uzandığı yatağa baktı.

Gökhan’dan cevapları alıp alamayacağını merak ediyordu. En önemlisi, Gökhan’ın bunları hak ettiğini bilip bilmediğini merak ediyordu.

Ölüm için mükemmel bir gece olacaktı.

Önünde duran kuzu etinin dışı nar gibi kızarmış, içi ise sulu ve yumuşacıktı. Üzerine gezdirilen koyu renkli bir şarap sosu, ete zarif bir asidik lezzet vaat ediyordu. Yanında zeytinyağı ve baharatlarla tatlandırılmış fırınlanmış bebek patatesler ve taze baharatlarla süslenmiş buharda pişmiş kuşkonmaz yer alıyordu. Kırmızı şarap dolu kadehi loş ışığın altında parlıyordu.

Ekip Dört’ün aşçısını gerçekten seviyordu. Tek kötü yanı, kadının bir yamyamlık geçmişi olmasıydı. Neyse ki et konusunda et çiğ değilken de becerikliydi.

Ölüm üzerindeki takım elbisesini düzeltti. Boğazını temizleyip eline gümüş çatal ve bıçağı aldı. Kuzu etinden zarifçe bir parça keserek ağzına attı.

Ardından gözlerini masadan ayırıp sorgu odasının diğer kısmına, camın ardında olanlara çevirdi.

On Üç çıplak bir şekilde duruyordu. Ölüm onun üzerindeki tüm kılların alındığından emin olmuştu. Adamın kızarıklık ve iğrenç vücudu doğru ışıklandırmayla beraber profesyonel bir kamera tarafından kayıt altına alınıyordu. Birkaç yumurta kutusu odanın köşesinde duruyordu.

Ölüm mikrofonu açmadan önce şarabından bir yudum aldı. “Kayganlaştırıcı kullanılmayacak. Yani gevşesen iyi edersin. Yumurtaların içinde parçalanması sanırım biraz... acılı olur.”

On Üç’ün bağırsıkları yükselirken mikrofonu kapatıp yeme-

ğine geri döndü. Kendi kendine bir şarkı mırıldanırken arada kafasını kaldırıp karşısındaki görüntüye bakıyordu. Yiyişi zarif ve yavaştı. Dakikalar uzadıkça uzuyordu.

Kafasını kaldırdığında sorgu odasında olanlar çoktan sona ermişti. Yer parçalanmış yumurta ve kanla doluydu. Ölüm eldivenli eliyle yavaşça mikrofonun tuşuna dokundu. “Bilincini mi kaybetti?”

İçeriden gelen ses cızırtılıydı. Kameraman siyah maskesiyle ona dönerken, “Evet, efendim,” dedi hızla.

“Çıkabilirsiniz.”

Diğer maskeliler çıkarken Ölüm bir elini kulağının içini kaplayan, kulaklığı andıran ses cihazına bastırdı. “Dokuz, onları takip etmeni istiyorum.”

Cevap gelmeden elini kulağından çekti. Şarabından küçük bir yudum daha alıp ipek mendili hafifçe dudaklarına bastırdı. Ardından iç geçirerek sandalyesinden kalktı ve odaya giren yeni maskeliyi izledi. Adamın elinde metal bir çubuk vardı ve çubuğun ucunda siyah bir maske asılıydı. Mikrofon kapalıyken Ölüm bir elini cebine koyarak kendi kendine bir şarkı mırıldandı. Kalçasını masaya yasladı.

“Unutsan da beni, unutma çiçekleri...”

Yerde kan, dışkı ve kırılmış kabuklar vardı. On Üç’ün mırıldanmalarını duyabiliyordu.

Mikrofonu açarken, “Demek uyandın,” dedi Ölüm keyifle. On Üç gözlerini aralamayı başardığında karşısında duran siyah maskeli adamı gördü. “Maskeni her zaman takmalısın, bunu biliyorsun.”

“Lüt... Lütfen...”

Ölüm kıkırdadı. “Maske taktığından emin ol,” dedikten sonra mikrofonu kapattı. Kölesi görünmez ateşlerle yanan siyah maskeyi On Üç’ün yüzü hizasına getirdi. Ardından ayakkabısını maskeye bastırdı.

Isınmış metalle yüzü yanarken On Üç'ün çığlıkları kulagını
kapladı. Ölüm'ün beyaz maskesinin sakladığı yüzü ifadesizdi.

Demir çubuk On Üç'ün göbek deliğinden içeriye girerken
Janları gözünü kırpmadan izledi.

Tanın olmak böyle bir şeydi.

Ama zihnindeki ses başka bir şey fısıldıyordu.

Ben bir canavarım.

GÜN 15

“Sakladığın şeylerin ardına ne kadar saklanabilirsin? Sırlar ortaya çıktığında saklanacak yeriniz kalmayacak.”

*Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
15 Mayıs 2021*

İki haftadır buradaydım.

Yarım ay, on beş gün.

Hâlâ dışarıda neler olup bittiğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Artık uykuya dalmakta zorlanmıyordum. Her öğün ne yiyeceğimi daha o öğün gelmeden biliyordum. Silahların gıcırtısını duymak beni eskisi kadar ürpertmiyordu. Önceden her kıpırdadıklarında kafama sıkacakmış gibi hissediyordum.

Silahlara alışmıştım ama gözlerim Mete’nin topallamasına ve Egemen’in kolundaki yaraya takılıp duruyordu. Egemen’in kolundaki yara iyileşiyor olsa da süreç hızlı değildi.

Onu kurutma makinesine çamaşır atarken yalnız yakaladığımda, “Acıtıyor mu?” diye sormuştum.

“Başa çıkıyorum.”

“Bunu sormamıştım.”

Egemen cevap vermeyi reddederek yanımdan geçip gitmişti. Sızlanmayı seven biri değildi ve yarası için beni hiçbir zaman suçlamamıştı. Sadece bakışlarım yarasına her takıldığında yüzündeki ifade, rahatsız olduğunu belli ediyordu.

Ona baktığımda bazen kolundaki yarayı değil, yüzümü kavradığı anı düşünüyordum. Bir anlam çıkarmaya çalıştığım yoktu. Sadece... O an hissettiklerim tuhaftı.

Her neyse.

Tuhaf bir şekilde, aramızda bu konuyla ilgili hiçbir konuşma geçmemesine rağmen koltukta oturmuş şekillerimiz bile belli bir kalıp halini almıştı. Televizyonun karşısında olan üç koltukta oturanlar PES oynayanlara göre değişse de genellikle Mete ve Kutay oturuyordu. Çağrı ile Sarp ikili koltukta, Ege men ise tekli koltuktaydı. Gökhan'la ben de diğer ikili koltukta oturuyorduk.

Gökhan son üç gündür ruhsuz bir şekilde masaya bakmakla meşguldü.

Çağrı kusmadan, zorlukla yapabildikleri kahvaltıdan sonra sinirden köpürüp Gökhan'ın konuşması gerektiğini unutmaması için telefonu masanın üstüne koymamı rica etmişti. Rica etmesi beni şaşırttığından boşluğuma gelmişti ve şimdi telefon gerçekten de masada duruyordu.

“Ölüm bizim kadar sabırlı mıdır acaba?” Konuşan Çağrı'ydı. Normal bir sesle konuşsa bile iması belliydi. “Aramızda Mete gibi bir psikopat daha varsa, Gökhan gibi susacağına konuşmayı tercih edebilir.”

Silahlar gıcırtilarla üzerimize döndü. Son günlerde silahlar normale göre daha hareketliydi.

“Neden bozuk yumurtayı yollayan Gökhan'mış gibi davranıyorsunuz?” diye homurdandı Sarp. “Küçük çocuk, öyle bakarsanız korkar.”

Ağzını oynatarak, “Yok artık!” dedi Çağrı.

Caner Soygun kim? Ölüm soruyu sadece bir kere sormuş, ardından benimle iletişime geçmemişti. Ölüm'ün ne düşündüğünü bilmiyordum. Gökhan'dan dolayı bize bir şey yapacak mıydı? Aklında bizim için nasıl bir plan vardı?

Gökhan'ın konuşması için ısrar etmemiz gerekiyordu. Çağrı ne duyarsa duysun, dalga geçmeyeceğine Kutay zoruyla söz vermişti. Kutay nazikçe Gökhan'ı teşvik etmeye çalışmıştı. Mete bile kaşlarını çatmadan anlatması gerektiğiyle ilgili birkaç cümle kurabilmişti.

OYUNBAZ

Gökhan anlatmıyor değildi.

Anlatamıyordu.

“Burada cevap vermeyerek sadece kendini değil, bizi de tehlikeye sokuyor,” dedi Egemen göz devirirken. “Mate’yi biraz zapt etmemiz gerekti. Yine de bir şekilde anlattı. Gökhan’ın bencilliği yüzünden her gün ne olacağını bilmeden bekliyoruz.”

Kutay ona uyarı dolu bir bakış attı ancak Egemen umursamadı. Bakışları Gökhan’ın üzerindeydi. “Ne kadar kötü olabilir ki? Buradan dışarıya mı çıkacak sanki? Herif kendi kendine bizi dinleyerek eğleniyor işte.”

“Teknik olarak kamera kayıt...” diye başlayan Sarp’ı Çağrı susturdu. Ağzını hafifçe tokatlamıştı.

“Ölüm üç gün iyi dayandı,” dedi Kutay hatırlatırcasına. “Dediklerini yaparsak yaşayacağımız süre artacak ve ortak istediğimiz hayatta kalmak. Kendini iyi hissettiğinde şu herifin kim olduğunu anlatabilirsin.”

“Kendini yakın zamanda iyi hisseden oldu mu?” diye sordum. “İyi hissetmeyi beklemek bir süre sonra anlamsız maa- lesef. Sadece...” Gökhan’a döndüm. Kafası öne eğilmişti ve siyah, darmadağın saçları gözlerini neredeyse tamamen örtüyordu. “Lütfen konuş.”

“Üç gündür senle taşak geçmeden duruyorum,” diye patladı Çağrı sesini yükselterek. “Aa, yeter! Beni tek eğlencemden mahrum bıraktınız. Yoksa sen de mi Mete gibi birinin hayatını yamulttun? Ne yaptın lan şu Caner denen elemana? Tecavüz falan mı etti adam sana bu kadar geriliyorsun ismini du...”

“Çağrı.” Kutay’ın sesi, Çağrı’yı susturdu.

Gökhan’ın elleri yumruk halini almıştı, omuzları titriyordu.

“Ben demiştim, benden daha iyi kimse gazlayamaz Topi-top’u.” Çağrı’nın sesi yapay bir neşe ve gurur taşıyordu. Kaşları çatılmış, tuhaf bir ifadeyle Gökhan’a bakıyordu. “Ne oldu lan?”

Telefon titrediğinde şaşırmadım. Ortamın gittikçe Ölüm’ün sorusunu tekrarlayabileceği bir ortama evrildiğini fark etmiş- tim. Koltuğun kenarından sarkarak telefona uzandım.

Ölüm: Sabrımın taşıdığını söyle.

“Sabrı taşıyormuş.”

Ölüm: Oyunların bir sırası var ve eğer yanında oturan susmaya devam ederse onu oyundan çıkaracağım.

Ölüm: Bu oyundan nasıl çıkıldığını tahmin etmek ister misin?

“Gökhan,” dedim aceleyle. “Artık gerçekten cevap vermek gerekiyor.” Boğazım düğümlendi. Ölüm’ün yazdıklarını doğru anladığımdan emin olduktan sonra ekledim. “Ölmek istemiyorsan.”

Kelimeleri bu kadar soğukkanlı bir şekilde dile getirebildiğim için kendimden nefret etmişim. Ölüm’ün beni sözcü olarak seçmesinden de öyle.

“Gökhan,” diye seslendi Kutay yumuşak bir sesle. Koltuktan kalkıp bizim koltuğun önüne geldi. Gökhan’ın ayaklarının ucunda eğilip onun bakışlarını yakalamaya çalıştı. “Seni yargılamayacağım. Kendi adıma buna söz verebilirim.”

“Ben de,” dedim aceleyle. Zaten ölürsek yargılama ihtimalim kalmayacaktı.

Egemen, Mete, Sarp ve son olarak Çağrı da bize katıldı.

Mete, Çağrı’ya döndü. “Sen söylediğinde güneşin doğudan doğduğuna bile inanmam. Sadece sus.”

Çağrı’nın Mete’den ödü kopuyordu, yine de yüz ifadesinde bir şeyleri bozuntuya vermeden ağırbaşlı bir edayla kafasını sallayarak Mete’yi onayladı. “Öyle yapacaktım zaten.”

Dikkatimi tekrar Kutay ve Gökhan’a verdim.

“Gökhan?” diye seslendi Kutay usulca.

“Belki de ölmek istiyorumdur.” Gökhan’ın sesi o kadar kısık ki, doğru duyup duymadığımdan emin olamadım. “Belki de ölmek istiyorumdur!” Kafasını kaldırdığında siyah saçları oynadı. Siyaha çalan gözleri üzerime çevrildi. “Eğer susarsam beni öldüreceğini mi söyledi?”

OYUNBAZ

Tepkilerinin bana yönelmesine kendimi hazırlamıştım. Sonuçta Mete'yi tutmasalar, Ölüm benmişim gibi üzerime atlayacaktı. Bu yüzden sakın kalabildim. "İma etti."

Simsiyah gözlerinde bir an hiçliği gördüğümü sandım ancak gördüğüm tek şey kendi yansımamdı. Gidip şakaklarını odada asılı namlunun ucuna dayamadığı kalmıştı.

Kararlı bakışları telefona kaydı. "Bakın, ağlayıp sızlanmanıza da gerek kalmayacak! Sadece beni öldürecekse sorun yok, değil mi?"

"Hepimizi öldüreceğini de önceden söylemişti," diye hatırlattı Egemen.

Telefon titredi.

Ölüm: Söyle ona.

Ölüm: Onu silahlarımla öldürmektense konuşturarak öldürmeyi tercih ederim.

"Şimdi de ölmene izin vermiyor," diye özetledim. Kafamı kaldırıp ona baktım. Bakışlarındaki kararlı ifade sarsılmıştı.

Ölüm: Sıkılmaya başladım.

Ölüm: Çok sıkılıyorum.

Ölüm: Kendime eğlenceli bir şeyler bulmam gerekiyor.

Ölüm: Eğer beş dakika içinde konuşmaya başlamazsa, ailesinin bilmesini istemediği güzel anılarını ailesine ulaştırmakla işe başlayacağım. Bunu aynen ilet, Tutsak 7.

"Beş dakika içinde konuşmaya başlamazsan ailenin..." Gökhan'ın beyaz teni daha da solarken dudakları titredi. Tepkisi o kadar aniydi ki bocalamıştım. "Öğrenmesini istemediğin anılarını onlara ulaştıracakmış."

Gökhan'ın titreyen gözbebekleri bir süre üzerimde kaldı, ar-

dından bakışlarını tekrar masaya çevirdi. Önünde Kutay oturuyormuş gibi davranıyordu. Sanki bakışları onun içinden geçip gidiyordu.

“Ölümden çok *hundan* mı korkuyorsun? Ailenin bir şeyleri öğrenmesinden?” Konuşan Sarp’tı.

Mete, Gökhan’a dikkatle baktı. “Bence artık anlatsan iyi olur, velet.”

“Kim o adam, çocuk ya da her kimse?” diye sordu Kutay.

Gökhan’ın bakışları masadan ayrılıp Kutay’ın yüzüne kaydı. Yüz ifadesi soğuktu, çenesinin altında birleştirdiği eller titriyordu. “Onlara söyleme,” dedi Kutay’a bakarken. Kutay, karmakarışık bir ifadeyle ona baktı. Ardından ne olduğunu anlamamış gibi gözükse de anlayışla kafasını salladı. Bir an sonra Gökhan bakışlarını salonun içinde rasgele bir noktaya çevirdi. “Ölüm, onlara söyleme.” Sesi titredi. “Konuşurum. Onlara söyleme. *Lütfen.*”

Telefon titrediği anda bakışlarını bana çevirdi.

Ölüm: Her şeyi eksiksiz anlatırsa bir şansı var.

“Eksiksiz anlatırsan,” dedim kafamı sallayarak. *Bir şans* kısmını söylemedim. Hayatından vazgeçmiş gibi gözüküyordu. Konuşmak yerine ölmeyi tercih ediyordu. Bunun bir ihtimalden ibaret olduğunu ona söyleyemezdim.

“Önümden çekil,” dedi Kutay’a kısık bir sesle. Kutay dediğini yapıp koltuğuna geri oturdu. Gökhan gözlerini saklamaya çalışmak istiyormuş gibi saçlarını yüzüne doğru çekti. Eğilip dirseklerini dizlerine dayadı, yüzünü ellerine gömdü. Tişörtünün altında belli olan omurlarının, nefesleri altında kasılıp gevşemesini izledim. Avuçlarına verdiği nefesler gürültülüydü.

Diğerleriyle baktık. Nihayet konuşacağı zaman gelmişti.

“Beni kullandı,” dedi boğuk sesiyle. Yüzünü göremiyorken izleyebildiğim tek şey titreyen bedeniydi. “Bana bir çöp parçasıymışım gibi hissettirdi.”

OYUNBAZ

“Kullandı derken...” dedi Sarp gözlerini kırptırarak Herkes ona “sus artık” bakışı attı. Hepimizin aklında bir tahmin vardı.

“Sevgimi kullandı.”

Mete’nin kaşları önce havaya fırladı, hemen sonra kaşlarını çattı. “Arkadaş olarak mı yani?”

“Hayır.”

Kutay temkinle Çağrı’ya baktı ve bunun için haklı bir nedeni vardı. Çağrı sırıtiyordu.

“Seni götüme bakarken yakaladım demiştim,” dedi gururla gülümserken. Kutay dişlerini gıcırdatıp onu susturmak için atıldı ama hepsinden kalıplı olan Çağrı onu kolayca savuşturdu. Koltuğundan kalkıp ayakta dikildi. “Lan ne oldu iki aydır inkâr edip edip duruyordun? Ben adamı gözünden tanırım. Bal gibi de geysin oğlum işte. Beş kişilik cennete düştün, ne güzel. Bir de sızlanıp duruyordun, lubunya seni.”

“Garip garip kelimeler söyleme,” dedi Mete sert bir sesle. “Anlamıyorum.” Anlamadığı için sinirinin bozulduğu belliydi. Yüzünü Gökhan’a çevirdi. “Paranı falan mı aldı yani?”

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Bu adam sözde çok zeki falan değil miydi?

“Erkek ve erkek,” diye açıkladı Çağrı basitçe. “Sevgi. Aşk. Love. Anladın?”

Mete’nin yüzünde bir aydınlanma ifadesi belirdi. Dudakları aralık kalmıştı.

“Bu topitop bizden gizli cenneti yaşıyordu evde. Ben dedim oğlum. Dedim ben işte! Benim kadar sosyal yetenekleriniz yok tabii. Aptal gibi ona kandınız.”

Gökhan’ın hıçkırıkları artarken parmaklarımn arasından süzülen yaşları gördüm. Öfke damarlarıma hücum etti. Gökhan, yedi kişilik evde bile diğerlerinden farklı bir tür zorbalığa uğruyordu.

Kendimi kontrol edemedim bakışlarım Çağrı’ya kaydı. “Sen iğrenç, zavallı herifin tekisin.”

“Anlamadım?” Çağrı ne dediğimi idrak edememiş gibi bana bakakalmıştı.

“Ne sanıyorsun sen götünü?” dedim sert bir sesle. “Dünya senin etrafında dönmüyor! Halini görmüyor musun? Az önce konuşmamak için ölmeyi tercih etti! *Ölmeyi!* Bunun ne demek olduğunu anlayabiliyor musun? İki aydır aynı evi paylaşıyorsun çocukla, biraz olsun anlayışlı olamaz mısın?” Nefes nefese kalmıştım. Ellerim iki yanımda yumruk halini almıştı. “Sence buraya gelmeden önce hayatı çok mu kolaydı?”

Çağrı bana bakakaldı. Diğerlerinin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. “Ee, ben kötülemedim ki,” dedi afallamış bir şekilde. “Daha önce de diyebilirdi yani, *anladın?*”

“Aynen, her gün dalga geçmen için söylerdi,” dedim soğuk bir sesle. “Kes sesini de dinle.”

Ben nefeslenirken Sarp bana bakarak başparmağını havaya kaldırıp gülümsedi. Diğerlerinin bakışlarında Çağrı’ya söylediklerime karşı en ufak bir yadırgama yoktu.

Çağrı alınmış gibi gözüküyordu. Bunun elbette bir nedeni vardı. *Geri zekâlıydı.* Bana üzgün üzgün bakmakla yetindi. “Zaten konu ben olunca herkes bana karşı,” diye homurdandı. “Bu evin ana karakteri benim.”

Nefretini anlamıyordum. Daha önce LGBT* hakkında bir şey düşünmemiştim. Ne destekliyordum ne hor görüyordum. Kimsenin ne yaptığı, kimi sevdiği umurumda değildi. Yani bu aşırı tepkimin nedeni ateşli bir savunucu olmam değildi. Zorbalığın Gökhan’a hissettirdiklerini gözle görebilmemdi.

Anlatmamak için ölmeyi tercih edecek kadar korkuyorken kelimelerle itilip kakılmayı hak etmiyordu.

Gökhan’a döndüm. “Bu utanılacak bir şey değil,” dedim elimden geldiğince rahatlatmaya çalışarak. İnsanları rahatlat-

* Lezbiyen, gey, biseksüel ve transeksüel kelimelerinin baş harflerinden oluşan, eşcinsel hakları mücadelesini temsil eden bir terimdir. (e.n.)

ama konusunda Kutay kadar iyi değildim. “Devam edebilirsin anlattıktan sonra her şey iyi olacak.”

Gökhan ellerini yüzünden çekti. Elinin tersini burnunun altına bastırıp burnunu çekti. Kızarmış gözleriyle bir süre masaya baktıktan sonra kafasını kaldırıp Çağrı’ya baktı. Yüzünde ağladığına dair hiçbir belirti yoktu. “Senin belanı sikeyim.”

Çağrı kaşlarını çatı. “Bence veriyö...”

“Aynen. ‘Topitopların her erkeğe kalkıyor.’” Gökhan’ı ilk defa bu kadar öfkeli görmüştüm. “Tüm hayatım senin götünün etrafında dönüyordu zaten. Yarak kafalı seni. Düşünce şeklini. Beyin loblarını sikeyim. Her kıza aleti kalkan birinden de ancak böyle bir cevap beklenirdi zaten. Tebrik ederim.”

Silahlardan ikisi gıcırdayarak ona çevrildi.

“Lan zaten Afra postayı koydu,” diye homurdandı Çağrı. “Sülalene başlatma bana, anlat şu Caner aşkını da kurtulalım. Ölüm pedleri sana mı yollamıştı? Bu ne tavır?”

Diğer iki silah Çağrı’ya doğru hareketlendi. Keşke bir tane sıksalar diye düşünmeden edemedim. Çağrı ölse evde ne değişirdi ki?

“Acaba neden bu tavrı?” dedi Kutay imalı bir sesle. “Dediklerini unutuyor musun, yoksa salağa mı yatıyorsun?”

“İki laf ettik diye hemen zırlamaya başlıyor,” dedi Çağrı, Kutay’a dik dik bakarak. “İtiraf etmek gerekirse rahatladım. İki aydır beton gibi yüzüyle otururken ne zaman duygu belirtisi gösterecek diye merak ediyordum. Soğuk nevale.” Gözlerini tekrar Gökhan’a çevirdi. “Var mı daha içinde tuttukların, katil civciv?”

Gökhan’ın çenesi titredi. “Size o gözle bakacak değilim,” dedi sert bir sesle. “Bir kere yanlış birini sevdim ve tekrarı olmayacak. Umurumda değilsiniz. Yanınızda bir ‘gey’ olmasından endişelenmenize gerek yok. Bana böyle temkinli bakmayı bırakın. Bana böyle bakmayı...”

Aklına bir şey gelmiş gibi sustu.

O cümlelerin devamını öğrenemedik.

"Lisenin ilk yılıydı," diye başladı birden. "Yakışıklı olmamı biliyorum, hatta çirkin de sayılırım. İnsanlar gülüşe önem verir ve seyrek dişlerin popüler olduğunu söyleyemem. Bunu rağmen insanlarla konuşmaktan, gülmekten çekinmeyen biriydim. Sırf görünüşü yüzünden dışlanan tiplerden değildim ama herkesle konuşanlardan da değildim. Belli bir arkadaş çevrem vardı. Okula gidiyordum. Biraz ders çalışıyordum. Sonra da yurda dönüyordum. Bazı günlerde bizimkilerin bakkalında kasada durmam için okulu ve yurdu asmam gerekiyordu."

Her şeyi tek nefeste söylemeye çalışmıştı.

"Hiç sevgili yapma gibi bir derdim olmadı. Her zaman o yaşlarda başlayan ilişkinin uzun sürmeyeceğini düşünürdüm Bana zaman kaybı gibi geliyordu. Hoşlandığım biri olsa da hiç ciddi bir boyuta ulaşmamıştı. O zamanlar bir erkekten hoşlanabileceğimi düşünmüyordum bile."

Sesi gittikçe kısıldı. "Onunla o zaman tanıştım." Yüzü buruşurken bir eliyle yüzünü sıvazladı. "Bir üst sınıfımdı. İlk kez lisenin başında, voleybol maçında karşı karşıya geldik. Genel olarak her konuda yetenekli olan tiplerdendi. Yakışıklıydı, dersleri iyiydi. Gözde öğrenciydi."

"Sen de mal gibi sırf havalı diye ona âşık mı oldun?" diye sordu Çağrı. Gülmemek için tüm yüz kaslarını sıktığı belli oluyordu.

Gökhan ona bakmadı bile. "Maçı biz kazandık. Maç çıkışı yanıma gelip, '*Voleybol takımına katılmak ister misin?*' diye sordu. Takımın yedeklerine girecek kadar iyi oynadığımı düşünmüyordum. Sınıf takımında oynayacak biri yok diye oynuyordum. Sonuç olarak çok ısrar ettiği için kabul ettim. Böylece ilk dönem antrenmanlarda zaman geçire geçire arkadaş olduk."

"Topu böyle tutan beni nasıl tutmaz falan..." diye mırıldandı Çağrı.

"Susacak mısın?" dedi Mete merakla Çağrı'ya bakarken varılmadaki saf merak çok uğursuz gözüküyordu.

"T-tabii."

"Hoşlanma standartlarım basit değil," diye tersledi Cökken bikkın bir sesle. "Aslında eğer gelip bana direkt hiçbir şey yokken, '*Senden hoşlanıyorum*,' demeseydi asla dikkatimi çekmezdi. Asla ona o gözle bakmazdım fakat o piç gelip bana bunu söyledi. Antrenman sonrasıydı. Karşımda durdu. '*Senden hoşlanıyorum*,' dedi. '*Ayıpsın kral*,' diye dalgaya vurarak karşılık verdim. Sonuçta... Ne alakaydı? Gülüp geçtim.

"Beden eğitim hocamız bizi voleybol takımı olarak akşam yemeğine çıkardı," diye mırıldandı. "İstanbul manzaralı, tepede bir yerdi. Yemek yedikten sonra yolum uzun olduğu için kalktım. O da kalktı. Sokakta taksi durağına kadar yürüdük. Aklımda günler öncesinde dedikleri yoktu bile. Sonra birden yine mal mal konuştu. '*Seni sevdiğini söyleyen birine karşı çok acımasız davranmıyor musun? Hiç şansım yok mu?*'" Sesini değiştirerek taklit etmişti.

"Buradan beş sezon yaz dizisi çıkar." Cümleinin kimden çıktığını sesini duymasam da anlayabilirdim. Çağrı'ya yan yan baktım.

"Okullar yazın açık olmuyor," diye fısıldadı Sarp azarlar-casına.

"Dedi lise terk," diye ekledi Mete.

"Ciddi bir şekilde dinlemeyi deneyemez misiniz?" dedim dişlerimi gıcırdatırken. "Çağrı, Ölüm'ün seni neyle sorgulayacağını o kadar merakla bekliyorum ki... O zaman bu şekilde davranabilecek misin çok merak ediyorum."

"Bizde gizli saklı olmaz, canım," dedi Çağrı göz kırparken. Telefon titredi.

Ölüm: Epey gizlisi saklısı var.

Kafamı kaldırdım. "Kendinden o kadar emin olma "

"Ölüm bile sohbete katıldı," dedi Kutay alık alık bize bakarken. "Afra, susturacağım diye uyma sen de şunlara." Ben azarladığında ona bakakaldım. Bu ondan ilk azar yiyişimdi

Kutay, Gökhan'a döndü. "Bu sefer kimse sözünü kesmeyecek, değil mi?" Çağrı'ya uyarı dolu bir bakış attığını seçebildim. "Devam edebilirsin."

"Size anlatmıyorum zaten," diye diklendi Gökhan. "Ölüm hepinizin bildiğinden emin olmak istiyor. Ona anlatıyorum. İsteddiğiniz kadar konuşun, umurumda değil. Detayları anlatmam gereken kişi sadece o. Dinlemeseniz de olur, duysanız yeterli." Derin bir nefes aldı. "O akşam ciddi olduğu konusunda beni ikna etmeye çalıştı ama ben yine dalga geçiyor sandım. Ödüm bokuma karışmıştı ancak... Kafam karışmıştı. İçime benimle dalga geçmediğiyle ve gerçekten 'erkeklerden hoşlanıp hoşlanmadığıyla' ilgili kurt düşmüştü. Bu yüzden aramıza mesafe koymasam da onu izlemeye başladım.

"İlk hatam buydu. Çünkü onu izleyen herkesin hayran olabileceği bir insandı. Herkese karşı çok iyiydi, davranışları düzgün ve olgundu. Diğerleri gibi değildi. Bir de baktım ki çoktan ondan hoşlanmaya başlamışım. Bunu fark ettiğini de anlamıştım. Daha... Eğleniyor gibiydi. Böylece ona hissettiklerimi söylemem gerektiğini düşündüm."

İtiraf etti, reddedildi. Mutsuz son. Böyle olmasını tercih ederdim çünkü bu senaryonun daha korkunç sonları aklımda dolaşıp duruyordu.

"Çıkmaya başladık," diye mırıldandı. "On beş yaşındaydım. Salaktım. Neyin ne olduğunu bilmiyordum, dünyadan haberim yoktu. İnsanların nasıl olduğunu biliyordum ancak onların sevmediği kesimde ilk defa yer alıyordum. Bu yüzden herkesin içinde yakın arkadaş gibiydik. Birkaç ay sonra bana güvenmediğini söyledi. 'Sana hislerini ilk itiraf eden bendim. Ben erkek-

Benim hoşlanışığıma eminim, peki ya sen? Sadece senden hoşlanıyorsun diye mi benden hoşlanıyorsun?' Bana dediği buydu ve bu tarz şeyler söylemeye de devam etti.

Yıkıltı kötü hissettim. Ona haksızlık ediyormuşum gibi. Bana manipülasyonuna neden olacak ne yaptığımı bilmiyordum fakat yanlışlıkları yine kendimi sorgulamama neden oldu. Onu seviyor muydum, yoksa ona hayran mıydım? Dediklerini reddetmiştik. (Ondan hoşlandığım konusunda onu inandırmaya çalıştım.) O da, *'Deneyip görelim,'* dedi. Adım adım ilerledi. Ne yapacağını bilemedim. Manipülatif şerefsizin tekiydi ama bunu fark etmemiştim."

"Deneyip gördüğünüz şey sadece ilişki değildi, doğru mu?" diye sordu Kutay tereddütle.

"Hani kimse konuşmayacaktı, Bay Mükemmel?" dedi Ege-men alayla.

Gökhan'ın çenesi kasıldı. "*'Burada olmasa da yurt dışında güzel bir hayatımız olabilecek. Sevdığım birine dokunmak istememin neresi kötü? Benden tiksiniyorsun,'* diyordu. Birilerinin öğrenmesinden, bu şekilde yaşamaktan korkuyordum."

Derin bir nefes aldı. Siyah saçları kıpırdandı.

"Ondan tiksiniyordum," derken sesi titredi. "Sadece bir şeyler yanlış geliyordu çünkü her seferinde çizdiğim sınırı aşıyordu. Yanlışlık hissi başka adımlar attığımızda da geçmiyordu. *'Hep yanımda kalacak,'* diye düşünüyordum. Kendimi ikna etmeye çalışıyordum. *'Bu ülke hiçbir yaşta beni kabul etmeyecek ama o var.'*"

Kendi kendine güldü. "O olmadan hiçbir şey yapamam diye düşünmeye başlamıştım. Benim için her şey kötü bir hal almıştı. Sanki bu hayattan tek kaçış yolum oydu. Beni sevdiğinden şüphe duyduğumda bile kendimi ikna etmeye çalışıyordum çünkü sevildiğimi başka bir yerde hissetmemiştim. Beni kullandı. Ben *-sikeyim böyle işi-* gerçekten de aptalın tekiydim.

Beni sevdiğine de benden isteklerinin nedeninin sevgisi olduğunu da inanmıştım. Sonra birden..."

Duraksadı.

"Bir akşam benden ayrıldı." Sesi donuktu. "Ertesi gün okula gunda sınıfına gittim. Onu bulup köşeye çekecektim. Nedenini öğrenmek istiyordum. Birden ne olmuştu?"

Dudaklarından histerik bir gülüş kaçtı. "Bir de baktım ki sınıfındaki herkes bana tuhaf bir şekilde bakıyor. Etrafında toplanmış ortak arkadaşlarımızın elinde onun telefonu var. Kendisi de gülüyor. Ne olduğunu anlamamıştım ama çok kötü bir şey olduğu içime doğmuştu. Sınıftan çıkıp gittim.

"Sabah telefonu kutulara bırakıp okul çıkışı alıyorduk. Okul çıkışı telefonumu alıp yurda giderken tekrar onu aradım. Cevap vermedi. Mesaj atmaya çalıştığımda ise eski mesajlarımızın olmadığını fark ettim. Sonra her yere baktım. Telefonumda ona dair her şey yok olmuştu. Fotoğraflar, mesajlar, aramalar, Instagram mesajları... Gizli gizli telefonumu alıp okul çıkışına kadar her şeyi yok etmişti."

"Deccal çıktı," dedi Sarp fısıltıyla. Bölmekten çekindiği belliydi.

Olayların devamının nereye varacağını merak ediyordum.

"Birkaç gün sonra tüm okula benimle ilgili... bazı şeyler yayıldı. Bu sırada benimle yüzleşmekten kaçıyordu. Defalarca onunla konuşmaya çalışsam da en sonunda okulda ona yaklaşmamaya karar verdim çünkü dedikoduları duyuyordum. Mesajların bazı kısımlarını kendine göre düzenlemişti. Onun peşinde ben koşmuşum, ona âşıkmişim, ona yürümüşüm gibi... Belki bir kız ve erkek olsaydık bu kadar konuşulmazdı ama insanların yakın arkadaş sandığı iki erkektik. Böylece... Mağduru oynadı. Benimle tek kelime etmeden bunu yaptı. Güzel giden her şeyi neden bitirdiğini söylemeden kâbus dolu günlerimin başlamasına neden oldu. Birine mi yakalanmıştı? Ona bir şey yaptığımı mı sanmıştı? Neden böyle olduğunu anlamıyordum."

OYUNBAZ

“Piçe bak,” dedi Egemen sert bir sesle.

“Ağzıma sıçtılar,” dedi Gökhan zorla. Sertçe yutkundu. “Sataşmalarla başladı. Karşılık verdim. Sonra dalga geçtiler. Doğru olup olmadığını sordular, yalanladım. Hana inanmadılar. Böylece susmaya karar verdim, daha çok konuştular. Karşılık vermedim, daha çok üstüme geldiler. Bir Cuma günü yurttan eve döneceğim zaman beni kan kusturana kadar dövdüler.” Sesi titredi. “İçlerinde o da vardı. Benim yüzümden adının çıktığını, bir arkadaşına nasıl böyle bir şey yapabildiğini soruyordu... ‘İbne.’ Deddiği şey buydu. Beni ibne yapan oydu.”

İnsanlar çok kötüydü.

Ve biz de insandık.

“Anneme babama anlatamazdım. Öğretmenlere anlatmayı denedim ancak o, benden önce davrandı. Rehber öğretmen beni çağırdı ve ona zorbalık yaptığımı konusunda şikâyetçi olduğunu, ailemle konuşacağını söyledi. Böylece en kötü kısım başladı. Öğretmenlerin hepsine yalvardım. Günlerce, defalarca. Anneme okul değiştirmek istediğimi söyledim. Daha yakında bir liseye gitmek istedim. ‘Kazandığın puana yazık edersin,’ diyerek izin vermediler. Yurtta oda arkadaşlarım benimle kalmak istemediğini söyledi. Oda değiştirmek zorunda kaldım ama yine aynı şey oldu. Kimse benimle kalmak istemedikçe dedikodular artınaya başladı ve olanlar yurt yönetimine kadar ulaştı. Yurttan çıkmak zorunda kaldım. ‘Size daha çok yardım etmek için yurttan ayrıldım,’ dedim aileme. Her gün üç saatim okul yolunda gidiyordu.”

“Tarikat yurdu falan mıydı bu?” diye sordu Çağrı. “Nasıl atabiliyorlar?” Bizim dünyamıza uzak olduğu her zaman belli oluyordu.

“Lise yurduydı,” dedi Gökhan gönülsüzce ona cevap vererek. “İyi liselere uzaktan gelen öğrenciler çok olur. Bu yüzden büyük bir yurdumuz vardı.”

"Yerinde olsam..." diye mırıldandım. "Dayanamadım." Çoktan kendimi üç kere öldürmüş olurdum.

"Ben de dayanamadım." Gökhan iç geçirdi. "Bir etkisi olsa belki diye düşünerek köpek gibi çalıştım. Dönem birincisi oldum, denemelerde birkaç kez derece yaptım. Okul adına satranç yarışmalarına katıldım. Önce Türkiye birincisi oldum, daha sonra Avrupa'da üçüncülüğü elde ettim."

"Böyle yeteneklerin varsa söyleseydin ya," diye tersledi Mete. "Tüm gün şu salaklarla PES atacağıma gelir seninle satranç oynardım. İki keyif alırdık."

"Satranç bana kötü zamanları hatırlatıyor." Gökhan'ın sesi gönülsüzdü. "Zorunda olduğum için oynuyordum. İyi olduğum bir şeyleri yapmaya ihtiyacım vardı."

"Şimdi de ihtiyacın olabilir," dedi Mete tek kaşını kaldırarak.

Gökhan omuz silkti. "Okulun yıldızı olmak onun 'gözde öğrenci' duruşunu üzerinden çekip almamı sağladı. Bazıları sustu. Bazıları ise ben bir şey başardıkça daha çok konuşmaya başladı. İşin iyi yanı, kimse gelip yüzüme bir şey söyleyemiyordu. Onun ne yaptığıyla ilgilenmiyordum. Kalp kırıklığım falan da kalmamıştı. Sadece kendimden nefret ediyordum. Bir gün onunla sokakta karşılaştım. Etrafta kimse yoktu, sadece ikimiz vardık. Bana her şeyi yapmasının üzerinden bir yıl geçmişti ama yine de sordum. 'Neden?'

"'Bana vereceğin hiçbir şey kalmamıştı,' dedi ve gitti. 'Onun neyinden hoşlandım?' diye düşündüm. Tanıdığım en iyi insan, tanıdığım en kötü insana dönüşmüştü. Onu iyi gösteren her şeyin rol olduğunu fark ettim. Ben onu değil, onda gördüğüm kişiyi sevmişim çünkü o, benim olamadığım her şeydi. Beni sevdiğini söylediği için onda sevilecek bir şeyler bulmak istemişim."

Elleriyle tişörtünün eteğini kavrayıp kumaşı avucunun içinde ezdi. "O okulda sadece beni öldürmedikleri kaldı. Pandemi dönemi olduğunda o kadar rahatladım ki... Kimsenin yüzünü

ölmek zorunda değildim. Kâbusum olan her şeyden ve her-
lesten uzaklaşmıştım. Kaçabilmişim. Kendi zihnimi hariç her
şeyden kaçabilmişim.”

Saçlarını alnından geriye itti. Saçları buna isyan ederek eskı
yerine dönerken Gökhan'ın gözleri artık görünüyordu. “Ken-
dinden iğrendim, varlığım bir yanıştı. *‘Üniversiteye gider-
gimez kendimi tedavi ettirmenin bir yolunu bulacağım.’* diye
düşünüyordum. Ailem öyle dindar değildi, ibadet bile doğru
düzgün etmiyorlardı ama lafa gelince serttiler.”

“Soyadın Dindar değil miydi zaten?” diye sordu Sarp.

“Didar,” diye düzeltti Gökhan. “Dindar nereden çıktı?”

Sarp bocalayarak gülümsedi. “Çok özür dilerim. Bölmüş ol-
dum. Valla yanlış hatı...”

“Hazır bölündü,” dedi Çağrı ortaya atlayarak. Kollarını göğsün-
de kavuşturdu. “Porno falan izledin mi? Tarafını seçtin mi yani?”

“Tarafını seçtin mi ne lan?” diye bağırdı Mete. “Takım mı
seçiyoruz burada?”

“Birini sevmek cinsellikle alakalı değil,” dedi Gökhan.
“Sevmediğim biriyle temas etme düşüncesi bile beni boğu-
yor.” Ellerini birbirine kenetledi. “Bu eve gelme nedenim Ca-
ner'den mesaj gelmesiydi. Yüzleşmek istediğini ve tüm ger-
çekleri anlatacağını söylemişti. Beni bazı noktalarda tehdit
ettiği için buraya gelmek zorunda kaldım.”

Lisede bile korkunç insanların olduğunu biliyordum, bunu
kendi gözlerimle de görmüştüm. Yine de Caner karşılaştıklarım
arasında ilk üçe girerdi.

“Benden çekinebilirsiniz, tiksinebilirsiniz. Belki haklısı-
nızdır. Belki gerçekten hastayımdır. Fakat bana bunu yapanlar,
benden daha hastaydı.. Sırf bir erkekten hoşlandım diye sapık
olmuyorum. Her erkekten hoşlanmıyorum, hatta çoğu insandan
hoşlanmıyorum. Benden rahatsız olmanızı istemiyorum. Sa-
dece âşık olduğunu sanan geri zekâlının tekiydim. Çocuktum.

Benim en büyük hatamdı ve sonsuza dek öyle kalacak. Bana öğrettiklerini asla unutmayacağım.” Derin bir nefes aldı. “Yeterli mi?”

“Şimdi nesen sen?” diye sordu Çağrı.

Gökhan dik dik yüzüne baktı. “Bir insan.”

“Senin aksine,” dedim Çağrı’ya bakarken. “İnsanlıktan nasibini almamış yaratık.”

Çağrı’nın kaşı seğirdi. Ağzını açacağı sırada telefon titredi. Yeni bir mesaj gelmişti.

Ölüm: Keşke hepinizin konuşması bu kadar kolay olsaydı. Gökhan sanki uzun zamandır bunları anlatmak istiyordu...

Ölüm: Ne garip!

Ölüm: Bu kadarı yeterli.

Ölüm: Şimdilik.

Ölüm: Sıradaki oyunu dört gözle bekliyorum.

“Bitti,” dedim derin bir nefes vererek. Omuzlarım çökerken koltukta geriye yaslandım. Kalp atışlarım hızlanmıştı. Ne düşüneceğimi bilmiyordum ama anlattıkları benim gözümde Mete’nin yaptıklarının yanında bir hiçti.

“Öldüm öldüm dirildim,” dedi Sarp koltukta bayılmış numarası yaparken. “Gidip Caner’i öldürdüm deseydin, az kalsın hak verecektim... Ben herkesin Mete gibi kötü bir şey yaptığını düşünüyordum.”

“Bunu düşündüğüne göre senin de o kadar kötü bir şey yapmış olman gerekiyor,” dedi Egemen kısılmış gözleriyle Sarp’a bakarken.

“Ben bu evde özelim.” Sarp omuz silkti. “Benim hakkımda kötü bir şey bulsa, ben de şaşırırdım.”

Kutay yanaklarını şişirdi. “Kimden ne çıkacağı belli olmaz.”

Egemen koltuğunda dikleşirken sırttı. “Kişi kendinden bilir işi.”

Analarında tuhaf, düşmancıl bir bakışma geçti. Bakışlarını onlardan ayırıp Gökhan'a çevirdim. Sessizleşmişti. Ellerinde belli belirsiz bir titreme vardı. Boğazım düğümlenirken vavaşa yutkundum. Kâbus gibi bir okul hayatının ne demek olduğunu biliyordum. Onu anladığımı söylemek istesem de kelimeler boğazımda sıkışıp kalmıştı.

"Kendi üzerine bu kadar gitme," dedi Mete. Yüz hatları yumuşadığında yakışıklılığını gölgeleyen çatık kaşları kayboldu. "Sana yeterince zorluk yaşatmışlar zaten, kendine düşman olma. Hata olduğunu fark ettin ve bu yeterli. Bir gün kafanda dönenlerden kurtulacaksın, zeki çocuksun. Geriye dönüp bakınca hepsi sana anlamsız görünecek. Daha gençsin sonuçta. Önünde yıllar var."

Gökhan kafasını salladı ancak o kadar dalgın gözüküyordu ki, onu duyduğundan emin değildim.

Kutay boğazını temizledi. "Tacize uğramışsın." Dürüstlüğü beni afallatmıştı. Gökhan'ın söylediklerinde bu gizli olsa da kendi içimde düşünürken bile bu kelimeyi dillendirmeye cesaret edememiştim. "Seni psikolojik şiddete maruz bırakarak kabuk soyar gibi katman katman soymuş. Yaşadıkların için üzgünüm."

"Biliyorum." Gökhan sendeleyerek koltuktan kalktı. Koltuktaki ağırlığının kayboluşunu hissetmek tuhaf hissettirmişti. Kutay yardım etmek ister gibi kalktığında Gökhan elini havaya kaldırıp, "Gelme," diye mırıldandı. Ardından hızlı adımlarla mutfığa gitti.

Kutay elini alnına vurdu. "Bunu neden söyledim ki?"

"Bazen senin de ne diyeceğini bilemediğin durumlar olabilir," dedim saçlarını çekiştirmeye başlayan Kutay'a bakarken. "Sorun bizim söylediklerimizde değil bence. Teselli beklemiyor. Sadece anlayış bekliyor." Telefonu parmaklarım arasında

sıkarken gözlerimi diğerlerine çevirdim. “Onu yargılamayacak-sınız, değil mi?”

Bundan neden bu kadar çok korktuğumu bilmiyordum. Belki de sıra bana geldiğinde yargılanmaktan korkuyordum.

“İnsanları yargılamak benlik bir şey değil,” dedi Kutay. “Ayrıca laf eden olursa da karşısında dururum. Küçücük evde herkesin birbirine zorbalık yapmasının da cılkı çıktı.”

“Kimi sevdiği falan umurumda değil,” dedi Egemen koltuğunda geriye yaslanıp. Ellerini ensesinde birleştirmişti. Egemen’in herhangi bir şeyi umursadığını henüz görmemiştim.

Sarp ellerini iki yana kaldırdı. “Saçlarım ve götüm güzel ama dediği gibi bir erkekle çıkması onu sapık yapmıyor. Oyunlarda gey arkadaşlarım da vardı. Yani benim için de sıkıntı yok. O hâlâ en iyi PES rakibim.”

Hepimizin bakışları Çağrı’nın üzerine çevrildi. Dalgın gözükürken Çağrı silkinip bize bakarken kaşlarını çatı. “Ne var?” diye çemkirdi. “Canım sıkıldığı sürece ona laf sokmaya devam edeceğim.”

Kutay ayağa kalkıp Çağrı’nın koltuğunun kenarına oturdu. Ani bir hareketle ensesini kavradı. “Bu işi alaya alma. Dediklerine dikkat et. Afra ve Gökhan hariç kendine uğraşacak başka bir şey bul.” Duraksadı. “Biriyle çok uğraşmak istiyorsan eskisi gibi Mete’ye sataşabilirsin.” *Tabii yerse, der gibiydi.*

Mete yavaşça sırtı.

“Aman siz de,” dedi Çağrı göz devirip ayağa kalkarken. “Sandığınız kadar kötü biri değilim. Böyle durumlarda ne yapılacağını biliyorum.”

Koşarak mutfığa yöneldiğinde Kutay arkasından seslendi. “Yalnız bırak çocuğu!” Ona yetişmek için ayaklansa da o mutfığın kapısına vardığında Çağrı çoktan içeri girmişti. Neler olacağına bakmak için ayağa kalkıp onu takip ettim.

Çağrı’yı, Gökhan’ın karşısındaki sandalyeyi çekerken bul-

OYUNBAZ

Jum. Kutay yanında, kolunu kavramıştı “Çağrı hadı uğraşma çocukla,” deyip onu çekıştırmeye çalışırken Çağrı yerinden kıpırdamıyordu. Silkinip Kutay’ın elinden kurtuldu ve çektiğı sandalyeye oturdu. Gökhan’ın yüzü ifadesizdi.

Çağrı ciddiyetle ona baktı. “Özür dilerim ”

GÜN 17

“Bu birlikte kitap okuduğumuz ilk sefer değil.”

Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7

17 Mayıs 2021

Hikâyeler anlatıldıkça günler daha da sıradan geçmeye başlamıştı.

Gökhan’ın yanında rahatsızlık duyuyor muydum? Hayır, böyle bir şey kesinlikle hissetmemiştim. Onu yargılıyor muydum? Belki biraz. Böyle bir pisliğe nasıl inanmıştı?

Belki de yaşamadığım bir hissi sorgulamak anlamsızdı. Ben daha önce hiç âşık olmamıştım, sadece hoşlandığım insanlar olmuştu. Birini çok sevmemiştim. Kan bağının önemli olduğunu söylerlerdi ama benim için o da o kadar önemli değildi. Annemi ve babamı da *çok* seviyor sayılmazdım. Bana karşı hatalarını unutamıyordum. Sevgi, kusurlarıyla bir insanı sevmek demekti ancak onların kusurları beni kesip biçiyorken ben ne yapabilirdim ki?

Annem... Onu düşünmek her zamanki gibi göğsümün sıkışmasına neden olmuştu. Ona olan sevgimi sorgulayacak durumda değildim. Şu an bana bir kez sarılması ve adımı söylemesi için her şeyimi verirdim. Dışarıda bir yerdeydi. Nerede olduğunu bilmiyordu. Bulunmam için elinden geleni yapacağından emindim.

“Afra!”

Egemen’in bağırsıyla yerimden sıçradım. Çatalım tabağın

içine düşüp gürültü çıkarırken gözlerim çoktan sesin sahibine dönmüştü. Yamuk bir sırtış yüzünü kaplarken yan gözle Kutay'a baktı. "Biri düşünceleri içinde dalıp gittiğinde onu oradan çıkarmak istiyorsan elini uzatma, kolundan kavrayıp onu dışarıya çek."

"Öleceğimi sandım." Elimi göğsüme koyduğumda deli gibi atan kalp atışlarımı hissettim.

Egemen'i bağırırken duymak zihnimin arka planında silahın ateşlendiği o günün tekrar oynamasına neden olmuştu. Bakışlarım her zamanki gibi artık eskimiş sargısının kapladığı koluna kaydı. Egemen bakışlarımı fark ettiğinde gözlerimi kaçırdım.

"Tabii, kalpten gitmesini istiyorsam öyle yaparım." Kutay el gözlerini devirip kıvırcık saçlarını karıştırdı. Ardından bakışları bana döndü. "İyi misin? Neredeyse hiçbir şey yemedin."

Çağrı bayatlamış bir ekmeği ağzına atarken, "Üstelik zehirlenen bizdik," diye homurdandı.

"Belki de kusmuk görmekten zihinsel zehirlenme yaşıyor dur," dedi Sarp bomboş tabağına üzgün üzgün bakarken. Benim tabağıma kaçamak bir bakış attı. "Bak çok yazık olur eğer yemezsen. Yani senin için. Ben çok mutlu olurum."

Gözlerimi tabağa çevirdim. Sanki ağır bir yemek mideme oturmıştu. İç geçirerek tabağımyı Sarp'a uzatırken, "İyiyim ben," dedim güçlü bir sesle. "İştahım yok. Gün içinde daha çok yerim." Bakışlarımı tekrar Kutay'a çevirdim. "Şimdi hepiniz tamamen iyileştiniz mi?"

"Tam olarak emin değilim ama sanırım evet," diye homurdandı silahlardan birine kaçamak bir bakış atarken. "En son Gökhan bir kere kustu. Diğerlerimiz de fena yemek yemedik. Midemde biraz rahatsızlık hissediyorum ama kusturacak seviyede değil. O yüzden az yiyorum." Sarp'a döndü. "Tavsiye ederim."

"Teşekkür ederim ama benim midem hepinize tek atar. Gayet güçlü ve ikinci tabağı bekliyor."

Kutay benim boşalmış tabağıma çaresizlik içinde baktıktan sonra Gökhan'a döndü. "Senin miden nasıl bugün?"

"Yemek rahatsız etmiyor," dedi Gökhan rahat bir tavırla yanına beslenmiş tabağını çatalıyla işaret ederken. "Sanırım kurtulduk."

"İyi, iyi." Gizlemeye çalıştığım şaşkınlığımla Çağrı'ya dön-
düm. Dikkatle Gökhan'a bakıyordu. "Odadan kusmuk kokusu
çıkıyordu."

"Belki burun deliklerin için daha çok kusabilirim."

Çağrı bakışlarını Gökhan'dan ayırdığında onu merakla izle-
yen beş kişiyi fark etti. "Ne var?"

Ne yoktu ki?

Çağrı, Gökhan'dan özür dileyip hepimizi bir günlük şoka
aktuktan sonra resmen şekil değiştirmişti. Evet, yine alaylı ko-
nuştugu oluyordu ama daha... *nazikti*. Gökhan'a laf sokmamış,
birkaç kez kendine dikkat etmesini söylemişti. Bana yürümeye
-şükürler olsun ki- ara vermiş ve 'sevimli' davranmaya başla-
mıştı. Her konuşmada laf sokan, pisliğin teki olan Çağrı gitmiş-
ti. Ani kişilik değişimi başımı döndürmüştü.

"Çağrı'yı kaybettik," dedi Mete ciddiyetle çatalını masaya
bırakırken. "Çok şükür."

Çağrı göz devirdi. "Ne alaka şimdi?"

"Böyle davranman dalga geçmenden daha korkunç," dedi
Gökhan siyah saçları arasından ona kısa bir bakış atarken. "Fır-
ına öncesi sessizlik ya da aniden başlayan bir kişilik bozuklu-
ğu yaşıyor gibisin. Benimle muhatap olma."

"Kalbimi kırıyorsunuz!" Çağrı kaşlarını çatıp uzun burnunu
sıvazladı. "Düşündüğünüz kadar kötü biri olmadığımı söyle-
miştim! Gökhan'ın zavallı hayatını duyduğumda hayatı zaten
yeterince boktan diye düşündüm. Ayrıca Afra'nın bana çıkış-
masından etkilenip ona bir hafta yavaşmamaya karar verdim."

Su dolu bardağıma uzanırken, "Sağ ol," dedim soğuk bir
sesle.

"Ne demek, ne demek..." Sırıttı. "Bir hafta sonra devam
ederiz."

"Bence bir şeyi kanıtlamaya çalışıyorsun," dedim yan yan

ona bakarken. "İyi biri olduğunu veya kötü biri olmadığını Bu ani değişimine hız inanmadığımıza göre inandırmaya çalıştığın kişi Ölüm mü? Gerçekten endişe ettiğin şey sıranın gelmesi olmasın?"

Bakışlarını üzerime çevirdiğinde yüzündeki ifadenin ağırlığı altında ezilmemeye çalıştım. Çağrı ciddiyetle baktığında rahatsız edici ve korkunç oluyordu.

Bir an sonra gülümsedi. "Muhtemelen hayatımda sana en trajik gelecek şey para içinde doğmuş olmamdır, canım " Sana samimiyetten yoksundu. Yapay bir sıcaklık bile taşımıyordu. "Sıranın bana gelmesinden neden korkayım ki?" Açık kahve rengi, cam gibi gözleriyle bana baktı.

Gözlerini ilk kaçırın ben oldum. "Sadece bir tahmindir."

"Kız haklı," dedi Egemen aniden. Kafamı hızla kaldırdım. Düz bir ifadeyle bana bakıyordu. "Neden hemen yüzünü asıyorsun? Sana bir şey yapamaz, böyle ciddi ciddi konuştuğuna bakma."

İstediğim koruma buydu.

"Çağrı'ya tahammül etme kotam doldu," dedim kaşlarımı kaldırarak. Gülümsememek için kendimi zor tutuyordum. "Konuşma uzayınca Çağrı'ya katlanamıyorum da."

Çağrı bana hareket çektiğinde bakışlarım ona kilitlendi. Çay bardağını kafasında parçalamak istiyordum.

"Elini kolunu sikerim senin," diye çıkıştı Mete. Çağrı anında elini indirirken usulca gülümsedim.

"Götü tutuşmuşsa rol çekmesi normal," dedi Mete bir ekmek parçası çiğnerken. "Sanki Ölüm anlamıyor senin ne bok olduğunu." Kendine sakince su doldurmasını izledik. Bardağını kaldırırken nihayet Çağrı'ya baktı. "Yemez, biliyorsun değil mi?"

"Rol yapmıyorum diyorum. Kalbim çatlayacak bak," dedi Çağrı boğuk bir sesle.

Sarp ağzını işaret etti. İki yanağı da kocaman olmuş bir şekilde ağzındaki bulamacı çiğnemesi nereden bakarsan bir dakika sürdü. Bu sırada Gökhan bile yemeyi bırakmış, yeni bir

nasın formu bulmuş gibi Sarp'ı ızlıyordu. Sarp'ın ağzı mha-
vet beşaldığında ellerini kavuşturup çenesinin altına götürdü.
"İvet, bunu ilk kez denedim."

"Ağız dolusu bir karışımı çiğnemeyi mi?" dedi Kutay kafası
karışmış bir şekilde.

Sarp gururla kafasını salladı. "Bu arada Çağrı geldiğinden
ben umurumda değil. Onu dinlemiyorum ve incelemiyorum.
Arada komik oluyor, hepsi bu."

Çağrı'nın ağzı beş karış açık kaldı. "Öyle ölmem, süze at,"
dedi dehşete düşmüş bir şekilde. "Birbirimizi tanıyalı yarım yıl
olacak, dediğin şeye bak!"

"Üzülme, üzülme," dedi Sarp. "PES oynayışını benden iyi
kimse bilmeyecek bu dünyada. Bunu bir artı olarak düşün.
Hem..." Dudaklarını büzüp tavana baktı. "Götüm hakkında ilk
sen konuşmuştun. Gökhan'a güveniyorum çünkü en azından
normal bir insan. Sana güvenmiyorum."

Çağrı yüzünü buruşturup sandalyesini geriye itti ve ayağa
kalktı. "İyy, abartma istersen." Mutfağın çıkışına yöneldi.

"Kaçma lan!" diye bağırdı Egemen arkasından. "Toplamaya
yardım edeceksin!"

Çağrı arkasına dönmeden kahkaha patlattı. "Anca sürükler-
sen."

On beş dakika sonra masayı toplamak için Kutay, ben ve
Egemen'in zorla sürükleyip getirdiği Çağrı dışında mutfakta
kimse kalmamıştı. Egemen'le Çağrı cidden birbirine girmişti.
Kameralı silahların gıcırıltıları eşliğinde debelenip durmuşlar,
en sonunda onun kollarını kısıtıp zaferi sağlayan Egemen ol-
muştu. Bileklerinden kelepçelenmiş gibi tuhaf bir pozisyonda
zırlayıp duran Çağrı'yı mutfığa sürüklemişti.

En uzun olanları Çağrı olmasına rağmen Egemen'in onu
alt etmesine şaşırıyordum. Bu yüzden tabakları tezgâha yerleş-
tirdiğim sırada, mutfağın kapısına yaslanarak işini yaptığından
emin olmak için Çağrı'yı göz hapsine almış Egemen'e kaç-
mak bakışlar atıyordum. Ne kadar güçlüydü?

Belki de hayatta kalmak için Kutay'dan çok ona yakın a
mam daha mantıklıydı.

Çağrı tabağı tezgâha o kadar sert bıraktı ki, yerimde yıpla
dım.

Egemen gelip Çağrı'nın ensesine bir tane patlattı. "Dalya
rak," dedi ona dik dik bakarken. "Oradan bakınca fazla tabağ
mız var gibi mi gözüküyor?"

Çağrı dirseğini onun böğrüne gömdü. Egemen'in kaşları ça
tılırken dişlerini sıktı. "Yarak marak da ne oluyor? Nerede bu
evin Afra için küfür filtresi?"

"Salak mısın, salak numarası mı yapıyorsun?" Egemen'm
sesi sertti ve onu parçalamak ister gibi bakıyordu.

"Ne alakası var?"

"Dalyarak, budala demek." Bana özür dilercesine bakıp hafif
çe gülümsedikten sonra ben ne olduğunu anlamadan hızla kulak
larımı kapattı. Arkamda dururken bir şeyler fısıldadığını duyar
gibi olsam da kelimelerini seçemiyordum. Ayrıca bu hareketine o
kadar şaşırmışım ki, ne dediğine odaklanamamışım bile.

Egemen ellerini kulaklarımdan çekerken etrafımda dolandı.
"Önemsiz bir sansürdü," dedi bana bakmadan.

Yanaklarımın yanmaya başlamasına rağmen hiçbir şey ol
mamış gibi omuz silkmekle yetindim. "Daha fazla sövebilir
sin." Silahlar çoktan Egemen'e çevrilmişti. Eh, ben de yanında
duruyordum.

Çağrı'nın tepesi attı. "Bir gidin başımdan be!" diye çemkir
di. "Hep beni dışlıyorsunuz! Çağrı üzülmez mi sanıyorsunuz?
Üzülüyor! Yemin ediyorum ölürsem Ölüm yüzünden değil, si
zin Çağrı ayrımcılığınız ve iftiralarınız yüzünden öleceğim."

"Kalbin kırılarak, değil mi?" dedim ifadesiz tutmaya çalış
tığım sesimle. Hep 'kalbini kırdığınızı' iddia ediyordu. "Etme
bulma dünyası, Çağrı."

"Aa, Afracığım bile beni tanımaya başlamış!"

Elbeziyle masayı silen Kutay kafasını kaldırırken gürültüyle
iç geçirdi. "Biraz yaşınıza uygun davranır mısınız?"

"Ben teknik olarak ergenim," dedim yaşımdan arkasına sığı-
narak "Ortama uyum sağlıyorum, hepsi bu."

Kutay'dan sadece bir yaş küçük olan Egemen öfkesini ona
vaktinahrıldı "Senin kadar kibar ve olgun olamadığım için çok
çok dilerim, Bay Mükemmel."

Kutay yüzünde nadiren gördüğüm sert bir ifadeyle ona dik
bakıyordu. Karşılık vererek boş konuşmaları büyütecek biri de-
ğildi. Ne kadar az kavgaya, o kadar az gürültü anlamına geliyor-
du. Savunduğu şey buydu.

Egemen, Çağrı'nın sırtına iki kere sertçe vurdu. Teşvik eder
gibi bir davranış olsa da aslında onu yere yıkmaya çalışıyor
gibiydi. "Hadi bakayım, düzgün yap işini zengin bebesi. Ben
de gidip biraz Mete'yle muhabbet edeyim."

"Burası formumu bozdu. Yeterli protein alamıyorum." Çağ-
rı siniri bozulmuş gibi kafasını geriye yatırıp güldü. "Oğlum,
burada olmayacaktık var ya..."

"Paranla beni mi tokatlayacaktın?" dedi Egemen sırtını ona
dönerken. Sırttığını sesinden anlayabilmişim.

"Hayır." Çağrı omzunun üzerinden ona ters bir bakış attı.
"Beni tehdit etmeye çalıştığın Mete'nin varlığını paramla tutar,
sonra da onu üstüne salardım."

Gerçekten bu kadar zengin olabileceğini düşünmemeyi ter-
cih ettim. Kutay yanıma gelerek elbezini bana uzattığında suyu
açıp bezi yıkamaya başladım.

"Mete'nin gangster olduğunu mu düşünüyorsun?" diye or-
taya bir soru attım. "Sadece kendi intikamını almış."

Kutay tezgâha yaslanmış bir şekilde dururken yüzümü süzdü.

Çağrı cevap vermeye istekliydi. "Neden olmasın?" dedi
alayla. Sesini alçalttı. "Sonuçta bir adamı sakat bırakıp dilini
kestirmek için pis işlerle uğraşan birileriyle takılmış." Durak-
sadı. "Sorsanız evin kötüsü benim."

"Doğru," diye mırıldandım suyu kapatırken. Elimi dizleri-
min üstünde kurulamak için eğildiğimde Çağrı'nın bana şaş-
kınlıkla baktığını yakaladım. "Ne?"

“Beni reddetme hastalığına sahip değil misin?”

Kaşlarımı çattım. “İnsan gibi konuştuğunda ve bana nazik davrandığında seni terslemek için bir nedenim yok Burada ben pimiz tutsağız.”

Çağrı’nın yüzünde gururlu bir ifade belirdi. “Öyle mi?”

“Bunu ben de demiştim,” dedi Kutay inanamıyormuş gibi Çağrı’ya dönerken. “Seni ikna etmem için illa bir kız olman mı gerekiyordu?”

Çağrı bir şey demek için ağzını açtı. Ardından bana kaçamam bir bakış atıp çenesini kapadı. O an, diyeceği şeyin müstehcen bir şey olduğuna yemin edebilirdim. Son anda kendini durdurmuştu. “O daha içten söyledi,” dedi Çağrı, Kutay’a sırtırken

Kutay kafasını sağa sola sallamakla yetindi. “Bulaşıklarda yardım edeyim mi?” diye sordu bana dönüp. Sesi her zamanki gibi nazikti. “Eğer bugün canın istemiyorsa, seninle günlerimizi değiştirebiliriz.”

“Sorun yok,” dedim omuz silkerek. Bir an tereddütte kaldım. “İçeri geçerken Gökhan’ı çağırır mısın?”

“Ne yapacaksın Gökhan’ı ya?” diye atladı Çağrı. “Benim muhabbetim ne güne duruyor? Buradaki kadınları güldürebilen erkek benim.”

“Senin muhabbetin benim hiçbir günüme durmuyor,” dedim ona bakmadan. “Yok, sağ ol.”

Kutay’a yardım dilenir bir şekilde baktığımda Kutay kafasını salladı. “Ölüm’ün isteği olabilir,” dedi Çağrı’ya hitaben. “Ne istediğini ya da yazdığını o istemedikçe bize söyleyemez, bunu unutma. Hadi oyalanma burada, geç içeri de Gökhan’ı gönderelim.”

“Teşekkür ederim,” dedim gülümsemeye çalışarak. Gülümseyemedim. Acınası denememe bir şey demedi. Muhtemelen yüzüm sakat gibi görünmüştü.

Kutay, Gökhan’ı çağırmak için çıktığında Çağrı bana döndü. “Bu arada ne zaman doğdun sen?”

“Neden soruyorsun?”

Aramızda sayısal olarak bir yaş fark var ama kaç ay var... merak ettim," dedi gülümseyerek. Burnu yüzünü kaplamamış ve karakteri biraz daha çekilebilir olsaydı gülümsemesi... sayılırdı. Her neyse işte. "Hadi, seneye de burada olur... kimseni sana vererek doğum gününü kutlarım."

İkinci bir nefes aldım. Boş boş ısrar etmesini dinlemektense... vermeyi tercih ederdim. "1 Nisan."

Çağrı bir an ciddi olup olmadığını anlamaya çalışarak bana... Arından tekrar sınıttı. "Şaka gibi, ha?"

Doğum günü mevzusu her zaman tadımı kaçırırdı. Bu sözde... günü çok önemsemezdim. Kutlanması istemesem de beni... ederdi ama unutulması, kutlanılmaması umurumda olmaz-
Yaş atladıkça büyüdüğümü hissetmiyordum. Ben zaten büyü-
müşüm. Bedenimin, ruhumun yaşına ulaşmasını bekliyordum.

Annem bir keresinde ağlamaktan kısılmış, titreyen sesiyle... doğum günümü kutlamıştı. "En büyük hatam..." demişti mah-
volmuş sesiyle. "*Sensin.*"

Doğum günüüm kutlu olsun.

Kırılmışım. Sonra aldığım her nefeste bir hata olduğumu... hılgerek yaşamışım. İstenmeyen bir hata.

"Tabii," diye mırıldandım. "1 Nisan, şaka maka falan."

"Dalıp gidince boyut değiştiriyorsun." Kaşlarını kaldırdı.
"Aramızda bir buçuk yıl varmış. Bücür seni." Elini kaldırıp ka-
şının hizasında tuttuğunda dik dik eline baktım.

"Benim boyum normal," dedim soğuk bir sesle. "Zenginsin
ya, etrafındaki kızlar parayla uzamıştır."

"Kıskandın mı?"

"Çağrı, salak mısın?" Bardağı yıkanmak üzere tezgâha geri
bıaktım. "Niye kıskanayım seni? Servetin, etrafındaki kızlar
bol olsun da bize bulaşma." Kafamı sağa sola salladım. "Bak,
normalde insanların kolay katlanabildiği bir insan değilim ve
davranışlarından dolayı seninle anlaşmak için kendimi zorla-
mayacağım. Yine de normal davranırsan, ben de normal dav-
ranırım."

Çağrı boyuma yaklaştırmaya çalışıyormuş gibi üzerime eğildiğinde geriye doğru bir adım attım. "Ne oluyor?"

"Afra, hiç sevgilin oldu mu?"

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Her ay bir tane değişiyordum."

Çağrı'nın ağzı açık kaldı. "Nasıl yani?"

"Tabii ki! Her ay yeni biriyle çıkıyordum," dedim sanki çok sıradan bir şeymiş gibi. Saçlarımı arkaya attım. "Bir ay, sporcu bir çocukla, diğer ay tam bir kitap kurduyla çıkmıştım. Hatta bir keresinde rock'çı bir sevgilim vardı, bana özel bea yapardı. Zengin bir sevgili yapmıştım. Dünya turuna çıkma istedi ama ben o kadar vakit ayıramadım. Araya pandemi falan girdi. Ne de olsa yoğun bir sosyal hayatım vardı."

Çağrı birkaç saniye yüzüme bakakaldı.

"Çağrı dalga geçiyorum," dedim sabırla. "Sevgilim falan olmadı. Seni de ilgilendirmiyor."

Çağrı sırtıttı. "Yani masum bir kızsın. Senin gibi kızlar benim gibilere bayılır."

"Yok bayılmıyorum, teşekkürler."

Çağrı doğrulurken silahları işaret etti. "Buradan çıkış yok. Feriha. Bunu Mete'ye bakarak bile anlayabilirsin. Diğer ahlaklılara bakacak olursan sana yan gözle bakmaları muhtemelen üç yıl sürer, o zamana kadar yaşarsak ve büyük İstanbul depremi falan olmazsa tabii. Ölmeden önce biriyle çıkmanın ne demek olduğunu deneyimlemek ister miydin? Bunu bir düşün."

"Tamam, düşündüm." Temkinle ondan birkaç adım daha uzaklaştım. "Hayır, teşekkürler."

Öfkeden kızarmaya başladığımı hissedebiliyordum. Eh, aldığı ilk çıkma teklifi değildi ancak çıkma teklifi edilirken birini ciddiye almadan cevap verdiğim ilk seferdi.

Çağrı afalladı. "Çok hızlı olmadı mı?" Sendeleyerek tezgâha yaslandı. "Oha lan, hiç bu kadar hızlı reddedilmemiştim."

"Tüh."

OYUNBAZ

Çağrı gözlerini zemine dikti. Sanki reddedildiğini hazmetmeye çalışıyormuş gibiydi. Kafayı yiyip yemeyeceğiyle ilgili temkinle süzdüm. Neyse ki saldırganlaşacak gibi gözük-miyordu.

O ağızını açmadan Gökhan içeriye girdi. Bir bana, bir Çağrı'ya baktıktan sonra, "Onu sözlerinle mi tokatladın?" diye sor-du ilgisiz bir şekilde. "Eline sağlık."

"Biz havadan sudan konuşuyorduk ya," dedi Çağrı aniden ağzıyla. Bana kaçamak bir bakış attı. İşte o zaman 'red-dedildiğini' diğerlerinin bilmesini istemediğini anladım. Ne-redeyse ergenliğe yeni girmiş gibi davranıyordu. "Neyse, siz gizli görevlerinizi yapın. Ben ışıqlımla içeriye aydınlatmaya gi-diyorum."

Koşarcasına mutfaktan çıktığında ikimiz de arkasından ba-kakaldık.

"Cidden, ne oldu burada?" dedi Gökhan. Bu sefer merak-lıydı.

"Çıkma teklifi etti," dedim gözlüğümü yüzümden çıkarıp. Tişörtüme gözlük camlarımı silerken Gökhan'ın yüzü tamamen bulanık bir renk paletine dönüşmüştü. Tepkisini görememiştim.

"Daha erken yapmasını bekliyordum," diye itiraf etti. Göz-lüğümü tekrar yüzüme taktım. Gökhan ensesini kaşıdı. "Beni neden çağırdın?"

"Bulaşık yıkamak için."

Gökhan kaşlarını kaldırdı. Temkinli bir şekilde beni süzer-ken kendimi kötü hissetmeye başladım. Soruları ben sorduğum için bana tepkili olabileceğini düşünmüştüm ama o günden beri normal davranmıştı. Her zamanki gibi az konuşmuştu ve be-nimle de her zamanki gibi fazla etkileşime geçmemişti.

"Yanlış anlama, işi sana yıkmaya çalışmıyorum. Sadece bunu yaparken kafanı dağıttığını hatırladım ve bir sorayım de-dim. İstersen sen yapabilirsin. İstersen beraber yaparız."

Gökhan'ın yüzündeki ifade yumuşadı. Ardından ~~uzağa~~ gibi gözlerini benden kaçırıp kafasını eğdi.

"Seni incittiysem..." diye geveledim. *Suçlu hissediyordum* diye bağırarak istiyordum. Ölüm'ün beni sözcü olarak ~~seçti~~ berbat hissettiriyordu.

"Afra... Sağ ol."

Kısık sesle söylenmiş, çoğu kişi için önemsiz sayılabilecek iki kelimeydi. Sözcükler aramızda asılı kaldı. Bir an sonra kafasını doğrulttu. "Sen yıka, ben yerleştireyim," diye mırıldandı.

Dikkatini dağıtması için buna ihtiyacı olduğunu bildiğinden hızla tezgâha döndüm. Bir süre sonra çoktan köpüklü süngerle tabakları yıkayıp kenara dizmeye başladım. Gökhan tezgâhın bana uzak, temiz bir yerine oturup kafasını duvara asılı dolaba yaslamıştı.

Ben ikinci tabağı kenara koyarken Gökhan nihayet konuştu. "Sen Çağrı'ya ağzının payını vermeseydin," dedi güçlülükle "Anlatmaya başlayamazdım bile. Belki de bizi buraya kendimizi kabullenmemiz için koymuştur."

"Ne demek istiyorsun?"

Derin bir nefes alıp gözlerini kapadı. "Özellikle bugünlerde sık sık neden burada olduğumuzu düşünüyorum. Belki de Mete kendini yaptığı konusunda hiçbir zaman affedememiştir. Belki de ben o yılların içinden hiçbir zaman çıkamamışım, kendimi hiç tanımamışım. Belki de bu onun gibi bir deli için sadece sosyal deneydir. Belki hepimize bunu yaptıktan sonra bizi serbest bırakır."

Ölüm'ün benimle konuşma şeklini ve davranışlarını hatırladığımda dudaklarımdan histerik bir gülüş kaçtı. "Umarım dediğin gibi olur, Gökhan. Yoksa olacakları düşünmek istemiyorum." Tabakları bırakıp bardaklara geçtim.

Gökhan tezgâhtan inip yanıma geldi. "Çok sessizsin," dedi kısık sesle. "Tüm bu on yedi gün boyunca ne düşündün? Bu ev ve diğerleri hakkında..."

Cevap vermeden önce gözlerimi suyun akışına çevirdim. Herkes eski ve önemsiz anı aklıma geldi," diye mırıldandım. Sonra da eskiden berbat gelen, şu an gözümde oldukça çekici bir suratı olan günlerimi düşündüm."

Bir cevap bekler gibi bana baktığını hissedince derin bir nefes aldım. "Genelde bir şey düşünmüyorum, normal hayatımda da bu böyleydi. Antidepresan kullanmayı bıraktığımda bile eski ilaç kullanmaya devam ediyordum gibi bu devam etti. Sanırım düşünmek artık çok yorucu gelmeye başlamıştı."

Kelimeler öylece dilimden dökülmüştü. Gökhan'la konuşmak kolaydı. Zahmetsizdi. Beni yargılamayacağını biliyordum.

"Antidepresan mı?" diye sordu çekingen bir şekilde.

Gülümseyerek ona döndüm. "Lisede herhangi bir sınıfta bile en az beş kişi kullanıyordur," dedim onu teselli edercesi-
ne. "Bazılarının dertsizlikten derdi ve takıntıları çıkıyor. Ba-
nıları da gerçekten dertli oluyor. Eh, ben uyuyamıyordum ve
insanlarla konuşmayı tamamen kesmiştim. Çok önemli değildi.
Sadece üç ay kullandım." Ona bir tabak daha uzattım. "Sen de
sessizsin, peki sen ne düşünüyorsun?"

Gökhan bakışlarını ellerine çevirdi. "Nerede hata yaptığımı."

"Anlattıkların konusunda mı?"

"Hayır..." Gözlerini yumdu. "Kafamda büyük bir yapboz var. Bazı parçalar elimde. Yapbozun son halini görebildiğimi sanıyorum ancak kalan parçaları bulamıyorum."

Ölüm'ün yazdıklarını hatırladım. *Şimdilik* demişti. Sanki Gökhan'ın hikâyesinin devamı, başka bir kısmı var gibi konuşmuştu. Gökhan'ın şu an söyledikleri benim de böyle düşünme-
me neden olmuştu.

Simsiyah gözlerine, parlak ve yumuşak görünen siyah saçlarına baktım. Zayıf vücudu, zarif yüz hatları... Ona bakınca bir kitabı gördüm. Devam etmek için arasına kitap ayracı bıraktığı

sayfaları gördüm ve duruşundaki bir şeyler, bana anlattıklarının sadece başlangıç olduğunu hissettirdi.

Ona son kaşıkları uzatırken ellerim titriyordu.

Hayatım boyunca insanları incelemiştim.

Gökhan bir şeyler *saklıyordu*.

Havluya ellerimi kurulamamı bekledi. Ardından kafasını saygı belirtir gibi hafifçe eğerek, “İyi geldi,” dedi. Kendi ellerini kuruladıktan sonra havluyu dikkatle kapağın koluna asıp çıkışa yöneldi.

“Gökhan.” Ona diyecek birkaç şeyim daha olduğunu fark etmiştim. Adımları duraksamıştı ama bana dönmedi. “Biriyle konuşmak istersen, seni dinlerim.”

Bana bakmadan kafasını onaylarcasına salladı. Ardından mutfaktan çıktı.

Salona döndüğümde boğuluyormuş gibi hissettim. Tam olarak çıkmamış kustumuk kokusu salonu havalandıramadığımız için gitmemişti. Koltuklardaki kurumuş ter kokusunu ve ortamdaki havasızlığı saymıyordum bile. Evin havası bile bizi öldürmeye çalışıyordu. Beden eğitimi dersinde üstünü değiştiren erkeklerden sonra sınıfa girmek gibi bir şeydi.

Gökhan’la oturduğum koltuğa çöktüm. Kutay’la göz göze geldiğimizde hafifçe gülümseyip bakışlarımı televizyona çevirdim.

Saatlerce koltukta otururken ikimiz de sessizdik. Şimdi Gökhan’ın sessizliğinde ne yaptığını biliyordum. Peki ben ne yapıyordum? Yine aynı soruyu düşünüyordum.

Neden buradayım?

“Afra, bugün ilk golünü atabilecek kadar şanslı hissediyor musun?” Dalgınlığımdan kurtulup Sarp’a döndüğümde gözüm çocuksu desenli turuncu tişörtüne takıldı. Bunu, onun için dola-ba Ölüm’ün koyduğu aklıma gelince gözlerimi kırptım. “Hadi bir el oynayalım.”

sayfaları gördüm ve duruşundaki bir şeyler, bana anlattıkları sadece başlangıç olduğunu hissettirdi.

Ona son kaşıkları uzatırken ellerim titriyordu.

Hayatım boyunca insanları incelemiştim.

Gökhan bir şeyler saklıyordu.

Havluyla ellerimi kurulamamı bekledi. Ardından kafasını saygı belirtir gibi hafifçe eğerek, "İyi geldi," dedi. Kendi ellerini kuruladıktan sonra havluyu dikkatle kapağın koluna asıp çıkışa yöneldi.

"Gökhan." Ona diyecek birkaç şeyim daha olduğunu fark etmiştim. Adımları duraksamıştı ama bana dönmedi. "Biriyle konuşmak istersen, seni dinlerim."

Bana bakmadan kafasını onaylarcasına salladı. Ardından mutfaktan çıktı.

Salona döndüğümde boğuluyormuş gibi hissettim. Tam olarak çıkmamış kustumuk kokusu salonu havalandıramadığımız için gitmemişti. Koltuklardaki kurumuş ter kokusunu ve ortamdaki havasızlığı saymıyordum bile. Evin havası bile bizi öldürmeye çalışıyordu. Beden eğitimi dersinde üstünü değiştiren erkeklerden sonra sınıfa girmek gibi bir şeydi.

Gökhan'la oturduğum koltuğa çöktüm. Kutay'la göz göze geldiğimizde hafifçe gülümseyip bakışlarımı televizyona çevirdim.

Saatlerce koltukta otururken ikimiz de sessizdik. Şimdi Gökhan'ın sessizliğinde ne yaptığını biliyordum. Peki ben ne yapıyordum? Yine aynı soruyu düşünüyordum.

Neden buradayım?

"Afra, bugün ilk golünü atabilecek kadar şanslı hissediyor musun?" Dalgınlığımdan kurtulup Sarp'a döndüğümde gözüm çocuksu desenli turuncu tişörtüne takıldı. Bunu, onun için dola-ba Ölüm'ün koyduğu aklıma gelince gözlerimi kırptım. "Hadi bir el oynayalım."

OYUNBAZ

"Hu arada günün tarihini bilen var mı?" diye sordu Egemen çok altından gülerken. "Rakip kaleye gol atarsa tarihi kaçırmayalım."

"Çok komik," dedim göz devirerek. "Çok kötüsun."

Egemen göz kırpmakla yetindi.

"Uğraşma kızla." Bunu diyen tabii ki Kutay'dı.

"Tüm kızlar senin oldu, Kutay tamam," dedi Çağrı kelime-
len uzata uzata. "Tüm kız sayısı: Bir."

"Ben yokmuşum gibi konuşmayı bırak." Çağrı sabrımı o ka-
dar sınıyordu ki, ona karşı susamamaya başlamıştım. "Kimse
kımsenin olmuyor."

"Sanki vahşi yaşam rekabetinde." Gökhan'ın fısıltısı muhte-
melen sadece bana ulaşmıştı.

"Ne dedin?" diye sordu Çağrı olayı fark ederek.

"Senin çok iyi bir insan olduğunu."

Kafamı çevirdiğimde Sarp'ın beklenti dolu bakışlarıyla kar-
şılaştım.

Onu kırmak istemiyordum, gerçekten. "Ee..." Gözlerim bir
kaçış yolu arayarak salonda dolaştı. "Ben biraz kalkıp kitapları
düzenlemek istiyorum." Koltuktan kalkarken ona özür diler-
cesine baktım. "Henüz kendimi o kadar şanslı hissetmiyorum,
Sarp. Belki yarın."

Oyun oynarken topluca beni zorbalamaları onları eğlendirir-
yordu, beni değil.

Sarp'ın yüzü sadece birkaç saniyeliğine düştü. "Merak
etme, öğrenci. Sana bu oyunu o kadar iyi öğreteceğim ki, tüm
mahalle PES turnuvalarını kazanacak hale geleceksin. Kendini
hazır hissetmeyi bekle sadece."

Buradan çıkınca PES'in adını bile duymak istemiyordum.

Kitaplığa doğru ilerledim. İki kez boşaltıp baştan dizdiğim
kitaplara içli içli baktım. Kitapların adına, boyutlarına artık aş-

naydım ama her gün kafamın içi o kadar boktan halde oluyordu ki, kitapları okumaya bir türlü cesaret edememiştım.

“Okumayı seviyor musun?” diye seslendi Mete. *(Nurdut)* yerden kalkmaya tenezzül etmemişti.

“Pek sayılmaz,” dedim ona dönmeden. “Eşit ağırlıkçı olduğumdan genellikle edebiyat dersi için okumak zorunda olduğum kitapları okuyordum. Onun dışında kitap okuduğum söylenemez.” Gözlerim kitapların sırtlarında gezindi. “Belki de ölümün varlığını hatırlayınca kitaplar bana daha da çekici görünmeye başlamıştır.” Omzumun üzerinden koltuklara baktım Gözlerim Mete’nin ensesindeydi. İki yıldır burada olduğuna göre tüm kitapları bitirmiş bile olabilirdi. “Peki ya sen, Mete?”

“Eskiden iyi bir okurdum,” derken sesi durgunlaştı. “Artık okumakta zorlanıyorum. Bu evde tek başımayken birkaç kitap okudum. Sonra bir gün bir şeyler kopma noktasına geldi Birkaç paragraf sonrasında kelimeler bulanıklaşmaya başladı, okumaya devam edemedim. Sanki başka bir dilde yazılmış cümleleri okuyordum. Hâlâ her ay elime bir kitap alıp bir değişiklik olup olmadığına bakıyorum ancak durum aynı. Artık okuyamıyorum.”

“Buradan kurtulursak,” dedim pürüzlü bir sesle. “Eski haline dönebilirsin.”

Alayla güldü. Kurtuluş olduğuna inanmıyordu.

İyi bir okur... Demek ki kitaplar bir dönem onun için kaçış olmuştu. Bu kafeste kitaplar bile yüzüne kapanmıştı. *On yedi ay*, diye hatırlattım kendime. *Namlunun ucunda on yedi ay*.

Kitap okumayı sadece sınavlar için bir görev olarak görüyordum. Çoğu kişi kitapları dünyadan bir kaçış olarak değerlendirirdi. Bir karakterin yerine geçip bambaşka bir dünyaya dalmak, kısa bir süreliğine de olsa kim olduğundan, ne olduğundan uzaklaşmak... Kitapların pek çok şey sunduğunu söylüyorlardı ama şu ana kadar hiçbir kitap elimden tutmamıştı.

Fihm raflardan birine uzandı. İnce, sade kapaklı bir kitaptı. İnce çeken kitabın adı olmuştu.

*Bir İdam Mahkûmunun Son Günü.**

Çiğdem bir süre kitabın isminde takılı kaldı. İçimdeki ürperme aldırmandan kitabı elime aldım ve kitaplığın yanına, yere koydum. Sırtımı kitaplığa yaslayıp kapağı açtığımda kapağının kolayca açıldığını fark ettim. Kitabı incelediğimde içimden bir ses bu kitabın daha önce okunduğunu söylüyordu. Hâlâ yepyeni görünüyor olsa bile Mete en azından kapağını açmış olmalıydı.

Derin bir nefes alarak ilk sayfayı açtım ve güneşin son ışıkları ağır ağır salonu terk etmeye başlarken kitabı okumaya başladım.

Kitapta bir idam mahkûmu vardı. Suçunun ne olduğunu o biliyordu ancak satırlarda bahsedilmiyordu. Birini öldürmüştü ama neden öldürdüğü belli değildi. Ölmek istemiyordu. Yaşamak istiyordu. Bir kızı vardı. Küçük bir kızı. Ölüm tarihi gittikçe yaklaşırken umutsuzca yaşamını düşünüyordu. Ölümün ne kadar acımasız olduğunu.

Kitaba kendimi o kadar kaptırmıştım ki, diğerlerinin sesini duyamaz oldum.

Beni bu dalgınlığımdan çıkaran şey noktalar oldu.

Kitabın basımında aralara serpiştirilmiş noktalar vardı. İlk birkaç noktanın mürekkep lekesi olduğunu düşünmüştüm. Fakat sonra...

Bir siyah noktayı fark ettim, cümlenin başındaydı. Ardından başka bir noktayı daha fark ettim. Bir cümlenin sonundaydı. Donakalmış bir şekilde satırların arasında bakışlarımı gezdirdim.

*“Ne yazık! Ölüm ruhumuzu ne hale getirecek? Onu nasıl şekillendirecek? Ondan ne alıp ne verecek? Onu nereye yerleştirecek? Bazen dünyaya bakıp ağlaması için etten gözler bahşedecek mi?”**

* Victor Hugo tarafından yazılmış, 1829 yılında yayımlanan roman. (e.n.)

** Alıntı, Victor Hugo’nun *Bir İdam Mahkûmunun Son Günü* isimli eserine aittir. (e.n.)

Hızla okuduğum önceki sayfalara baktım ve noktaları buldum. Noktalar mürekkep lekesi değildi, cümleleri arasına almıştı. Parmaklarım titremeye başladı. En sonunda tüm sayfaları çevirip noktaların olduğu yerleri buldum. Sadece iki nokta siyah değil, kırmızıydı. Minik kırmızı iki nokta, başka bir alıntıyı içine almıştı.

Sayfa 19. Bölüm 13.

"Bunlar kendilerinin oyuncu olacağı güne kadar gösteriyi izleyen mahkûmlardı. Araf'ın hava deliklerinden cehenneme bakan kayıp ruhlar gibi görünüyorlardı."

Bu kitabı biri okumuştü. Başka biri bu kitabı okuyana kadar seçtiğı alıntıların göze batmasını istememişti. Bu kitap bir şeyler anlatıyordu. Bir idam mahkûmundan daha fazlasını anlatıyordu.

Hızla ayağı kalktım. Gözlerimi satırlardan ayırıp diğer tut-saklara çevirdim. Tam o an odalarımıza çekilmemizi emreden zil sesi yükselip tüm evi kapladı. Onlarla şimdi mi konuşmalıydım?

Egemen'in esneyerek ayağı kalktığını gördüm. Herkes yavaştan ayaklanmaya başlamıştı. Kutay çoktan beni kontrol etmek için bakışlarını bana çevirmişti. "Hadi gidelim." Sesi, zil sesine meydan okuyarak yükseldi.

Kafamı salladım.

Onlara söylemek için yarını bekleyecektim.

Ölüm: Benim biricik tutsağı...

Ölüm: Kitaplarımı keşfedenin sen olacağını biliyordum.

Ölüm: Sence diğerleri bunca zaman neden kitaplara dokunmadı?

Ölüm'ün mesajı saatlerdir beklediğim tek şeydi. Düşündüğüm gibi kitabı okurken verdiğim tepkiyi fark etmişti. Beni delirtmek için normalden çok daha geç yazdığına yemin ede-

OYUNBAZ

Yastığımı Yastığın üzerine elimdeki kitabı bir bombaymış gibi
parlatıp derin bir nefes aldım.

“Sarp oyun oynamayı tercih eder,” dedim en kolayından
başlayarak. İsteddiği oyunu oynayacaktım. “Gökhan çok düşün-
mekten okuyamamıştır. Çağrı ise sadece havalı görünmek için
sade kitap alabilecek tiplerden. Mete... İkimiz de söyledikle-
rini duyduk.”

Çeneye Egemen ve Kutay kalmıştı. Onları çözmesi diğerleri
kadar kolay değildi. Görünüşü dahil her şekilde kusursuz olan
Kutay’ın nedeni neydi? Peki ya Egemen? Koltukla uyuklama-
dığı, kitapları okumayı denediği bir zaman olmuş muydu?

“Diğer ikisi hakkında hiçbir fikrim yok.”

Ölüm: Endişelenme, kelebeğim. Çözmesi zor olsa da çözünce
hepsinden basit çıkan insanlardan onlar. Bir gün anlayacaksın.

Ölüm: Kitapları okuman konusunda heyecanlıyım.

Onu heyecanlandıran şey tabii ki beni deli gibi korkutuyor-
du ancak bunun beden dilime yansımaya izin vermedim. Bu-
nun yerine, “Kitaplarda bir şifre var mı?” diye sordum. “Bir
şeyi bilince ya da bulunca buradan çıkabilecek miyiz? Kitaplar
bize verdiği bir ipucu mu?”

Kameraya kaçamak bir bakış attığımda onunla göz göze
gelmiş gibi hissetmekten kendimi alıkoyamadım.

Ölüm: Bakıyorum da bana soru sormaya alışmışsın.

Ölüm: Soruları kimin sorduğunu unuttun mu?

Çenemi dikleştirip yastığımın üzerindeki kitaba baktım.
“Eğer bizimle oynamak istiyorsan kuralları öğrenmemize izin
vermelisin değil mi, *oyunbaz*? Hapishaneden kaçış oyunlarında
her zaman bir ipucu verilir. Geriye kalan ipuçlarını da oyuncu
bulur.”

İŞİL LİMAE

Ölüm: Ama kelebeğim...

Ölüm: İpucu sizsiniz.

Ölüm: Ve hapisane de sizsiniz.

Mecazi konuşarak bir şey anlayacağımı ummasının delilikten kaynaklı olup olmadığını kara kara düşünmeye başlamıştım. Bakışlarımı telefonun ekranında tutmaya devam ettim. Kaçmak istediğimiz şeyin içimizde olduğunu ve ipucunun da aynı yerde olduğunu mu ima ediyordu?

Ölüm: Oyunbazı beğendim. Bu, bana taktığın ilk lakap mı?

Evet, demek istedim. Seni düşünürken genelde 'piç, şeref-siz, deli, psikopat, zırdeli' tarzı sıfatları düşündüğüm gerçeğim görmezden gelirse Oyunbaz daha çok lakaba benziyor.

Ölüm: KONUŞSANA

Ölüm: GEBERMEK Mİ İSTİYORSUN

Psikopat piç.

"Evet." Sesim tuhaf çıkmıştı ve fazla aceleci bir şekilde konuşmuştum. "Yani... Gebermek istemiyorum. Bu sana taktığım ilk lakap." Boynumda atan nabzımın sertliğini hissettim. Şu an sakin değil miydi, yoksa sadece zevkine mi büyük harfle yazmıştı? Onu sakinleştirmeye çalışmalı mıydım? Ben onu nasıl sakinleştirebilirdim ki? Delinin tekini daha da çıldırtmak konusunda üstüme yoktu.

Neyse ki Ölüm bana suskun kalma şansı bırakmadı.

Ölüm: Eskiden beyaz atlı prensindim...

Sanırım kendi hayal dünyasında bir şeyler yaşıyordu ve kilit kadın karakter de bendim. Sırtımdan aşağı soğuk terler döküldü. Belki de sadece beni uzaktan izleyerek takıntı haline getirmişti.

OYUNBAZ

Kadın olmak ne kadar da güzeldi!
“Seninle aynı ortaokulda ya da lisede mi okuduk?”

Ölüm: Bunu isterdim.

“Hayatının her anında beni mi takip ettin?”

Ölüm: İnternetin hakkımızda neler depoladığını bilsen çok pıncırdın.

Ölüm: Yedinci sınıftaki ask.fm hesabını hatırlıyor musun mesela? O yaşlardaki herkes gibi sen de ergenliğinin zirvesini yaşıyordun ve basit sorulara basit cevaplar veriyordun. Bir de çocukken kullanıp dondurduğun, bir ara tekrar açıp kapamayı unuttuğun Facebook hesabın var.

Bu piç tam bir stalker'dı.

Beni iliklerime kadar araştırdığını anlamam için bu yeterliydi. Bir süre ekrana bakıp ask.fm hesabı açıp açmadığımı hatırlamaya çalıştım. Sonuç hüsrana oldu. Ona ne cevap vereceğimi düşünürken küçük bir blöf yapmaya karar verdim. “Hatırlıyorum.” dedim aynı ses tonuyla.

Ölüm: Yalancı.

Ölüm: Niye yalan söyledin ki şimdi?

Ürperdim. Bu yaratığın zihin okuma yetenekleri mi vardı? Aklımdan geçenleri nasıl tahmin edebiliyordu?

Ölüm: Hiçbir şeyi hatırlamıyorsun.

“Hesabımı hatırladım,” dedim yalanımdan sıyrılarak. “Neden hesabımı hatırlamama bile ihtimal vermiyorsun?”

Telefon titreyince bakışlarımı telefona çevirdim.

IŞIL LİMAE

Ölüm: Geriye fazla hafıza hücrelerinin kaldığını sanmıyorum.

"Gayet yerinde ve güçlülersen," dedim inatla. Aklıma ~~girmeyen~~ yen edebiyat eserlerini düşünmemeye çalıştım. "Sadece ~~kriz~~ şuyorsun. Benden kendi kafanda kurduğun şeyleri hatırlamanı bekleme."

Ölüm: Seninle ilgili kafamda kurduğum tek şey ölümün.

Ölüm: Hiçbir şeyi kafamda kurmuyorum.

Ölüm: Sana 'kelebeğim' diyen ilk kişi annendi.

Ölüm: Küçükken dadan gözünün önünde vefat etti. Beş yaşındaydın.

Ölüm: Dedenin hikâyelerini dinlemeye bayılırdın.

Ölüm: Efsanelere inanırsın. Okul gezisinde herkes tepeye çıkarken sen inatla Galata Kulesi'nin altında beklemiştin.

Ölüm: Yoksa bunlar benim hayal gücüm mü?

Gözlerimi kameraya çevirdim. Kalp atışlarım hızlanmış, karnım kasılmıştı. Zihnimde bir gerçek belirdi. *Beni tanıyordu* söylediklerinin hepsi gerçektir.

Dedemin ölümünü araştırarak bulabilirdi ama onun hikâyelerini sevdiğimi nereden öğrenebilmişti? Düşündüğüm gibi bana 'kelebek' deme nedeni annemdi. Bir şekilde annemin bana yıllar önce nasıl hitap ettiğini bulmuştu.

Ölüm bunu *nasıl* bilebilirdi?

Ölüm: Birbirimizle oynamayalım, sevgili tutsağım.

"Bunları sadece internetten araştırarak bulamazsın," diye fısıldadım kafamı sağa sola sallarken. Dehşetin bedenimi ele geçirdiğini hissedebiliyordum. "Sen bir *sapıksın*."

OYUNBAZ

Ölüm: Sen hayatında hiç sapık görmemişsin.

Kafanı tekrar sağa sola salladım ancak o beni ikna etmeye
istemiydi.

Ölüm: Sadece önem verdiğim konuları iyi araştırırım. Ben bir
araştırmacıyım.

Ne dememi bekliyordu? *"Tamam, bu normal,"* dememi mi?
"İşinde çok iyisin." dedim keskin bir sesle. Telefonun ek-
ranı titrese de gözlerimi ekrana çevirmeyip kameranın üstünde
oturmaya devam ettim. Dudaklarım titrerken çenemi kaldırdım.
Kameralar yerine bir çift göz hayal ettim, o gözlerle göz göze
geldiğimi hayal ettim. *"Ben seni tanıyor muyum?"*

Telefon tekrar titrediğinde bakışlarımı ekrana çevirdim.

Ölüm: Belki.

"Bana verdiğin tek şey belirsizlik ve korku." Bir elimle yü-
zümü ovuştururken dişlerimi sıktım. "Senden nefret ediyorum."

Cümle ağzımdan çıktığı anda donakaldım.

Beni öldürecek; beni öldürecek; beni öldürecek...

Ölüm: Biliyorum.

İstemsizce onu kameranın ardında, bu itirafım karşısında
huzur bulmuş gibi korkunç bir şekilde gülümserken hayal et-
tim. Tepkisinin hafifliği beni daha mı çok korkutmalıydı, yoksa
rahatlamalı mıydım, kestiremiyordum.

Ölüm: Benden daha da çok nefret edeceğini sana söylemiş-
tim.

Ölüm: Hadi, kelebeğim.

Ölüm: Git ve oku kitabını. Sayfa sayını söyle ve sana ~~okut~~ edeyim. Aynı anda, aynı satırların arasına bakalım. İşaretlediğin kısımları oku ve kalemi o sayfaya bastırırken ne hissettiğimi ~~his~~ set.

Benden rica edercesine emrettiği şeye karşı derin bir ~~net~~ aldım. Daha yazmayacağını düşünüp telefonu yatağın ~~üstüne~~ bıraktım ve yastığın üzerindeki kitaba uzandım. Fakat beni ~~sa~~ şırtacak bir şekilde telefon tekrar titredi. Telefonu elime alma-
dan ekrana baktım.

Ölüm: Seninle kitapları konuşmak için çok uzun zaman bek-
ledim, Afra.

Ölüm: Elindeki kitapta tıpkı senin ölümü, burada olmayı hak
etmediğini düşünmen gibi ana karakter de benzer şeyler düşü-
nüyor.

Ölüm: Kitap okurken onun ölümü hak ettiğini düşünecek mi-
sin? Yoksa onun suçsuz olduğunu mu söyleyeceksin?

Ölüm: O adamdan tek farkın, kendi suçunu bilmemen.

Ölüm: Peki ya sen ölmeyi hak ediyor musun?

Ağzıma kan tadı gelene kadar yanağımı ısırdım. Dişlerimi
birbirine bastırırken gözlerimi ekrandan ayırdım. Titreyen be-
denimi yorganın altına sokarak yorganı boynuma kadar çektim.
Kafamı yastığa yaslayıp yatakta yan döndüm. Ardından kitabı
elime aldım. Kitabı benimle okumak istiyorsa süper kameralar-
ından sayfa sayısını kendi bulabilirdi.

Sayfalar parmaklarımı kanatacak gibi hissediyordum. Buna
rağmen ruhumun yatağımdan ayrılmasına izin verdim. Parmak-
lıklar ardında, ölümü bekleyen o adamın ruhunun içine girdim.

*"Onun tutsağıyım; beni kuşatıyor, beni bütün kıvrımlarıyla
sıkı sıkı sarıyor; beni granit duvarlarının içine kapatıyor, beni*

“Beni aldım da tutuyor ve beni zindancının gözleriyle gözetliyor. Ne olacak? Bana ne yapacaklar?”

Kelimeleri okumaya devam ederken kendimi daha da kapana kısılmış hissettim. Ölüm bizi her zaman izliyordu. Uyku uyumayan bir canavar gibi gözü üzerimizdeydi. Kafam yastıkta dururken gözlüğümün burnuma yaptığı baskı, gözyaşlarını tutmaya çalışırken burnumda hissettiğim sızıya karıştı. Gözlerimi kırıştırarak satırları takip ettim.

“Tanrım! Kaçmanın bir yolu yok mu? Kaçmam gerek! Hem de hemen! Kapılardan, pencerelerden, tavanın tahtasının arasından! Kollarım bacaklarım kirişlerin arasında parçalansa bile bunu yapmam gerek!”

Kaçmak istedim. Titredim, üşüdüm, nefeslerim sıklaştı. Bedenimi ısıtamayan yorganı daha da üstüme çekerken karnımdaki telefonun baskısını hissettim. Kaçmanın bir yolu yok muydu? Bunu kendime hep sormuştum. O kapıyı bizim için açmadıkça bu hapishaneden nasıl çıkabilirdik?

Tam anlamıyla birinin *tutsağı* olduğum gerçeği canımı yaktı.

“Ölmek istemiyorum,” diye mırıldandım.

Ölmek istemiyorum.

Karnımda duran telefon titredi fakat telefona uzanacak enerjim yoktu. Sadece bir sonraki sayfayı çevirebiliyordum. İçimde telefona bakmadığım için kafama sıkabileceğine dair bir korku doğdu. Yine de tuhaf bir umursamazlık beni çoktan ele geçirmişti. Bir baktım ki, sırf bundan dolayı kafama sıkacaksa sıkıp gitsin diye düşünmeye başlamışım.

“Delirmenin insanı yaşattığı söylenir; en azından bilinç kaybaldığı için daha az acı çekilir; ölü gibi uyunur.”

Ölüm böyle mi yaşıyordu? Delirdiği için mi her şey daha kolaydı? Yakalanacağını, bu yaptıklarının er ya da geç sonuçları olacağını hiç düşünmüyor muydu?

* Alıntı, Victor Hugo'nun *Bir İdam Mahkûmunun Son Günü* isimli eserine aittir. (e.n.)

** Alıntı, Victor Hugo'nun *Bir İdam Mahkûmunun Son Günü* isimli eserine aittir. (e.n.)

Sayfaları çevirmeye devam ettim. Ölüme yaklaşan adamla birlikte ben de bir şeylere yaklaşıyormuş gibi hissediyordum.

En sonunda bir şey buldum.

"Neden olmasın? Etrafımdaki her şey tekdüze ve renksizse, içimde bir kavgaya, bir çatışma, bir trajedi yok mu? Bende takıntı haline gelen bu sabit fikir daraldıkça zihnimde her dakika, her saniye daha iğrenç ve daha kanlı bir görüntüye bürünmüyor mu? Herkes tarafından bu şekilde yüzüstü bırakılmışken içimde hissettiğim şiddetli ve bilinmeyen sarsıntıları neden kendi kendime anlatmayı denemeyeceğim ki?"

Parmaklarım kitabı desteklemeye devam ederken kitap yatağıma doğru devrildi. Nefeslerim sıklaştıkça gözlerim irileşti. Yatakta doğruldum. Kitabı tekrar elime alıp okumaya devam ettim. Ardından geriye döndüm. Sayfaları karıştırırken onları buruşturmaktan çekinmedim.

Alıntılar, Ölüm'ün *kendi* düşünceleriydi. Kendi hakkında ya da bize karşı düşündükleriydi.

Ürpermemin nedeni buydu.

Onun zihninin içine girmiştim.

Belki yanıliyordum, belki sadece kendimce bir şeyler uydurmak istiyordum. Fakat okuduğum son alıntıda bunu hissetmeden duramamıştım. Ölümün ne olduğunu yorumlamaya çalışıyordu. Anlamaya çalışıyordu. Sanki bizi buraya tıkmadan önce bir karar aşaması yaşamıştı.

Onun elinde duran Bir İdam Mahkûmunun Son Günü'nü hayal ettim. İki büküm olmuş bir şekilde otururken bir dolma kalemle sakın bir şekilde satırların başına ve sonuna nokta koyduğunu hayal ettim. Yere devrilip sırtüstü uzanırken gözlerini tavana diktiğini, kendine takacağı lakabı düşündüğünü hayal ettim.

"Seni görüyorum," diye mırıldandım.

Daha önce titreyen telefonu elime alıp dakikalar önce yazdığı mesaja baktım.

OYUNBAZ

Ölüm: Afra.

Tek yazdığı bu muydu?

Ellerimin arasındaki telefon, parmaklarımla beraber titredi.

Ölüm: Kimi görüyorsun?

Sertçe yutkundum. “İşaretlediğin yerler senden bir parça taşıyor. Bir zamanlar bu kitabın sayfalarını sen çevirdin. Bir zamanlar... Bir zamanlar bu kitabı sen okudun. Sen *işaretledin*. Seni etkileyen yerleri, o cümleleri görebiliyorum.”

Ölüm: Bir zamanlar bir adım vardı.

Ölüm: Onu kaybettim.

Ölüm: Ama senin bir adın var.

Ölüm: Bu yüzden onu kaybetmeden sürekli söylemelisin.

Ölüm: Afra, Afra, Afra, Afra, Afra...

Ölüm: Tekrarla.

“Afra.”

Ölüm: Bir daha.

“Afra.” Gözlerim daha fazla açık kalamayacak gibi kapandı. Kırpiklerim titriyordu. “Kendine neden bu ismi verdin?” diye sordum. “Seni etkileyen kitap, bu kitap mıydı?” Ellerimdeki titreşimi hissettiğimde gözlerimi zar zor araladım.

Ölüm: İsmimi seviyordum.

Ölüm: Bu ismi ben seçmedim.

Ölüm: Sizi ‘katil’ yapan şey beni ‘ölüm’ yaptı.

Ölüm: Hayır, hayır, hayır. Aslında en başından beri olduğum şey buydu.

IŞIL LİMAE

Ölüm: Sizin katil doğmanız gibi, ben de Ölüm olarak doğdum. Anlıyor musun?

Neredeyse her cümlesi birbiriyle çelişiyordu. Ya kendine açıklayamıyordu ya da bilerek mecazi konuşuyordu. Belki Açık konuştuğunu düşünüp kendini kandırıyordu. Kendini anlatabilme konusunda sorunu olduğunu düşünmeye başlamıştım. Belki sorun kendisiydi.

Tekrar yatağa uzandım. Saçlarım kitabın kapağının üstüne saçıldı. Parmaklarımı telefona dolamış bir şekilde gözlerimi kapattım. Kaç dakika geçtiğini bilmiyordum ama bir şekilde sakinleşebilmişim. Nefeslerim düzenli hale gelmiş, rahatlamamı sağlamıştı. Evimde olsaydım bu şekilde uykuya dalabilirdim ancak şimdi, birinin bakışlarını üzerimde hissettiğimden diken üstündeydim.

Bu gece nasıl geçecekti?

Karnımın üstünde, elimde duran telefon titredi. Gözlerimi aralayıp ekrana baktım.

Ölüm: Hiç dans ettin mi, Afra?

Ne kastettiğini düşünmeye çalışsam da tam bir sonuca ulaşamadım. En sonunda balolarda olan, bir erkekle bir kızın yaptığı dansı kastettiğine karar verdim. “Beni dansa kaldıracak kimse yoktu,” diye mırıldandım gözlerimi tekrar kapatırken. “Kimseyle dans etmedim.”

Saniyeler geçmeden mesaj geldi.

Ölüm: Seni dansa kaldırmamı ister misin?

Ekrana bakakaldım.

OYUNBAZ

Ölüm: Seni dans ettireceğim.

Seninle dans edeceğim, değil.

Gözlerimi ekrandan ayırmaya çalışsam da bunu başaramadım. Yavaşça yatakta doğruldum. Gözlerim tekrar tekrar kelimeler üzerinde kayarken tuhaf bir aşinalık hissini bir kez daha yaşadım. Bakışlarım yastığın yanındaki kitaba kaydı. Telefonu bırakıp sayfaları çevirmeye başladım ve çok geçmeden aradığımı buldum. Başı ve sonu noktalarla işaretlenmemiş bir yer vardı. Bir şarkı sözüydü.

*"Ama kral kızıyor
Ve yemin ediyor tacı üzerine
Beni dans ettireceğine
Darağacının tepesinde"*

Düzenleme
Ny.ozlem

GÜN 18

“Aramızda oluşan bağı hissediyorsun, değil mi?”

*Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
18 Mayıs 2021*

Ölüm bağışlayacağı, serbest bırakacağı, yaşamasına izin vereceği kişiler olacağını söylemişti.

Onlardan biri ben değildim.

Beni öldüreceği iması bu sefer beni delicesine korkutmamıştı, yine de uyuyamamıştım. Sabaha kadar tüm hayatımı gözümün önünden geçirip durmuştum. Hiç kimseye benden bu denli nefret edecekleri kadar büyük bir hasar bıraktığımı düşünmüyordum.

Benden bu kadar nefret eden tek kişi çoktan *ölmüştü*.

Ölüm deliydi. Bizde görmek istediklerini görüyor, bizi kendi günahları için cezalandırmak istiyordu. Böyle düşünmek, onun amacını düşünmekten daha kolaydı. Böylece gönül rahatlığıyla onun deli olduğunu kabullenmiştim. Bu sayede sabah zili çalmadan önce az da olsa uyuyabilmiştim.

Kahvaltı sonrası hepsi koltuklara yerleşene kadar bekledim. Ardından kitaplığa gidip sabah kitaplığa bıraktığım Bir İdam Mahkûmunun Son Günü’nü elime aldım. Dün defalarca okuduğum alıntıların olduğu sayfaları kıvırdım. Gidip onlara bu konudan bahsetmek için zaman kollarken birden arkamda birinin dikildiğini hissettim.

İrkilerek omzumun üzerinden baktığımda arkamda dikilen

kişinin Mete olduğunu fark ettim. Bedenim istemsizce gerildi çünkü on sekiz gündür burada olmama rağmen Mete'yle çok konuşmuşluğum yoktu ve beni biraz *ürkütüyordu*.

"Sessiz sedasız geldim galiba, kusura bakma," dedi düz bir ifadeyle bana bakarken. Pek pişmanmış gibi gözüküyordu.

"Biraz öyle oldu ama sorun değil," dedim yan dönerek. Nedenise sırtımı ona dönemezmişim gibi hissetmişim. "Kitap mı alacaktın?"

"Hayır, kitabı okudun mu diye soracaktım." Bakışların elimdeki kitaba çevirdi. "Dün kitapla odana gitmedin mi? Kitabı okumayı başarıp başaramadığını merak ettim. Çoğu eskiden okuduğum kitaplar. Üzerinde konuşabiliriz." Söyledikleri bana Ölüm'ü hatırlattığında ürperdim. Gözlerini kitaplığa çevirdiğinde bakışlarında belli belirsiz bir özlem vardı. Neyse ki tepkimi görmemişti.

"Biraz okuyabildim," dedim omuz silkerek. *Ölüm beni öldüreceğini söyleyene kadar*. "Senin durumun..."

"Kafadan gidiğim artık." Mete iç geçirdi. "Beni boşver. Senin okuyabilmene sevindim. En azından kafanı dağıtırsın." Gözlerini yüzüme indirdi. "Başka bir sıkıntı var mı, abicim?"

Abicim. İçime şaşkınlıkla beraber bir sıcaklık yayıldı. Sıcak bir sesle söylenmiş küçücük bir kelimenin ona karşı hissettiğim belli belirsiz mesafeyi güçlü bir şekilde sarstığını fark ettim. Daha önce kimse bana bu şekilde seslenmemişi.

Ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verdim. "Ne gibi?"

"Dinle," diye başladı. Gözlerini bir anlığına yumup iç geçirdi. Bir an sonra kahverengi gözleri yüzümü delip geçiyordu. "Anlattıklarım yüzünden beni yanlış tanımanı istemiyorum. İnsanlara zarar veren biri değilim. Hatta..." Hafifçe gülümse-di. "Burası beni delirtmeden önce daha iyi bir insandım. Bu ev insanı değiştiriyor."

Kafamı sallayarak onu onayladım. Bir buçuk yıldır buradayken *Joker*'a* dönüşse bile onu yadırgayamazdım.

* *Bob Kane* ve *Bill Finger* tarafından yaratılan, *DC* çizgi roman evrenindeki süper kötü kurgusal bir karakterdir. (e.n.)

Sesini alçalttı. "Diğerleriyle bir sıkıntın olursa ya da... Korkarsan, rahatsız hissedersen... Söylemen yeterli olur. Önünde dururum."

Buraya geldiğim ilk zamanlar onlarla aynı ortamda olmak bile içimde tarifi zor bir korku uyandırırdu. Bir köşeye çekilip susarak onlara varlığımı unutturmaya çalışırdım. Onlara güvenmek bir yana, oyun oynamaları bile beni tetikte tutardı. Şimdi ise içimdeki korku yerini rahatlığa bırakmış, güvensizliğim belli belirsiz bir bağa dönüşmeye başlamıştı. Böyle hissetmem doğru muydu?

Gözlerim Mete'den ayrılıp PES oynayan Çağrı'ya kaydı. Çağrı'nın yüzünde hırslı bir ifade vardı.

"Umarım buna ihtiyacım olmaz," diye mırıldandım. "Fakat aklımda tutarım."

Mete koltuğa oturmaya giderken diğerlerinin kaçamak bakışlarla ona baktığını fark ettim. Sanırım her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorlardı. Böyle düşününce kulağa sevimli geliyordu.

Tekrar kitaplığa döndüm ve alnımı kitaplığa yasladım. Elimdeki kitaba bakmaya devam ettim. *Yapabilirim*, diye düşündüm. *Sadece gidip onlara söylemem gerekecek. Kötü haberlere ve Ölüm'ün uğursuz sorularını seslendirmeme alıştılar zaten.*

Felaket tellalından farkım yoktu.

Elimde kitapla koltuğa geri dönüp Sarp'la Çağrı'ya baktım. "Turunuz ne zaman biter?" diye sordum gergin bir sesle. Az buçuk hevesleriyle oyun oynarken onları bölmek istemiyordum. Sonuçta kitapların içinde bir şifre yoktu. En azından Ölüm'ün söylediğine göre durum böyleydi, yine de bir şeyler bulabileceğimiz bir başlangıç olabilirdi.

"Ölüm mesaj mı attı?" dedi Kutay. Çağrı gözünü bir anlığına ekrandan ayırıp bana kaçamak bir bakış attı.

"Hayır." Sesim pürüzlü çıkınca boğazımı temizledim. "Bir şey buldum. İşimize yarar mı bilmiyorum ama... Sanırım hiç yoktan iyidir."

Egemen yayılarak oturduğu tekli koltuğunda dikleşti. Alınını afalladı, yüzündeki ifade umutlu olmamaya çalışan bir maskeye aitti. Söyleyiş şeklimin fazla umut dolu gelip gelmediğinden emin olamadığım için ekledim. "Muhtemelen beni öldürmek istiyor. Yani, bunu tahmin etmesi elbette zor değildi ancak emin sayılırım."

"Sen... Nasıl?" Kutay konuşma yeteneğini kaybetmişti

Elini yanığına yaslayıp beni inceleyerek, "Ölüm sana ne mu verdi?" dedi Egemen. Bakışları beni yavaşça tepeden tırnağa süzerken tüylerim diken diken oldu. Gözleri sabitlendiği andaki elimdeki kitaba bakıyordu.

"Saçmalama," dedi Mete sert bir sesle. "Buradan kurtuluş olsa bile hapishanenin kapılarını açan anahtar bize vermez. Başka bir şeyden olmalı."

"Kitap," dedi Egemen net bir sesle.

Kafamı sallayarak kitabı biraz havaya kaldırdım. "Kitapta Sarp telaşla oyun kolunu dizlerine düşürdü. Çağrı elindeki kolu havaya kaldırıp bir zafer işareti yaptı. "Yine kazandım," dedi Sarp'a dönerken. "Yüz kırk bire yüz otuz sekiz oldu."

"Gerçekten duymamışlar," dedi Kutay iç geçirerek. Üçlü koltukta öne eğilip yüzlerine baktı. "Afra işimize yarama ihtimali olan bir şey bulmuş. Dinleyin."

Sarp'la Çağrı da bana dönünce boğazımı temizledim ve eğilip kitabı masaya koydum. Kitap tıpkı bir bomba gibi hepimizin ortasında duruyordu. "Kitabı öylesine okumak için almıştım," deyip kısaca konusundan bahsettim. "İlk önce sayfalarda küçük, mürekkep lekesi gibi noktalar olduğunu gördüm. Daha dikkatli bakınca bu noktaların her seferinde cümlelerin başında ya da sonunda olduğunu fark ettim. İki nokta arasını okuyunca işaretlenmiş cümleler ortaya çıkıyordu. Ölüm'le ve tutsaklıkla alakalı cümleler..."

Kime odaklanacağımı bilemediğim için Kutay'a bakmayı tercih ettim. Ela gözleri kısılmıştı ancak kitaba değil, bana bakıyordu.

"(1) sayfaları kıvırdım." diye devam ettim gergin bir sesle. "Hakahılursınız."

Kitaba ilk uzanan Mete oldu. Kıvırdığım sayfalardan birini alıp gözlerini satırlarda dolaştırdı ama bir süre sonra bakışları anımsaldı. Çenesi gerilirken kitabı kapatıp Kutay'a uzattı.

Kutay kitabı eline alıp sayfaları karıştırmaya başlarken Çağın koltukta onun arkasına geçti. "Oha lan!" diye bağırdı. "Cidden işaretlenmiş bunlar! Resmen alıntılar var."

"İşe yarar bir şey var mı?" dedi Mete bana bakarken.

Kafamı sağa sola salladım. "Sadece karamsar alıntılar," diye mırıldandım. "Suçunun ne olduğunu bilmediğimiz bir mahkûmun düşünceleri. Cümlelerin baş harflerini birleştirmeyi denedim. İlk kelimeleri birleştirip cümle oluşturmayı da. Sayfa sayılarından harf çıkarımı yapıp bir şeyler oluşturmayı da denedim fakat bir sonuca ulaşamadım. Hem... Ölüm bunlarda ipucu olmadığını iddia etti."

Egemen kaşlarını havaya kaldırdı. "Gece seninle konuşuyor mu?"

"Maalesef," diye mırıldandım.

Kutay kafasını sağa sola sallayıp gözlerini kitaptan kaldırdı. "Bu kitabın baştan aşağıya ürpertici kısımları işaretlenmiş. Şunu dinleyin. *'Ölüm kararı verilene kadar, soluk aldığımı, hareket ettiğimi, diğer insanlarla aynı ortamda yaşadığımı hissetmiştim; şimdi dünyayla benim aramda bir sınır olduğunu kesin bir şekilde kavırıyordum.'*"

Ölüm'ün bir sesi varmış, sesini daha önce duymuşum gibi kitaptaki o alıntı zihnimde canlandı. *Beni dans ettireceğine, dağacının tepesinde.*

"Diğer kitaplara da bakalım," dedi Gökhan koltuktan kalkarken. Sesini duyunca irkilmiştim. Aynı koltukta oturmamıza rağmen sessizliği bir an varlığını unutmama neden olmuştu. "Ölüm okunmadığı sürece bunların bulunmasını istememiş." O da Kutay'ın yanına gidip kitaba eğildi. "İşaretler çok belirsiz."

Sarp kafasını sallayarak onu onaylarken gergin gözüküyor-

“Onu veren kısımları işaretlemiş olmalı,” dedim onların hızla sayfaları çevirmesini izlerken. “Bizi buradan çıkaracak ipucu muhtemelen bulamayız fakat Ölüm’ün o hastalıklı beynini anlayabiliriz.”

Kutay bu düşünceyle irkilmiş gibi bakışlarını bana çevirdi.

“Bunu neden yapsın?” dedi Çağrı kaşlarını çatı. Elindeki kitabı sırtından tutup sayfaları havada salladı. “Onu tanımamızı isteyecek değil ya. Altı üstü bizimle oyun oynuyor.”

Gece boyunca Ölüm’e anlam vermeye çalışmışım. Deliydi evet ama... bir delinin bile amaçları olmalıydı.

Dudaklarımı aralamadan önce odanın köşesinde asılan silahlardan birine kaçamak bir bakış attım. Namlusu bana dönmüktü. Ne komik, silahlara alıştığını için bana döndüklerini bile fark etmemiştim.

“Birinin onu anlamasını istiyor,” diye mırıldandım. “Onu anlayabilecek olanlar sadece bizleriz çünkü bu oyunu bizimle oynuyor. O bizi tanıyor. En azından tanıdığını sanıyor çünkü hakkımızda birçok şey araştırmış. Belki bizim de onu tanımamızı istiyordur.”

Bu... Bir ihtimal... Bir ihtimal çaresiz birinin yapacağı bir şeydi. Tahminim doğruysa daha çok soru ortaya çıkıyordu. Neden birinin onu anlamasını istiyordu? Kitapların bu evde oluş amacı en başından beri bu muydu?

“Geceleri mesajlaşan arkadaşlar mı oldunuz?” diye sordu Egemen bana dikkatle bakarken. “Dediklerinin kulağa fazla romantik geldiğinin farkında mısınız?”

Yanaklarıma hücum eden kanı hissederken dişlerimi gıcırdattım. “Gece beni hoş sohbetiyle ödüllendirmiyor,” dedim sert bir sesle. “Emin ol, gecelerim kolay geçmiyor. Akşam zili çaldığında senin gibi rahatlamıyorum. Bana ne yazacak, benden ne isteyecek ve telefonum ne zaman titreyecek düşüncesiyle yarım yamalak bir uykuyla bekliyorum. Dediklerim romantik falan değil. Sadece duygusal bir şekilde yaklaşmaya çalışıyorum.”

“Akşam zili çaldığında rahatladığımı kim söyledi?” Egemen’le aramızda bir bakışma geçti. Gerçekten Ölüm’le normal insanlar gibi konuşabileceğimi düşündüğüne inanmıyordum. “Amacım kaba olmak değildi. Sadece tespitin onunla ne konuştuğunuzu merak ettirdi.”

“Mesajları bilmemenizi isteyen Ölüm, ben değilim,” diye hatırlattım. “Onunla bir ‘samimiyetim’ yok. Biraz daha bu şekilde konuşursan...”

“Bu kadar yeter,” dedi Kutay sertçe. Gözlerini Egemen’e diktiğinde kalp atışlarım hızlanmıştı. “Afra biz altı geri zekâ-lının aylardır keşfedemediği bir şeyi keşfetti. Akşam oturup Ölüm’le sohbet ediyormuş gibi ona yaklaşma.”

Egemen ona doğru eğilip hafifçe gülümsedi. “Sana ne?”

“Egemen.”

“En azından yapmacık davranacağıma aklıma geleni söylüyorum, Bay Mükemmel.” Dalga geçercesine sırtıttığında yüzü aydınlandı. “Bana gereken cevabı Afra verdi zaten.”

Göz devirdim.

“Kız kavgasını bir kenara bıraksanız?” dedi Çağrı sorarcasına. Bunu onun söylemesi trajikomikti. “Tamam, en testosteronlu sizsiniz.”

“Kız kavgası değil bu,” dedim kaşlarım çatılırken. “Ama benim adım üzerine tartışmamanızı tercih ederim. Egemen sadece yanlış anladı, değil mi?”

Egemen kafasını sallayarak beni onayladı.

Kutay tekrar elindeki kitabı incelemeye döndü. Odağımızın ne olması gerektiğini hepimize hatırlatmıştı.

Gökhan elinde üç kitapla ikili koltuğa çöktüğünde onu izliyordum. “Toplayacak olursak,” dedi ifadesiz bir sesle. “Ölüm’ün işaretlediği alıntılarla dolu kitaplarımız var. PES oynamak dışında yapabileceğimiz tek şey onun depresif alıntılarını okuyup bizi buraya tıkan kaçığı anlamaya çalışmak. Evet...” Kitapları masaya bırakıp ellerini saçlarına gömdü. “Harika.”

“Hiç yoktan iyidir,” dedim teselli etmeye çalışarak. Kitap-

Kitapları rasgele kitaplar alıp ben de koltuğa yöneldim. "Farklı bir alıntı "

Kutayhan kafasını kaldırdığında gözleri ışıldıyordu. "Harika derken dalga geçmiyordum. Bu gerçekten *harika*." Beklenmedik bir şekilde gülümsedi. Yüz ifadesi birden genç olduğunu hatırlatmıştı.

Sonunda yaşadığımız rutini bozacak bir şey bulmuştuk.

"Ben korkuyorum," diye seslendi Sarp. "Afra öyle deyince alıntıları okurken ruhsal acı çekmeye başladım şurada."

"Korkacak bir şey yok," desem de aslında ben de korkuyordum. "Onunla yüz yüze karşılaşmaktan iyidir. Belki de tüm alıntıları okuduktan sonra bu 'oyunun' başka bir seviyesine geçeceğiz ve bu sefer önümüze gerçek fırsatlar çıkacak." Mete'nin bana baktığını fark edince yanağımın içini ısırdım. "Belki biraz umut dolu konuşmuş olabilirim."

Mete yorgun bir şekilde gülümsedi. "Fena değil. En azından umuda sahipsin. Umudun tek kötü yanı bir gün onu kaybetme ihtimalinin olması." Burnunun kemiğini sıkarken iç geçirdi. "Birimizin iyimser olması güzel."

"Benim de umudum var," dedi Sarp koltuklara doğru yürürken. "Tüm gün evde oturan biri olarak herhangi birine zararım olmadığından eminim ve eğer bu bir suçlu cezalandırma simülasyonu tarzı bir deneyse ben sapasağlam çıkacağım."

"İçinde bulunduğumuz duruma isim vermeye çalışmayalım bence," dedi Çağrı tereddütle. "Bir amaç uğruna buraya geldiğimizi düşünmek istemiyorum."

Hiçbir şey nedensiz gerçekleşmezdi.

"Bir süre kitapları inceleyelim," dedi Kutay. Geldiğini, bir kitap yığınının gürültülü şekilde masaya bıraktığında fark etmiştim. "Elimden geldiğince yardım ederim. Kitapları bölüştürelim. Sadece noktalı kısımları bulup oraları işaretleseک yeter. Sonra da beraber hepsini okur, bir şeyler çıkarabiliyor muyuz diye bakarız."

Kendimi kafamı sallarken buldum. Bir süre kitaplarla ne

yapacağımızı, şifre bulup bulmamaya çalışacağımızı 101-74 Sarp'ın olası şifre kombinasyonları hakkında yaşıyıcı 101-74 de bilgisi vardı. Şifreleri ve bulmacaları sevdiğini söyleyen Gökhan ise en heveslimizdi.

Konu Ölüm'ün gece benimle konuşmasına geldi "Hurdan ne setmene izin var mı?" diye sordu Kutay her zamanki nazik 101-74. "Seni rahatsız eden durumlar oluyor mu? İpucu veriyor mu?"

"Benimle oynuyor," dedim yanağımın içini ısırırken 101-74 mak uçlarımla cebimdeki telefona dokundum. "Daha 101-74 kapalı ölümle tehdit ediyor, katil olduğumuzu söyleyip 101-74 yor. Aslında sürekli aynı şeyler. Onunla sohbet etmiyorum. Bana bilgi de vermiyor. Lütfen... Sizden bir şey gizlediğinizi düşünmeyin."

"Biliyorum," dedi Kutay. "O anlamda sormamıştım Ama cımın bu olmadığını biliyorsun." Egemen'e ters bir bakış 101-74:

Egemen'in onu alaycı bakışlarla izlediğini gördüm. Yarı larak oturduğu koltukta kucağındaki kitaplar onun bir parça, gibi duruyordu.

Parmaklarımın ucuyla telefonun titrediğini hissettim. Di, gerlerinin bakışları üstümdeydi. Ölüm'ün ne yazdığını merak ediyorlardı ama öğrenme şansları yoktu. Onlar için de durum kötüydü.

Ölüm hakkında çok konuşmuştum. Yazacaklarından korka rak telefonu cebimden çıkardım.

Ölüm: Ölüm'ü sadece sen anlayabilirsin.

Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışırken telefonun ekranı aniden karardı. Kenarındaki tuşa basıp ekranı tekrar açmaya çalıştığımda ise hiçbir değişiklik olmadı. Telefon mu bozulmuştu?

Telefonu sağa sola sallayıp koltuğun kenarına yavaşça vur- dum ve tekrar denedim. Tuşa basılı tuttum, aralıklarla basılı tu- tup bıraktım ancak ekran açılmadı.

"Afracığım," dedi Çağrı beni ihtiyatla izlerken. "Neden fa-
lan Türk taktikleriyle telefonu sınadığını bize açıklar mısın aca-
ma? Ölüm'ün mesajını falan mı cezalandırmaya çalışıyorsun?
Telefonu kırmak istiyorsan yere fırlat."

Kaşlarımı çatarak telefona baktım. "Telefon bozuldu."

"Ne?"

Telefonun ekranını ona çevirdim. "Açılmıyor."

"Artık ya şarj aleti ya da yeni telefon gönderir," dedi Ege-
men elimdeki telefona bakarken. "Sonuçta markasız, tek bir
mesaj sekmesinden ibaret garip bir şey. Hatta şarjı bitmemiş
bile olabilir. Belki de Ölüm yapmıştır."

Telefonu cebime soktum. "Her türlü işime gelir," dedim son
yazdıklarının tuhaflığını düşünürken. Benim diğerlerinden ne
farkım vardı da onu anlamamı bekliyordu? "Bu durum düzele-
ne kadar kitaplara odaklanabiliriz. Gökhan'dan sonraki kişinin
kim olduğunu bilmeden daha rahat oluruz."

"Sıradaki demişken," dedi Kutay düşünceli bir şekilde.
"Acaba hangimiz olacağız?"

Bakışlarım Çağrı'ya kaydığında göz göze geldik.

Yüzünde korkuyu gördüğüme yemin edebilirdim.

GÜN 25

"Her sayfada beni düşün."

*Afra Ahsen Çakmak / Tutsak 7
25 Mayıs 2021*

Önümdeki görüntü saçma bir nedenden ortaya çıkmış olsa bile hayatımda gördüğüm en güzel şeylerden biriydi.

Kitaplıkta birkaç kitap dışında hiçbir şey kalmamıştı. Beşimiz yere oturmuş, kitapların sayfalarını karıştırırken hepimizin iki yanında kitap yığınları vardı. Bir tarafta alıntılarını işaretlediğimiz, diğer tarafta ise işaretlemediğimiz kitaplar yer alıyordu. Bir haftanın sonunda nihayet elden geçirmediğimiz çok ama çok azalmıştı.

Bu kadar fazla kitabı, okumadan da olsa göz gezdirerek bitirmeye yaklaşmak büyük bir başarıydı. Küçük noktaları görebilmek için dikkatle bakıyorduk ve bu epey zaman alıyordu.

Çaprazımda benden uzakta duran Kutay başının altına bir yastık alıp yere uzanmıştı. Kıvrıkcık saçları yastığa takılı kalmış gibi tuhaf bir dağınıklık içindeydi. Bir eli karnının üzerindeydi, diğer eliyle ince bir kitabı tutuyordu. Model gibi gözüktüğünü kendime itiraf etmek zorunda kaldığımda onu izlemeye devam edemedim.

Böyle düşünmemem gerekiyordu.

Kutay'da fark ettiğim şey- *model olabilecek bir dış görünüşe sahip olması dışında*- kitapta sadece işaretlenmiş yerleri

okuyup geçmediği idi. Bunu ona söylediğimde, "Bir kitabın ondan öncekiyle bağlantılıdır," demişti gülümseyerek. "Ama bin sadece bir kısmını okuyarak fikir edinmeye çalışmak bir hikâyesini bilmediğin birini yargılamaya benzer."

Çağrı ve Egemen duygusal yorumundan dolayı onunla konuşurken Kutay sadece göz devirip kitabına geri dönmüştü.

Ve Egemen... Gün boyu sürekli uyuyan biri olarak ıyık bile dayanmıştı. Kendine bir kriter belirlemişti. Gün içinde haktığı kitaplar bir yastık gibi kullanabileceği hale geldiğinde kafasının altına bir yastık çekip yerde uyuyordu. Ona neden koltukta gitmediğini sorduğumda yerin daha serin olduğunu söylemişti. Bölük uykularını ve tuhaf zevkini anlamadığım için bir şey söylememiştim. Kafamı kitaptan kaldırıp karşımdaki duvarın önünde onu her gördüğümde kısaca süzüp işime öyle devam ediyordum.

Son günlerde bana en yakın olan kişi Gökhan'dı. Benim gibi sık sık sırtını kitaplığa veriyor, incelediği kitaplar bittiğinde bizim yığınımızı bitirmek için yardıma koşuyordu. Meşgul olmak her zamankinden daha çok sessizleşmesine neden olmuştu ancak gözlerinde bir parıltı vardı.

Çağrı poposunun çok değerli olduğunu öne sürerek koltukta yatarak okuyordu. Koltuklar varken yerde oturduğumuz için beyinsel niteliklerimizin düşüklüğünden sık sık söz ediyordu. Mete ve Sarp oyuna dalıp gittikleri için Mete genelde Çağrı'ya bir şey demiyordu. Hem Çağrı'nın sataşmaları artık değişmişti. Uyariya pek ihtiyacı yoktu.

"Korku," demişti Kutay. "Yılanı deliğine sokar."

Çağrı bulduğu alıntıları okuyacağı zaman koltuktan kalkıp aramızda ileri geri yürüyor ve bir tiyatro oyuncusuymuş, acıyla o sahneyi canlandırıyormuş gibi kendini yerden yere atıyordu.

Tamam, itiraf etmek gerekirse güldüğüm olmuştu. Sadece *bir kere*. O da komik olduğu için değil, gülmeye ihtiyacım

Çağrı kıındı. Hem diğerleri bana şok olmuş gibi bakarken kı-
lını birkaç saniye ancak sürmüştü.

Mete umutlanmaktan korkar gibi genelde oyun oynamıyor,
Sarp da ona eşlik ediyordu. Mola verdiğimizde *PES*'i bize dev-
retsek de genelde durum buydu. Mete ne zaman eli boş dursa,
mırıleri bozulmuş gibi kitapları serdiğimiz yere bakıp duruyor-
du

Bakacağım son kitaba uzanırken Egemen'in gürültülü esne-
yişi kulaklarımı doldurdu. Ona baktığımda yastığı kafasının al-
tına çektiğini gördüm. "Uyuma," dedim kitabın kapağını açar-
ken. "Kitaplar bitince mantı yiyeceğiz, unuttun mu?"

"Kim yemiyorsa onun hakkını ben yerim!" diye seslendi
Sarp. Oyun oynarken bir şeyi duyabilmesine sadece iki saniye
şaşırmıştım çünkü konu yemeklerdi.

Egemen'in koyu sarı saçları yastığa dağılırken bana mah-
mur gözlerle baktı. "Beni uyandırırısın," dedikten sonra sırtını
bana dönerek iç geçirdi. Bir elini yastığın altına sıkıştırıp diğer
elini de yanağının altına koydu. Çocuk gibi uyuyordu. Huysuz
tavırlarına rağmen böyleyken sevimli gözüküyordu.

"Peki," diye mırıldanıp hikâyenin başladığı yere gelene ka-
dar sayfaları çevirdim. Tam o sırada birinin ayaklandığını işit-
tim. Yan gözle bakınca Çağrı'nın elindeki kitapla bize doğru
ilerlediğini gördüm. "Kutay," dedim gözlerimi Çağrı'dan ayır-
madan. "Yeni bir canlandırma geliyor."

Kutay kitabı yüzüne gömüp ofladı. "Çağrı, lütfen yapma."

"Ne yapması be?" dedi yanımıza varıp ayakta dikilirken
bize dik dik baktı. "Size alıntı okumaya geliyorum ve şu tavır-
larınıza bir bakın! Benim canlandırmalarım olmasa bu alıntılar
boş betimlemelerden ibaret, duygusuz kelime yığınları olurdu."
Elindeki ince kitabı salladı. "Bence Ölüm âşık olmuş."

Dudaklarımda bir gülümseme şekillendi. "Ne?" derken ya-
naklarım bu çekiştirmeyele ağrımaya başladı. "Onun gibi bir

psikopat mı? Ve *sen* bunu sadece alıntıdan mı çıkardın? Ve meraların varlığı aklıma gelince elimi dudaklarıma *meret* m. lüştümü bastırmaya çalıştım. Boğazımdan boğuk bir ses çıktı

“Onu sinirlendireceksin,” diye mırıldandı Cökhan *han* dönmeden.

“Dinle,” dedi Çağrı sadece. Ardından boğazını *temizleyip*, bir sayfayı açtı. “*‘Sen, beni asla, asla tanımayan, bir su hır, kintisinin yanından geçercesine yanımdan geçip giden, bir tay, basarcasına üstüme basan, hep ama hep yoluna devam eden ve beni sonsuz bir bekleyiş içerisinde bırakan sen, kimsin ki benim için?’*”

“Şimdi buradan nasıl bir psikolojik tahlil çıkarmamızı bekliyorsun?” diye homurdandı Egemen. Hâlâ uyumamış olman beni şaşırtmıştı. Genelde saniyesinde dalıp giderdi. “Kes sesini sonra okursun. Uyuyorum şurada.”

“Mutfakta uyu. Bana ne, oğlum?”

“Mutfak uyumak için mi var, geri zekâlı.”

“Yer uyumak için mi, fakir.”

Kutay nihayet yüzündeki kitabı çekip ela gözlerini Çağrı’nın üstüne çevirdi. “Alıntıların hepsi acıyla, bekleyişle, ölümle falan dolu. Muhtemelen delirmeden önce birkaç kere aşk kazığı yemiştir. Bence saçma bir fikir değil ama bizi bir yere ulaştırmaz.”

“Zaten bunları bir yere varmak için okumuyoruz,” diye hatırlattı Çağrı. “Sadece onun zihnine falan yaklaşacaktık ya hani.”

Ölüm’ün zihni... Ölüm’ün kendisi... Cebimdeki telefona kaçamak bir bakış attım. Bir haftadır ekranı simsiyahtı ve ne yaparsam yapayım telefonu açmayı başaramamıştım. Kameralardan bu durumu gördüğü için bu bozulma dolayısıyla beni suçlayacağını düşünmüyordum.

* Alıntı, Stefan Zweig’in *Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu* isimli eserine aittir. (c.n.)

OYUNBAZ

İşin aslı yeni bir telefon göndermesini beklemiştim ama gelen tek şey poşet içinde konserve yığınıydı. Belki de Ölüm dönmüşlüğümdür kadar zengin değildi.

Bir haftadır onunla konuşmuyordum. Kendimi ondan uzak hissetmemi gerekiyordu. Öyle olması gerekirdi ancak... kendimi ona daha yakın hissediyordum. Kameraların ardında gözü her an, her saniye üzerimdeymiş ve onun işaretlediği alıntıları okurken onun zihninde yolculuğa çıkmış gibiydim. Bu his ürpertici ve berbattı. Bu alıntıları öylesine okuyup geçmek varken okurken sadece onu hissediyordum.

Bir bakıma şarkılar gibiydi. Şarkılar aklınıza birini getirdiğinde şarkının üzerinizdeki etkisi artardı. Normalde etkilenmeyeceğim alıntılar da beni böylesine etkiliyordu işte.

Çağrı tekrar yerine döndü ama oturmadı. Bu sefer elinde bir sürü ince kitapla bize doğru geliyordu. Egemen ayak seslerini tekrar işitince dönüp doğruldu ve baygın bakışlarla Çağrı'ya baktı. "Uykulu halim terstir," diye uyarırken sesi ifadesizdi. "Alıntı okurken çok bağıırıyorsun."

"Çağrı'yı göt korkusu bile susturmaz," dedim. Elimi havaya kaldırıp avucumu kulağıma dayadım. "Yan dön. Bir elini kulağının altına koy. Sonra diğer kolunu da böyle bükerek diğer kulağını kapat. Muhtemelen çok az ses duyarsın." Kısa bir an bakiştık. "Ayrıca mutfakta daha huzurlu olabilirsin," diye ekledim. "Bunu pes etme olarak değil de stratejik geri çekilme olarak düşün."

Ne diyordum ben?

Egemen iç geçirdikten sonra yastığını kucasına alarak ayağa kalktı. Ayaklarını sürüye sürüye mutfaka ilerlemeye başladı. Çağrı'yla birbirlerinin yanından geçerken esneyerek, "Umarım ölürsün, borazan ağızlı," diye homurdandı.

"Kahpelere inat yaşayacağım ulan," dedi Çağrı hırsla. Göz devirip üstündeki basketbol topu baskılı siyah atleti çekiştirdi. Mete dışında bu evde onu korkutan hiçbir şey yoktu.

Kısa süre sonra Egemen mutfaka girmişti. Çağrı da hevesle tepemizde dikiliyordu. "Uykuluyken cidden huysuz oluyorsun değil mi?"

"O hep uykusuz," dedi Kutay kafasını sağa sola sallayarak doğrulurken. "Ve hep huysuz." Kollarını iki yana açıp gerildi ve elindeki kitabı açık bir şekilde yastığın üzerine bıraktı

"Ve hep katlanılmaz," diye ekledi Gökhan.

"Arkasından konuşmayın," dedim onlara kaçamak bakışlar atarak. "Yüzüne de söyleyebileceğinizi biliyorum. Yani yüzüne söyleyin."

"Yüzüne de söylüyoruz zaten," dedi Çağrı. İşaretparmağını bana doğrultmuştu.

"O zaman uyumaya gitmiş birinin arkasından konuşmaya da gerek yok," dedim omuz silkerek. "Alıntı okumaya mı gelmiştin? Hadi oku da kalan kitaplarımızı bitirelim. Artık mantı yemek istiyorum."

"Sosundan zehirlenme ihtimalimiz var ama neyse," dedi şüpheyle beni süzerken. "Plan hâlâ aynı değil mi? Tarifi sen vereceksin Kutay yapacak."

"Neden bana yemek konusunda güvendiğinizi anlamıyorum," dedi Kutay kaşlarını çatarken.

"Yüzün güzel ve kibarsın," diye açıklamaya çalıştım. Kutay'ın bana bakakaldığını fark edince telaşlandım. Doğrudan iltifatlara alışık değil miydi? "Her şeyi mükemmel bir şekilde yapabilecek biri gibi bir izlenim bırakıyorsun." Çağrı'ya kaçamak bir bakış attım. "En azından bende öyle. Ayrıca... Yemek yapmakta *cidden* kötüyüm."

Üç gündür mantı yemeyi planlıyorduk ve üç gündür bunu ısrarla söylüyordum. "Eğer biri malzemeleri batıracaksa, o kişinin ben olmamasını tercih ederim."

"Sorumluluktan kaçırıyorsun," diye belirtti Gökhan.

Omzunu kitabımın ucuyla dürttüm. "Bozuk yumurtayı bile anlayamadığımı hatırlatmak isterim."

"Hiçbirimiz anlamadık," dedi Gökhan ona uzattığı kitabı alırken "Çünkü farklı bir şey yemek için geberiyorduk."

Kutay'ın olduğu yöne bakmamak için kendimi zorladım

"Evet, evet," dedi Çağrı aramıza girerek. "Ölüm yumurtaların yargı dağıtan bir katil olacaktı az daha." Boğazını temizledi "Hadi, sohbeti bırakın da bulduklarımı okuyayım size. Bu ve kitapların yazarının hepsi aynı ve tüm alıntılar, tüm karakterleri yıkık sanırım. Dinleyin... 'Kimdim ki ben senin gözün-
ar' Yüzlercesi arasından sadece birisi, sonrasız sürüp giden bir zincirde tek bir serüven halkası. '"

"Playboy'lara yapılan bir alıntı gibi," dedim okumayı bitirdiğinde.

Çağrı sırttı. "Okurken eski sevgililerim bana bu alıntıyıediye etmiş gibi hissettim."

"Şerefsiz olduğunu söylemeye çalışıyor." Gökhan yine hiçbirimize bakmamıştı. Dikkatle önünde açık duran sayfayı inceliyordu.

"Devam et okumaya," dedim Gökhan'la aralarındaki muhabbetin uzamaması için.

Çağrı bağdaş kurup Egemen'in kalktığı yere oturdu ve açık kitapları önüne dizdi. Kitaplara gerçekten nazik davranmamıştı. Hepsinin kapakları bükülüydü. "'Savaşacağım tek şey içimdeki diğer bendi.'" Buradan şizofren olduğunu çıkardım ben. 'Acının ruhumu paramparça ettiği anda bile seni Tanrı'ya şikâyet etmedim.'""Buradan da birine çok öfkeli olduğunu düşündüm. Muhtemelen sevdiği birine. 'Kaybetmek için bazen sevmek yeterliydi.'"" Bakın, kesinlikle âşık olmuş ve umduğunu bulamamış."

"Olabilir," dedim kafamı sallayıp onu onaylarken. "Delile-

* Alıntı, Stefan Zweig'ın *Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu* isimli eserine aittir. (e.n.)

** Alıntı, Stefan Zweig'ın *Satranç* isimli eserine aittir. (e.n.)

*** Alıntı, Stefan Zweig'ın *Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu* isimli eserine aittir. (e.n.)

**** Alıntı, Stefan Zweig'ın *Bir Çöküşün Öyküsü* isimli eserine aittir. (e.n.)

rin de bir zamanlar delirmedeği bir dönem vardır. Belki de normal biri olduğu dönemde âşık olmuştur.”

Ölüm hakkında bu çıkarımları yapmamız ne kadar doğru du? En önemlisi bu çıkarımlarımızı umursuyor muydu? Yapmamızı istediği şey bu muydu? Onu sadece benim anlayabileceğimi söylemişti.

“Kronik deli de olabilir,” dedi Kutay. “Doğuştan.”

“Daha iyi,” dedi Gökhan ifadesiz bir sesle. “Tertemiz deli olmuş olurdu.” Elindeki kitabı havaya kaldırdı ve nihayet Çağrı’nın yüzüne baktı. “Aynı yazarın kitabı. Alıntıya bak. *‘İnsanlar beni anlamıyor, ben de onları anlamıyorum...’*”

Kimi anlamaya çalışmıştı ki? Böyle bir psikopatken elbette kimse onu anlamazdı.

“İnce kitapları sen mi çaldın?” dedi Çağrı alıntıya odaklanmak yerine.

“Bende sadece bu var,” diye homurdandı Gökhan. “İncelerin hepsini Egemen aldı. Sayfaların daha kolay çevrildiğini iddia ediyor.” Çenesiyle Egemen’in yığınının işaret ettiğinde Çağrı yığından ince kitapları alıp karıştırmaya başladı. Gerçekten bir sürü ince kitap orada duruyordu.

“Hangi yazar?” diye seslendi Mete. O tarafa baktığımda hâlâ oyunda olduklarını gördüm.

“*Stefan Zweig*,” dedi Çağrı kitabın kapağına kaçamak bir bakış atarken. “Hayret, kitap kalınlığından yazarı tahmin edemedin.” Mete yazarlar ve kitaplar konusunda gerçekten iyiydi.

Mete dönüp bize bakmadı. “Eğer okuduğunuz o karamsar alıntılar bu yazara aitse alıntıların öyle olması normal,” dedi. Yüksek sesle konuştuğu için sesi bize ulaşıyordu. “Adam hayatını kaçarak yaşamış ve intihar ederek ölmüş. Mutlu biri üzüntüyü, umutlu biri umutsuzluğu yazabilir ama tam tersi zordur. Adamın kitapları da muhtemelen bu yüzden karanlık bir havada.”

* Alıntı, *Stefan Zweig*’ın *Ay Işığı Sokağı* isimli eserine aittir. (c.n.)

Konu ilgimi çekmişti. "Ciddi intihar mı etti?" diye sordum.

"Notala şişesine zehir koyup içmiş. Sonra da eşine, 'Yanıma yatarsan arzularsan bunu istediğin zaman yapabilirsin,' demiş. Karısı da, 'Beni seviyor musun?' diye sormuş. Adam da 'Evet,' demiş. Sonra eşi de zehirden içip kendini öldürmüştü. Yan yana yatarak ölmüşler anlayacağın."

Kararımda tuhaf bir his oluştu ve buna anlam veremedim. Notala'nın görebildiğim tek yerine, yani ensesine bakıyordum. Biri olmadan yaşayacak kadar birini sevebilir miydim? Ya da biriyle beraber ölebilir miydim? Bu çok farklı bir seviyeydi ve dünyada birilerinin bunu yapmış olması tuhaf hissettiriyordu.

Çağrı tekrar kitapları karıştırmaya koyuldu. Gökhan da soğukkanlı bir tavırla kendi kalın kitabıyla ilgileniyordu. Bu sırada Kutay'ın epey sessiz durduğunu fark edip ona döndüm. "İyi misin?"

Kutay saçlarını dağıtırken bana bakmadan kafasını salladı. "Ölüm'ü anlamak istemediğimi fark ettim. Tanıdığın birini anlarsın, bizi buraya tıkan kişiyi anlamak falan istemiyorum. Kitaplarla uğraşmak hoş ve bir ihtimal bir şeyler bulma ihtimalimiz de var ama..." Eliyle Çağrı'yı işaret etti. "Tüm bunlar saçmalık."

"Çağrı mı?" diye sordum.

Kutay gülümsedi. "O da var ama daha çok alıntıları kastetmiştim."

"Bizi düşünerek alıntı seçeceğini sanmıyorum," dedim tamamen odaklanmış Çağrı'yı yan gözle süzerken. "Sonuçta bu kitaplar en başından beri buradaydı. Hepimizi tutsak almadan önce."

"Gece biri girip kitapları değiştirse kim fark ederdi ki?" dedi Gökhan. "Hem yıllardır bizim hayalimizi kuruyor da olabilir."

Bu düşünce ürkütücüydü. Gökhan'a döndüğümde bizi incelediğini fark ettim.

“Bizi düşünerek işaretlediğinden *eminim*,” dedi Çağrı Kafasını kaldırıp bana baktı. Alıntı işini çok ciddiye alıyordu. “Ölüm âşık olup reddedilmiş, tahminen kırk kere arkasından bıçaklanmış, ailevi sorunları varmış ve hiç arkadaşı olmamış Zaman zaman intiharı düşünmüş, ardından kafayı yiyip bizi bu raya hapsetmiş.”

Gözlerimi kameraya çevirirken hafifçe sııttım. “Ölüm, *gördün mü?* Seni anlayan biri varmış.”

“Çocukken kimse onunla oynamamış herhalde.” Bu yorum Kutay’dan gelmişti. Elindeki kitabı yere bıraktı. “Ben biraz mola vermeye gidiyorum. Siz devam edin.” Ayağa kalkıp mutfaka doğru ilerlemeye başladı.

“Bu tuhaftı,” dedi Gökhan. Çağrı’nın bakışları Gökhan’la benim aramda gidip geldi.

Bence tuhaf değildi. Kutay haklı olarak yorgun ve bıkkındı. “Onun da yorulmaya hakkı var,” diye mırıldandım. “Her taşın altına elini koyuyor. Her zaman iyi gününde olacak değil.”

“Çok anlayışlısın,” dedi Çağrı kaşlarını havaya kaldırırken. “Özel bir nedeni var mı?”

İmasını anlasam da cevap vermedim. Kutay zor biri değildi, onu anlamak da öyle. Ona anlayışla yaklaşmak ise en basitiydi. Buraya geldiğim ilk günden beri bana nezaketle yaklaşmıştı. Gökhan’a karşı da öyleydi, hatta yıkıcı olmadıklarında diğer tutsaklara karşı da tutumu aynıydı.

“Kaldı mı başka okuyacağın şey?” diye sordum konuyu değiştirerek.

Çağrı’nın kitaba bakan yüzü durgunlaştı. “Evet, dinle...” dedi tuhaf bir sesle. “*‘Size içimi açtığım ve duygularımı önünüzde sergilediğim için kendimi daha iyi hissettiğimi sanmayın sakın. Hayatım paramparça ve hiç kimse onları yeniden bir araya getiremez.’*”

* Alıntı, *Stefan Zweig*’ın *Amok Koşucusu* isimli eserine aittir. (c.n.)

Ölümün bir nefes alıp kafamı kitaplığa yasladım. Bunlar Ölüm'ü yansıtıyor muydu? Hayatı berbat olduğu için mi bizim hayatlarımızı da mahvediyordu? Onu anlamıyordum ancak o, onu anlayabileceğimi düşünüyordu. Alıntılar... Alıntılar bunun için yeterli değildi.

Flimide sadece kapağı açık duran kitabı işaretlenmemişler bölümüne bıraktım. "Ben de ara veriyorum," dedim iç geçirecek "Mantı yapalım." Doğrulurken Çağrı'ya baktım. "Alıntıların canlandırmadığın için sağ ol."

"Mezarıma kalp kırıklığından öldü yazarsınız," dedi Çağrı yüzünü buruşturarak.

"Her gün kalbin kırılıyor," dedi Gökhan homurdanarak. "Ama bir türlü ölemedin."

"Bir günde iki ölüm dileği..." Çağrı yerden kalkıp koltuklara doğru ilerlemeye başladı. "Bence Ölüm'den daha psikopat olan sizsiniz, manyaklar sizi." Ölüm dileklerinde ciddi olmasalar da Çağrı'nın alınmasını garipsememiştim.

Mutfığa geçtiğimde Egemen sandalyede uyuyordu. Kollarını masanın üstüne yaymış, yüzünü de kolları arasında gömmüştü. Derin nefeslerle sırtı inip kalkıyordu. Kutay ise elinde su dolu bardakla tezgâhın önünde dalgın bir şekilde dikiliyordu. İçeri girdiğimi görünce bakışlarını bana çevirdi.

"Mantıyı yapalım," diye fısıldadım Egemen'in uyanmaması için. "Çok ses çıkarmayız herhalde ama istersen bekleyebiliriz de."

Kutay suyu içip bardağı tezgâha sessizce koydu. Ardından başını sallayarak beni onayladı ve üç gündür gözbebeğimiz gibi izlediğimiz kocaman mantı paketini işaret etti. Hiçbirimiz bir tabak dolusu yiyemeyecektik fakat en azından farklı bir şeyleri tatmış olacaktık.

Suyu kaynatıp mantıyı döktük. Beklerken masadan bir sandalye çekip Egemen'in karşısına oturdum. Kutay'la konuşmadık. Ben de yapacak bir şey olmadığı için Egemen'i izlemeye başladım.

İŞİL LİMAE

Niyece bu evde Kutay ve Mete dışında kimse bana ~~hiç~~ gelmiyordu. Normalde yirmili yaşlardaki adamların daha / ~~çok~~ olacağını düşünürdüm. Sonuçta üniversiteye falan gidiyorlar. Kendimi nedensiz yere yetersiz hissederken bu hislerle ~~bu~~ maya çalıştım.

O sırada Egemen'in titrediğini fark ettim.

Dikkatli bakılmadığı sürece anlaşılmıyordu. Aralıklı bir ~~şekilde~~ hafifçe titriyordu. Cama kaçamak bir bakış attığımda buranın diğer odalara göre daha az ışık aldığını fark ettim. Mayıs ayının ortasında üşüyor muydu, yoksa kâbus falan mı görüyordu?

Ayağa kalkıp belime sardığım kapüşonluyu çözdüm ve yavaşça onun omuzlarına örttüm. Kirpikleri titreşse de gözlerini açmadı. Rahat bir nefes verdim.

Mantı hazır olduğunda ilkel yöntemlerle suyunu sızdırdık. Ben fısıltıyla sosun tarifini verirken Kutay talimatlarıma uydu. İçimden bu yemeği batırmamak için dualar ederken kısa süre sonra mutfağı sosun kokusu kaplamıştı.

Kutay ocağın altını kısıtığında omuzlarımda bir ağırlık hissettim. Ne olduğunu idrak edemeyerek arkama döndüğümde Egemen'i gördüm. Üstüne örttüğümü bana geri iade etmişti. Elleri omuzlarımda asılı kaldı.

"Neden bunu yapma gereği duydun?" dedi Egemen bana dikkatle bakarken.

"Titriyordun," dedim ifadesiz bir sesle.

"Üşümüyordum." Ellerini omzumdan çekerken parmakları oylanmadı. "Sağ ol."

Omuzlarıma bıraktığı kapüşonluyu tekrar belime bağladıktan sonra Kutay'a kaçamak bir bakış atarak tabakları çıkarmaya başladım. "Sen mantıyı tabaklara koy, ben diğerlerini çağırayım," diye teklif ettim.

"Tamamdır."

Salona geçip koltuğa kurulmuş üç kişiye ve hâlâ kitaplığa

vehi oturan, kitap karıştıran Gökhan'a baktım. "Mantı hazır," diye duyurdum.

Sarp oyunu yanında bırakarak hızla ayağa kalktı. Koşarak masaya gelirken diğerleri de ayaklandı.

"Mantı!" diye bağırdı Sarp. Yanımdan geçip gitti. "Resmen farklı bir şey yiyeceğiz."

"Hem de tarihi geçmemiş," diye ekledi Mete arkasından gelirken. Ben de onun peşinden mutfaka geri girdim.

"Tarihi geçmiş olsa bile ben yine de yedim." Sarp kollarını ıslı yana açıp masaya doğru ilerledi.

"Tabağını gelin alın," dedi Kutay kapıya bakarken. "Sabah kahvaltısına yardım yok, bulaşığa yardım yok... Bari yiyeceğinizi alın önünüze."

Sarp zıplaya zıplaya Kutay'ın yanına giderken uzun, sarı saçları havalandı. "Tabii, tabii," dedi hevesle. "Masaya ben koyarım hepsini." Derin, gürültülü bir nefes aldı. "Kokusuyla bile doyarım bunun... Bence sosu çok güzel olmuş."

"Bölüşünce hepimize az düşüyor ama idare edeceğiz," dedim elime iki tabak alıp masaya taşıırken. "Salça ve birkaç şeyle olduğu kadarıyla sos yaptık işte. Kutay çok uğraştı."

"Egemen yardım etmedi mi?" diye sordu Mete oturan Egemen'e bakarken.

"Uyuyordum," dedi Egemen göz devirerek. "Çok meraklıysan sen etseydin yardımı."

Gökhan ve Çağrı da gelmişti. Hep birlikte masaya oturup kısa bir süre tabaklarımızla bakiştık. İlk yemeye davranan Egemen oldu. Mantıyı kaşıklayıp ağzına götürdü ve çiğnemeye başladı. Sarp da ondan cesaret alarak hemen yemeye girişse de diğerleri temkinli bir şekilde Egemen'in tepkisini bekliyordu. Kimse Sarp'ın tepkisine güvenmiyordu. Sonuçta midesizin tekiydi.

Egemen yutkundu. Gözleri beni bulduğunda belli belirsiz gülümsedi. "Tadı güzel."

İŞİL LİMAE

Fark etmeden derin bir nefes verdim. "Harika!" dedim hevesle. "Afiyet olsun hepimize."

Mantıyı ağzıma götürdüğümde gerçekten de tadının olduğunu fark ettim. Elbette eksik bir şeylerin olduğunu hissedebiliyordum. Annemin yaptığı sos gibi değildi. Farklıydı

Bir sonraki kaşığı ağzıma götürürken gözlerim doldu. Kendime engel olamadan yanaklarıma iki damla yaş döküldü. Hızla kolumla yaşları kurulayıp yemeye devam ettim. Diğerlerini yiyip yemediğine bakmadım. Sadece kendime odaklandım.

Bugün yirmi beşinci günümüdü.

Uzun zaman sonra ağzımda bu kadar güzel bir tat vardı.

Mantı azdı. Hepimiz yedi dolu kaşık anca yiyebilmiştik, yine de doyduğumu hissettim. Belki de bunun sırmı bir şeyleri paylaşıyor oluşumuzdu. Belki de farklı bir şey yediğim için böyle hissediyordum. Her halükârda bu akşam yemeği diğerlerinden daha farklı ve güzel olmuştu.

"Doymamız için tabağı da yememiz gerekiyor galiba," dedi Çağrı alayla. Kafasını kaldırıp silahlardan birine baktı. "Ölüm ikinci paketi de yollasan elin mi kopardı be?"

Yemeği bitirince diğerlerini inceledim. Hepsinin yüzünde bir parça hüznün, biraz da mutluluk vardı. Mete, Sarp, hatta Egemen... Onlar uzun zaman sonra böyle bir an yaşamışlardı.

Tabii... Zehirlendikleri günü saymazsak.

"Sanırım başardık," dedi Kutay bana bakıp gülümserken. "Tarif için teşekkürler. Elimizdekilerle bundan daha güzelini yapamazdık."

"Takım çalışmasının yararları." Dudaklarımdan bardağı çekerken gülümsedim.

Şaşırtıcı bir şekilde herkes kendi bulaşığını kendisi yıkadı. Mete'yi elinde süngerle görünce gözyaşlarına boğulmamak için kendimi zor tuttum. Fakat benden daha çok zorlanan biri varsa o da Kutay'dı. Ağladı ağlayacak gibi bir ifadeyle Mete'nin, Sarp'ın ve Egemen'in kendi tabaklarını yıkayışını izledi.

OYUNBAZ

"25 Mayıs," diyen Gökhan tarihi not almamız için bizi uyandırdı.

Sakına döndüğümüzde biraz dinlenmek için koltuklara ilerledim. Bakacak üç kitabım kalmıştı, zil çalmadan önce onları da yetiştirebilirdim. Mete ve Gökhan satranç oynarken onları izledim. İkisi de sessizce, odaklanmış bir şekilde satranç tahtasına bakıyordu.

Salondaki sessizliğin içinde zil sesi yükseldi. Akşam zili değil, kapıda birinin olduğunu belirten zildi.

"Yemek teslimatı olamaz herhalde," dedim direkt Kutay'a bakarken. Kafasını sallayarak beni onaylayıp ayağa kalktı.

Ortaokulda beden eğitimi dersinde sıraya girer gibi yan yana rasgele dizilirken gözlerimizi kapıya diktik.

Metal kapı çok hafif bir gıcırtyla açıldı ve kapının ardında biri görüldü. Siyah maskeye ve masmavi, tuluma benzer kıyafetlere bürünmüş bir adamdı. *Klasik*. Maskeli elinde bir kutu tutuyordu.

"Lokum mu?" diye sordu Sarp gergin bir sesle.

Mete onun ensesini kavradı. "He, aynen. Nereden bildin? İş gücü yok lokum yollayacak bize."

Kapıdaki adam tepkisiz bir şekilde eğildi ve robot gibi hareket ederek kutuyu kırmızı bölgeye bıraktı. Ardından geri çekilerek cebinden bir kâğıt çıkarıp açtı. Kâğıtta büyük harflerle ismim yazıyordu.

Gözlerimi kutuya diktim ve derin bir nefes aldım.

Yanımda duran Egemen sırtıma beni cesaretlendirmeye çalışırcasına iki kere hafifçe vurup, "Hadi," dedi yumuşak sesle. "Sorun yok."

Onun kibar konuşabildiğini fark ederken ona bir bakış attım.

Kapıya doğru ilerledim. Bu kutunun ağzı kapalı değil, açıktı. Sağ tarafında bir telefon, sol tarafında bir boşluk yer alıyordu. Boşluğun üstünde bir yazı vardı.

"Beni özledin mi? Eskisini buraya bırak ve senin için harırladığım yenisini al. Kutuyu almayacaksın."

Demek ki bir haftalık huzurum buraya kadardı.

"Yeni telefon," diye açıkladım diğerlerine. "Eskisini bırakmamı istiyor."

Dişlerimi birbirine bastırarak cebimden telefonu çıkardım ve boş yere koydum. Ardından yeni telefonu elime alıp doğruladım. Telefonun varlığı avucumun içinde soğuktu. Geri geri yürüyerek kapıdan uzaklaştım ve Egemen'in yanına döndüm. Maskeli adam kutuyu kırmızı bölgeden aldı. Kapı sessizce kapandı ve bizi tekrar hapisanemizle baş başa bıraktı.

Gergin bir şekilde telefona baktım. Görünüşü önceki telefonun birebir aynısıydı. Yanındaki düğmeye basınca ekran açıldı ve hiç mesaj olmayan bir mesajlaşma ekranını önüme sundu. Puntolar yine kırmızıydı, en tepede yine "Ölüm" yazıyordu.

"Kitaplarla işimizin bitmesini mi bekliyordu?" dedi Kutay elimdeki telefona bakarken. "Bir şey yazmış mı?"

"Şimdilik hayır," dedim telefonu cebime yerleştirirken. Derin bir nefes aldım. "İçten içe bu telefon meselesinin tekrarlanmamasını umuyordum ama sanırım pes etmeyecek. Bir haftalık kısmi huzurun sonu."

"O alıntılar ömrümü çürüttü," dedi Çağrı. "Ne kısmi huzuru?"

"Lafın gelişi canım," dedim koltuklara yönelirken. Gökhan'la aynı anda ikili koltuğa çöktük.

"Acaba sıradaki kişiyi seçeceği zaman mı geldi?" dedi Kutay cebimdeki telefona bakışlarını dikerken.

"Belki," demekle yetindim.

Nemli saçlarımın kurummasını beklerken uyku tutmamıştı. Ölüm her zamanki gibi gece olur olmaz ben uyumaya çalışırken mesaj atmayı tercih etti.

Telefon titrediğinde dudağımı ısırdım. Önceden alıştığım bu

ÖYÜNBAZ

Bu vakti bir haftadır yabancı olduğum bir şeydi, tuhaf hissettiriyordu.

Ölüm: Bir haftada beni anlayabildin mi?

"Kolay anlaşılacak biri değilsin." Homurdanarak yatakta doğruldum. "Bir şey değişmedi. Seni anlamıyorum. Hâlâ amacını bilmiyorum." Yavaşça yutkundum. "Kitaplarda bulabileceğimiz bir şey kesinlikle yok, değil mi?"

Ölüm: Keşke beni anlayabilseydin.

Ona cevap vermedim.

Ölüm: Ölüm hakkında ne düşünüyorsun?

Telefonun ekranına uzun uzun baktım. Kendisini mi, yoksa gerçek ölümü mü kastettiğini anlamaya çalışıyordum. O da sanki bunu düşündüğümü biliyordu.

Ölüm: Eylem olan ölüm.

"Korkup korkmadığımı mı soruyorsun?" dedim pürüzlü bir sesle. Silahtaki kameraya bakmaya cesaret edememiştim. Bana bir şey mi yapacaktı?

Ölüm: Ölüm hakkındaki tüm düşüncelerini merak ediyorum.

Ölüm: Korkuyor musun?

Düşüncelere daldım. *Ölüm*. Bir kurşun aniden beynime saplanıp sadece birkaç saniyede işimi bitirse bu evdeki eziyet hâlini kurtulduğum için sevinmez miydim?

Hayata tutunmamı sağlayacak bir hayalim yoktu. Hiç olma-
mıştı. Yaşamaya geçecek bir şey bulmadan ölümü düşünme-
istemiyordum.

Ölümden korkuyor muydum?

Tam yanıtını bilmesem de korktuğumu düşünüyordum. Beni
ölümü arzulamadan onun gelip beni almasından çok korkuyor-
dum. Planlanmış, ne zaman olacağını bildiğim bir ölüm düşün-
cesi ise bana o kadar korkunç gelmiyordu. Ölümün önüne geç-
meyeceğim, onu tahmin edemeyeceğim için “ne zaman olursa
olsun” diyemiyordum.

“Yaşamak istiyorum,” dedim sadece. Korkularımın lafını aç-
madım. “Yaşamak için bir şeyler bulmadan ölmek istemiyorum.”

Ölüm: Yaşama sebebin var mı?

“Hayır,” diye fısıldadım. Bu evden kurtulma isteği bile ya-
şama arzusu olmak için fazla basit kaçıyordu. Kameralara ters
bir bakış attım. “Beni seni dinlemek, mesajlarını okumak zo-
runda bırakıyorsun. Bizimle derdinin ne olduğunu anlat bana
ve ben de seni anlayıp anlayamayacağıma bir bakayım.”

Ölüm: Dert yanacak birine ihtiyacım var gibi mi duruyor?
Beni yalnız ve hüzünlü bir adam sanma.

“Sadece alıntılardan çıkardığım anlamlar,” dedim kesin bir
cevap vermeyi reddederek. Günlerdir, haftalardır tuttuğum öfke
dilimden taşmak istiyordu. “Gerçi alıntıları çok somut düşün-
memek gerekiyor. Cehennemi anlayabilirim, biliyor musun?
En azından geberip o tarafa gittiğimde beni cehenneme soka-
cak şeyin günahlarım olduğunu bilirim. Fakat senin o zihninde
ne günahım var bilmiyorum ve eminim cehennem, bu hastalıklı
evden daha güzeldir.”

OYUNBAZ

Rağırarak istiyordum. Gözlerim sınırdan dolmuş, sızlama-
ya başlamıştı. Islak saçla durmaktan başım çatlayacakmış gibi
geliyordu ve her gece bu şerefsizin konuşmalarını çekmekten
mıkmıştım.

Belki de içten içe kafama sıkıp beni cehenneme yollamasını
istiyordum. Hayatta kalmaya çalışıyormuş gibi rol yapmak ye-
rine, ruhumun en içine kurulmuş intihar düşüncesi öfkemin fiti-
lini ateşlemişti. Deli gibi korktuğum adama karşı böyle cesurca
konuşmak ruhumun hangi çatlağından geliyordu kim bilir?

Silahlar üzerime çevrildi fakat ateş etmedi.

Ölüm: Güzel.

Ölüm: O zaman sana cehennemi yaşatabilirim.

GÜN 27

“Yüzünüzde taşıdığınız maskeler görünmez, ben onların ardındaki gerçeği görüyorum.”

*Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
27 Mayıs 2021*

Ertesi gün olduğunda her şey yine sıradandı. Aynı kahvaltıyı yapmış, sabah aynı mutfak tartışmalarını yaşamıştık. Gün aynı PES karşılaşmasıyla başladıktan sonra elimize kitap alıp daha önce işaretlediğimiz alıntıları okumaya dönmüştük. Aynı satırları doğru anladığımdan emin olmak için tekrar tekrar okuyordum.

En yakınımnda Gökhan olduğu için ona doğru dönüp elimdeki kitabı uzattım. “Bak,” dedim yavaşça. “Kitabın içinde bir sürü deneme var ama sadece bir denemede cümleler işaretlenmiş. Denemenin adı da Ölüm.”

“Onu ben de fark etmiştim,” dedi Mete. Ona döndüğümde bana bakmadı. Oyun kolunun üstünde parmakları kıpır kıpır hareket ederken gözleri televizyondaydı. “Çağrı’nın dırdır ettiği kitap oydu.”

“Çağrı hep dırdır ediyor,” dedim gerçeği vurgulayarak.

“Her neyse,” dedi Mete göz devirirken. “*Montaigne*, Denemeler mi?”

“Evet.” Kapağa bakma gereği duymadım.

“Sana da aşk olsun, Afra,” dedi Çağrı iç geçirerek. “O kadar 23 Nisan’da kendini yerden yere atarcasına İstiklal Marşı okuyan kız performansı tadında canlandırma yapıyorum ve

sen alıntıları unutuyorsun, öyle mi? Bak o sayfaların hepsi bu parmak uçlarımla çevirdim ben." Zenginlik seviyesinin olayı bilmesine şaşırmıştım.

"Elini bulaşık kovaşına sokmuş zengin kadın triplerini kedi dedi Egemen baygın gözlerle Çağrı'ya bakarken. Çağrı gürültüyle konuşmaya başlamadan önce muhtemelen tekli koltuğunda da uyuyakalmak üzereydi.

Gökhan elimden aldığı sırada gözlerimi tekrar kitaba çevirdim. Gökhan'ın parmağının kâğıt üzerinde kayışını, cümleleri takip edişini izledim.

"*'Hayat bir işinize yarumadıysa, boşu boşuna geçtiyse, onu yitirmekten ne korkuyorsunuz? Daha yaşayıp da ne yapacaksınız?'*"

"Burayı taklit edişini hatırlıyorum," diye homurdandı Gökhan. Kötü bir anıyı kafasından kovmaya çalışır gibi kafasını sağa sola salladı.

"Ben hatırlamıyorum," diye itiraf ettim. Çağrı çok şey anlatıp çok fazla konuşuyordu. Üstelik söylediklerinin neredeyse tamamı boştu.

Çağrı koltukta yan dönerken bakışlarını kaçırdı. "Afra seninle birkaç saat konuşmamaya karar verdim. O sırada lütfen diğerleri çıkma teklifi ederse kabul etme."

"*'Ölüm size ne sağken kötülük eder, ne ölüyken: Sağken etmez çünkü hayattasınız; ölüyken etmez çünkü hayatta değilsiniz.'*" Gökhan'ın kaşları çatıldı. Alıntı "*Ölsen ne olacak ki?*" diyormuş gibiydi. *Ölüm size yaşattığım bu hayattan daha kötü olabilir mi?*

"Mantık kokuyor, değil mi?" diye sordum.

Gökhan denemenin ilk sayfasını açtı. "Tam o herifin kafasını yansıtıyor." Ölüm'ün uğursuz adını söylememeyi tercih etmişti.

"Fazla düşünmenize gerek yok," dedi Kutay yumuşak bir sesle. Gözlerimi ona çevirdim. Onu azarlamışım gibi tereddütlü bir

* Alıntı, *Montaigne*'in *Denemeler* isimli eserine aittir. (e.n.)

** Alıntı, *Montaigne*'in *Denemeler* isimli eserine aittir. (e.n.)

...kale hana bakıp kıvrıkcık saçlarını karıştırdı, bunu hep yaptığını. "Tüm alıntıları hep beraber okuduk ve bir şey bulamadık. Bu anlamaya çalışmak sadece zihnini yorar, Afra. Ve burada hayatta kalmak için zihinsel sağlığınıza ihtiyacımız var."

"Kutay sıkıldı," diye özet geçti Egemen. Tembel bir hareketle koltukta doğrulup oflayarak yanağını avucunun içine yasladı.

Tam ona cevap vermek üzereyken cebimdeki telefon titreşti. Telefonu cebimden çıkarıp parmaklarım arasında bir tur döndürdükten sonra ekranı aydınlatan mesaja baktım.

Ölüm: Zihinsel sağlığının hiçbir zaman düzgün olmadığını söylemek ister misin?

Yanağımın içini ısırp ilk gördüğüm silaha öfkeli bir bakış attım. Şimdi de beni buraya tıkmadan önce aklımın yerinde olmadığını mı iddia ediyordu? Psikolojik tedavimi başarıyla tamamlamıştım ve rahat bir kafayla yaşıyordum. Gerçekten sorunum olduğu falan yoktu. Bu mesaj... Bu mesaj ise bir küfür gibiydi.

"Yine mi başlıyoruz?" diye sordu Çağrı ayağa kalkıp kollarını iki yana açarak görüş alanımı kaparken.

"Şimdilik soru sormadı," dedim boğuk bir sesle. Ardından bakışlarımı ekrana çevirdim.

Ölüm: Oyun oynayalım mı?

"Gerçekten fikrimi mi soruyorsun?" diye sordum durgun bir şekilde. "Oynamayalım."

Ölüm: Oynamak istiyorum ve oynayacağız.

Ucube herif, diye geçirdim içimden. Benimle alay etmekten zevk alıyordu. Benimle oynamaktan, canımı sıkmaktan ve... Bana tercih şansım varmış gibi hissettirmekten zevk alıyordu.

“Sanırım yeni kişiyi seçecek,” dedim gözlerimi telefonda ayırmadan. Onların beklenti dolu bakışlarına karşılık vermek her zaman kolay olmuyordu. Bazen bunu yapacak gücü kendimde bulamıyordum.

Ölüm: İyi bir sunucu olmaya başlamışsın.

Ölüm: O zaman...

Ölüm: Sarp.

Telefon ardı ardına elimde titrerken, “Kimmiş?” dedi Ç, abır merakla.

Bir süre herhangi bir soru yazacak mı diye bekledim ancak yeni mesaj gelmedi. Gözlerimi telefondan kaldırdım. Sarp bakışlarını televizyon ekranından ayırmamıştı. Mete de kendi sırası geçtiğinden oynamaya devam ediyordu. İkisinin de çok umurunda değildi.

“Sarp,” dedim yavaşça. “Sıradaki sensin.”

“Adımı mı söylediniz?”

Mete bir sayı aldığı anda sırtıttı. “Sıradaki senmişsin diyor.”

Nasıl bu kadar umursamaz olabiliyordu?

Sarp altdudağını ağzının içine yuvarlayıp kafasını geriye atarak uzun, sarı saçlarını sağa sola savurdu. “Tamam, soru sorarsa oyun bittikten sonra cevap veririm.” Sesi ilgisizdi. Tüm bakışlar onun üstündeyken bir an gergin hissetmiş olacak ki gözlerini televizyondan ayırarak salonda gezdirdi. “Ne var? Benim hayatımdan gerçekten heyecanlı, kanlı olaylar falan mı bekliyorsunuz? Normal şeyler, anlatır giderim işte.”

“Ciddi mi bu?” diye sordu Çağrı tuhaf bir canlı örneğini incelemiş gibi Sarp’ı süzerken.

“Çok ciddi gözüküyor,” dedi Kutay. Bir an gözlerini kısma da yüz ifadesi hızla gevşedi. “Aslında bunun olması da normal. Hepimizin tuhaf geçmişi olmasına gerek yok. Ölüm’ün bana da anlattırarak bir şeyi yok. Sıram geldiğinde bunu hepiniz göreceksiniz. Yani söz konusu Sarp olunca şaşırmamak gerek.”

OYUNBAZ

Eğemen'i olan bitenden eğleniyormuş gibi ufak bir tebessümle televizyonda dönen maçı izlerken yakaladım. Çağrı derin bir nefes verip koltukta geriye yaslandı ve ellerini saçlarından geçirdi. Bedeni açıkça okunabilen bir kitap gibiydi. Sıranın ona gelmesinden korkuyordu çünkü sakladığı, bizim öğrenmemizden korktuğu bir şeyler vardı.

Gökhan'a kaçamak bir bakış attığımda onun da dikkatle Çağrı'ya baktığını gördüm. İkimiz de gün boyu sessiz kalır ve etrafı incelerdik. Bu yönden benzerliğimiz beni yine şaşırtmamıştı.

Ne yazık ki Gökhan'ın da bir şeyler sakladığından şüpheleniyordum. Belki de hepimizin saklayacak ufak sırları vardı.

Telefon tekrar titredi.

Ölüm: Hemen cevap vermezse kafasına kurşunlardan bir taç dizerim.

Boğazımı temizledim. "Sarp, eğer oyununu bırakmazsan başına kurşunlardan bir taç dizdikten sonra..."

Sarp oyun kolunu masaya bırakıp ellerini dizlerinin üstüne koydu ve bana büyümüş gözlerle baktı. "Oyunu durdur," dedi Mete'nin omzunu cimciklerken.

"Ben kazandım," dedi Mete omuz silkerek. "Bir daha beni cimciklersen parmaklarını koparırım."

"Soruyu alayım," dedi Sarp ellerini kavuşturup ciddiyetle bana bakarken. "Acaba hayatımın hangi boş anını soracak?"

Ölüm: Tüm romantik ilişkilerini anlatmasını iste.

Gözlerimi kırıştırdım. "Bu kadar mı?" diye sordum. Ekranı bakmaya devam ettim ancak yanıt gelmedi. Belki de ilişkilerinden onu endişelendirecek bir şeyler çıkmasını umuyordu. Gerçi... Sarp sevgili yapacak bir tipe benzemiyordu. Nasıl bir romantik hayatı vardı? Ya da... Yoktu.

"Tüm romantik ilişkilerini anlat," dedim kafasını sallayarak Sarp'a bakarak.

Çağrı gürültülü bir kahkaha patlattı. Bedeni sarsılırken başına sarıldı. "Sarp'ın romantik... Ay, nefes alamıyorum. Koltukta yana doğru devrildiğinde başı, Mete'nin dışına çıktı. Mete diziyile top sektirir gibi kafasını tekmeledi. Çağrı ve kahaları arasında öksürmeye başlarken Mete'den uzaklaştı. kalkıp Kutay'ın yanına geçti. Boğazını gürültüyle temizleyerek sırttı. "Şey, Sarp'cığım..." dedi yavaşça. "Senin romantik ilişkilerin mi vardı?"

Sarp ona şaşkın şaşkın baktı. "Evet, neden ki?"

"Çünkü sosyal or..." Çağrı, Mete'nin ona bakışlarını fark edip tekrar boğazını temizledi. "Tüm gün bilgisayar başında oturmaktan ona zaman kalıyor muydu ya?"

Sarp'ın yüzünde kırgınlık ifadesi bile oluşmamıştı. Sarp, kırılabileceği kadar kırılmıştı ve Çağrı'nın dedikleri umurunda değildi. "Zaten bilgisayardan buldum, yoksa kalkıp yüz yüze bulacak değildim," dedi göz devirerek. "Bir oyun oynayamıyorsa neyleyim?"

"Yani sevgilin mi oldu?" diye directti Çağrı. "Kaç tane peki?"

Sarp parmağını saçına doladı. "On beş tane falan oldu sanırım," dedi düşünceli bir ifadeyle.

Ağzının beş karış açık kalmaması için elimle ağzımı kapatmam gerekti. Yanağımı ovalıyormuş gibi yapıp durumdan kaytardım.

"Kız taklidi yaptıklarımı saymıyorum," diye eklediğinde gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Ölüm nasıl bir nokta atışı yapmıştı acaba?

Çağrı yaşadığı şoku benim kadar iyi saklayamıyordu. "Kaç... Kaç dedin sen?" dedi tuhaf bir sesle. "On beş tane dişi mi?"

"Neredeyse."

"Neredeyse mi?"

"Yani, internetteki insanlara ne kadar güvenilebilir ki?" dedi

OYUNBAZ

Arç'i sakalını sıvazlarken. Ardından gülümsedi. "Sen kıskandın. Nihayurum ben seni. Senin kaç tane sevgilin oldu?"

Çağrı cevap vermeyi reddettiğini haykıran bir yüz ifadesiyle bakarken Egemen koltuğundan bacağını uzatıp kolunu tekmeledi. "Söyle lan!"

"Sekiz," dedi Çağrı dişlerini birbirine bastırarak.

Onun sevgililerini sayması ve her gün giydiği desenli çorap sayısı kadar sevgilisi olmaması beni şok ederken elimi ağzımdan çekmedim. Demek ki zenginlerin de dertleri oluyordu. Mesela... Başkalarıyla sevgili sayısı yarıştırmak gibi saçma dertler.

Çağrı, Egemen'e meydan okurcasına baktı. "Senin kaç tane oldu?"

Egemen kaşlarını kaldırdı. "Sıfır."

Rahatlığı bile çekici duran birinin hiç sevgilisi olmaması beni daha da şaşırttı. Muhtemelen Egemen girdiği ortamlarda "havalı" diye sınıflandırılan, kızların genelde düştüğü erkek tipi değil miydi?

Çağrı rahatlamış gibi sırtırken Sarp'a karşı yaşadığı *bozgunu* unutmuş gibiydi.

"Çıktığın kişi sayısını onur madalyasıymış gibi söylemen komik," dedi Egemen kıkırdarken. Çağrı'nın yüzündeki ifadeyi fark etmişti. "Aşağılık kompleksin ne kadar da belli oluyor."

"Ne alaka oğlum?" dedi Çağrı ciddileşirken. "Sekiz tane, hepsi cillop gibi. Gurur duyuyorum mu dedim? Onlar gurur duysun, ben ne gururunu duyacağım be? Çoğunun adını hatırlamıyorum."

"Sıvadin," diye belirtti Egemen.

"Neyse, neyse," dedi Çağrı elini havada sallayarak. "Dökülün, kim kaç kişiyle çıktı? Kaçına âşık oldu?" Elini göğsüne bastırdı. "Ben hiç âşık olmadım, sekiz kişiyle çıktım." Çağrı her zamanki gibi her konuda rahatsız olduğum tiplerden olmayı başarmıştı.

Hem Ölüm bunu Sarp'a sormuştu, bize değil. Çağrı ise bu konuları konuşmaya gereğinden fazla hevesli duruyordu.

“Beni biliyorsunuz zaten,” dedi Gökhan.

Gökhan’ın yanında oturduğum için gözler bana çevrildi. “Ne biriyle çıktım ne de âşık oldum,” dedim omuz silkererek. Elimi ağzımın üstünden çekip dudaklarımı saklamayı bıraktım. “Sadece hoşlandığım oldu. Bu arada Ölüm’ün sorusuna hâlâ cevap verilmedi... Yani bunu konuşmanın sırası mı?”

“Sus sen,” dedi Çağrı. Atılıp yüzünü yumruklamamak için kendimle savaştım. Çağrı, parmağını Mete’ye çevirdi.

Mete ona dik dik baktığında Çağrı bozuntuya vermeden parmağını Sarp’a çevirdi.

“Hepsine de âşık olmuştum,” dedi Sarp iç geçirerek.

Sessizce yutkundum. “Hımm.”

Gökhan beni duymuş olacak ki cılız bir tebessümle bana kaçamak bir bakış attı.

Çağrı parmağını Kutay’a çevirdi. “Beş kişiyle çıktım,” dedi Kutay. Söylediği sayıya şaşırmadım. Yakışıklı çocuktu. “Hepsini de sevdim ama... Sanırım aşk değildi. Aşk olsa bitmezdi.”

Güzel bir bakış açısı olsa da üzerinde hiç düşünmemiştim. Sevgi ve aşkı birbirinden ayıran bir şey var mıydı? Aşk daha çok bağımlılık gibi olabilirdi ama sevgi kulağa daha saf geliyordu.

Çağrı parmağını tekrar Mete’ye doğrulttuğunda aldığı tek karşılık sert bakışlar olmuştu.

“Herkes söyledi işte,” diye diretti Çağrı. “Söylesen ölür müsün?”

“Çocuk musunuz?” dedi Mete sert bir sesle. “Yaptığınız muhabbete bakın. İzin verin de Sarp konuşsun, soruyu falan cevaplasın. Sonra da kurtulalım.” Sarp’a döndü. “Bu arada senden de beklemezdim. Yere bakan yürek yakan.”

Sarp’ın yanakları al al oldu. “Ya... Demesene öyle.”

“Girdiği tribe bakın şimdi,” diye homurdandı Çağrı. “Dudaklarım kaşınıyor bir şey demek için...”

Kutay öne doğru eğildi. “Mete, söyle gitsin. Ölüm’ü oyalıyorsunuz.”

"Şu an eğleniyordur muhtemelen," dedim ekrana kaçamak bir bakış atarken. "Yoksa bizi durdururdu." Onu biraz olsun tanımak tuhaf hissettiriyordu.

"İşimizi sağlama alalım." Kutay sabırsız bir şekilde gözlerini Mete'ye dikti.

"Üç kez aşık oldum," dedi Mete dişleri arasından. "İki kez ilişki yaşadım. Biri... platonikti. Sanırım."

"Ben de devlet sırrı sandım," dedi Çağrı göz devirirken. "Söylemesi zor muymuş?"

Mete onu göz hapsine aldı, sanki üzerine atlamayı düşünüyordu.

"Evet, Sarp," dedim Sarp'a dönerken. Boğazımı temizledim. "Soruyu biliyorsun."

Beklenti dolu bir sessizlik oluştu. Sarp'ın yüzü asılmadı, dehşete düşmedi. "Ah, ah," dedi hüzünlü bir şekilde gülümseyerek. "Neyse, en azından size eğlence çıkacak dostlar. İlişkilerimi anlatması da dinlemesi de komik. Merak etmeyin, üzülmediğim falan yok." Yutkunup keçi sakalını çekiştirdi. "Fakat bir şeyler anlatmakta pek iyi değilimdir," diye ekledi tereddütle. "Bölmeseniz olur mu?"

Çağrı'ya sert bir bakış attığımda gözlerini kırptırdı. "Aa, ben mi?" dedi. "Ben bölmem zaten."

"İlk âşık olduğumda lisenin ilk yılıydı," diye başladı Sarp anlatmaya. "O zaman epey kısaydım. Sevimli, sarışın bir şeydim. En azından insanlar böyle söylüyordu. Üst sınıflardan tut alt sınıflara -dur, sanırım en alt sınıf bizdik. aynen, aynen. ilk yılımdı- herkesin şebegiydim işte. Gelip saçımı karıştırırlar, bir şeyler ısmarlar, muhabbet ederlerdi." Derin bir nefes aldı. "Kızların sevdiği peluş köpek gibiydim ama ikinci dönem Allah belamı verdi."

"Ne oldu?" dedi Çağrı hevesle öne eğilirken.

"Uzadım, sivilcem çıktı ve aşırı çirkin bir şey oldum. *Bruce Banner*"ın *Hulk*'a dönüşümü benim ikinci dönemki halimle

* *Marvel* çizgi roman evrenindeki kurgusal karakter. Radyasyon kaynaklı geçirdiği bir mutasyon nedeniyle sinirlendiği zaman *Hulk* isimli yeşil bir deve dönüşür. (c.n.)

yarışır. Yüzümü yıkıyordum, sürekli yağlanıyordu. Yüzümün minciran insanlar, yüzüme dik dik bakmaya başlamıştı. Yüzüm engelli gibi o kadar orantısız uzamıştı ki, burnu benim için kullanmayı denedim. Bir kere topla birlikte kolumu da kullanarak sakatlandım. Neyse, bu başka konu. En sonunda da benim en fazla tiyatrodaki güneş rolü alırken işime yaradı. Kızım güneş ışığı olarak kullandım."

Şu an yüzü gayet temizdi. Kuru ve sivilcesiz, hatta pürüzsüzdü. Yüzünde siville lekesi bile yoktu. Sakalını keşke beğene beğene dönüştürebilirdi. Kocaman bir bebeğe tabii.

"Kısaca ilk dönem hayatımın zirvesi, ikinci dönem hayatımın batışı oldu. İlk dönem saçımı karıştıran üst sınıftaki bir kızdan hoşlanıyordum. Baktım tipim Hak yoluna gidiyor, dedim. Bu böyle olmaz, Sarp. Her şey daha kötüleşmeden ikinci dönem geçtim kızın karşısına. Kendi kendime, 'En azından şimdi şöyle ki, küfürle reddedilme,' dedim. Gidip, 'Abla ben senden hoşlanıyorum,' dedim."

"Yok kardeşim deseydin," dedi Çağrı el çırparak. "Taşak mı geçiyorsun oğlum?"

"Ne bileyim am..." Sarp susup kızardı ve bana kaçamak bir bakış attı. "Ya ben ne bileyim? O güne kadar kıza abla dedim, şim, karşısında ismiyle mi hitap edecektim? Ayıp olurdu, ben de abla dedim. Öncesinde Ekşi Sözlük'te falan araştırma yapmıştım. Direkt karşısına çık söyle yazmışlardı. 'Çıkar masaya vur reis yer gök inlesin,' diyen bile vardı."

Sen biraz yanlış anlamışsın, Sarp.

"Aklını silkeyim," dedi Egemen nesnel bir şekilde yorum yaparak. Muhtemelen bu hepimizin ortak fikriydi.

"Sonra beni reddetti," dedi Sarp burnunu çekerek. "Kibarca reddettiği söylenebilir ama yüzünden benden tiksindiği belli oluyordu. İyi bir ablaydı, valla. Sonra bana kantinden çikolata alıp sınıfa yolladı. Bir daha benimle konuşamayacağını da söyledi. Kız cidden iyiydi. Bu yüzden dedikoduların nasıl başladığını anlamadım. Bir baktım herkes tuvalette işerken sırtımı

...huyor, 'Oğlum bu tipte o kıza nasıl çıkma teklifi ettin?' diyor. Bazıları da hazır işerken, 'Oğlum sende ne şey...' Yine bana kaçırmak bir bakış attı. "Şey varmış falan dedi. Meğer kız kurnazdırmış. Herhalde ilk dönemki köpek halime acıyıp çok şey yapmamış. Üniversitelilerle sigara içip takılan, daha çok takılan, sonra haşka yerlerde takılan... Korkunç yanı, benim değilmiş. Ben sevimli sanmıştım ablayı."

Bu... Bu nasıl bir hikâyeydi böyle?

"Sonra dedikodumu falan yaptılar. İşte Gökhan'ın anlatıklarını gibi biraz. Anlamıyorum bu insanları. Konuşacak başka bir şey yokmuş gibi beni konuştular. Ben de sinirden yemek yedim. Yemin ederim, kilomun tek suçlusu lise hayatımdır. Yedikçe sivilcem çıktı, daha da çarpıldım. Sonra bir gün evde otururken zaten notlarımın kötü olduğunu, hayatta bir amacım olmadığını düşündüm. Milletin laflarını duymak da canımı yakıyordu... Bir baktım kendimden nefret eder hale gelmişim bok kafalılar yüzünden. Aynaya bakıp kendime, 'Tipini silke-jim,' falan diyordum."

Neşeyle anlatmasına rağmen yaşadıkları ağır şeylerdi. Üstü kapalı dedikoduların sonucunda liseyi *terk ettiğini* söylemişti. O kadar mı zorlanmıştı? Belki şimdi umursamaz bir tavırla anlatmasının nedeni, bu lafların zamanında canını çok yakmış olmasıydı. Kabuk bağlamış yarayı tekrar açmak can yakmazdı. Aynı yaranındeşilmesine alışık olanlar bilirdi bunu.

"Sonra liseyi bıraktım, kendimi oyunlara verdim. Lise tımarhanesine iki yıl anca dayanabilmişim. Bu arada benim abla da evlendi. İlginçti." Düşünceli bir ifadeyle duraksadı. "Ailem delirdi tabii ama lise bana büyük bir yetenek kazandırmıştı, umursamazlık. Kafama silah dayasalar, 'Oh! Okey, bro,' diyecek hâle gelmişim. Kader de beni bu eve getirdi işte. Şimdi de 'Oh, no,' **diyorum. Büyük konuşmamak lazım."

Gülmek istiyordum ama yanaklarımın içini ısırarak kendimi zor tuttum.

* (İng.) Ah! Tamam, kardeşim. (e.n.)

** (İng.) Ah, olamaz. (e.n.)

"Neyse oyunlara başladım. Bir-iki yıl tüm oyunlarda birinci oldum* çünkü klavye kullanmayı yeni öğrenmiştim İlk kez bilgisayarım olmuştu. Sadece Google'da görsel aratmayı bilen biri olduğum için oyun indirirken ebem ağlıyordu Neyse Oyunlarda ciddi iyi arkadaşlıklar edindim çünkü önemli sadece ekran varken kimse tipini umursamıyor. Önemli olan birlikte eğlenebilmeniz, birlikte zaman geçirebilmenizdir Mesela kötü oynayınca birbirimizin babalarına söverdik çünkü annelerimizi seviyorduk. Böyle güzel samimi arkadaşlıklar bırıktırdım, hatta dışarıda bulduğum nadir kişiler oyun arkadaşlarımdır. Birlikte dışarı çıkacağımız bir günü seçer, sosyalleşmeye dönerdik."

En azından Sarp bile sosyalleşmek için dışarı çıkıyordu Ben ne yapmıştım? Gerçekten, evde oyun bile oynadığım yoktu. Lise hayatımın nasıl geçtiği zihnimde bulanıktı. Tek bildiğim hızlı geçtiğiydi.

"Gelelim fasulyenin faydalarına. Oyunlarda bir sürü sevgiliyim oldu. Bazıları birkaç hafta, bazıları birkaç ay sürdü. Bazılarıyla yüz yüze görüştüm, bazılarıyla görüşmedim. Ölüm emnim sorarken özel birkaç durumu belirtmemi istemiştir. Yoksa hepsi çok ilginç olaylar falan değil. Evet... İki tane özel durumum vardı. Başlıyorum." Duraksayıp uzun uzun televizyonun ekranına baktı. "Âşık olduğum kız, erkek çıktı."

Çağrı kendi tükürüğünde boğulmaya başlarken koltukta Kutay'ın üstüne doğru prenses bayılışı yaptı. "Ay gülmekten götüm yarılacak." Kutay, Çağrı'yı koltuktan aşağıya attığında Çağrı dengesini kaybedip gürültüyle yere kapaklandı. "Aaaah!"

"Ya gülme piç," dedi Sarp ona somurtarak bakarken. Küfretmesi, gerçekten sinirlendiğini gösteriyordu çünkü Sarp küfretmezdi. Hakaret ağzında eğreti duruyordu. "Çok âşıktım, kız sandım."

Egemen kıkırdayıp merakla doğruldu. Uykusu açıldığında gözlerinde hep aynı ışık belirliyordu.

* Bronz, oyundaki başarı sıralamasında en alt seviyeyi simgeler. Genellikle oyuncuların temel becerilere sahip olduğunu ancak ustalaşmak için daha çok deneyime ihtiyaç duyduklarını gösterir. (c.n.)

"Hep kız karakterleri oynuyordu," diye açıkladı Sarp "Hep uyuyordu oyunlarda..."

Mete kafasını diğer tarafa çevirip duvara bakarak gülümseydi. Yüzünde bomboş bir ifade vardı.

"Ayrıca birkaç kez sesli konuştuk," dedi Sarp. "Allah'ın hikmeti, sesi çok tatlıydı. Hayatımda böyle feminen bir ses duymamıştım. O da sanırım Allah'ın hikmeti değil, ses değişime programının hikmetiymiş. Ancak valla çok kaliteli sesti. Hiç programdan falan şüphelenmemiştim. Ailevi sorunları vardı. Bu yüzden çok nadir ses açardı. Evden taşınmak için para biriktiriyordu. Çok zor durumda olduğunu biliyordum."

"Para yolladım deme," dedim boğuk bir sesle.

"Gerçekte fakirim ama oyunda zenginim," dedi Sarp hünre. "Oyun parası attım mutlu olsun diye. Oyunda dondurma yedik, balayına çıktık, çocuk yaptık. Akşamları da başka oyuna geçip ejderha avlıyorduk. Hayatımız heyecanlı geçiyordu."

Sarp duraksadığında tek tek yüzümüzü inceledi.

"Hepsi iyi niyetimden, neden böyle bakıyorsunuz ya?" dedi Sarp sakalını çekiştirirken. "Sonra buluştuk. Göğsüne papatya takmasını istemiştin. Meğer şey olmuş... Benim profillerimde arkadan fotoğrafım vardı. Bu beni kız sanmış. Seste de onu işlettiğimi, başkasını konuşturduğumu düşünmüş. Birbirimizi işletmişiz ve ben de ona âşık olmuşum. Yüzünün yarısı görünüyordu, ayrıca Snapchat efekti vardı. Artı olarak köpek efekti de yapmıştı. Ben de kız sandım işte. Her şey ona uyuyordu." Öksürdü. "İçeriye giren papatyalı elemanın bir sakalı vardı, sanırsınız hacı sakalı. Pencereden kaçtım."

Çağrı yerde bir kahkaha daha patlatırken Egemen kıkırtılarla ona eşlik etti. Mete ise hayatı sorgularcasına duvarı izlemeye devam ediyordu. Dayanamadım, elimde değildi. Gülmeye başlarken yanaklarımı ısırarak bunun kahkahaya dönüşmemesi için uğraştım.

"Oyuna girince bir şey yazmadım. Belki dalga geçmek için abisini falan göndermişti diye düşündüm. Sonra oyunda çay

içerken, 'Kanka sen erkek misin?' dedi. Ben de, 'Adım Sarp, Hiç feminen Sarp tanıyor musun?' dedim. Bana, 'Ben seni tanı sandım. Kızlar erkeklerle çok konuşmuyor diye kız taklidi yaptım. Sonra profilini görünce seni de kız taklidi yapan erkek sandım. İnsan açık açık söyler,' dedi." Duraksayıp ellerimi iki yana açtı. "Burada benim ne suçum vardı şimdi? Sarp'im herkesten daha ne kadar açık olabilirdim? Her neyse, bir süre birbirimizi suçladık. Beni camdan çıkarken görmüş, ben de onu sakallı gördüm. Haliyle işler vasat. Sonra anlaşıp birbirimize forklift attık. 'Sana keçi sakalı yakıştır ha,' falan dedi. Sonra da ne sağlığımız için konuşmayı bıraktık."

Çağrı alnını orta masanın bacaklarından birine çarpıp kendini dizginlemeye çalıştı ancak nafileydi. Gülmekten gözünden yaş gelmişti.

"Çok travmatikmiş," dedim. Gülmemeye çalışırken sesim boğuklaşmıştı.

Sarp derin bir nefes aldı. "Dünyaya olan güvenimi yıktı herif," dedi düz bir sesle. "İşte burası böyleydi... Bir de son ilişkim önemliydi." Ellerini birleştirip koltukta geriye yaslanırken gözlerini bana dikti. "Ölüm'in istediği doğru yerleri mi anlatıyorum? Yani... Ona sorabilir misin?"

"Onu duydun," dedim kameraya bakarak. "Doğru mu gidiyor?"

Telefon titrediğinde bakışlarımı kameradan ayırdım.

Ölüm: Devam et.

Kafamı sallayarak Sarp'a baktım. "Devam et."

Sarp bu sefer biraz bekledi. Sanki nereden başlayacağını arıyormuş gibiydi. Belki de anlatacaklarını daha önce kimseye anlatmamıştı. Yüzündeki gerginlik bana bunu düşündürmüştü.

"Son sevgilimdi," dedi ağır ağır. "Gerçek bir kızdı. Sesli, görüntülü, yazışarak... Her türlü konuştuk. Benim için dünyanın en güzel kıızıydı. Onu seviyordum, iyi de anlaşıyorduk.

Sevgiliden çok en yakın arkadaşlar gibiydik. Ben ona derdimi anlattım, o bana derdini anlattı. O kadar gerçekti ki, düşününce, ne bir hayat yaşarken bu kadar gerçek anılara nasıl sahip olabildiğimi anlayamıyorum.”

İeriye yaslanırken göz ucuyla Gökhan'ın dalıp gittiğini fark ettim.

“Ailevi sorunları vardı. Defalarca telefonda konuşurken kavgalarına şahit olmuşum. Bir keresinde telefonu açık bırakıp aceleyle babasıyla ablasını ayırmaya gitmişti. Yani gerçekten sorunları vardı. Aynı zamanda maddi durumları da çok iyi değildi. Çalışıyordu ama kazandığı az paraya da babası el koyuyordu. Ben de ona arada sırada para yolluyordum. Böyle büyük miktarlar değil. Elimden geldiğince işte. Yüz, iki yüz...” Yavaşça yutkundum. “Sonra bir gün gerçekler ortaya çıktı. Sevgiliydik, yüz yüze beşinci buluşmamız falan olacaktı. Yanıma geldiğinde bir adam ortaya çıktı. ‘Siz ne yapıyorsunuz?’ dedi.”

Aldatılmış mıydı? Kendimi kötü hissetmeye başlamışım.

“Ortalık bir dakikada karıştı. Çocuk, kızın üç yıllık sevgiliymiş. Kız bunu reddedemedi bile. Sadece gülümseyerek bana baktı, ‘Aşkım çok abartıyorsun, Sarp sadece arkadaşım,’ dedi. Ben de başına birinin bela açtığını, ondan böyle davrandığını düşündüm. Israr ettikçe ettim. Sonuçta sevgilisi bendim, değil mi? İşin sonu karakolda bitti.”

Parmaklarıyla kolunda ritim tutarken somurttu. “Olayı kısaca açıklamaya çalışacağım çünkü çok karışık. Kızla o çocuk gerçekten üç yıldır sevgiliymiş. Kızın evdeki kavgalar da babasıyla ablasından gelmiyormuş. Sevgilisi ve ablasından geliyor-muş. Bunların üçü aynı evde yaşarken ablasıyla sevgilisi yakınlaşmış ve bunun pabucu dama atılmış. Ama ablasıyla çıkan eski sevgilisi onu hâlâ kıskanıyormuş. Beni hem psikolojik destek aldığı bir dayanak, hem de kıskandırma aracı olarak kullanmış. Üç kişi aynı evde yaşıyor ve yaşanan iğrençliklere bakın. İlk kızla, sonra ablasıyla... Sonra tekrar kızın kendisiyle... Aynı evde yaşarken bunların tek para kaynağı çocuk olduğu için cid-

den zorluk çekiyormuş. Benim attığım paralarla da mabey-
len çocuğu daha da kıskandırıp ona ihtiyaç duymadığını /
ne sokuyordu."

Yüzümü buruşturdum. "Yaptığı şey iğrenç," dedim /
sesle. "Hem rahatlığına, gevşekliğine bir bak. Bir evde /
kardeş ve bir adam... Bir de aşk üçgeni... İçeride neler /
kim bilir. Mide bulandırıcı."

"Katılıyorum," dedi Kutay homurtuyla.

Çağrı şimdi gülmüyordu. Yerde uzanmış dikkatle Sarp /
liyordu.

Sarp'ın yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Teşekkürler, /
lar," dedi içtenlikle. "Bu da böyleydi işte. Bir gün yine /
tuk. Yüzüme tüm gerçekleri bağırarak söyledi. Beni kullan-
ğını söyledi. Sövdü, ağzına geleni saydı ve en sonunda /
sarılarak ağladı. Ablasıyla kendisini parmağında oynatan /
çocuğu sevdiği için bana ağladı. Onunla neredeyse bir /
tanışşıyorduk ve bu kadar yakınken... Onun için ağladı." /
Kevk bir nefes verdi. "Bana tanıttığı gerçek benliği olsaydı, beni /
seydi onu dünyanın en mutlu insanı yapardım. Köpek gibiyim.
ben. Birine âşık olduğumda her şeyimi veririm."

Mete onun omzunu sıvazladı. "Sen adamın dibisin," dedi
sert bir sesle. "Kızların geri zekâlılığı, çocuğun şerefsizliği. Sen
sadece yanlış insanlara denk gelmişsin."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Sarp. "Bendeki tek sorun kara
bahtım. Gerçekten teselli edilmeye ihtiyacım yok. Kendimi se-
viyorum, kendime değer veriyorum. Zaten anlattığım kadarıyla
olay bitse, kızla ilişkiyi kestiğimde daha sorun olmasa neyse
der geçerdim. Asıl olaylar bundan sonra başladı." Parmaklarını
çatırdattı. "Herif peşimi bırakmadı. O aralar eskisi kadar asos-
yal degildim. Sevgilim falan vardı ya, dışarı çıkmaya başlamış-
tım. Bir kere beni sıkıştırıp hastanelik edecek kadar dövdüler.
Mahalledekiler beni yerden toplamasa ne olurdu bilmiyorum."

Gökhan huzursuzca yerinde kıpırdandı.

"Öyle dövüşle, yumrukla hiç aram yoktur," dedi Sarp utana

“Bu birkaç kez daha yaşandı. Anneme babama açıklama verdim. Nedenini. Annem tuttuğu gibi bilgisayarı balkondan attı. Yarı yalan olan bir şey de uyduramadım. Fazla dürüstüm dünya için. Sonuç olarak eve kapandım. Evde olduğum sürece başıma bir şey gelmezdi. Gerçekten de öyle oldu. Ben de evden çıkmamaya, kendimi tekrar oyunlara vermeye başladım. Bir daha da yıllardır oyun oynadığım kişiler hariç yeni tanıştığım kimseyle yakınlaşmadım.” Ellerini çırpı. “Hikâyenin sonu!” Yüzünü kameraya döndü. “Tamam mıdır? Ona göre PES’e döneceğim.”

Elimdeki telefon titredi.

Ölüm: İşte aradığım dürüstlük.

Ölüm: Güzel.

Ölüm: Ona özel yemek yollayacağımı söyle.

“Ödül olarak sana özel yemek yollayacakmış,” dedim şaşkınlık içinde kaşlarımı kaldırırken. “Sanırım dürüstlüğün için.”

Sarp’ın yüzünde aniden güller açtı. “Ölüm sen de garip bir değişiksin ha,” dedi neşeyle. “Pizza ya da iskender falan yollayabilirsen çok güzel olur. Yemin ederim onları özlediğim kadar bilgisayar ekranını özlemedim. Bir de bir kutu yoğurt da yollayabilirsin, her gece bir kâse yeriz.” Yemek seçerken bile toplu yiyebileceğimiz bir şey bulmaya çalışıyordu.

“Zehir yollamasın da,” dedi Egemen elimdeki telefona bakarken. “Neden ‘özel’ yemek demesine rağmen tırsmadın?”

“Yemek yemektir.” Sarp’ın duruşu kararlıydı.

“Adam çürük yumurta yolladı lan, çürük yumurta!” dedi Çağrı yayıldığı yerden kalkıp koltuğa otururken. “Ölüm söz konusu olduğunda ‘anan babandır’a dönüyor iş.”

“O nasıl oluyor?” dedi Sarp saf bir dürüstlikle.

“Olmuyor işte,” dedi Çağrı sabır dilenircesine göz devirirken. “Onun gönderdiği şeye yemek denmez. Fakir mideliler.”

“Şimdi,” dedi Mete derin bir nefes alıp. “Olur da buradan çıkabilirsen sen oyun oynamaya devam et, Sarp. Nerede eğleni-

yorsan, huzur buluyorsan orada takıl Seni dışarıda bırak
Arada biz buluşuruz senle buradan çıkarsak, yavaşca

“Buluşur muyuz?” dedi Sarp gülümseyerek

Mete onun yüzündeki gülümsemeye bakarken
tiyor gibiydi. “Tabii buluşuruz, ot herif,” dedi sırta
devam ederken. “Ama bok çıkarız.”

Sarp’la birbirlerine gülümsediler.

Kafamı çevirirken bakışlarımı kaçırdım. Dışarıya
yacaktık.

“Düşündüğüm kadar korkutucu geçmedi,” dedi Kız,
lerini çırpıp sesini yükseltirken. “Üçüncü hayat hikâyesini
öğrendik ve sorgudan geçtik. Hatta gittikçe hikâyeler
yor...”

“Üstüme alınmıyorum,” dedi Mete sert bir ifadeyle
karken.

“Bir çocuğun hayatını kaydıldın, ona hafif diyecek
lim,” diye belirtti Kutay.

“Çok ağır geldiyse buranın çıkışında camiye günah çıkar
maya gidersin,” dedi Mete. Öyle bir şeyin olmadığını
biliyorduk.

“Bay Mükemmel,” dedi Egemen alayla. “Senin evde me
hur olmuş anlayışın nerede? Görünüşe göre herkese karşı anla
yıslı değilsin.”

Kutay ona bakarken sabrı taşmış gibiydi. “Herkes aynı yak
laşımı hak etmiyor. Günü geldiğinde asıl sana karşı anlayışın
olmayacak.”

“Bir şey soracağım,” dedim lafa atlayarak. Günde en az on
kez kavga dinliyordum zaten, şu an onların didişmesi dinlemek
istediğim son şeydi. Bakışlarımı Sarp’a çevirdim “Ses de
ğiştirme programı hiç mi belli olmamıştı? Yoksa seninle konuşacağı
zaman kız arkadaşını falan mı konuşturmuştu?”

Sarp sırtıttı. “Yok, cidden kendi sesiydi. Adam hacı sakal
lı ama bülbül gibi şakıyor. Yemin ediyorum hayatınızda öyle
hoş bir ses duymamışsınızdır. İçine helyum çekmiş gibi konu-

gülmeye başladı. "Ya hatırladıklarından ya da sinirleri bozuk olduğundan gülmeye başladı."

Bana bakarken gülümsememi bastıramadım. "Şenasızlık olması."

"Geçti gitti," dedi omuz silkerek. "Eminim bu hayatta daha beter kazık yiyenler vardır. Önümüze bakalım biz." Sarp oyun kütünü havada salladı. "Afra, gel bugün ilk golünü atırmaya çalışalım sana."

Beni PES'e çağırır çağırılmaz anında üzerime bir ağırlık çöktü. Ellerimi havaya kaldırdım. "Yok ben böyle iyiyim," dedim aceleyle. "Hem gerçekten gol atmama gerek yok. Ben oynamıyorum, alıştım."

"Biraz daha dene," dedi Gökhan cesaret verircesine. "Zaman geçirecek bir şey bulmuş olursun."

"Pes etme öyle kolay kolay." Sarp kafasını salladı. "Hadi, hadi yaparsın. Senden daha kötülerini de görmüştük. Çağrı mesele."

"Ne alakası var?" diye bağırdı Çağrı. "Ben ilk günden gol atmıştım."

"Teselli etmeye çalışıyor," dedi Egemen saf dürüstlüğüyle. Bana bakarken göz kırptı. "Senden kötüsünü görmedi."

"Çok yardımcı oldun," dedim ona sinirim bozulmuş bir şekilde gülümserken. "Sağ ol."

"Her zaman."

Böylece Sarp'ın anlatma sırası da geçip gitmişti.

ÖLÜM

Sayı: 02.48

İstanbul, 28 Mayıs 2021

Ölüm, pizzasından son bir ısırık aldıktan sonra kafasını duvara yasladı.

Üstünde siyah takım elbisesi vardı. Bir bacağını kendine doğru çekip kolunu bacağına dayamış, diğer bacağını ise yer boyunca uzatmıştı. Jöleli saçları güne yenik düşüp dağılmıştı. Düzgün görüntüsü günle birlikte eriyip giderken maskesi, kendini karanlığın içinde belli etmeye başlamıştı.

Pizza kutusunu çöpe fırlattı. Yemek yerken her zaman sinirleri bozulurdu. Yeme ihtiyacı ona insan olduğunu hatırlatıyordu ve insan olduğu aklına geldiğinde kendinden tiksiniyordu. Ölüm kendisini kalben insan gibi hissetmiyordu ancak bedeni için gerekli olan ihtiyaçlar ona tam tersini söylüyordu.

İnsanlar korkunçtu, *günahkârdı*. İlkel ihtiyaçları vardı. Doğru düzgün, karşılık beklemeden sevmeyi bile bilmezlerdi.

Ölüm yavaşça nefes alıp verirken uykuya dalacakmış gibi gözleri kapandı. *Onlar gibi değilim*, diye düşündü. *İnsan değilim*.

Onlar gibi değilim. İnsan değilim.

Gözlerini araladığında bakışları donuklaşmıştı. Boynunu sağa sola yatırıp esnetti. Eli maskesine doğru uzandı. Maskenin yüzüne iyice oturduğundan emin olduktan sonra ayağa kalktı.

Gölgede kalan, karanlığa gömülmüş gözleriyle onlarca ekranın önünde duran koltuğuna ilerledi. Yumuşak tahtı andıran deri, siyah koltuğa oturup geriye yaslandı.

Ölüm'ün eldiveninin hapsettiği parmakları klavyenin üzerinde hareket etti. Klavye tuşlarının hafif tıklamaları odadaki tek sestti. Duvara asılı, karanlığa gömülmüş ekranlar birer birer hayat buluyordu. Ekranlar cılız ışıklarıyla aydınlanırken karanlık odayı loş bir ışık kaplamaya başlamıştı. Her ekran Ölüm'ün zihnindeki planın bir parçasıydı. Monitörlerdeki görüntüler keskinleşirken, sistemin devreye girmesiyle birlikte odanın soğuk havası daha da belirginleşti.

Ekranların birinde Dokuz'un zincirlerle bağlı olduğu odayı görünce maskesinin ardından usulca gülümsedi. Onunla iletişime geçmek için tek bir tuşa tıkladığında düz saçlı, yüzü maskeyle kapatılmış kadın ekranda belirmişti.

"Evet, efendim," dedi Dokuz görüntü açılır açılmaz.

"On Üç hakkında bilgi ver."

"Cesedi yakıldı ve külleri bir binanın tepesinden saçıldı," dedi Dokuz düz bir sesle. "Ailesi o öldüğü için huzurlu. Onun yüzünden evin ensest sırlarının bilinmesi hiçbirinin hoşuna gitmiyordu. En azından buna gönüllü olanların. Polise gitmeyecekler." Birkaç saniye duraksadı. "Gidemezler."

"Onun ölümü, o aile için hiçbir şey değiştirmeyecek," dedi Ölüm sesindeki tiksintiyi bastırarak. "Yeni doğanlar kendilerini bu pisliğin içinde bulacak."

Dokuz kafasını hafifçe öne eğerek onu onayladı.

"Hepsini öldürün," dedi Ölüm. Değiştirilmiş mekanik sesi vahşileşti. Aktarılmış travmalarla bu dünyaya daha da bozuk nesillerin gelmesini istemiyordu. "Botla Yunanistan'a kaçıyor-muş gibi gösterilip hepsinin boğulmasını istiyorum." Bu daha önce yaptıkları bir şeydi. Dokuz'un zihni daha da kırılganken Ölüm bununla bizzat onun ilgilenmesini istemişti.

"Nasıl isterseniz." Ölüm onun bu tarz fikirlerle alışmış olmasının da zevk alıyordu.

"Sevgili Dokuz... Dokuz, Dokuz, Dokuz... Bana yeni bir On Üç bul"

İskı On Üç'ü sonsuz bir yolculuğa çıkmıştı. Yumurtladığı videosu ilk olarak sessiz bir köşede, beklenmedik bir anda internete yüklenmişti. Birkaç saat içinde küçük kıvılcım büyümüş, bir yangına dönüşmüştü. Video forumlarda gizlice paylaşılmış, *DarkWeb*'in derinliklerinden çıkıp büyük platformlara yayılmıştı. Video şu an bile milyonlarca kez görüntülenme alıyor, dalga geçmek için sohbet gruplarına atılıyordu.

Dokuz gözlerini ekrandan ayırmadan kafasını öne arkaya salladı. Bileğindeki zincirler şakırdarken, "Size verebileceğim bir liste oluştururum," derken sesi hevesli gelmiyordu. Ölüm her seferinde On Üç numara olan kişinin, Dokuz'u diğer ekiplerden daha çok denetlemesini istiyordu. Kendini denetleyecek birini bulması gerekecekti.

"En günahkârları istiyorum," diye mırıldandı Ölüm. "Adaletten ve yargılanmaktan en çok korkanları."

"Ekiplerde bunlardan çok var," diye mırıldandı Dokuz. Bundan duyduğu rahatsızlık belli oluyordu. Üstelik yıllarını bu düzenin içinde geçirmişti. Ölüm'ün gözleri kısıldı. "İsterseniz birkaçını sayabilirim."

Ölüm sessizce ekrana bakmakla yetindi. Dokuz tereddütlü bir şekilde saymaya başladı. "Çocukları hayvanlarla kafes dövüşü yaptırıp bundan para kazanan ve haftada birkaç sokak çocuğunun ölümüne neden olan bir kadın var. Sadece on sekiz yaş altını öldüren bir seri katilimiz var. Ailesi tarafından tecavüze uğramış ve ailesi ölünce kendi hasta kız kardeşine tecavüz etmeye başlamış bir..."

Ölüm derin bir nefes aldı.

"Sonuncusu," dedi Ölüm onun sözünü keserek. "Hangi ekipten?"

"İzninizle, bakmam gerekiyor," dedi Dokuz kafasını eğerek. Zincirler tekrar şakırdarken maskesi açtığı bir sekmeyle ışığıyla iyice aydınlandı. Ela gözlerinin rengi belirginleşti. Ölüm, klavyenin çıkardığı hoş tıkırtıları dinlerken koltuğunda oturdu. Dokuz'un ekranına bağlanıp başka bir ekranda onun ne yaptığını izlemeye başladı.

"Ekip Sekiz," dedi Dokuz.

Ölüm önünde açılan sayfadaki adamın fotoğrafına ve hakkında tutulmuş notlara ilgisiz bir şekilde baktı. Kolları kasmaya başlamıştı. "Listeyi gönder," dedi umursamaz bir tavırla Gözlerini ekrandan ayırdı. "Hepsini tek tek kendim araştıracağım."

Ekranda birbiri ardına sıralanmış adayların bilgileri yer alıyordu. Ölüm'ün gözleri ekrandaki isimler ve fotoğraflar üzerinde geziniyor, her bir adayı dikkatle inceliyordu. Hepsi karanlık işler yapmış kişilerdi. Bazıları yargılanma sonucunda serbest kalmış, bazıları hiç yargılanmamıştı. Her birinin zayıf noktaları ve gizli geçmişi birkaç satıra sığdırılmıştı. Kozlar, insanları Ölüm'ün elinde tutan şeydi.

Ölüm kararını verdikten sonra sıra diğer işlere gelmişti. İlk önce ekiplerin günlük özetlerini kontrol etti. Ardından tutsaklarını arayan televizyon programının gelişmelerine göz gezdirdi. İlerleme kaydedememişlerdi. Afra'yı arama işi yerinde sayıyordu. Henüz onun lise hayatını ve hesaplarını araştırmakla meşgullerdi. Ölüm çok geçmeden onlara doğru yolu, Afra'nın aile hayatını gösterecekti.

Bir yılı aşkın süredir kayıp olan Sarp'la ilgili hiçbir gelişme yoktu. Ellerinde elle tutulur tek şey, Sarp'ın kaybolmasının diğer ikisiyle bağlantılı olmasıydı. Düşündükleri gibi bu üç kaybolmanın arkasından aynı kişi çıkarsa, Sarp'ı da bulabileceklerdi.

İnandıkları şey buydu.

Ölüm'ün inanmalarını istediği şey de buydu.

Gökhan konusunda da bir ilerleme olmamıştı çünkü... birçok sorun ortaya çıkmıştı. Zümra Çıkaran ile Gerçeğe Doğru programının başında büyük bir bela vardı: *Sanstür*. Programın son bölümü engellenmiş, yeni bölümlere bir hafta ara verilmişti. Programın iptal edilme olasılığı bile konuşuluyordu.

Ne kadar engel olmaya çalışsalar da eşcinsellik olayı medyaya sızmıştı ve birçok kez gündem olmuştu. Sosyal medyada Gökhan'ın adıyla birçok *hashtag* oluşturulmuştu. İnsanlar gey olup olmadığını sorgulamadan böyle bir ihtimal ortaya çıktığı anda onun eşcinsel olduğunu kabul etmiş, okulda dolanan dedikodular programa yansıdığında bu dedikodulara inanmıştı. Herkes sırf bu yüzden başına bir şey geldiğine inanıyordu.

Ailesi tarafından kabul görmediği için kaçtığını söyleyenler vardı. Aileye soruşturma açılmasını isteyenler, oğlunun gey olmadığını bildiği konusunda rol yaptığına inananlar... Farklı gerçekler ve yalanlar her yerdeydi. Ölüm tüm bunları takip ederken insanların kaotik yanı, başının dönmesine neden olmuştu.

Ölüm parmaklarıyla masada ritim tutarken diğer dosyaya geçti. Afra ile ilgili ilerleme raporu yoktu. LGBT söz konusu olunca medya öyle sallanmıştı ki, Sarp'la Afra hakkında pek bir gelişme aramaya da çalışmamışlardı. Gerçi aramaya çalışsalar bile Ölüm onlara yem bırakana kadar hiçbir şey bulamazlardı.

Ölüm sabırsızlanmaya başlıyordu.

Daha hızlı, diye düşündü. Daha hızlı olmak istiyorum.

Gözlerini tutsakların odalarını gösteren kamera kayıtlarına çevirdi. Dişlerini birbirine bastırdı. Bakışlarını Afra'ya çevirmemek için kendini zor tuttu. Bunun yerine bakışlarını bir başkasına kaydırды. Gökhan yüzünde huzursuz bir ifadeyle yataкта uzanıyordu.

Ölüm, fareye uzanıp önündeki ekranı açtı ve Twitter'da

açılan son etikete tıkladı. Gündemde ikinci sıradaydı. ~~Başka~~ sırada başka bir etiket daha vardı ve altıncı sırada bir ~~başka~~ daha... "#ZümraÇıkaranileSansüreDoğru" "#GökhanBulunmakİstiyor" gibi *tag*'lerin listesi uzayıp gidiyordu.

Ölüm gülse mi ağlasa mı hilemiyordu. Zavallı çocuk bunları görseydi muhtemelen kafayı sıyrırdı. En büyük korkusunun gerçek olması yetmiyormuş gibi bir de *tüm* Türkiye bunu *görmüştü*. Ölüm onu serbest bıraksa dışarıda ne yapabilirdi ki? Ailesi ona Ölüm'ün yaşattıklarından daha kötüsünü yaşatabilirdi.

Ölüm *tweet*'lerde gözlerini dolaştırdı. Bazıları öfkesini artırıyor, bazıları ise onu rahatlatıyordu. Bazıları hikâyenin tamamını bilmese de medyaya inanmıyordu ve temkinli yaklaşıyordu. Buz dağının görünen kısmına körü körüne inananlar ise fanatiklik yapıyordu.

Buradan Bıkmış Birisi @icininidokuncneleman ·4s

Şiddetin hiçbir türü sü olmaz ve belli ki bu çocuk okulda şiddete uğramış. Kurtarılması gereken bir çocuk varken bölümleri engellemek neden? #Sansür #GökhanDidaraAdalet

Dünya @Dunya7Soykal-h ·1s

Çocuğun kaçtığını düşünenler, ruh hastası mısınız? Başına bir şey gelme nedeni gayet belli değil mi? #GökhanBulunmakİstiyor

Elif @filedekieliif ·15d

Son bölümde psikologu zorla susturdıklarına yemin edebilirim ama kanıtlayamam. Kadının hakışlarına bakın, hepsinden tiksiniyor gibi. Özellikle çocuğun ailesine bakarken. #GökhanBulunmakİstiyor

Ahmet Yeter @yetterdinc3 ·5s

Tamam o zaman 'iftira atılmış' diyelim, 'kendi cinsiyetinden hoşlanıyor' demeyelim. Biz sansür koyduk, devam edelim mi? #ZümraÇıkaranileSansüreDoğru

(Da Bul Tek Bul (Uzunluphalm-6s

*Sunulmuş kavanoz bul, tam 299,99! Gerçek arılar tarafından
denetlenmiştir! #ZümraÇikarınile.SunıüreDoğru #Gokhum #Züm-
ra #LGBT #magazin #horsa*

Ölüm bu işin sonunun nereye çıkacağını bilmiyordu. İlk hafta bu programa ipuçları atarak onları yönetmek istemişti ancak böyle giderse ortada onları arayacak bir program falan kalmayacaktı. Bu da tüm eğlencesini suya düşürüyordu.

Üstelik etiket atan binlerce insan çok geçmeden bu olayı da unutacaktı.

Ölüm'ün aklında bir plan oluşmaya başlarken dudakları maskenin altında yukarıya doğru kıvrıldı. Tüm ekranlar karanlığa gömülürken boş ekrana bakarak planın detaylarının zihninin içinde dolaşmasına izin verdi.

Birkaç dakika sonra yüksekte duran küçük ekrandan biri aydınlandığında planını düşünmeye ara vermek zorunda kaldı. Üstünde sadece beyaz ışıklarla yanıp sönen "Dokuz" yazısı olan ekrana baktı. Ölüm kadının bağlantı isteğini kabul etti.

Dokuz'un iri gözleri ekrana sabitlendiğinde Ölüm, kadın gözünün içine bakıyormuş gibi hissetmişti. Midesindeki kasılma daha da artmıştı. "Kızın izini sonunda bulduk." Dokuz'un sesi her zamankinden daha soğuktu. "Hayatında bazı şeyler değişmiş. O... Tutsak 2'nin anlattığı gibi değil."

Ölüm'ün parmakları maskenin dudağında dolaştı. "Neler değişmiş?"

"Ablası ölmüş."

Ölüm kaşlarını havaya kaldırdı ama elbette ki bu, Dokuz'un görebileceği bir şey değildi. "Her şeyi bana yolla," dedi sahte bir merakla.

Dokuz ona bakmadan kafasını sallarken maskesi, ekranın ışığıyla aydınlandı. Birkaç dakika sonra Ölüm önünde beliren yeni dosyaları inceliyordu.

Sarp'ın anlattığı aşk üçgeni bozulalı uzun zaman olmuştu. Sarp'ı parmağında oynatan kızın -Beyza'nın- ablası öleli iki yıl olmuştu ve birinci dereceden şüpheli olan adam da aynı evde bu aşk üçgeninin tek erkeği idi. Adam sadece bir buçuk yıl önce aride yatmış, ardından kız ablasının katiliyle nişanlanmıştı.

Ölüm yavaşça yutkunup mide bulantısını bastırmaya çalışırken ekrana bakmaya devam etti. "Ona acır gibi 'hayatında bazı şeyler değişmiş' derken arka çıktığın durum bu muydu?" diye sordu Ölüm soğuk bir sesle. "Sürtük olduğunu biliyorum ama her gün beni daha da şaşırtıyorsun, Dokuz."

"Şüpheli adam," dedi Dokuz ifadesiz bir sesle. "Kızın kendi ablasını öldürmediği ne malum?"

Ölüm ellerini birleştirip çenesinin altına dayadı. "Hadı bir göz atalım," dedi alayla. "Ölü ablamız Nil Elez, midesinde bir ağrı şikâyetiyle hastaneye gidiyor. Hastanenin yavaşlığı sırasında ölüyor çünkü ağır bir şekilde zehirlenmiş." Ölüm bu kelimeleri sindirmeye çalışırken bekledi. "Otopsi sonucunda ise buldukları kanına karışmış bir sürü farklı hap, onu takip eden mide zehirlenmesi, mide duvarının delinmesi ve mide öz suyunun vücuduna akması..."

"Otopsi sonucu..."

Ölüm gözlerini kıstı. "Gönderdiğin belgelerden yola çıkarak buldum," dedi boğuk bir sesle. "İyi iş çıkarmışsın, Dokuz."

Elbette söylediklerinin hepsi koca bir yalanın parçasıydı.

Belgeler günlerdir elindeydi. Tek yapması gereken Dokuz'un onu kandırmaya çalışıp çalışmayacağına bakmaktı. Az önce belgeleri incelerken yaptığı şey, kendi elinde olanlarla Dokuz'un bulduklarını karşılaştırmaktı. Onun hata yapmadığını görüp ona güvenmeye de çalışmıyordu elbette.

Hata yapmasını bekliyordu ki, onu öldürmek için bir sebebi daha olsun.

Tek bir sebep. İhtiyacı olan buydu. Böylece Dokuz'un onun dizlerine kapanıp kefareti için yalvardığı günün anlamı kalmazdı.

Ölüm ekranındaki otopsi raporunu geçti ve başka bir sayfaya geçti.

"Küçük kız kardeşi Beyza da hapse giren Fırat da ifade veriyor. Kız ablasının intihara meyilli olduğunu söylüyor ve bunu anlatırken heden diliyle korktuğunu belli ediyor. Ağzından Fırat'ı suçlayacak hiçbir kelime çıkmıyor. Evi arıyorlar. İlaç kurlarındaki parmak izlerine bakıyorlar. Sonuç kesin olmasa da parmak izleri Fırat'ı işaret ediyor. Deliller kesin değil ancak sonuçta temizinden bir yıl yatıyor." Ölüm kendi kendine güldü. "Deliller kesin olsa zaten altı ay ancak yatarı." "

"Sonuç?" dedi Dokuz sorarcasına.

"Sonuç," dedi Ölüm ağır ağır. "İkisi de şeytan." *Ve ben de şeytanlarla oynamaya bayılırım.*

"Ortak olduklarını mı düşünüyorsunuz?"

"Hayır, adam doğrudan işin içinde olmayabilir," dedi Ölüm keskin bir sesle. "Eğer adam Nil'i seçmişse, sevgili kız kardeşi onu temizleme işine girişmiş olabilir. İkisi de şeytan fakat Beyza... O inanılmaz zeki bir kızmış."

Dokuz onu dikkatle dinliyordu. Ölüm onun ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Ekranı bakıyor, Ölüm'ün maskesini inceliyor ve onun zihninin işleyişini anlamaya çalışıyordu. Asla başaramayacaktı.

Dokuz'un tek farkı, onu tutsaklarıyla aynı eve kapatmamasıydı.

"Kız bir süredir evine girerken görüntülenmedi," dedi Dokuz kafasını aşağı yukarı sallarken. Ölüm'ün çıkarımlarını ne onaylamış ne de reddetmişti. "Onu bulmak için bana biraz daha süre verir misiniz?"

Ölüm neredeyse kahkaha atacaktı. "Biraz daha süre mi?" Kafasını sağa sola salladı. "Onu yarına istiyorum. Bulamazsan ne olacağını biliyorsun."

Ölü olurdu.

Bu bir oyundu. Dokuz'un bulduğu her şey zaten uzun zaman
dır Ölüm'ün elindeydi. Anlattığı tüm bu olayları önceden de bi-
liyordu, hatta o iki küçük şeytanla biraz oynanışlığı bile vardı

Dokuz'un titremeye başladığını görebiliyordu. "Bu imkân-
sız," dedi gerginlikten çatlayan sesiyle. "Lütfen biraz daha za-
man verin."

*Ensesinde ölümü hissederken asla ulaşamayacağı hırını
hulmaya çalışıp dursun.* Ölüm elini kaldırdı ve kameraya bakıp
gülümseyerek ona el salladı. Ardından aralarındaki bağlantıyı
kesti. Kararmış ekranda kendi nefret dolu bakışlarıyla göz *gizli*
geldi.

Tek bir hareketiyle Dokuz'u öldürebilirdi. Tek bir hareketi-
le Daire i3'ü bir mezarlığa çevirebilirdi. Ne kadar da kolaydı!

Dişleri arasından hırıltılı bir nefes verdi. Gözleri Afra'nın
olduğu ekrana kaydı. Kız derin bir uykudaydı. Yorgana sarıl-
mış, bir bacağına yorganın üzerine atmıştı. Gün içinde her ne
kadar dikkat etse de yataktaki konumu fiziğinin tüm detaylarını
öne seriyordu. Evde her hafta zayıflasa da kıvrımlı ve dolgun
fiziği aynıydı.

Ölüm işaretparmağının ucuyla ekrandaki minik bedene do-
kundu. O geçmişinden kalan, öldüremediği tek şeydi.

Belki de hiçbir zaman onu öldüremeyecekti.

Ölüm'ü uyaran şey içeriden gelen sestti.

Yüzünde miskin bir gülümseme belirdi. Masanın çekmece-
lerinden birini açıp küçük, metal kasanın şifresini girdi. Kasa
açıldığında içinden susturucu takılmış silahı çıkardı. Ardından
güçlü adımlarla ilerleyerek odadan çıktı.

Gözlerinin evin normal ışığına alışması için biraz bekledi.

Ekranlarla dolu odada tek ışık kaynağı az yanan bir lamba
ve monitörlerin ışıklarıydı. Ev ise tamamen aydınlatılmış, par-
lak ve göz alıcıydı. Ruhsuz ve keskindi.

Fa sevdiği kısım anahtarlarının açtığı sorgu odalarıydı

Anahtar kilitin içinde döndürdü. Üstündeki takım elbiseyi çıkardıktan sonra içeriye girip kapıyı tekrar kilitledi. Ardından uzanıp karanlık odanın ışığını açtı. Penceresiz, boğucu odanın ışıkla aydınlanırken yere devrilmiş sandalyeyi ve sandalyeye bağlı bedeni ortaya çıkardı.

Ölüm öleceğinden korkarak bir güm boyunca asla bulamayacağı bir kişiyi arayacaktı.

Kimseyi bulamayacaktı.

Ölüm onu çoktan bulmuştu bile. Şeytanlara aşinaydı, onların nerede saklanacağını iyi biliyordu.

Birkaç gündür tutsağı olan Beyza, kanlanmış gözlerini ona çevirdi. Kadının tüm gövdesi sandalyeye zincirlenmişti. Ağzı sıkıca bantlanmıştı. Kıyafetleri günlerdir üzerindeydi ve kendi idrarı içinde kokuşmuştu.

“Beyza Hanım,” dedi Ölüm kibarca. Silahı parmakları arasında ustaca döndürdü. “Kendinize yerden yere atsanız da kurulamazsınız. Bunu daha önce de söylediğimi çok net bir şekilde hatırlıyorum.”

Beyza’nın boğazından hayvani bir ses çıktı. Bakışları yarı baygındı.

“Yoksa acıkmış mıydınız? Doğru ya, birkaç gündür sizi çok boşladım sanırım.”

Beyza konuşmaya çalıştığında Ölüm yüzünü ekşitti. Kendini güçlkle ikna ederek öne doğru birkaç adım attı. Sandalyesini kavrayıp tek hamlede kolayca kaldırdı. Ardından odadaki sandalyelerden birini kendi için çekti ve onunla arasına epey bir mesafe bırakarak oturdu. Beyza irileşmiş gözlerle ona bakıyordu. Yüzünde gözyaşlarının aktığı yoldan oluşmuş lekeler taze yaşlarla dolmuştu.

“Ah, lütfen,” dedi Ölüm göz devirerek. Zarif bir hareketle elindeki silahı ona doğrulttu. “Bir damla daha dök de seni ge-

berteyim, kaltak.” Nezaket maskesi bir anda yok olmuş. Ser-
soğuk bir sese bırakmıştı.

Beyza’nın gözyaşları mucizevi bir şekilde anında durdu.
Bedeni titrerken tuhaf bir tona boyalı, dibi gelmiş sarı saçlar
kıpırdandı. Birkaç günde saçları kabarmış ve birbirine girmişti.

Ölüm iç geçirip sandalyesinden kalktı, nefesini tutarak ra-
dına yanaştı. Ağzındaki bandı sertçe çekip yere attı. Ardından
geri çekildi ve kendi için çektiği sandalyeye oturarak sakirle
kadına baktı.

Beyza sanki burnu bile kapalıymış, nefessiz kalmış gibi ağı-
zından nefes alıp verirken korkuyla Ölüm’e bakıyordu. Ölüm
onun zeki olduğunu biliyordu. Çılgılık atmamakla uğraşmıyordu.
bunun ona bir şey kazandırmayacağını farkındaydı. Ölüm’le
konuşmaya da çalışmıyordu. Sanki ondan bir şey istenmesini
bekliyordu. Akıllıcaydı. En baştan pes etmiş gibi davranıyordu.

Sandalyesini devirecek kadar çırpınmasa Ölüm ona biraz
inanabilirdi.

“Birkaç ay önce bir oyunda tanışmıştık,” dedi Ölüm gülüm-
seyerek. İşaretparmağını silahın üzerinde gezdirirken tetiğin
üstünde biraz fazla oyalandı. Beyza’nın bakışları onun eline
sabitlenmişti. “Eminim böyle bir duruma nasıl düştüğünü çok
merak ediyorsundur.” Silahın namlusunu kadının kafasına kal-
dırdı. “Konuş.”

“Ne... Su...” Öksürüklere boğulduğunda Ölüm göz devirdi.
Odanın kenarında duran şişeyi eline alıp ayağa kalktı. Onun
tam karşısına geldiğinde, “Kafanı geriye yatır,” diye emretti.

Beyza kuru kuru öksürmeye devam ederken dediğini yaptı
ve çekingen bir şekilde ağzını açtı. Ölüm şişenin kapağını açıp
tüm suyu ağzına boşalttı. Beyza hepsini aynı anda içemezken
bir süre sonra ağzındakini yutup kafasını aşağıya indirdi ve su-
yun saçlarından aşağıya dökülmesine izin verdi. Nefes nefese
kalmıştı.

Ölüm pişeyi üzerine fırlatıp ondan daha da tiksınmış bir şekilde sandalyesine oturdu. "Konuş," diye tekrarladı.

"Kimisin sen?" dedi Beyza pürüzlü sesiyle. "Ne istiyorsun Neden?"

"Kim olduğumun pek önemi yok," dedi Ölüm omuz silke- rek "Yürüdüğün gibi iyi giyinen, nazık biriyim. Ağlamadığın ve bana cevap verdiğin sürece korkman gereken bir durum olmayacak." Ölüm onun hâlâ titrediğini gördüğünde kokusundan sık, yüzünün daha da mide bulandırıcı olduğuna karar verdi. "Senden cevaplar istiyorum."

Beyza'nın gözleri doldu ancak gözlerini kırıştıtararak yaşların akmasına izin vermedi. "Sana verebilecek ne gibi cevabım olabilir?" diye sordu yalvarırcasına. "Kendi haline yaşayan biriyim. Beni biriyle karıştırmış olmalısınız." Gözlerini silaha çevirip hıçkırdı.

"Oyundan tanışmıştık," dedi Ölüm kaşlarını havaya kaldırarak. "Neden kim olduğumu bana sen söylemiyorsun?"

Beyza bir süre sessiz kaldı. Ardından, "İstediğin şey ben miyim?" diye sordu korkuyla.

Ölüm kıkırdadı. "İstediğim tek bir kadın var ve onu çoktan avucumun içine aldım," dedi keyifle. Ardından sesi soğuk bir tona büründü. "Senin gibi iğrenç bir varlığı isteyeceğimi mi sanıyorsun? Kahrolası orospu!" Dişlerini birbirine bastırdı. "Oyundan tanıştığın hangi erkek olduğumu tahmin et, ben de sana biraz daha nezaket göstereyim."

Beyza gözlerini yumdu. Yanağına doğru bir damla süzüldüğünde Ölüm'ün tetikteki parmağı gerildi. "Bilmiyorum!" Sesi yükselmişti. "Çok konuşmamışsınız, yoksa seni hatırlardım. Ben..."

"Günde birkaç kişiyi kazıklıyorsun," dedi Ölüm soğuk bir sesle. "Peki tüm bu insanlar arasında en iyi niyetli olanını hatırlıyor musun?"

“Ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok!” diye bağırdı Beyza aniden.

Ölüm bacağıyla iterek sandalyesini geriye fırlattı. Sandalye gürültüyle duvara çarparken Ölüm iki eliyle silahı kavradı ve ona doğru ilerledi. Silahı yavaşça, sakın bir şekilde alnına dayadı. Namlu alnında dururken Beyza’nın az önceki tez canlılığı kesilmişti. Tereddütlü bir şekilde baştan aşağıya onu süzüyordu.

Alıcı gözle süzüyor, diye düşündü Ölüm alayla.

“Bak, tatlım,” dedi Ölüm ona doğru eğilirken. “Günlerde yemek yemedin, su içmedin. Sen ölene kadar böyle devam etmeni sağlayabilirim. Ölsen seni arayacak kimse olmaz. Bunu sağlarım.” Namluyu çenesinin altına dayayıp başını yukarıya doğru kaldırdı. “Tam buradan sıkıp beynini dağıtabilirim ve emin ol ne dünya ne de ben bir şey kaybetmiş oluruz.”

Beyza cevap vermedi.

Ölüm silahı kaldırıp tavana sıktı. Duvarı delemeyen kurşun yere düştü ve yerde gürültüyle yuvarlanmaya başladı. Beyza ona irileşmiş gözlerle bakarken Ölüm maskesini hafifçe kaldırıp namlunun ucuna üfledi. “Ee, ne dersin?”

“İstediyini sor,” dedi nefes nefese. “Bildiğim bir şeyse her şeyi anlatırım. Lütfen... Lütfen silahı çek. Ben hiçbir şey yapmadım!”

“Beyza, Beyza...” Ölüm iç geçirdi ve kadının berbat kokusuna alıştığını fark edip kendinden tiksindi. Silahı parmakları arasında çevirerek bir ileri bir geri odanın içinde yürümeye başladı. “Sana en çok kimin kalbini kırdığını sorsam cevap veremezsin. İsimlerini hatırladığından şüpheliyim. Bu yüzden direkt ismini soracağım ve sen de onun hakkında bildiğin her şeyi bana anlatacaksın. Anlaştık mı?”

Beyza hararetle kafasını salladı. “Evet,” diye mırıldandı kuru bir sesle. “Biliyorsam kesinlikle anlatırım, *evet.*” Dilini hızla dudaklarında gezdirdi.

OYUNBAZ

Ölüm tekrar sandalyesine oturup bacak bacak üstüne attı. "Bakalım, bakalım..." Gülümsedi. "Sarp Gönbatan diye birini tanıyor musun?" Kadının beti benzi atmış yüzüne bakarken kırdadı. "Bana onun hakkında hatırladığın her şeyi anlat. Tabii hatırlıyorsan."

GÜN 30

"Kanlı sonuçları olan, zor kararlar vermek zorunda kalacaksınız. Bu sadece ilki."

*Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7
30 Mayıs 2021*

Dün akşam saatleri boyunca odanın tavanını aramıştım. Ölüm'ün bana uyarı mesajı atmaması bu konuda bana cesaret vermişti. Bir şekilde çabalamamdan zevk aldığını düşünüyordum.

Arama için tırmanabileceğim tek şey dolaptı. Bu yüzden dolabın içini boşaltmış, odanın içinde oradan oraya sürükleyip durmuştum. Bedenimi zorladığım için kollarımda bir sızı vardı. Rahatlamak için gördüğüm kâbusu düşünmemeye çalışarak zar zor düş almıştım ancak bunun da pek yardımı olmamıştı.

En sonunda sabah olana kadar biraz kitap okumaya karar vermiştim.

Elimdeki kitap *Franz Kafka*'nın Dava isimli kitabıydı. Ana karakter bir gün tutuklanıyordu ve neden tutuklandığını bilmiyordu. Muhtemelen anlayamadığım sosyal düzeni, devlet yapılanmasını falan da eleştiriyordu. Fakat kitabın beni asıl ilgilendiren kısmı başkaydı.

Suçunu bilmemesine rağmen herkes ona bir suçluymuş gibi davranıyordu. Karakterin buna karşı tepkilerini okumak, beni tuhaf bir şekilde cezbetmişti.

Biz de suçumuzu bilmiyorduk ve Ölüm de bize suçluymuş gibi davranıyordu.

Kitapta Ölüm'ün altını çizdiği bir sürü alıntı vardı ve bazen onunla aynı cümleleri beğenmek canımı sıkıyordu.

"Ormanda yolunu yitirmiş çocuklar gibi terk edilmişlik içerisindeyiz. Önünde durup bana baktığında ne sen benim içimdeki acıları anlayabiliyorsun, ne de ben seninkileri. Ve senin önünde kendimi yere atsam, ağlasam ve anlatsam bile biri sana cehennem sıcak ve korkunçtur diye anlattığında cehennem hakkında ne bilebilirsen, benim hakkımda da ancak o kadarını bilebilirsin."

Defalarca böyle hissetmiştim. Birinin karşısına geçip ruhumu çınlıplak bırakana dek konuşsam bile beni anlamayacaklarını biliyordum. Kendini anlamayan birini nasıl başkaları anlayabilirdi ki? Ne anlatacağımı, sorunun nerede olduğunu bilmiyorken içimdeki bu tuhaf hissi, zihnimde dolaşan anlamsız düşünceleri nasıl birine söyleyebilirdim?

Psikoloğa bile neler anlattığımı tam olarak hatırlamıyordum. Aralıksız konuşurdum. Susmazdım. Fakat bazen onlarca kelime bile basit bir duyguyu anlatmayı başaramazdı.

Ölüm'ün işaretlediği alıntılar ise... Kendini anlatmasını sağlıyordu. Böylece kitap okurken Ölüm'ün zihnini taciz ediyormuş gibi hissediyor ve bundan zevk alıyordum. Girmemem gereken bir kapıdan içeriye girmiştim. Bizim özel alanımızı tamamen yok etmişken onun mahremine erişebildiğim tek yol buydu. İşaretlediği alıntıları okurken beyninin kıvrımlarını birbirinden ayırmak istiyordum.

Madem bu evin ucunda ölüm vardı, evde yaşamaya çalışsam ne olurdu ki? Gerçekte annemin maaşıyla asla bu kadar kitabı alamazdım, bu kadar kitaba ulaşamazdım. En azından kitap okuyabilirdim.

Kitabın dünyasında kaybolmuşken arkamdan gelen hafif ayak seslerini zar zor duydum. Yine de başımı kaldırmadan okumaya devam ettim.

Birinin sessizce arkamdan yaklaştığını hissettim. Nefesi

* Alıntı, Franz Kafka'nın Dava isimli eserine aittir. (c.n.)

...kulağıma dokunacak kadar yakındı. "Kitaplarda bu kadar kaybolma, yoksa seni gerçek dünyaya geri getirmekte ıstıraplıyız," diye fısıldadı Egemen sesindeki alaycılığı saklamayarak.

Gözlerimi kitaptan ayırmadan istemsizce gülümsedim. Gözlerim aynı satırda takılı kalsa da kitabı okuyormuş gibi yapmaya devam ettim. "Gerçek dünya o kadar da ilginç değil," diye karşılık verdim.

Egemen koltuğun kenarından dolaşırken gözlerimi kitaptan ayırmadım. "Belki de onu ilginç hale getirmek için buradayımdır."

Söyledikleri bakışlarımı yüzüne çevirmeme neden oldu. Gözlerinde o tanıdık muzip parıltı vardı. "Kitaplarda bir şey mi buldun?" diye sordum söylediklerine anlam vermeye çalışırken.

Egemen kendini tekli koltuğa bıraktı. "Hayır."

Gözlerimi kırptım. "O zaman?"

Egemen benimle hiç konuşmamış gibi bakışlarını Kutay'la Gökhan'ın satranç maçına çevirdi. Elimde kitapla ona bakakaldım. Benimle... flört etmişti. *Sanırım*. Sadece arkadaşça yaklaşıyor da olabilirdi.

Yine de konuşma şekli kafamı karıştırmayı başarmıştı. En azından birkaçıyla arkadaş olmak benim için güvenli olan şeydi. Daha fazlası ise... Daha fazlasını *istemiyordum*. Burası kimsenin romantik duygular besleyebileceği bir ortam değildi, bunu hepimiz biliyor olmalıydık. Belki de Egemen'in konuşma tarzı buydu, sadece eğlenmeye çalışıyordu.

Her şeyin sınırları belliydi, öyle kalması gerekiyordu. Fazlası karmaşa demekti ve ben karmaşadan uzak durmak istiyordum.

Bakışlarım Egemen'in üzerinden kayıp geçtiğinde Çağrı'yı somurturken yakaladım. "Sen de hemen oltaya geliyorsun."

Çağrı da mı benimle aynı anlamı çıkarmıştı? Ne yapacağımı bilemeyerek ilgimi çekmeyen satranç maçını izlemeye odaklandım. Kalp atışlarım hızlanmıştı.

“Atını kaybettirmek sana iyi hissettirmeyecek,” diye ~~dryatın~~ Kutay alçak sesle. “Bu yüzden filini feda etmeyi tercih edeceksin, değil mi? Ama bunu tahmin ettiğimin de farkındasın. Farkında değilsen de...”

“Sessiz düşünsene,” diye tersledi Gökhan aniden. “Konusmadan oynayamıyor musun?”

“Psikolog olmayı falan hiç düşündün mü?” diye sordum Kutay’a boğazımı temizleyerek. “Fazla empatiksin... Buna çok uygun gözüküyorsun.”

Kutay bakışlarını satranç tahtasından ayırmadı. Dalga geçtiğimi anlamamış gibi ciddiyetle cevap verdi. “Benim psikolog olma ihtimalim yoktu. Acil Tıp Teknisyenliği okuyordum.” Gözlerini kırıp bana kaçamak bir bakış attı. “Sen ne olmayı düşünüyordun?”

“Tam olarak karar vermemiştim,” dedim omuz silkerek. Geçmişte nefret ettiğim konu, artık benim için o kadar da önemli değildi. “Hiçbir şeye tam olarak ilgim yok. Hiç düşünmemiştim. Puanıma göre iş imkânı olan mesleklerden birini seçerdim muhtemelen.”

“Ailen bir mesleğe mi zorluyor seni?” diye sordu Kutay. “Onun için mi bir şey düşünmemiştin?”

Kaşlarım çatıldı. “Herhangi bir şeye zorladıkları yoktu,” dedim annemle bu konudaki konuşmalarımızı hatırlamaya çalışırken. “Hayır, benimle alakalı bir şey bu. Hiçbir şey olmayı düşünmüyordum. Direkt ilgi alanım yok diyebiliriz.”

Kutay anlayışlı bir şekilde kafasını salladı. “Ben de öyleydim ama daha çok aile zorlaması yüzünden ne istediğimi düşüneyecek hâle gelmiştim.”

“Hamle yapacak mısın artık?” diye araya girdi Gökhan. Elini yanağına dayamış, bıkkın bir şekilde Kutay’ın yüzünü izliyordu.

“Anlayabiliyorum o hissi,” diye bitirdi Kutay konuşmasını. Ardından hamlesini yaparak Gökhan’ın filini aldı.

Gökhan anında hamle yaptı ve Kutay yine düşünmeye başladı.

“Normalde istediğin bölüm bu değil miydi?” dedim merakla Haskıyla sindirilebilecek birine benzemiyordu.

“Bana sağlık alanını o kadar dayatmışlardı ki, bunun dışında ne isteyeceğimi bile bilmiyordum. Hâlâ eğer bir şeyler farklı olsaydı ne olmak isterdim diye düşündüğüm oluyor. Ama bugün gibi işte buradayız.”

“Üzülme,” dedi Mete, Kutay’ın arkasına geçip satranç tahtasına doğru eğildi. “Mezun oldum ve yine buradayım.” Mutluktan ne ara geldiğini anlayamamıştım. Bugün krem rengi nişörtü ve kemer taktığı siyah kumaş pantolonuyla evin abisi hissini taşıyordu.

“Üniversiteyle alakamız yok ve sınavlardan muafız,” dedi Çağrı rahat bir tavırla ikili koltukta geriye yaslanırken. Bacak bacak üstüne atmıştı. “Burada olmanın güzel yanları da var.”

“Keşke evde olup ağlayarak sınava çalışsaydım,” diye homurdandım. “Çağrı, sen ne okuyordun?”

“Cidden hatırlamıyorum.” Çağrı omuz silkti. “Dalga geçmiyorum. Harbiden *hatırlamıyorum*.”

“Geri zekâlı mısın, yoksa zengin rahatlığı böyle bir şey mi bazen kestiremiyorum,” dedi Mete tiksinierek ona bakarken.

Sıkıntıdan ölüyormuş gibi duran Gökhan’a baktım. Kutay yine kıpırdamadan satranç tahtasına bakıyordu. “Gökhan, sen ne istiyordun?”

“Çok para kazanacağım ve böylece insanların sesini kesebileceğim ne bölüm varsa onu,” dedi Gökhan düz bir sesle. “Tek isteğim doğru düzgün yaşamaktı.”

“Derece çocuk,” dedi Mete ciddiyetle. “Senin ciddi bir gelecek planının olmaması gibi bir seçenek olamaz.” Elinde bardağıyla üçlü koltuğa çöktü. Kaşları çatık bir şekilde Gökhan’a bakıyordu. “Doğruyu söyle.”

“Ben derece öğrencisiydim,” dedi Gökhan saçlarını alnında dağıtırken. “Bölümünden çok üniversite hedefim vardı. ODTÜ, Boğaziçi... Hangisi daha fazla burs verirse ya da içime sinerse işte.”

Vay be... Hayatın asla hayal bile edemeyeceğim bir yandan bahsediyordu.

"Mate ve Gökhan evin zekâ ortalamasını çok yükseltti ya," dedi Sarp yanaklarını şişirerek. "Kendimi ekteki hesap yapıyorum."

Ona tamamen hak veriyordum.

"Evin toplam IQ'sunun ortalama bir şey olabilmesi için evde ihtiyaç vardı, Sarp," dedi Mate onun sırtını pohpohlarken. Hâlâ Gökhan'a bakıyordu. "Günde kaç saat çalışıyordun?"

"Yemek yemediğim her saat." Kutay hamlesini yaptıktan sonra Gökhan yine saniyesinde başka bir hamle yaptı. "Yolda mı? Bunun nedeni tüm okulunu susturabilmektir... Ailesimin onun yönelimini öğrenmesinden bu kadar çok korkmuştu."

Sonra da buraya hapsedilmişti.

Koltukta yanımda duran telefon titrediğinde irkildim. Kendimi özel bir anın içinden çekip alınmış gibi hissettim. Telefonu avucumun içine aldım.

Ölüm: Bugün size sürprizim var.

Kulağa hiç hoş gelmiyordu.

"Ölüm'ün bize sürprizi varmış," dedim kaşlarım çatılırken. Silahlardan birine kaçamak bir bakış attım. "Nasıl bir sürpriz?" Kafamıza sıkıp bizi azat edeceği bir sürpriz bile olabilirdi. Heyecandan çok korku duyuyordum.

"Ölecek miyiz acaba?" dedi Sarp ellerini ovuşturarak.

Mate bu sefer onun sırtını yumrukladı. "Düzgün konuş."

Sarp onu takmadan saçlarını omzunun üstüne attı. "Güzel bir şekilde ölmek istiyorum." Saçlarını üç parçaya ayırıp başırsız bir örgü girişimine başladı.

Ölüm: Aklınıza en güzel sürpriz olarak ölüm mü geliyor?

Ölüm: Ayağa kalkın ve dış kapının önüne dizilin.

Ayağa kalkarken derin bir nefes aldım. "Teslim edilecek bir şey gerektiğinde olduğu gibi kapının önünde dizilmemizi istiyor" dedim gözlerimi telefonda ayırmadan. "Sanırım sürprizi arıyor geliyor."

"Beden eğitimi sırasına dizilerek ölmek," diyerek iç geçirdi Sarp. "Var bir hayalimiz."

"Ölmek ölmek diye tutturdun sen de," dedi Çağrı gergin bir şekilde ona bakarken. "Çok hevesliysen git intihar et."

"Daha az ölü kelimesini kullanır mısınız?" diye homurdandı Gökhan. Kutay'la oyunu yarıda bırakıp ayağa kalktılar. Zaten oynadıkları satranç da bitecek gibi durmuyordu.

Ölüm'ün dediğini yaptık. Bir elimde telefonu sıkıca tutarken bir yanımda Kutay, diğer tarafımda Gökhan olacak şekilde sıraya girdim. Yan yana durup kapıya bakmaya başladık. Gözlerim sık sık bir şey yazıp yazmadığına kontrol etmek için telefona kayıyordu.

Tanıdık zil çaldı ve metal kapı ağır ağır açıldı. Kapı açılınca eli kutularla dolup taşan, kafasını göremediğimiz bir maskeli karşımızda dikiliyordu.

Gözlerim kısıldı. "O... pizza kutusu mu?"

Maskeli konuşmadan elindeki kutuları dikkatle kırmızı bölgeye bıraktı. Yine sıradan, basit kıyafetler içindeki maskeli bir adamdı. Normalde sipariş teslim eden birine falan benzemiyordu. Kırmızı bölgeden çıkmadan elini cebine attı ve bir kâğıt çıkardı. Kâğıdın üstünde "SARP" yazıyordu.

"Oha cidden özel yemek yolladı," dedi Sarp afallamış bir şekilde öne çıkarken. Hızlı adımlarla yaklaşıp kutuları kırmızı bölgeden dışarıya, kendine doğru çekti. Kutular kucağında bize yaklaşıırken pizzanın belli belirsiz kokusu ciğerlerimi doldurdu. Ağzım sulanırken sertçe yutkundum. Midem karnımda sevinçten taklalar atmaya başlamıştı.

Kapı kapanarak bizi kendi başımıza bıraktı. Sarp kucağındaki kutuları da yerine bıraktığında kutuların içinde bomba varmış gibi temkinli bir şekilde pizzaların etrafına dizildik.

“Bizi zehirlenme ihtimali?” dedim sorarcasına

“Umurumda değil desem?” dedi Egemen pizzalara bakarken. “Gerçek pizza gibi kokuyorlar.”

“Zehirlenmeye alışığım,” dedi Sarp üstten bir kutu kaparken

Kutuyu açtığı anda neredeyse ısıltılar saçacak kadar büyük . .
güzel pizza ortaya çıktı. Gözlerimin dolduğunu hissettim

“Cidden pizza lan bu!” Sarp hızla en yakın kameraya doğru
yürüyüp dudaklarını büzüp kameraya öpücük attı. “Çok teşekkür
kür ederim.”

Telefon titrediğinde kutulara bakmayı bıraktım.

Ölüm: Yüzünü çekmezse dudaklarının ortasına bir kurşun
hediye edeceğim.

“Sarp,” dedim aceleyle. “Yüzünü kameradan çek ve Ölüm’le
uğraşmayı bırak. Teşekkür falan etmene de gerek yok.”

Ölüm: Neden?

“Muhtemelen zehirleneceğiz,” diye homurdandım. Ardın-
dan uzanıp bir pizza kutusu kaptım. “Yine de umurumda değil.”

Benim arkamdan Egemen de kendine bir kutu aldı. Birlikte
koltuklara doğru yürürken Mete, Kutay, Gökhan ve Çağrı alıp al-
mamaya karar vermeye çalışıyordu. Mete ilk pes eden oldu. Muhtemelen bunun nedeni farklı bir şeyler yemeye olan açlığıydı.

Kutunun kapağını kaldırdığımda sıcak buhar yüzümü kapla-
dı. Derin bir nefes aldım. Her an hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya baş-
layabilirdim. Telefon titrediğinde bakışlarımı ekrana çevirdim.

Ölüm: Sevgili tutsağım...

Ölüm: İyi beslenmen önemli.

Egemen yanıma oturdu ve eline bir dilim pizza aldı. “Şerefe,” dedi pizzama göz atarken.

OYUNBAZ

Telefonu cebime koydum. Ölüm şu an umurumda değildi. Elime bir dilim alırken parmaklarıma üfleyip sıcaklığını azaltmaya çalıştım. Egemen'le pizzalarımızı tokuşturduk.

"Ölmemek dileğiyle," dedim belli belirsiz gülümseyerek.

Pizzadan bir ısırık aldım.

Öyle bir andı ki, hayatımda yediğim en güzel şey buymuş gibi hissetmekten kendimi alamamıştım.

Tadını çıkararak yavaşça yediğimiz pizzaların kutusu masanın üzerinde duruyordu. Yaşadığımız anın etkisi hâlâ üzerimizdeydi. Özellikle de Mete'deki değişim fark ediliyordu. Gerilmiş yüz hatları bu sefer gevşemişti. Her an gülümseyip gizli duran gamzelerini belli edebilirdi.

"PES oynayabilir miyim?" diye sordum boşta kalan oyun kollarını fark ettiğimde. Elime hâlâ yabancı hissiyatı veren oyun kolunu kavradım ve Sarp'a baktım. O sırada Sarp bir kendi saçına, bir be benim örgülü saçıma bakmakla meşguldü. "Bugün şanslı günümde olabilirim."

"Bana uyar ama..." diye başlayan Sarp, Egemen'e baktı. "Sıra ondaydı." Duraksayıp örgülü saçlarına baktı. "Bu arada benim saçlarımı da örer misin?" Artık bu soruyu içinde tutmaya dayanamıyormuş gibi sormuştu.

Mete yüzünü ovuşturarak onun yanına çöktü. "Sen örgüyü ne yapacaksın, oğlum?"

"Ne var ya, canım çekti."

Egemen uzanıp diğer kolu eline aldı. "Sızlanmak yok." Davetkâr bir ifadeyle bana baktı.

"Egemen'le normalde ben oynayacaktım, Afracığım," dedi Çağrı ikili koltukta öne doğru ilerlerken. Bugün atlet giymemişti, uzun kollu giymişti. Sanırım evin soğuk olduğunu dün fark etmişti. "Arkadaş yardımcı olmazsa ben yardımcı olabilirim sana."

"Umarım sabırlı birisindir," dedim Egemen'e bakarken. Sabırlı olmadığını evdeki herkes biliyordu.

“Takılmadım galiba.”

Egemen yüzüme kısa bir bakış attı. “Öyleyimidir ”

Gün boyu ayrılmadığı tekli koltuğundan kalkıp Oğuzhan’a, yanıma geldi. Aramızda belli bir mesafe bırakarak Oğuzhan’ın koltuğunda ağırlığıyla koltuk belli belirsiz çöktü.

İkimiz de gözlerimizi ekrana çevirirken, “Sıranı verdiğin için teşekkürler, Çağrı,” dedim içtenlikle.

Çağrı hüzünlü bir şekilde kafasını salladı. Omuz silkti ve elini havada ‘boşver’ dercesine sallamakla yetindi. “İlk girdiğin bugün at, yeterli.” Birkaç saniye sessizce yüzüme baktı. “Terhen kendi kalene olmasın.”

Mete’yi bıyık altından gülerken yakaladım.

“O kadar da imkânsız değil,” dedim sinirlerim bozulurken Oyun koluyla Mete’yi işaret ettim. “Alışınca eminim birkaç tane atabilirim.”

Ne kadar zor olabilirdi ki?

Sarp ciddiyetle kafasını sallarken Mete’ye ayıplarcasına baktı. “Ben gelene kadar sen de vasattın.”

Mete’nin yüzü anında gerildi. “Ne demek vasattım?” dedi vahşi bir şekilde. “Aylarca kendi kendine PES oynayınca nasıl bir sonuç olmasını bekliyordun? O duruma göre gayet de iyiydim!”

“Kabul ettin işte,” dedi Gökhan ifadesiz bir sesle. Ellerini dizlerinin üstüne birleştirmişti. “İlk başlarda kötüymüşsün.”

“Aynen,” dedi Sarp, Gökhan’a arka çıkarken.

İlk tur bitti. Kaybetmişim. Hem de berbat bir şekilde. Egemen diğerlerinin oyun kolunu almasına izin vermeden ikinci bir tur daha teklif etti. Yine kaybettim. Bu seferki öncekinden de kötüydü. Egemen gülümseyerek kolda parmaklarını ustalıkla kıpırdatırken kendi ellerime baktım ve sinirlerimin tamamen kopup gittiğini hissettim. Kaşlarım çatık bir şekilde oyuna odaklandım.

Beni bir tura daha zorladı. Sonra başka bir tura daha. Kolu kavrayan ellerim gittikçe terlerken Egemen’in tavırları rahatı.

Keskinliği daha çok zorlasam da onun gibi oyunu bilen biri karşısında oynamak kolay değildi. Beni ciddi bir rakip yerine koyup sanki Gökhan'la ya da Sarp'la oynamış gibi oynuyordu.

Reşinci turu bitirdiğimizde saat öğleyi geçiyordu ve tüm gece uykusuz olmamın üstüne bir de tamamen gerilmiş hede-
nımı eklendiğinde işler benim için hiç kolaylaşmamıştı. Kolu
aldığından sakın bir şekilde koltuğa bırakıp yerimden kalk-
mam ve omuzlarımı geriye atarak esnettim. "Umarım eğlenmiş-
sindir," dedim sinirim bozulduğunu saklayamadığım sesimle.

"Şey... Egemen sanki biraz *tryhard* oynadın?" dedi Sarp
suçlarcasına. Benim kalktığım yere geçip elinde kolu aldığı anda
onun kalktığı yere, Çağrı'nın yanına aramızda mesafe bıraka-
rak oturdum. İkili koltukta Çağrı, Mete ve ben varken arada
mesafe bırakmak pek mümkün olmuyordu gerçi.

Egemen de oyun kolunu bıraktı. Ayağa kalkıp kendini tekli
koltuğuna attı.

Yüzündeki keyifli ifadeyi görünce sinirlerim daha da bozul-
du. "Bana şans bile vermedin," dedim suçlarcasına.

"Sinirlendin mi?" Tek kaşını havaya kaldırırken beni süzdü.

"Hayır, sinirlerim bozuldu," dedim arada bir fark varmış
gibi. "Oynamamın amacı..."

"Dikkatini dağıtmaktı," dedi Egemen cümlemi tamamlar-
arak. "Peki dikkatini dağıtabildim mi?" Bir süre birbirimize
baktık. O sırada ne yapmaya çalıştığını anladım. Oyun başına
oturalı beri sinirden kudurnak ve bir gol atabilmek dışında hiç-
bir şey düşünmemiştim. Sanki bu evin içinde değildim.

Her seferinde bunu yapmayı başarıyordu.

Egemen yüzümdeki ifadeyi görünce güldü. "Fark ettin."

Yüzümdeki ifadeyi saklayamadım, kaşım seğirdi. "Yine de
sinirim bozulmadan dikkatimin dağılmasını tercih ederdim."
Televizyona kaçamak bir bakış attım. "Yine gol atamadım."

"Daha çok oyna, alışırsın," dedi Egemen tekli koltuğun ke-

* Kelime anlamı olarak "gayret göstermek", "çabalamak" anlamına gelir. Oyun terimi
olarak ise "oyunu kazanmak için çok çaba harcamak" ve "oyuncunun kazanmak için
çok ciddi oynaması" anlamında kullanılır. (e.n.)

narından bana doğru eğilerek. Koltuklarda oturduğumuz yerler arasında sadece boşluk vardı. “Bir gün ilk golünü atacağım .. o zaman seni izlerken ağlamak istiyormuş gibi bakan Gökhan o günün tarihini not alacak. Hepimiz için bir devrim olacak”

Gökhan neşesiz bir şekilde yumruğunu havaya kaldırdı. “Başaracağız.”

“Çok inandırıcı oldu, Gökhan,” dedim derin bir nefes alarak. “Sağ ol.”

Gökhan elini indirirken yüzünde mimik oynamadı. “Önemli değil.”

Sarp boşta olan oyun kolunu Çağrı’ya doğru salladı. “Gelene,” dedi ona seslenirken. Çağrı somurtup yanımdan kalktı ve Sarp’ın yanına, koltuğa geçti. İkisi yeni bir tura başlarken bir süre hiçbir şey düşünmeden televizyon ekranını izledim. Egemen’in bana baktığını hissedebiliyordum.

“Günün kalanında benim turlarımı sen oyna, ben uyuyacağım.”

Egemen nihayet konuştuğunda yüzümü çevirip bakışlarına karşılık verdim. “Fazla uyumuyor musun?”

“Gözlerini her kapatan uyur mu?” diye karşılık verdi. Yüzünde yorgun, bıkkın bir ifade belirdi. Gözünün altındaki morluklar sanki daha da kararmıştı. “Uykularım kesik kesik. Gece de sürekli kalkıp duruyorum. Dinlenmiş hissetmiyorum. Gün içinde de her zaman dalamıyorum.” Sesindeki neşe kaybolmuştu. Bana bakan gözlerinde ciddiyet ve saf dürüstlük vardı.

“Konuşmayın, dikkatim dağılıyor,” diye homurdandı Çağrı kaşları çatık bir şekilde televizyonun ekranına bakarken.

Egemen ona alaycı bir bakış attıktan sonra gözlerini bana çevirdi. Konuşmadı ama ne demek istediğini anlamıştım. Çağrı kıskanıyordu. Bu kıskançlık sevdiği birini kıskanma tarzı bir kıskançlık değildi. Daha farklıydı. Bir erkekle rahatça konuşmam ona batıyordu çünkü onun yanında bir kere bile rahat hissetmemiştim.

Telefonum titredi. Derin bir nefes alarak bakışlarımı ekrana indirdim.

OYUNBAZ

Ölüm: Görünüşe göre arkadaşlarıyla iyi anlaşmaya başlamış-
m.

Görünüşe göre aynı çekememezliği Ölüm de yaşıyordu
“Sadece hayatta kalmaya çalışıyoruz,” dedim düz bir ses-
le. “Konuşmak da bunun bir parçası.” Sarp hariç herkes
bana haklıydı. Sarp dikkatini oyundan ayırmamıştı.

Ölüm: Güzel.

Ölüm: Bugün size bir sürprizim daha olacak. Umarım bunu
arkadaşlığınızın bir hediyesi olarak görürsün.

Sabah sürpriz yapacağını söylemiş ve gerçekten de yapmış-
tı. Pizzalar zehirli falan çıkmamıştı. Peki sıradaki sürprizi ney-
le ilgiliydi? Gerçekten arkadaş olup birbirimizle kaynaşmamızı
destekliyor muydu, yoksa bizimle dalga mı geçiyordu?

Ölüm: Sarp’tan oyunu bırakmasını iste. Onunla konuşmamız
gereken konular var.

Kaşlarım çatılırken gözlerimi Sarp’a çevirdim.

Kutay bakışlarımı fark etti. “Onun sırası geçmişti?” dedi so-
rarcasına. Kıvrıkcık saçları alnına dökülse bile kaşlarını çatıldığını
fark ettim.

“Ben de anlamadım,” diye karşılık verdim. “Sarp, Ölüm
oyunu bırakmanı istiyor. Konuşmanız gereken... konular var-
mış.”

Sarp bariz bir şaşkınlıkla kolu anında koltuğa bıraktı. Elle-
rini dizlerine dayarken gözlerini bana dikti. “Fakat her şeyi an-
lattım,” dedi tuhaf bir sesle. “Ölüm de onayladı. Beğendiğinden
yemek bile ısmarladı. Şimdi benden ne isteyebilir ki? Baktan
aşk hayatım dışında anlatılmaya değecek hiçbir şeyim yok.”

Kafamı sağa sola salladım. “Hiçbir fikrim yok.” Gözlerimi
telefonun ekranına çevirdim. “Bekleyelim.”

Ölüm: Bundan sonra atacağım ikinci mesajda yazdığım şeyleri okurken sesli okumanı istiyorum.

Ölüm: Anlaşıldı mı? Dediklerimi harfiden yerine getirsen olur. Altından alabilecek bir ruh halinde değilim.

Kafamı aşağı yukarı salladım. Ardından kamerayı izlemeye olma ihtimaline karşı, "Anladım," dedim usulca. Kafamı kaldırmadım. "Bir şey yazacak. Onu sesli okumamı istiyor." Kamera bir şeylerin geleceği düşüncesi sertçe yutkunmama neden oldu "Sanırım seninle alakalı, Sarp."

Mesajlar birbiri ardına gelmeye başlarken göz gezdirmeden direkt okumaya başladım.

"Nil Elez, 6 Haziran 2019'da mide zehirlenmesi nedeniyle hayatını kaybetti. Merhum karın ağrısı şikâyetiyle hastaneye başvurdu ve testler yapılırken ani bir şekilde yaşamını yitirdi. Mide duvarının delinmesi sonucu mide asidi organlarına zarar verdi. Yapılan otopside, vücudunda birden fazla ilacın izine rastlandı." Mesajı okumayı bıraktığımda kafamı kaldırıp Sarp'a baktım. "Bu kim?" dedim şaşkınlıkla.

"Soyadı Elez," dedi Sarp afallamış bir şekilde. "Yoksa..." Sarp'ın beti benzi atarken keçi sakalını çekiştirdi. "Size son anlattığım kız vardı ya, ablası ve bir adamla birlikte yaşayan. Çok kötü bir şekilde ilişkimizi sonlandırdığımız... Onun soyadı da Elez'di. Belki... Belki ablasıdır."

Telefon tekrar titrediğinde yutkunup mesajı okumaya devam ettim. *"Birinci derecede şüpheli olarak tutuklanan ve bir yılı aşkın süre hapiste kalan Fırat Teksöz daha sonra serbest bırakıldı. Serbest kaldıktan birkaç ay sonra Nil Elez'in kız kardeşi Beyza Elez ile nişanlandı."*

Ekrana bakmaya devam ettim ancak yeni bir mesaj gelmedi.

Kafamı kaldırıp Sarp'a baktım. Yüzü tuhaf bir şekilde sararmıştı, kusacak gibi gözüküyordu. O anda Beyza'nın onun eski sevgilisi olduğunu anladım.

"Bunu neden bilmemi istedi ki?" diye sordu Sarp tuhaf bir

"Yani... Kız pisliğin tekiydi ama iyi bir hayatı olsun is-
renken tabii ki. Görünüşe göre..."

"Ahlasının katiliyle mi nişanlanmış, bana mı öyle geliyor?"
Jedi Kutay donuk bir sesle.

Midemin bulanmaya başladığını hissedebiliyordum. "Doğ-
ru anladın," dedim tatsız bir sesle. *İğrenç.*

Kutay iç geçirerek ellerini yüzüne kapattı. "Ölüm'ün neden
bunu bilmeni istediğine anlam veremiyorum. Neler dönüyor
kafasında?" Ellerini yüzünden çekip Sarp'a baktı. "Eksik bir
şey anlatmadığına emin misin?"

"Tabii ki!" derken Sarp'ın sesi epey tiz çıkmıştı. Gözlerini
yavaşça açıp kapattı. "Sanırım tansiyonum düşüyor benim."

"Sakin bayılayım deme," diye homurdandı Mete. Ardından
bana döndü. "Yeni mesaj var mı?"

O bunu sorar sormaz telefon tekrar titredi.

Ölüm: Bundan sonrasını okumayacaksın.

Ölüm: Kitaplığın en üstünde kitapların üstüne koyulmuş bir
flash bellek var. Onu alıp televizyona tak.

Koltuktan kalktığımda dizlerimin her zamanki gücünden
yoksun olduğunun farkına vardım. Yutkunup kitaplığa doğru
ilerlerken, "Burada televizyona takmam gereken bir flash bel-
lek varmış," dedim gergin bir şekilde. Bu da birilerinin gece
eve girdiği anlamına geliyordu. Aksi takdirde flash belleği fark
etmememize imkân yoktu.

"Flash bellek mi?" dedi Sarp kısıp sesle.

"Gece birini eve yollamış olmalı," dedi Gökhan oturuşu
dikleşirken. Kendine yeni bir bulmaca bulmuştu.

Kitaplığın önüne geldim. Kitapların üstünde gözlerimi do-
laştırdım fakat bir şey göremedim. O zaman elimi kaldırıp tam
olarak göremediğim rafların üstündeki kitaplarda parmaklarımı
gezdirdim. Çok geçmeden elime bir şey değdi. Parmaklarım
arasındaki beyaz flash belleğe bakarken boğazımın gittikçe ku-
ruduğunu hissedebiliyordum.

Bunun içinden ne çıkacaktı?

“Buldum,” dedim gergin bir sesle. “Şimdi de televizyonu takmam gerekiyor.”

Hepsinin bakışları üzerimdeyken zar zor televizyonu buldum. Yeri bulduğumda titreyen parmaklarımla onu yerleştirebilmek için epey çabalamam gerekmişti. Kumandayı çıkardım ve yerime döndüm. Gökhan’ın ikili koltuğa çöktüm.

Kumandayı koltuğa bıraktım. Televizyon flash belleği varsa da bunu gösteren bir şey olmamıştı.

Ölüm: Sarp’a ver, o açsın.

Kumandayı Sarp’a uzattığımda oflayarak kumandayı aldı. “Şimdi ne yapmam gerekiyor?”

Ölüm: Videolar kısmına girerek videoyu açsın. Sesli bir şekilde sonuna kadar izleyin.

“Videolar kısmına gir,” dedim çatlayan sesimle. “Orada bir video olacak. Onu sonuna kadar sesli bir şekilde izlemek zorundayız.”

Sarp’ın ellerinin titrediğini fark ettim. Yine de rahat bir şekilde Ölüm’ün verdiği, benim dile getirdiğim talimatları takip etti. Ekranda çıkan, başlatılmaya hazır bekleyen videoya bir süre baktık.

“Başlatıyorum,” diye ilan etti Sarp. Ardından oynatmaya başladı.

Videoda ilk önce nefes alışverişleri dışında hiçbir şey duyulmadı. Ekran simsiyahtı. Yavaş yavaş bir görüntü belirdi. Sandalyeye her yerinden zincirlenmiş, sarışın bir kızın görüntüsüydü. Oldukça kötü gözüküyordu ve sanki uzun zamandır

ne hakeydi. Tişörtünde ve pantolonunda ıslaklıklar vardı. Teni
aygıncu

Kumarla Sarp'ın elinden düştü.

"Hu... Beyza mı?" diye sordum tahminimin doğru çıkma-
masını umarken.

Sarp sadece kafasını sallamakla yetindi.

Kadın bir süre ekranda nefeslenip durdu. Ardından kıkır-
lamaya başladı. "Tamam. Tek istediğin itiraf, değil mi?" dedi
vavaşça. "Beni hapse tıkabilirsin, bundan korkmuyorum. Bu
vülden ölmektense, hapse girmeyi tercih ederim. Sıkıntı yok,
ha?" Gözleri kamerayla, kameranın arkasında duran kişi ara-
sında gidip geliyordu.

Kamerayı tutanın Ölüm olup olmadığını merak ettim. Bu
görüntü karşısında eli bile titremiyordu. Ayrıca kameradaki ki-
şinin neredeyse sessiz nefeslerini belli belirsiz duyabiliyordum.

"Ablam Nil Elez'i ben öldürdüm. Gün içinde üç öğününe
parçalanmış haplar kattım ve gebereceğinden emin olana ka-
dar bunu yapmaya devam ettim." Yüzündeki ifade delilere has,
tuhaf bir açlıkla doluydu. Gözleri harap görüntüsüne rağmen
parlıyordu. Bakışlarını kameraya çevirdi. "İşte bu da nedeni!
Benden benim erkeğimi çaldı. Onun yüzünden yıllarım zehir
oldu. Ölmeyi hak ediyordu ve öldü!" Gülmeye başladı. Kahka-
hası sessiz salonumuzda yankılandı. "Pişman değilim. Hayatı-
mız onsuz daha huzurlu ve mutlu."

Boğazıma kadar gelen kusmuğu geri yuttum ve bakışlarımı
ekrandan kaçırdım.

Sarp videoyu durdurmak için herhangi bir şey yapmadı an-
cak video durmuştu. Sanki... Ölüm videoyu durdurmuştu. Vi-
deonun sonuna henüz gelmemiştik.

Kutay hızla Sarp'ın yanına geçti. Elini omzuna koyarken,
"Sarp," diye seslendi nazikçe. "Sakin ol."

"Kızı hapsetmiş lan," dedi Sarp şaşkınlıkla ekrana bakar-
ken. "Beyza ablasını öldürmüş lan!"

"Oyundan bulduğun tipleri sikeyim," dedi Egemen iç geçi-
rerek. Sansürü boşvermişti. "Bu ne, oğlum?"

"Ekranı bakın," dedi Gökhan aniden. "Çabuk."

Gözlerimi zar zor ekrana çevirdiğimde korktuğum ~~gizli~~ tülle karşılaşmadım. Ekranda Beyza'nın cesedi ya da ~~bir~~ kence görüntüsü yoktu. Ekranda tek duran şey kırmızı, ~~beher~~ harflerle yazılmış kelimelerdi.

Ölüm: Sarp, bizzat tanışma şansımız olmamıştı.

Yazılar silindi ve yenisine yenileri geldi.

Ölüm: Ben Ölüm.

Ölüm: Gördüğün gibi oldukça şanssız birisin ve böylesine bir psikopatın eline denk gelmişsin.

Ölüm: Hayatını ve yaşadıklarını düşününce orada olmayı hak etmediğine karar verdim.

Ölüm: Bu yüzden oradan çıkmak için sana bir şans veriyorum. Seni öldürmeyeceğim. Sadece susacağınla ilgili bir anlaşma imzalayacağız ve seni bir yıllığına Almanya'ya göndereceğim. Yanında yeteri kadar paran olacak. Sonrasında istediğin yere gidebilirsin. İstersen Türkiye'ye bile dönebilirsin.

Belli belirsiz bir takırtı sesi duyduğumda hızla kafamı çevirdim. Açılan dış kapıyı gördüğümde istemsizce yerimden fırladım. Ayakta dikilirken televizyonun ekranına baktım ve son cümlenin ekranda belirişini izledim.

Ölüm: Şimdi diğerleriyle birlikte son kez kapının karşısına dizebilirsin. Geriye kalan talimatları Afra ile sana ileteceğim.

Video bitti. Başa sarmaya başlayacağı zaman Kutay uzanıp yerden kumandayı aldı ve televizyonu tamamen kapattı.

Bir süre birbirimize baktık. Cebimdeki telefon alev almış gibi hissediyordum ama aslında alev alan bendim. Nefes almakta zorlanıyordum. Sarp'ın daha büyük bir baskı altında

...kafasını kendime hatırlatarak bayılmanak için kendimi zorladım.

"Bu gerçek mi?" dedi Sarp şaşkınla açık kapıya bakarken. "Neden çıkıp gitmeme izin mi verecek?"

"Uzabilir," dedim sesimin fazla umut dolu çıkmamasına uğraşırken.

"Hadi, ilk önce sıraya geçelim," dedi Kutay. Kaşlarının arasında iki çizgi ortaya çıkmıştı.

Hepimiz koltuklardan kalktık. Yürürken adımlarım güçsüz ve dengesizdi.

Sıraya geçerken Egemen bir yanıma geçti ve omzuma doğru eğilerek, "Ona gereğinden fazla güvenmiyor musun?" diye sordu pürüzlü bir sesle. "Buradan çıktığı gibi Sarp'ın kafasına sıkmayacağı ne malum?"

"Ne yapacağını nereden bilebilirim?" diye tersledim alçak sesle. "Ya gerçekten bir şansı varsa?"

"Ya yoksa?"

"Kararı verecek olan ben değil miyim?" diye sordu Sarp öne çıkıp dikkatle bize bakarken. "Lütfen tartışmayın. Değmez." Cebime kaçamak bir bakış attı.

Gözlerimi açık kapıya çevirdim. Koridorun görebildiğimiz kısmı bomboştu.

Birden sessizliği yırtan bir sürüklenme sesi işittim. Metalin birbirine sürtünmesiyle çıkan sesi andıran tuhaf bir ses koridorun içinde yankılandı. Bir an sonra gürültülü adım sesleri duyuldu. Tiz bir ses yükseldi. Omuzlarım gerilirken telefon cebimde titredi. Geriye doğru bir adım attım. Egemen'in bakışları bana dönerken hızla telefonu alıp ekranına baktım.

Ölüm: Sarp gitmeyi tercih ederse onun yerine geçecek birine ihtiyacım olacak.

Ölüm: Teklifim şu...

Ölüm: Ya kendi çıkmayı tercih edip yerine geçecek tutsağın varlığına göz yumar ya da içeride kalmayı tercih edip onun serbest kalmasını sağlar.

Koridordan gelen sesler gittikçe yaklaşıırken yazdığım sajları güçlükle okudum. Kafamı telefondan kaldırdığıma Sarp'ın irileşmiş gözleriyle karşılaştım. "Sanırım yerine geçecek olan kişi..."

Gözlerim irileşirken kafamı kapının önüne çevirdim

İri yarı, maskeli bir adam ayaklarından ve kollarından katı bir halatla bağlanmış kadını sarı saçlarından tutuyordu. Kadının gözleri siyah bir şeritle sıkıca bağlanmıştı.

"Beyza?" dedi Sarp cılız bir sesle.

Bitkin düşmüş, baygın gibi gözükken kadının onu duymayacağına sandım ancak öyle olmadı. Beyza onun sesini duyuncu canlanmış gibiydi. Kafasını geriye yatırıp onu tutan adamın saçlarını daha çok çekmesine neden olurken, "Sarp!" diye bağırdı berbat bir sesle. "Seni takıntılı orospu çocuğu! O piç senin adını verdiğinde tüm bunların arkasında senin olduğunu anladım."

Sarp'ın irileşmiş gözleri onun üstünde donup kaldı. Titreyen çenesiyle birlikte keçi sakalı da kıpırdıyordu. Bir eli sıkıca Kutay'ın kolunu kavramıştı, bayılmamaya çalışıyordu. Zihninin içinde geçmişinin oynadığında yemin edebilirdim.

"Onu dinleme," dedi Kutay, Sarp'ın omuzlarını kavrayarak "Sarp, bana bak."

"Kaç kişisiniz?" diye bağırdı Beyza debelenirken. Sesindeki tanıdık korku gözlerimin sızlamasına neden oldu. Onda gördüğüm tek şey bu eve ilk geldiğim gündü. "Ne yapacaksınız bana? Amacın ne, Sarp?" Sesi bağırırken birkaç parçaya bölündü.

Sarp önünde duran Kutay'ı bile görmüyor gibiydi. Bakışları donuklaşmıştı.

Elimdeki telefon tekrar titredi. Bakışlarımı hızla ekrana çevirim.

Ölüm: Karar vermek için yarım saati var.

Attığı mesajın önümüzdeki yarım saat içinde attığı son me-

ce cepini düşünerek telefonu hızla cebime sıkıştırdım. “Yanmam için karar vermen gerekiyor.”

Metal kapı yavaş yavaş kapanmaya başladı. “Şerefsiz, al-
la piç seni!” diye haykırdı Beyza. Kafasını deli gibi sağa sola
çalışırken saçları her geriye çekilişinde çılgılık atıyordu. Acıması,
vakı bir hayvan gibi görünüyordu. “Yıllar boyunca haşka kızın
vaktini görmedin değil mi, yıkık piç? Bana taktın kafayı, değil
mi? Senin yüzünden ne halde olduğuma bir bak!”

Kapı kapandığında Beyza’nın sesi daha az geliyordu, yine
de kelimeleri duyuluyordu. “Sana hayatında iyi davranan tek
kış bendenim!” diye bağırıyordu. “O yüzüne benden başkası ba-
lar mıydı sanıyorsun? Bana bu kadarını borçlusun! Kaç git ve
beni evin içine, her ne sikimse bırak! Sen insanları sevmezsin,
onların yanında hayatta kalamazsın!”

Sesindeki kötülük bana onun çaresiz bir kadından ziyade bir
katil olduğunu hatırlattı. Kendi ablasını zehirleyerek öldüren
bir katil. Ona *acımamalıydım*.

Sarp’ın gözlerinden dökülen yaşları gördüm.

Öfkem kanıma karışmış gibi tüm vücudumda dolandı. Par-
mak eklemlerim duvara sert bir yumruk atıp eklemlerimi parça-
lama konusunda bana yalvarıyordu. Kırmızı bölgeye yaklaştım.

“Beni duyuyor musun?” diye bağırdım olabildiğince yüksek
sesle.

Histerik, cılız bir kahkaha zar zor kulaklarıma ulaştı. Sesini
duymak kafamda hayali bir profil yarattı. Normalde yüksek ses-
le gülen biriydi. Samimiyetsiz bir şekilde konuşurdu. Acımasız
bir zorbaydı. Sarp’a söyledikleri kafamda dolanıp duruyordu.

“Kimsin sen?” diye bağırdı. “Onların orospuluğunu mu ya-
pıyorsun?”

Zaman yavaşladı.

Kanım buz kesmişti, vücudumun her köşesine yayılan o so-
ğuk öfkeyi iliklerime kadar hissediyordum. Boynumdaki damar
zonkluyor, her vuruşuyla içimdeki acımasızlığı besliyordu. Du-
daklarım kontrolsüzce titredi. Zihnimdeki son mantık kırıntıları

eriyip gidiyordu. Bir ay boyunca içimde biriken o acı, şimdi devasa bir dağa dönüşmüştü. Patlamaya hazır bir yanardağa.

Beyza'yı tanıımıyordum ama onun gölgesini taşıyan biriyle geçmişte tanışmıştım. Belki de beni tetikleyen şey buydu çünkü kontrolümü geldiğim ilk günden sonra ilk defa kaybetmeye bu kadar yakın hissediyordum. Masum ve her daim iyi niyetli Sarp'a boş yere acı çektiren bu kadını ellerimin arasında parçalamak istiyordum.

Haftalardır bastırdığım o karanlık, en sonunda kendine bir hedef bulmuştu. Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Yanağımın içine dişlerimi sapladığımda bile acı beni kendime getirmede.

"Afra..." Arkamdan biri seslenmişti ancak gözüm o kadar kör olmuştu ki, kimin seslendiğini ayırt edemedim. Zihnim bulanıktı.

"Konuşmayı kes!" diye seslendim soğuk bir sesle. "Yoksa içeri alındığında seni kırmızı bölgeye bağlar ve kurşuna dizilmeni zevkle izlerim!" Çıt çıkmadı. "Beni duydun mu?" Yüksek sesim boğazımı yırtarak çıkarken boğazım sızladı. Göğsüm derin nefeslerle kalkıp inerken onu görebilecekmiş gibi kapıya bakmaya devam ettim. "Burası hakkında hiçbir şey bilmiyorsun! Yalvarmak ya da konuşmak sana hiçbir şey kazandırmayacak. Sarp sandığın gibi biri değil!"

Cevabı kahkaha atmak olduğunda kapının ses geçirme oranına şükrettim. İçimde ilkel bir istek belirmişti. Neredeyse kırmızı bölgeye girip tırnaklarımla metal kapının kenarlarını çekiştirerek kapıyı açmaya çalışacaktım.

Bir el nazikçe kolumu kavrayıp beni kırmızı çizgiden uzaklaştırdı. "Bu kadar yeter." Bakışlarımı zar zor çevirdiğimde şaşkın görünen Egemen'i gördüm. Yanlış bir şey yapmış olmaktan korkar gibi hızla elini kolumdan çekti. Bakışlarımı ondan ayırıp diğerlerine döndüğümde Sarp'ın ağlamaya devam ettiğini fark ettim. Boğazım düğümlendi.

Şaşkın, ürkmüş ve kafası karışmış gibi gözüküyorlardı.

Buğazım sızladığı için yavaşça yutkundum “Ne var?” dedim istemsizce öfkemi onlara da yönlendirirken. “Sık ” Sı-
tılmış gibi bağırırken... Diyeceklerim için kendimi zorlukla frenledim. Burnumdan kesik bir nefes verdim

Daha da şaşkın bir şekilde bana baktıklarında dişlerimi gıcındattım. “Sarp önemli bir seçim yapacak ve o... o kadın böyle bağırırken Sarp’ın odaklanması imkânsızdı,” dedim bu her şeyi açıklıyormuş gibi. “Arada ben de sinirlenebiliyorum, tamam mı?” Egemen’in yanından geçip koltuklara doğru yürümeye başladım. “Hadi, gelin. Sonuçta yarım saatimiz var.”

Çağrı dediğimi ilk yapan oldu. Uzun adımlarıyla kolayca bana yetişirken, “Küfür ettin,” dedi ilgili bir sesle.

Öfkeden yanaklarımın yanmaya başladığını hissedebiliyordum. “Vay, ne kadar da ilginç,” diye homurdanırken Gökhan’la oturduğumuz ikili koltuğa çöktüm. Çağrı kendi koltuğunu es geçerek yanıma oturduğunda sinirim daha da bozuldu.

Yaşadığım öfke patlamasını düşünmemeye çalışarak diğerlerini izledim. Kutay ve Mete alçak sesle Sarp’a destek olarak koltuklara doğru ilerlemesi konusunda onu ikna ettiler. En sonunda Gökhan ters ters bakarak Çağrı’nın yanına oturdu. İkili koltukta olduğumuz için üçümüzün de omzu birbirine değiyordu. Üçlü koltuğa Sarp, Mete ve Kutay geçti. Egemen de tekli koltuğunu es geçerek ikili koltuğuna uzanıp ellerini ensesinde birleştirdi. Rahat davransa da gergin olduğu bedeninden belliydi.

Kutay bir sunuma başlayacakmış gibi derin bir nefes alıp ellerini kaldırdı. “Sadece yarım saat,” dedi yavaşça. “Çoktan beş dakikası bitmiştir bile. Konumuza odaklanalım.”

“Ben anlamıyorum,” dedi Sarp şaşkın bir şekilde gözlerini bizim üzerimizde dolaştırırken. Bize bakıyor ama bizi görmüyor gibiydi. Eliyle gözlerindeki ıslaklığı silmeye çalıştı. “Neden Beyza’yı bulma gereği duydu ki? Yaptıkları gerçekse neden onu cezalandırmak için bunu yapmaya çalışıyor?”

“Belki de cezalandırmaya çalıştığı *sensindir*,” dedim yavaşça. “Bizizdir.”

Kutay'ın kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer Sarp gitmeyi kabul ederse ve Ölüm de gerçekten arzünde durursa o *pislik* tutsak olarak içeriye alınacak," dedim gergin bir şekilde. "Kendi ablasını bir herif için *zehirleyerek* öldürmüş bir kadın. Onun gibi biri bizim için ceza olurdu. Şunu da o bir *katil*."

Böylece biz de o katille aynı evde yaşamak zorunda kaldık.

"Neyse ki," dedi Egemen göz ucuyla beni süzerken. "Onu kurşuna dizmekle tehdit eden biri var."

"O sadece..." diye mırıldandım. İçimdeki çelişkiyi hissedebiliyordum. "Öfkeyle söylenmiş bir cümleydi. Ciddi değildim. *Biraz* korkarsa işe yarar belki dedim." Sarp'ın yüzüne kaçamak bir bakış attım. Biraz kendine gelmiş gibiydi.

"Bence konuşmamız gereken konu bu değil," dedi Egemen omuz silkerek gözlerini Sarp'a çevirirken. "Evet, Ölüm hakkımızda araştırma yapmış. Mete'nin başına bela olan adamı hatırlıyor musunuz? Şu dilini kestirdiği adamı kastediyorum. Onun işini bitiren de Ölüm'dü."

"Kendi kendine ikisinin de hayatında kötü yerler edinmiş insanları cezalandırmaya çalışıyor." Kutay ne demeye çalıştığını fark etmiş gibi Egemen'e döndü. "Sarp en başından bunu hak edecek hiçbir şey yapmadığını söylüyordu. Belki... Belki de bu evde dönen şeyler sandığımızdan daha farklıdır."

"Sanki *bizim* hayatımızdaki 'kötü'leri *kendisi* cezalandırıyor," dedi Egemen kafasını sallarken.

"Bir ödül-ceza sistemi," dedi Gökhan dalgın bir şekilde. "Söylemeye çalıştığınız şey bu mu?"

"Saçmalık!" Kaşları çatık bir şekilde bağırان kişi Mete olmuştu. "Şu an bu evde neler olduğunu konuşacak kadar kafayı mı sıyırdınız, asalak herifler? Zaman gittikçe azalıyor ve Sarp'ın bir karar vermesi gerek. Ölüm'ün teklifi hakkında konuşun. Sikik ödül-ceza sistemini falan değil."

Gerginliğin havada elle tutulacakmış gibi hissedildiği bir

sessizlik oluştu. Salondaki hava ve gittikçe azalan lanet zaman
yüründen küfürlere uygulanan sansür kuralı kaybolup gitmişti.

“Sarp,” dedim Sarp’ın dikkatini çekmeye çalışarak. Gözleri
üzereime çevrildiğinde konuşmaya devam ettim. “Sen ne düşün-
müyorsun?”

“Keşke neyi düşünmüyorsun diye sorsaydın.” İç geçirdi.
“Bilmiyorum. Tamam, Beyza hiçbir zaman iyi biri değildi. Hat-
ta düşündüğümünden daha kötü biri olabilir ama ablasını öldürdü-
ğü konusunda Ölüm’c güvenmeli miyim?”

“Bence yalan söylemiyor,” dedim bakışlarımı istemsizce
kaçırken.

“Buna neye dayanarak karar veriyorsun?” dedi Gökhan göz-
lerini kısarken. Koltukta öne doğru eğildi. Bakışları tenimi de-
lip geçiyordu.

“Sadece his.” Dudaklarımı birbirine bastırıp diğerlerine
bakmayı reddettim. Onlara bunu nasıl açıklayabilirdim ki?
Ölüm’ün dediklerine neden inandığımı *ben bile* bilmiyordum.
Belki de okuduğum alıntılardan, onun zihnine girmiş gibi his-
setmemden kaynaklıydı.

Diğer yandan bana bu şekilde yaklaşmakta haklılardı. Neden
bizi tutsak alan birinin sözlerine inanmamız gerekiyordu ki?

“Ya, siz salak mısınız?” diye sordu Mete sert bir sesle.
“Sarp, oğlum. *Bana bak*. Kızın kötü biri olup olmaması önemli
değil. Diyelim Ölüm yalan söylüyor ya da doğruyu söylüyor.
Bu neyi değiştirecek? Sonuçta geçmişte senin ağzına sıçmış,
sana kötülük yapmış birisi. Üstelik tam şu anda kapının dışında
bekliyor. Önemli olan onun suçları değil, tamam mı? Kararını
onu ya da bizi düşünerek vermene gerek yok. Ölüm’ün dedik-
lerine güvenip güvenmeyeceğine bak sen.”

“Senin bir fikrin yok mu?” diye sordu Sarp ona dönerken.
“Sence gerçekten gitmeme izin verir mi?” Yüzünde paniklemiş
bir ifade belirdi. “Adam Almanya dedi lan! Ben İngilizce bile
bilmiyorum! Orada nasıl yaşarım? Neden bana para versin ki?
Tuzak bu!”

Mete'nin yüz ifadesi karardı. "Önemli olan dışarı çıkmak," dedi dişleri arasından. "Sonra ne yapacağını seçebilirim, değil mi?" Bizi kurtarmanın bir yolunu bulması gerektiğini *üstü kapalı* bir şekilde söylemeye çalışıyordu. "Seni canlı bırakmak istiyorsa, bunu yapmanın bir yolunu bulur. Almanya'da *öleceğin* bir yere seni bırakmaz."

"Kabul etmemi mi öneriyorsun?" derken Sarp'ın yüzü solmuştu.

Mete'nin dudakları belli belirsiz aşağıya asıldı. "Fikirlerimi etkilemek istemiyorum ama..." Kameralara doğru kaçamak bir bakış attı. "Ölüm'e güvenmiyorum. Çıktığın gibi kafana sıkıp sıkmayacağı ne malum? Söz konusu olan senin *hayatın*." Bir an duraksadı. "Bir buçuk yıldır buradayım. Seninle beraber bir yılı devirdik. Buradan çıkmaya dair en ufak bir umudumuz bile kalmamıştı. Şimdi ise bu ihtimal bile olsa *var*. Bir seçeneğin var."

Kutay kafasını eğerek Mete'yi onaylarken Sarp'ın omzunu sıktı. "Ölüm senin masum olduğunu onayladı. Buradan çıkmak tamamen kumar ama senin seçimin. Delinin teki... Gerçekten seni serbest de bırakabilir, çok daha kötüsünü de yaşatabilir."

Sarp'ın yüzünün rengi her cümleyle birlikte solarken ne diyeceğimi bilmiyordum. Bir süre kimse bir şey söylemedi.

"Bizi düşünme," dedi Egemen en sonunda. "O kızı buraya sokarsa bir şekilde baş ederiz. Kızı da düşünme, düşünülmeyi hak eden biri değil. Sadece kendini düşün."

Yanımda duran Çağrı ofladı fakat tek kelime etmedi.

Sıradaki konuşan kişi Gökhan oldu. "Bence kabul etmelisin," dedi yavaşça. "En azından buradan çıkmak için bir şansın var. Dışarıya çıkıp yeni olasılıklarla karşılaşabilirsin. Belki daha iyisi, belki daha kötüsü olur ancak sonuç olarak yeni, başka kapılara açılan bir şansın olur. İşler burada kötüleştiğinde oturup kaçırdığın fırsatı düşünerek kafayı yediğinde ne olacak?"

"Sana teklif edilse, sen kabul eder miydin?" dedi Çağrı alayla.

Gökhan ona bakmadı. "Sarp'ın yerinde olsaydım, evet," dedi yavaşça. Cevabı kaşlarımın çatılmasına neden olurken öne

Ağrı eğilip ona bir bakış attım. Bakışlarıma kısa bir anlığına karşılık verdi.

Kendi olarak bu teklifi kabul etmez miydi yani? Ne demek istiyordu?

Aklımdan geçeni anlamış gibi, "Sarp kadar masum değilimdir," diye açıkladı Gökhan utana sıkıla.

Çağrı uzun bir konuşmaya hazırlanıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Oysa tek söylediği, "Bence git," demek oldu. "Hem de koşa koşa git."

"Almanya..." dedi Sarp donuk bir ifadeyle.

"Açık konuşalım," dedi Egemen. Önc eğilip ellerini birleştirdi. "Dışarı çıktığında olan bitenleri polislerle söyleyebileceğini umuyoruz. Bunu yapmayı sen de düşünürsün. Ölüm aptal değil. Ne istediğini, bizim ne düşündüğümüzü tahmin ediyor. Çıkmayı kabul ettiğinde bunu yapmamanı garanti altına alır. Bize yardım edemeyeceğinden, ağzını açamayacağından emin olmak ister."

"Bunu ben de düşündüm," dedi Kutay iç geçirerek. "Eğer Sarp dışarı çıkarsa ve dışarıya çıktığında Ölüm onu öldürmeyecekse, onu tehdit edecek bir şeyi nasıl bulabilir ki? Sarp, hayatında polislerden korkınana neden olacak, işlediğin bir suç var mı?"

Sarp gözlerini yumup derin bir nefes aldı. "Tabii ki hayır. En büyük suçum oyunda adam öldürmek falan. Ciddiyim, dalga geçmiyorum. Bir şey saklamıyorum."

"O zaman en fazla ailenle tehdit eder," dedi Çağrı destek olmaya çalışıyormuş gibi.

Sıçıp sıvadin, diye geçirdim içimden ona dik dik bakarken.

Gökhan bu durumun Sarp'ı ürkütmesinden korkar gibi araya daldı. "Bunun üstünde düşünmeye gerek var mı? Dışarıya çıktığında gerçekleşebilecek sonsuz olasılık var. Önemli olan bu belirsizliğe adım atmayı isteyip istemediğin. Eline geçen şansı kullanıp kullanmayacağın." Gözlerini bana çevirdi. "Ölüm'le en çok konuşan Afra ve eğer o bile bunu destekliyorsa, ortada güvenilmeyecek bir durum yüksek ihtimalle yoktur."

"Ben..." Tereddüde düştüm. "Sadece *his*, Ölüm'ün *keşif* le doğruyu söylediği konusunda size söz veremem Ben *hiss* hissediyorum."

"Ölüm bizi kurtarması için ona şans bırakmaz," dedi *Yaz* men kafasını sağa sola sallarken. Dik dik Gökhan'a baktı "Ama dışarıya çıkmasını isteme nedenin de bu. *Bencil*." *Yüzünde bir* iğrenme ifadesi oluştu.

Gökhan bakışlarına karşılık vermedi.

"Risk alacak kişi sen olmadığın için böyle konuşabiliyorsun," dedi Mete. Gökhan'a bakarken. "Aynı teklif sana yapılsaydı, kabul etmeyeceğin imasında bulunmadın mı az önce? Döneklilik yapma." Siniri bozulmuş gibi sırttığında gamzeleri yanaklarında belirginleşti. "Burada çocuğun hayatı söz konusu."

"Konu bu ev olduğunda *hepimizin* hayatı söz konusu," dedi Kutay onu yatıştırmaya çalışır gibi. "Ama karar verecek kişi Sarp. Git demek haksızlık olur. Kal demek de öyle."

Tekrar bir sessizlik oldu. Diğerlerinden daha uzun, içinde birçok söylenmemiş cümleyi taşıyan bir sessizlikti. Ağzımı açmak istesem de söyleyeceğimin herhangi bir şeyin bencilce olmasından korktum. Sarp'ın bunu yapmasını isterdim ama riski alan ben değildim. Ya bu teklifi alan kişi ben olsaydım? Ben neyi seçerdim? O zaman Ölüm'ün söylediklerine, beni serbest bırakma ihtimaline inanır mıydım?

Hayır. Ölüm bana böyle bir teklif yapmazdı çünkü bana karşı olan nefretini birçok kez belli etmişti. Sarp'a olan nefretini ise hiç görmemiştim.

Belki de gerçekten Sarp'ı buraya hapsedtiğine pişmandı. Canavar gibi davranıyordu ama belki de onun içinde de pişmanlık duyabilen bir insan yatıyordu. Eğer gerçekten haklıysa ve bir insan gibi hissederek Sarp'a seçim şansı sunmuşsa, reddedilmesi ona ne hissettirirdi?

Kendine yalan söyleme, dedim kendi kendime. Ben bu evden çıkmaya korkardım. Bilmediğim bir yere adım atmak yerine bildiğim yerde kalmayı tercih ederdim. Belirsizlik beni

korkutuyordu. Karanlığın içinde bir sonraki adımımı attığımda, ayaklığımın altında bir zemin olup olmayacağını bile bilmezken ayırdamaya nasıl cesaret edebilirdim ki?

Burada en azından ayaklarım yere basıyordu. Düzeni öğrenmiş, onun bir parçası olmuştum.

Buna rağmen ilkel bir arzuyla Sarp'ın gitmeyi kabul etmesini istiyordum. Beyza içeriye girerse, Ölüm'ün işleri daha da pisleştireceğini tahmin edebiliyordum ama umurumda değildi. Ya Ölüm onu gerçekten serbest bırakırsa? Ya Sarp her şeye rağmen bize yardım etmenin bir yolunu bulursa?

Sonsuza kadar burada yaşayamazdık. En sonunda çürüyüp gidecektik. Bir daha hiçbirimize bu kapıdan dışarıya adım atma şansı verilmeyebilirdi.

İğrencim, dedim bu kelimeyi sürekli zihnimin içinde tekrarlarken. *Bencil ve iğrencim*.

Yine de ben buydum. Hayatta kalmak için elimden geleni yapıyordum. Diğer herkes gibi.

Gökhan'ın söyledikleri benim söyleyemediklerimin tamamıydı. Kendimi tutmuş, Sarp'ı uyarmıştım. Gitmesi konusunda ona tam olarak arka çıkmamıştım ama Ölüm'e kesinlikle güveniyor olmamama rağmen sözünde duracağını söylemiştim. Kelimeler dudaklarımdan tamamen içgüdüsel olarak dökülmüştü. Bunları söylerken ikinci kez düşünmemiştim bile.

Elime telefonu alıp son mesajların durduğu ekrana gözlerimi diktim. Yine o anlardan birindeydim. Kameraların ardında duran gözlerin bana baktığını somut bir şekilde hissedebiliyordum. Tüylerim diken diken olmuştu.

“Ablasına ne yaptığını bilmek benim tercihim neden etkilesin ki?” dedi Sarp aniden. Kaç dakika geçmişti kestiremiyorum. Bir mi, beş mi? Yoksa çoktan sürenin sonuna yaklaşmış mıydık? Sessizlik zamanı dondurmuş gibi hissettiriyordu. “Ölüm zeki biri. Neden tüm bunları bilmemi istedi?”

“Bir tahminim var,” dedim tereddütle. “Senin yerine geç-

cek kişiye acımamanı istemiştir. Kendini seçersen bir başkası cezalandırılmış gibi hissetmeni planlamış olabilir.”

Sarp kafasını salladı ve parmaklarını sarı saçları arasından geçirip dururken tekrar sessizliğe gömüldü. Salladığı baş, stresini belli ediyordu.

Böylece geri sayımımız tekrar başladı. Yarım saatin az olduğunu biliyordum fakat yine de süre dolana kadar dakikalar değil, saniyeler geçmiş gibi hissetmiştim.

Ölüm: Süre doldu. Kapının önüne geçin.

Diğerleri ben hiçbir şey demeden mesaj sesinin anlamını kavramıştı.

Yine de, “Süre doldu,” diye mırıldandım ayağa kalkarken “Tekrar sıraya geçmemizi istiyor.”

Ufak bir gıcırtı duyduğumda bakışlarımı kapıya çevirdim. Tekrar açılıyordu.

“Karar verdin mi?” diye sordu Kutay nazikçe. Yüzünde basıkılanmış bir beklenti vardı. “Kararın ne olursa olsun, bunu yadırgamayacağımızı bil.” Gökhan’a uyarı dolu bir bakış atarken cümlesini tamamlamıştı. Gökhan onun bakışını fark etmedi.

Sarp cevap vermedi.

Gergin bir şekilde tekrar kapının önünde dizildik. İstemsizce önceki sırada olduğu gibi dizilmiştik.

Kapı tekrar açıldığında Beyza debelenmiyordu. Dişlerini birbirine bastırmıştı ve burnundan soluyordu. “Dizlerim ağrıdı, şu şerefsizi alın üstümden,” diye sızlandı. Âdemelmasının boynundaki belli belirsiz hareketini izledim. “İstenilen her şeyi yaptım zaten! Neden şu siktiğimin yerinde...” Doğrulamaya çalıştı. “Rezil bir halde yerde sürünüyorum! Tutsaklarına iyi muamele ettiğini söylemişti!”

Ölüm’den bahsediyor olmalıydı.

“Onunla konuştun mu?” diye sordum sert bir sesle. “Kim olduğunu biliyor musun?”

OYUNBAZ

Beyza gözünü saran örtüyü çıkarmaya çalışıyormuş gibi karnesini tuhaf şekillere soktu. "Sana cevap verecekmişim gibi," diyerek güldü. "Onu tanısaydım bu halde mi olurdu? Bana sorular soracağına Sarp pisliğiyle neden aynı ortamda nefes alacağını sorgula. Geri zekâlı."

Dudaklarım titredi. "Kes sesini." Sesim soğuktu.

Telefon titrediğinde sakın bir şekilde telefona uzandım.

Ölüm: Zaman doldu. Sarp'a kararını sor.

Bogazımı temizledim. "Cevabını duymak istiyor, Sarp," dedim elimden geldiğince rahat bir ses tonuyla. "Gitmeyi mi seçeceksin, yoksa kalmayı mı?"

Beyza önemli bir an yaşandığına kafası basmış gibi sessizliğe gömüldü. Heykel gibi kapıda dikilen maskeli onu tutuyor, biz ise birbirimizin nefeslerini dinliyorduk. Sarp'ı daha iyi görebilmek için öne doğru küçük bir adım atıp kafamı ona çevirdim. Bakışları kapının da arkasında, koridordaydı.

Kalp atışlarım göğüs kafesimde yankılanıyordu. Nefes almak bile zor geliyordu. Her saniye uzadıkça uzuyor, gerginliğim katlanarak büyüyordu. İçimdeki korku ve beklenti birbirine karışmış beni içten içe kemiriyordu. Zaman durmuştu, sadece Sarp'ın vereceği karar ve biz vardık. Sarp'ın hangi yolu seçeceğini bilmiyordum ama ne karar verirse versin her şeyin değişeceğini hissediyordum.

"Yapamam." Sarp titreyen sesiyle geriye doğru bir adım attı. "Korkuyorum."

Hayal kırıklığıyla çılgılık atmak istedim fakat yapamadım. Dilimi sertçe ısırp ona hak vermeye çalıştım. Bencilliğin sırası değildi. Risk almamakta haklıydı. Kendini düşünmekte haklıydı.

Gökhan kaşlarını çatıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Sarp tüm cesaretini burada harcıyormuş gibi derin bir nefes alıp silahlı kameraya döndü. "Bana şans verdiğin için... teşekkür-

IŞIL LİMAE

kür ederim ama buradan ayrılmak istemiyorum. Risk almam. Ne olacağını bilmiyorum.” Bakışları üzerimizde dolaştı. “Bu raya alıştım. Alıştığım yerde kalmayı tercih ederim. Bu 14 oyunlardaki gibi yürütülüyor. Eğer gerçekten suçsuz olsaydım mu düşünüyorsan, bu şekilde bir teklif sunma.” Acı acı güldü. “Gerçi bunun tekrar olacağını sanmıyorum ya, neyse.”

“Emin misin?” diye sordu Gökhan buz gibi bir sesle.

Sarp ona dönmedi. Sırtı bize, yüzü kameraya dönükken kafasını indirdi. “Sizin de şansınızı geri tepmiş oluyorum ama ben...” Sertçe yutkundu. “Özür dilerim. Beyza kötü biri olabilir ancak yeri burası değil, sağlam bir hapisane. Ölüm’ün clinde o itiraf ve bolca para varken eminim onu hapse sokmayı da başarabilir.”

“Bu ne demek oluyor şimdi?” diye bağırdı Beyza. Sarp’a o kadar odaklanmışım ki, aramızdaki şeytanın varlığını unutmuşum. “Bana ne olacak?”

Tekrar mesaj geldiğinde Sarp yerinden sıçradı. Ona kısa bir bakış atıp gözlerimi ekrana indirdim.

Ölüm: Daire 13’ten çıkabilecek tek kişi de şansını kaybetmiş oldu.

Ölüm: Ne yazık!

Eğer yüzü hemen karşımda olsaydı nasıl bir ifadeyle bize bakardı? Eminim ruhunun tüm iğrençliği yüzüne yansımış olurdu.

Ölüm: Tutsak 7...

Ölüm: Bu oyunu sonlandırmak için yapman gereken bir seçim var.

Ölüm: Birini seçmek zorundasın.

Ölüm: Arkadaşın Sarp mı, yoksa günahlarını öğrendiğin Beyza mı?

Ölüm: Seçtiğin kişi ölecek.

Ölüm: Seçmediğin yaşayacak.

Boğazımdan bir ses yükseldi. "Hayır," diye fısıldadım. "Hayır, hayır..." Sarp'ın seçiminin benimle bir alakası yoktu. Onların benimle bir alakası yoktu. Birinin yaşamını, birinin ölümünü seçmek istemiyordum. "Oyunun bittiğini kendin söyle. Kapıyı kapat, burada kalalım ve bitsin."

"Sana ne söyledi?" dedi Kutay sert bir sesle.

Ölüm: Seçim yapmazsan...

Ölüm: İkisi de ölecek.

Hiddetini hissedebiliyordum. Zihnimde beliren görünmez terazinin ağırlığını hissedebiliyordum. Ölüm'ün tehdit dolu bakışları üzerimdeydi. Bana yüklediği seçim omuzlarımı çökertiyor, ciğerlerimi baskılıyordu. Boğuluyordum. Kırpmadığım gözlerimin birinden bir damla yaş süzülüyordu. Gözlerim bağlanmış, harap olmuş bir katilin üzerindeydi.

Onu özleyen olur muydu? Onun kötülüğünü bilmeyen ve onu seven insanlar var mıydı?

Sarp... Sarp iyi bir insandı. Masumdu. Neşeliydi. İnsanlar tarafından kırılmış ama insanları kırmamıştı. İkiyüzlü değildi. Onu -gerçek onu- tanıdığımı emindim. Haftalardır buradaydım ve o benim dostum olmuştu.

Parmaklarım titremeye başladı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ağzımdan dökülen isim ne olursa olsun bir yüklerle yaşamak zorunda kalacağımın farkındaydım. Ölüm onları her türlü öldüreceğini söylemişti. Tercih edeceğim şey... Sarp'ın yaşaması ya da ölmesiydi.

Seçim yapmak zorundaydım, yoksa bu işkence hiç bitmeyecekti. Gözlerimi kapattım. Derin bir nefes aldım ama kelimeler ağzımdan çıkmak bilmedi. Tek bir kelime, tek bir isim her şeyi sona erdirecekti. Sessizliği seçersem ikisi için de her şey bitecekti.

"Afra?" Kutay'ın sorgulayan sesini duyduğumda bır yaa daha yanaklarıma doğru süzüldü.

Sarp'ın hayatının kötü karakterine baktım. Ardından, "Beyza," diye fısıldadım güçlükle.

Maskeli adam tek bir hareketle ayağını kadının sırtına bastırarak onu yere yapıştırdı. Beyza'nın bedenini kırmızı bölgenin içine atıldı. Kalbim boğazımda atarken geriye doğru bir adım attım. Beyza yüzü yan dönmüş bir şekilde yere yapışmış dururken, "Ne..." diye başladı.

Silahların ateşleme sesi birbiri ardına odayı doldururken bir çığlık yankılandı. Sadece birkaç saniye süren, kesilmiş bir çığlık. Boğulma sesi kulaklarımı doldurdu. Dış kapının duvarının iki uç noktasında asılı silahlardan çıkan kurşunlar yerden doğrulmaya çalışan Beyza'nın bedenine defalarca kez saplandı. Kırmızı bölgenin içine kan yayılmaya başlamıştı.

Günahlarını dibine kadar öğrendiğim kadının hareketsiz kalışını, teninin ve kıyafetlerinin kanla kaplanışını gördüm. Her mermiyle birlikte bedeni hafifçe sağa sola sallandı, ardından yüzüstü devrildi. Yüzü kırmızı bölgenin dışında bizim tarafımızdaydı. Ağzından çıkan kan gözlerini kapayan beze doğru yavaşça ilerliyordu.

Ağzımın ardına kadar açık olduğunu fark ettim. Çığlık atan bendim.

Dudaklarımı kapatmak, ellerimi hareket ettirip ağzıma sarılmak istedim ancak yapamadım.

Donmuştum.

İleriye doğru bir adım atmayı düşündüm. Parmaklarımı boynuna dayasam, onun hastaneye götürülmesi için yalvarsam ne olurdu? Nabzını hissedebilir miydim? Hastane onu kurtarabilir miydi? Bedenine kaç kurşun girmişti?

Öldü mü, diye düşündüm sarhoş gibi. Düşüncelerimin yavaşladığını hissedebiliyordum. Elim ne kaldırılabiliyor ne indirebiliyordum. Etrafa bakamıyordum. Gözüm sadece kapının oradaydı. Akmaya devam eden kan ... Bedenine saplanamadığı

kan zemünde yuvarlanan kurşunlar...

Kapıda duran maskeli hiçbir şey olmamış gibi uzanıp birkaç saniye önce canlı olan kadını boynundan kavradı. Hareketsiz bedenini adamın iri elinin altında sallanışını izledim. Beyza'nın göğüslerindeki bezi çekip çıkardığında yüzünü gördüm. Yüz hatları dehşet içinde çarpılmıştı. Kanlanmış gözleri iri iri açılmıştı. Aralık, çatlak dudaklarının kenarından sızan kan boynundan aşağıya doğru inmeye başlamıştı.

Bir ölünün yüzüydü, bana bakıyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Sarp. Onun alçak, tatlı ses tonunu parçalanmış ve dehşet içinde duymak tüylerimi diken diken etti. Bedenim olduğu yerde sallandı. "*Hayır!*"

Adam, iri eliyle cesedi sürükleyerek koridora çıkarken Beyza'nın bedeni geride kırmızı bir iz bıraktı. Metal kapı kapanmaya başladı. Kapının altı yerdeki kana sürtündü.

"Bu ne?" diye kükredi Mete.

Kapı tekrar üzerimize kapandığında kırmızı bölgenin çizgileri seçilmiyordu çünkü tamamen kanla kaplanmıştı. Metal, pürüzsüz ve tertemiz kapı artık eskisi gibi değildi. Dibinde süpürdüğü kanın izleri vardı.

Görüşüm bulanıklaştı. Yüzüm karıncalanmaya başlamıştı. Girdiğim transtan çıkıp ellerimi gözlüğümün altından geçirdim ve gözlerimi sildim. Parmak uçlarımla yüzüme dokunurken dokunuşumu tenimde hissedemedim.

"Onu öldürdü!" diye bağırdı Sarp ağlamaklı bir sesle.

O. Ben. Ölüm.

"Lan kadın öldü!" dedi Çağrı dehşet içinde. Zar zor onlara döndüm. Çağrı'yı hiç böyle görmemiştim. Yüzündeki ifade artık alaycı değildi. Paranın onu kurtaramayacağı bir şeyle yüzleşiyordu. "Siktir ya..." Hızla geri geri yürürken salona doğru sendeledi. Bir eliyle duvardan destek alıyordu.

"Kan var..." diye mırıldandım.

"Kan var," diye tekrarladı Egemen donuk bir ifadeyle. Yüzü sararmıştı.

İŞİL LİMAE

Bağrısmalar birbirini takip ederken hangi sesin kime ait olduğunu takip edemedim. Gözlerim doldu. Tekrar sıldım elimi göğsüme dayadım ve göğsümden çıkmaya çalışan kalp atışlarımı hissettim. Ne demişti. Ölüm? Ben ne demiştim?

Bana ne yaptırmıştı?

Neler olduğunu idrak etmeye başladım. Dudaklarımdan kesik kesik nefesler dökülürken bakışlarımı Sarp'a doğru çevirdim. Boynumu kıpırdatmanın bir ağrıya neden olduğunu hissetsem de her şey belli belirsizdi. Dünya bir orkestraydı ve ben artık sağırdım. Gördüklerim, duyduklarım, hissettiklerim. Hepsi bulanık bir cümbüştü.

"Hani gitmesine izin verecekti?" dedi Sarp donuk bir şekilde. "Onu... taradı." Yüzünü güçlkle bana çevirdi. "Afra, Ölüm ne yazdı? Neden onun adını söyledin? Neden bunu yaptı?"

"Ben yapmadım," dedim dişlerim takırdarken. "Ben yapmadım. Bana o söyledi."

"Kim söyledi?"

İçeri alındığında seni kırmızı bölgeye bağlar ve kurşuna dizilmeni zevkle izlerim!

Kim dedi?

"Ölüm benden seçim yapmamı istedi," dedim ağırlaşmış dilimle. "Ya sen ölecektin... Ya da o... Sessiz kalırsam ikiniz de..." *Ölecektiniz.*

Telefonun sesini duymadım ama donmuş elimin içinde titrediğini hissettim. Ağzımı açmama rağmen konuşamadım. Gözlerim tekrar yaşlarla dolarken bulanıklaşmış bakışlarımı çevirdim. Boşta olan elimle deli gibi telefonu işaret ettim. Ağzımdan anlamsız sesler çıkarken üzerime doğru bulanık figürler gelmeye başladı.

Gözlerim zar zor ekranı buldu.

Ölüm: Hatırla.

Ölüm: Geçmişte bir gün.

Ölüm: Birini ittiğini hatırlıyor musun?

Hayır, hayır, hayır, hayır!

İyileşmiştim ben. Kimseyi itmemiştim!

Gözüm kararırken geriye doğru sendeledim. Bir elim soğuk duvarı kavradı. Donuyordum. Ölü bir beden içinde nefes alıyordum gibiydim. Kırmızı çizginin etrafında toplanmış diğerlerine bakmak bir bakış attım. Bedenleri bulanıktı.

Gözlerimi yere çevirdim.

Bir merdivenin tepesinde dikiliyordum ve merdivenin altında kan, bir kız ve daha çok kan vardı. Kalabalık kızın etrafında toplanmıştı. Ben ise merdivenin korkuluğunu kavramış titriyordum.

Sırtımdaki çantanın yükü taşıdığımdan daha ağırmış gibi geliyor.

Sanki bataklığın içine saplanıp kalmışım ve görünmez eller beni daha da dibe çekiyor. Çantam o çekime karşı koyamıyormuş gibi omzuma atar atmaz bir ağrıyla bedenimi aşağıya çekiyor. Sızlanmıyorum. Gözlerimi yavaşça öğretmen masasına doğru çeviriyorum.

Matematik öğretmenimiz çantasını toparlıyor. Keli çıkmaya başlamış, saçlarını sürekli boyatan ve nispeten çirkin bir adam. Etrafında günün son yalakalığını yapan birkaç sınıf arkadaşım var. Birkaç kişi daha var ama onları tanımıyorum. Karışık okul çıkışı etütlerinin sorunu da bu. Çoğu kişiyi tanımıyorum ve tanımadığım her bir kişinin yüzüne bakmak kalp atışlarımı hızlandırıyor.

Duyduğum her ses beni tereddüte düşürüyor. O gün benimle alay eden seslerden biri mi, diye merak ediyorum. Oysa bu şekilde asla onları bulamayacağımı biliyorum. Çünkü zalimlik ruhu ele geçirdiğinde insanın sesi bile değişiyor. O zaman zalimlerdi, şimdi ise gerçek yüzlerini gizliyorlar. O yalancıların sesi bir daha benim duyduğum gibi çıkmaz, biliyorum.

"Afru," diyor toparlanan öğretmenimiz Veli Ali Hoca'nın yanına da yaklaşımdan çekinerek ona bakıyorum "Efendim, bana doğru

Bana doğru birkaç fotokopi uzatıyor. "Sen çarpınlıcağına uğraşma mada pek iyi değildin," diyor sahte bir ilgiyle "Kullanları al, sen al da birkaç kere çözüp konuyu pekiştirirsin."

Bu utanılacak bir şeymiş gibi birkaç kişinin sırtıtlığını yapıyorum. Hiçbir şey demeden ilerleyip fotokopileri alıyorum ve hızla elimde rulo yapıyorum. Bende zaten bu sayfadan ibti kime olduğunu söylemeye gerek duymuyorum. "Sağ olun, hoşçakal" diyorum umursamaz bir tavırla. "İyi akşamlar."

Konuşmalar devam ediyor. Hoca ve etrafındaki grup ben den önce sınıftan çıkıyor. Onların iğrenç seslerini duymamam için biraz oyalanıyorum. Ardından sınıftaki tek hücreli beyin sahip erkekler yanlış anlamasın diye aceleyle sınıftan çıkıyorum. Aklım Veli Ali Hoca'ya kayıyor. İlgili gibi gözüküştünde acaba içten içe sahte olduğunun farkına varıp vicdanı rahat ediyor mu? Kendi kendime omuz silkiyorum.

Koridorda ilerlerken duvarda asılı kulüp panosunda 'kendini sev' temalı bir projenin altına koyulmuş aynada kendi görüntümle göz göze geliyorum. Gözlerimin altı gözlüğümün desteğiyle kararmış. Yüzüm asık. Dudaklarım aşağıya doğru kıvrılmaya eğilimli ve dalgalı saçlarım kabarık. Hızla gözlerimi kaçırıyorum.

'Kendini sev'miş. Saçmalık.

Kendimi sevmeyi öğrenmem için birinin bana beni sevmeyi öğretmesi gerekiyor mu?

Okulun son zili çaldığında, adımlarım eve dönmek için harekete geçtiğinde her seferinde böyle olur. Günüm iyi geçmişse bile aynadaki yüzümü asılmış bir halde bulurum. Okul gürültülü. Sevmediğim bir sürü yüzü barındırıyor. Ama bunların hepsi, evdeki gürültüden daha güzel. En azından bunlara katlanabiliyorum.

Eve ise katlanamıyorum.

Zihnim test çözmekten çoktan bulanmış. Açlıktan karnım ka-

Evde zar zor çalıştığım için verimli saatler
sınıftan çıktığım anda bitti.

Gözlerimi koridorun yarı aralık, parmaklıklı camlarına ka-
rarm. Hava kararmaya başlamış. Servis beni evin önüne bırak-
tıkça gök çoktan kapkara olmuş olacak. Parmaklıklara ge-
çtikten uzun bakıp kafamı önüme çeviriyorum. Söylenenlere
birkaç yıl önce bir kız camdan atlamış ve bu yüzden tüm
camları parmaklık takılmış.

Camların ardındaki parmaklıklar bana hep komik gelir. Öl-
mek isteyen birini hiç görmemişler sanki. Çünkü bilmiyorlar,
ölmek isteyen birini parmaklıklar bile durduramaz.

Ellerimi ceketimin cebine sokup huzursuzluğumu bastırma-
ya çalışarak odamı düşünüyorum. Odamın havasına tuhaf bir
ürpertili katan şeylerden biri de pencerelerden içeriye ışık gir-
memesi. Kendimi kara bir kutunun içine hapsedilmiş gibi hisse-
diyordum. Odamın camı, başka bir binayı görüyor. O binada da
başkaları hapsedilmiş. Dünya kocaman bir oyun ve ben sadece
bir kutunun içinde sıkışıp kalmışım. Gece olduğunda karanlık
üstüme bir düşman gibi çöküyor.

Geceleri odamın camından göğe bakarım. Çoğu zaman gök
yıldızsız olur. Işıklarına ihtiyaç duyduğumda ortalıkta görün-
memelerine alıştım. Bu mümkün olmasa da yıldızlar benimle
oyun oynuyorlarmış gibi gelir bana. Oyunlarının bir parçası
oluyormuşum gibi.

Bir kavgayı duymamaya çalışarak kulağıma kulaklığı geçir-
diğimde hep bir ışık ararım. Camın kenarına gider, yanağımı
soğuk cama yaslar ve gökte yıldız bulmaya çabalarım. Odamın
ışığı kapalı ve kapısı kilitli olur. Tek ışık kaynağı arada sırada
müzik değiştirmek için açtığım telefonun ekranı.

Her zamanki bu gecelerden birini yaşamak üzere sınıftan
çıktıyorum. Bugün de aynı. Okulun büyük bir kısmı boş. Adım-
larımın sesini duyabilmek hoşuma gidiyor. Hafif topuklu, deri,
siyah botlarımda asılı zincirler arada şakırdıyor.

Uzun merdivenin başına geldiğimde başka adım sesleri du-

Yuyorum. Omzumun üzerinden sınıfın açık kapısını görüyorum. İçim rahatlıyor çünkü korkuyorum. O günün tekrar yaşanmasından korkuyorum. Bana saldırmasından deli gibi korkuyorum. O günün korku benimle.

Bedenim isteğim dışında kaskatı kesiliyor

Bunu ilk yaşadığımda olduğu gibi korkudan bayılmıştım. Çünkü bu konu hakkında yardım aldım. Bir iki kez psikoloğumun dediklerini yapmaya karar veriyorum

Sorun yok, diyorum kendi kendime. Bir çocuk kandırır gibi. On, dokuz, sekiz, yedi...

Düzenli nefes alıp ver. Güvendesin.

Altı, beş, dört, üç...

Kollarım ve bacaklarım bana ait. Onların hareketlerine karar verecek olan benim.

İki, bir...

Bacağımı bir basamak aşağıya doğru yavaşça atıyorum

Tam o sırada kolumu bir el kavırıyor. Zar zor sakinleştirebildiğim bedenim tekrar paniğe kapılıyor fakat bundan da ötesi var. Yorgunum. Bu yüzden istediğim kadar hızlı tepki veremiyorum. Yine de irkilmiş bir şekilde merdivenden aşağıya bir adım atıp karşımdaki kişiyle yüzleşmeyi başarıyorum.

Karşımda dikilen kızın renkli gözleri, kusursuz ve şekilli bir yüzü var. Boyu uzun, saçları kusursuz bir düzlükte. Onu tanıyorum. Güzel, başarılı, benim sahip olmadığım her şey.

Aslınur Ereli, Aslınur Ereli, Aslınur Ereli...

Adını o güne kadar duymadığım sevgilisinin hesabını bana soran kız.

"Ne istiyorsun?" diyorum aceleyle. Kolumu elinden çekmeye çalışıyorum ama çok sıkı tutuyor. Onda beni ürperten bir şeyler var. Gözleri kıpkırmızı, sanki saatlerce ağlamış gibi.

"Senin yüzünden," diye tıslıyor yüzüme doğru. Yüzü öyle çarpılıyor ki öfkeyle o güzel yüzünün bu hale girebilmesi karşısında dehşete düşüyorum. "Hani alakan yoktu onunla? Amını

OYUNBAZ

"Beni bırak! Hani ilişkiniz yoktu? Dalga mı geçiyorsun Aslinur? Beni parmağında oynatabileceğini mi sandın? Bitireyim kızım seni!" Son cümlesinde sesini yükseltiyor ve bağırtıya bu koridorda yankılanıyor.

Kolumu sertçe çekip elinden kurtarmayı başarıyorum. "Ne diye çalıştığını bilmiyorum," diyorum temkinli bir şekilde bu basamak daha inerken. "Öncekinde kameralar yoktu ve birtuldu fakat şu an kameralar seni görüyor. Seninle uğraşamam. Aslinur. Servis bekliyor. Ne derdin varsa yarın söylersin. Giymem lazım."

Sırtımı ona dönmüş hızla birkaç basamak iniyorum ancak atılıp beni tekrar kollarımdan tutuyor. Bu sefer iki kolumu da kavırıyor. Kameraların görebildiği bir yerde olduğumuza şükrediyorum. Yarın onu şikâyet edebilirim. Kollarımı çekiştirirken, "Bırak beni!" diyorum sesimi yükselterek. Diğer öğrencilerden medet umduğum yok. Sesimi bir öğretmene duyurmaya çalışıyorum.

"Seni seviyormuş, çirkin kaltak!" diye bağırtıyor tırnaklarını koluma saplarken. "Hani aranızda bir şey yoktu? Bana yalan söylediginize ikinizi de pişman edeceğim! Benimle geliyor-sun." Sesi sonlara doğru tuhaf bir şekilde alçalıp ciddileşiyor.

Bir şeyi fark ediyorum. En başından beri psikoloğa gitmesi gereken ben değilim. Bu manyağın psikoloğa gitmesi gerekiyor.

Beni merdivenden yukarıya doğru çekiştirmeye çalıştığında tekrar bağırtıyorum. "Bırak!" Eline sertçe birkaç kere vuruyorum. "Bıraksana, kızım!"

"Ne yapıyorsunuz?"

Yeni bir erkek sesi aramıza katılıyor. İkimizin de bakışları merdivenin altına kayıyor. Bu çocuğu tanıyorum. Ah, nasıl tanımam? Aslinur'un bana bunu yapmasının nedeni. Aslinur'un sahip olmak için değil, ait olmak için yırtındığı çocuk. Deha Doruk.

Aslinur'la ikimiz donakalıyoruz. Çılgılık atarak koşup kaçmak, bu iki aptalı kendi haline bırakmak istiyorum. Deha ikimizi bir arada gördüğünden neler olduğunu tahmin etmiş olsa

IŞIL LİMAE

gerek. Beyaz teninde epey helli olan bir şekilde yanakları zarmış.

"Al şunu başımdan!" diye bağıyorum kollarımı Aslınur'un elinden kurtarmak için tekrar çırpınarak "Servisi kullanıyorum, sizinle uğraşamam! İkinci de umurumda değilsiniz! Tırnaklarını tekrar tenime gömdüğünde öfkeyle bağıyorum."

"Beni ciddi bu kıza mı tercih ettin?" diye soruyorum Aslınur'daki canavar. Sesi gülümsüyor. gıhi çıkıyor, humu duyuluyor. Dönüp gülümsemesine bakmaya cesaret edemiyorum. "O zaman!"

İtildiğimi ancak yüzüm merdivenin basamaklarına çarpıştığında fark ediyorum. Burnum basamağın kenarına çarpıyor. Tuhaf bir gıcirtı kulaklarımı dolduruyor. Bedenim ters dönüyor ve basamaklardan aşağıya doğru yuvarlanıyorum. Ellerim bunu durdurmak için ileriye doğru uzatıyorum fakat boşluğa kavriyorum.

Gözlerimi zar zor tekrar açtığımda görüşüm bulanık. Ellerim korku içinde zemine yapışıyor. Etrafımı yokluyorum. Gözlüğümü ararken yerde sürünüşüm aklıma geliyor. O çaresizlik hissi...

Neyse ki biri gözlüğümü yüzüme yerleştiriyor. Gözlerimi çevirdiğimde bunu yapanın Deha olduğunu güçlükle fark ediyorum. "Kafayı mı yedin?" diye bağıyor merdivenin başında duran Aslınur'a. Bu sefer yüzü sinirden kıpkırmızı olmuş. Aceleyle bana döndüğünü zar zor seçebiliyorum. "Afra, kusura bakma. Olayların seninle alakası yok aslında. Seni servise kadar geçireyim ben. Bu manyakla uğraşma."

İsmimi biliyor, diye düşünüyorum öfkeyle.

Gözlüğüm yüzümde olmasına rağmen onu net göremiyorum.

Sendeleyerek ayağa kalkıyorum. Sırtımdaki çantanın ağırlığı artık daha da fazla. O uzun basamaklarda yuvarlanırken sırtımdan çıkmamış çantaya hayret ediyorum. Dizlerim ağrıyor, kollarım da öyle. Uzun merdivenlere, yuvarlandığım her bir basamağa dehşet içinde bakıyorum.

İzleklerimin üzerinde bir ıslaklık hissettiğimde hızlı du-
ğuladığımı düşünüyorum. Burnumdan kan aktığını fark ediyorum.

Kanğırmekten bile korkuyor!" diye bağıyor Aslinur. Bakışları ve yüzü sürekli bulanıklaşıp netleşiyor. "Nefret ediyorum senden! Deha, onu mu seviyorsun çıkken? Madem onu seviyorsun neden ben..."

"Ya bir siktir git," diyor Deha sert bir sesle. Bana doğru gittiğini zar zor anlıyorum. "Bak, özür dilerim. Sana ne dedi anlamıyorum ama..." Bir an tereddüt ediyor. "Senden..." Sesi bulanıklaşıyor. "Ondan değil... benden duymanı tercih... Seni ve..." Sesi silikleşip netleşirken nefeslerim hızlanıyor. "Gel servise kadar eşlik edeyim sana."

Ben göremezken etrafımda atılan kahkahaları hatırlıyorum dehşet içinde. Bana döndürdükleri telefon ekranını, ekranda oynadığını görmediğim ancak sesini duyduğum o iğrenç videoları. Dehşete düşüyorum. Bayılacak gibi hissederken, "Git başımdan!" diye bağıyorum. "Senin yüzünden oluyor bunlar!"

"Afra, kız sorunluysa benim suçum ne?" Bu sefer sesi daha net geliyor. Gücenmiş gibi. "Böyle olmasını istemezdim, yemin ederim. Delinin teki o."

"Umurumda değilsin!" diye bağıyorum ellerimle kulaklarımı kapatırken. Başım dönüyor. Yer ayaklarımın altından çekilip duruyor. Sırtımı duvara dayayana kadar durmuyorum. "Seni seviyorum!"

Bana olan bakışını göremiyorum. Belki gözlerimin yaşlarla dolmasından olsa gerek, yüzü tamamen bulanık gözüküyor. Bir süre bana bakıyor. Ardından, "İyi," deyip hızlı adımlarla merdivenden inmeye başlıyor. Geriye hıçkırığa hıçkırığa ağlayan psikopatla ben kalıyoruz. Üstelik bu sefer merdivenin başında birkaç kişilik bir seyirci kitlemiz de var.

Ne şaşıyorum ne üzülüyorum. Aksine, kahkahalar atmak istiyorum. Bu isteğimi zar zor tutarken boğazımın derinliklerden hayvani bir ses çıkıyor.

O an net görebildiğim tek şey Aslinur oluyor. Merdiven ba-

samaklarından inerken altchudağını ısıtıp duruyor. Öfkeden tırırıyor. "Bittin sen," diyor adım atarken. Bir adım daha, sonra bir adım daha... Ben hâlâ duvara yaslanıyorum. "Bitireceğim kızımı seni..."

Arkadan gelen tezahüratlar bulanık bir uğultudan ibaretken dudaklarımı kıpırdatıyorum. Kendi sesimi duyamıyorum. Ağzımı açtığım anda burnumdan akan kan içeriye giriyor. Korkudan altımı ıslatucakmış gibi hissediyorum ama kendimi sıkıyorum. Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Merdivenlerden indiğinde durduğum noktaya doğru yanasmaya başlıyor.

"Kameralar umurumda mı sanıyorsun, korkak? Sıkıysa söylesene hocalara! Bir dahakine hastanelik ederim seni!"

Arkadan gelen bağırışları seçemiyorum. Sadece aynı anda guklayan bir ördek sürüsü gibiler.

"Bir daha asla Deha ile tek kelime konuşmayacaksın!"

Aslinur'un çarpılmış güzel yüzüne odaklanıyorum.

Tam önümde. "Dıydun mu?" diye haykırıyor. Kelimeleri ve iğrenç nefesi yüzüme çarpıyor. Dudaklarının ısırmaktan yara bere olduğunu fark ediyorum ve aniden tüm bedenimi bir titreme kaplıyor. Bir elinin boynuma sarıldığını, nefes alamadığımı fark ediyorum. Bana daha da yaklaşıyor. "Dıydun mu?" Sanki cevap vermemem onu daha da sinirlendiriyor.

Gözlerimden yaşlar boşanıyor. "Sanırım," diyorum zar zor. "Hiç doğru düzgün bir kavga görmedin."

Baba, baba, baba... Elimi kaldırsam kızarmısın? Onu nasıl bayıltacağımı bile biliyorum. Bana kızarmısın kendimi korusam?

İçimde bir şeyler dışarıya çıkmaya çalışır gibi gümbürdüyor. Bana bakarak, bağırarak, arkasında izleyen topluluğa şov yaparak konuşmaya devam ediyor. Gücünü kanıtlamaya çalışıyor ancak kelimeleri bana ulaşmıyor. Bana düzgün bir kavga göstereceğiyle ilgili bir şeyler gevelediğini seçebiliyorum.

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Derin bir nefes alıp gözlerimi aralıyorum. Yaşlar gözümü tamamen terk ettiğinde onu net

Az gördükte görrebiliyorum Parmaklarımın sıkıcı sarahileceği var Anımsunu, kafasını yerden yere vurmamda bana yardımcı olan ek uzun saçlarını... Tüm bunları görrebiliyorum ama aptal değilim. Dudaklarımı hafifçe kıpırdatarak, "Sıkıysa vur," diye fısıldıyorum "Hadî, bakalım dediklerini yapabiliyor musun?"

Söylediklerimin karşısında şok olmuş gibi bana bakıyor. Mantıklı düşünemediğinin farkındayım. Tam olarak da buna güveniyorum. Beni şaşırtmayıp yanağıma tokat atıyor. Sanki elini korkak alıstırmış gibi. Burnuma atmamasına karşı gülmek istesem de yanağım sızlarken tek yapabildiğim gözlerimin yaşarması oluyor. "Aptal," diye fısıldıyorum. Diğerlerinin beni, onu kıskırttığımı işitmesini istemiyorum. "Neden seni istemediği çok belli değil mi?"

Elini tekrar kaldırdığında dişlerimi birbirine bastırıyorum ve hızla elini kavıyorum.

Daha sonra her şey inanamayacağım bir hızla geliyor. Bedenimin kontrolü sanki başka bir varlığın elinde. Kolunu burkıp birkaç saniyede onu duvara dayıyorum ve onu saçlarından tutarak tıpkı o gün bana yaptığı gibi kafasını sertçe duvara çarpıyorum. Ardından omzumda beni daha da dibe çeken çantamla geri çekiliyorum. Bedenini bıraktığımda bile öylece donakalıyor. Burnundan akmaya başlayan kanı görüyorum.

Arkadan gelen sesleri daha net duyabiliyorum.

"Oha lan Afra'ya bak sen!"

"Hassiktir kız kavgası..."

"Oooo!"

Zafer hissi kanımda fokurdarken hissettiğim korku çırılçır lak kalıyor. Oysa her şey planladığım gibi gidiyor. Bana ilk saldıran o ve kendini savunan da benim.

Tereddütlü bir şekilde hızla merdivenlere doğru ilerlemeye başlıyorum. Sendelerken elimin tersini burnuma bastırıyorum. Burnum korkunç bir ağrıya sızlarken elime bulaşan kanla elimi hüsrana içine indiriyorum. Öfkem sönmeye başlarken yerini korkuya bırakıyor.

Daha sonra diğerlerinin bağırıışlarının arttığını fark ediyorum. Kaşlarım çatılıyor. Dudaklarım ince bir çizgi halini alırken omzumun üzerinden geriye doğru bakıyorum.

Derin bir nefes alırken işittiğim tek şey, kanımın uğultusuydu ve gittikçe kulaklarımdan uzaklaşıyordu.

Neden şimdi? Neden şimdi tüm bunları daha da detaylı hatırlamıştım? Her detay, her ses, her duygu bir anda gözlerimin önünde belirmişti. O an, zihnimin en karanlık köşelerinde gizlenmişken birden su yüzüne çıkmıştı. Zihnimde kapalı kalması gereken o karanlık odanın kapısını açmıştım sanki.

Ölüm bunu nasıl öğrenmişti? Olay sicilime işlenmemişti. Suçlanmamıştım. Suçlu bulunmamıştım. Psikolojisi bozulan, bu olaydan etkilenen, saldırıya uğrayan bir kurbandım ben sadece.

Aklımda o günle ilgili kalan tek bir cümle vardı. *Ben hiçbir şey yapmadım.*

Zihnimdeki tüm parçalar yavaş yavaş birleşmeye başladığında içime tuhaf bir his doğdu. Her şey bir anlam kazanıyordu. Ölüm'le ilgili, burada olma nedenimle ilgili bir şeyleri kaçınıyordum. Ya da Ölüm'ün kim olduğuna dair... Ölüm bizi bir şey yapmakla suçladığında neden daha önce o günü düşünmemiştim?

Çünkü ben hiçbir şey yapmamıştım.

Evet, ben *hiçbir şey* yapmamıştım ve bu yüzden bunun üstünde kafa bile yormamıştım. Aklıma gelmemesi için yıllarca psikolojik tedavi aldığım günler zihnimden neredeyse silinip gitmişti. Hepsi Aslınur'un suçuydu.

Alnımı duvardan ayırmadan gözlerimi araladım. Dudaklarımın arasından kesik kesik nefesler dökülürken diğerlerinin seslerine odaklanmaya çalıştım. Bağırarak ağlayan biri vardı. Kimdi o? Alnımı duvardan ayırmadan göremezdim. Gözlerimi yere, ayak uçlarıma çevirdiğimde kanı gördüm.

Bir an panikledim. Beyza'nın kanı neden buradaydı? Tabii

OYUNBAZ

ve nerede olacaktı ki? Onu öldürmeyi seçen bendim. Omanın kanı benim elimden damlasaydı çok tuhaf mı olurdu? *Ben ölmedim.*

Uyuşmuş zihnimle yere damlayan kana bakakaldım.

"Sus artık!" diye bağırان kişi Mete'ydi.

Evet, *Mete*. Artık ortaokulda değildim. Hapsedildiğim kafesimdeydim.

"Sakin olalım." Kutay bunu derken sesi o kadar donuktu ki, iyi olup olmadığına bakmak istedim. Ne olursa olsun sakın kalan, iyi olan o olurdu değil mi? Birazdan herkesi sakinleştiren kişi de o olacaktı. Kollarım, bacaklarım kaskatı kesilmemiş olsa dönüp ona bakardım. Şimdi ise tek bakabildiğim şey, yere düşen kan damlalarıydı.

Biri ölmüştü. Beyza ölmüştü. İğrençliğini tanıdığım ve ölse umursamayacağımı düşündüğüm kişi gözlerimin önünde, benim tek bir kelimemle ölmüştü.

Acı bir şey fark etmişim. *Umursuyordum.*

Hem de canımı yakacak kadar umursuyordum. Tanımadığım, kötü bir insanı bile.

Bedenimi gevşetmek için fazla uğraşmam gerekmemişti. Kimse bana bir şey demezken duvara yaslı bir şekilde derin nefesler alıp verdim. Her nefesimde kanın metalik, genzimi yakan kokusu ciğerlerime dolarken yüzümü buruşturdum.

Geriye doğru birkaç adım attım. Gözlerimi elime çevirdiğimde ellerimin kansız olduğunu gördüm. Dişlerim gıcırdarken parmaklarımı burnuma götürdüm. İşte o zaman dudağımın kenarından süzülen kanı hissettim.

Kolumun tersiyle yüzümün altına bulaşan kanı sertçe sildim.

Diğerlerinin ne halde olduğunu gördüm.

Sarp kitaplığın önünde yerde iki seksen yatmış hıçkırarak ağlıyordu. Sarı saçlarını ilk defa bu kadar dağınık görmüştüm. Bakışlarımı fark etmiş gibi yaşlarla dolu küçük gözlerini yüzüme çevirdi. Beni suçlamasına kendimi hazırlarken ellerimi iki yanımda yumruk yaptım.

Hıçkırarak ağlarken, "Afra." dedi güçlükle konuşarak. "Afra! Neden böyle oldu? Neden öldürdü? Bir sorsana. Hanı serbest bırakacaktı onu? Yanlış bir şey seçmemiştim ki ben!"

Ama ben seçtim.

Parmaklarım gevşerken suçlanmamanın rahatlığıyla gözlerim sızladı. Ne bekliyordum ki? O günkü gibi olacağını mı? Onu benim öldürdüğümü söyleyeceklerini mi? Bunu Ölüm yapmıştı.

Ölüm! Ölüm. Ölüm...

Her şey onun başının altından çıkıyordu.

Onu hatırlamak elimde sımsıkı tuttuğum telefonun varlığını hissetmeme neden oldu. Parmaklarım anında gevşeyip onu serbest bıraktığında telefon yere düştü. Yerde bir kere hafifçe sektikten sonra ekranı yere dönük bir şekilde durdu.

"Yanlış bir şey yapmadın." Sarp'ın yanında duran Mete'nin beti benzi atmıştı. Gözleri yere düşürdüğüm telefonda sabitlendi. Âdemelması boynunda hareketlenip dururken kendini zor tuttuğunu anladım. Sarp'ın sesi geniş koridoru doldurmuş olmasa onun sesli yutkunuşlarını işitebilirdim. "Telefonu cebine koy," diye ekledi Mete tuhaf bir sesle. Güzel yüz hatları gerildi. "Onu kızdırmak istemeyiz."

Sanki Ölüm'ün kelimeleri zihnimin içinde kendi kendini yazıyordu. "Ah, uysal şey," yazardı belki. *Görüyor musun sevgili tutsağın, korku en vahşi hayvanı bile dize getirir.*

Mete'nin sesinde korkudan bir parça bulmak dudaklarımın aralanmasına neden oldu. Ölümle tehdit edilmeye alışmamış mıydı? Uzun zamandır burada olan o değil miydi? Neden korkuyordu? Neden hiç kimse bu ölümle başa çıkamıyordu?

Hemen arkama dönsem kanla kaplanmış zeminle karşılaşacaktım.

Kafamı salladım ancak birkaç saniye sonra onu onaylamak yerine reddettiğimi fark ettim. Kafamı tekrar tekrar sağa sola sallarken dchşetin tüm harfleri teker teker ciğerlerime doluyordu. Eğilip telefonu almak, o zehirli kelimeleri cebime koymak

Nana'nın kolları zor, uzak ve korkunç geliyordu ki Ölüm'den uzak durmak istiyordum, ölüme uzak olmak istiyordum

Gözlerimi yerde yatan diğer kişiye çevrildi. Siyah saçları dağılmış, sarıf yüz hatları gözleri kapalıyken daha da belirginleşen Gökhan. Bayılmıştı. Teni her zamankinden daha beyaz, gıvukse de en azından bilinci kapalıydı.

Gökhan'ın hemen yanında sırtını duvara yaslamış Kutay vardı. Ela gözleri titreşip duruyordu. "Şok geçirmiyorlar," dedi bana bakarak "Şok geçirirlerdi konuşamazlardı. Anlıyor musun? Gökhan bayıldı. Sarp konuşuyor, yani şok geçirmiyor. Şok geçirirlerdi..."

"Şok geçiren sensin," dedim titreyen sesimle.

Herkesin hali bu kadar kötüyken nasıl toparlanacaktık? Harekete geçmemiz gerekiyordu. Deli gibi korkuyordum, bağırarak ağlamak istiyordum ama tek yaptığım yüz ifademi sabit tutabilmekti. Her zaman en iyimiz olan Kutay bile bu haldeyken ben onların kendine gelmesini sağlayabilir miydim?

"Bekleyin," dedim sesimin titrememesi için tüm gücümü kullanırken. Buna rağmen sesim bana ait değilmiş gibi boğuk çıkmıştı. "Kutay, bekle tamam mı? Hiç kimse yerinden kıpırdamayacak, tamam mı?"

"Ben hallederim," dedi Kutay dalgın bir şekilde. Daha çok ezbere konuşuyor gibiydi.

İçim sızladı.

Telefonu yerde bırakıp dördünün arasından geçtim ve televizyonun önünde ileri geri yürüyen Çağrı'ya yaklaştım. "Çağrı," dedim yavaşça. Beni duymadığında sesimi yükselttim. "Çağrı!" Beni yeni idrak etmiş gibi ciddiyetle bana döndüğünde gözlerinden yaşlar aktığını fark ettim. "Diğerlerini koltuğa taşıyalım," dedim yavaşça. "Bana yardım edebilir misin?"

"Oradan bakınca iyi gibi mi gözüküyorum?" dedi Çağrı kaşlarını çatarken. "Sessiz iltifatın için çok teşekkür ederim, canım ama şu an *ödüm bokuma karışıyor* ve kıcımlı bir silahın ağzına dayayıp götünden yaralanarak *ölmek* için kendimi

zor tutuyorum.” Kahverengi saçlarını geriye doğru yatırdı. *Tu* raksadı. “*Kafayı yiyorum lan!*” diye bağırdı aniden. “*Bırmın* öldüğünü gördüm!”

Ne diyeceğimi bilemedim. “Ben de.”

Bir süre baktık.

Çağrı yutkundu. “Tamam,” dedi teslim olurcasına. “*Tamam* Diğerlerini koltuklara taşıyalım. En azından kımıldayabilecek kadar akli başında olan bir biz kaldık.” Gözlerinden hâlâ yaşlar süzülüyordu fakat ona ağladığını söylemeye içim el vermedi.

O sırada birinin eksikliğini fark ettim. “Egemen nerede?” diye sordum yavaşça, gözlerimi ağır ağır mutfağın kapısına çevirirken.

“Başkalarının ne yaptığını tahmin edecek kadar iyi gözü-küyor olmak gururumu okşadı ama,” dedi Çağrı. Burnunu çekerken gözlerinden daha çok yaş aktı. “Gerçekten *umurumda değil*. Siktiğimin evinde nerede olabilir? Banyo? Mutfak? Ya da diğer kırmızı çizgiyi geçip kafasına sıkırmıştır?”

“Gökhan’ı taşı,” dedim yavaşça. “O baygın. Mete ve Kutay yürüyebilir. Sarp’ı taşımakta Mete sana yardım etsin. İster inan ister inanma şu anda en sakın davranan biziz ve bu çılgınlık durumu aramızdan birinin kendini silahların önüne atmasına neden olabilir.” Boğazım sızlarken sertçe yutkundum. “Umarım Egemen böyle bir şey yapmamıştır,” diye mırıldandım.

Sırtımı ona döndüm ve hızlı adımlarla mutfığa doğru ilerlemeye başladım. Çok geçmeden mutfağın içindeydim, Egemen’i görmüştüm.

Onu böyle bulduğum önceki seferle aynı yerde duruyordu. Sırtını duvara yaslamış, bacaklarını kendine çekmiş ve alnını dizlerine dayamıştı. Kollarını karnına bastırıyordu. Yüzeysel nefeslerini duyabiliyordum.

Adım seslerini fark edince kafasını hızla kaldırdı. Korku dolu yüzündeki ifade şaşkınlığa dönüşürken ona yaklaşan adımlarıma baktı. Bakışlarını yüzüme çevirdiğinde göz göze geldik. “Neden buradasın?” dedi boğuk bir sesle.

OYUNBAZ

Yavaşça diz çökerek önüne oturdum. "Miden mi bulanı-
yor?" diye sordum. Kendimi zar zor kontrol edebiliyorken se-
sumu yumuşatamamıştım bile. "Kusmaktan korkuyordun, değil
mi? O yüzden buradasın."

"Afra," dedi sert bir sesle. "Az önce kadının teki gözümün
önünde öldü. Lütfen beni yalnız bırak. Seni teselli edecek ha-
lum yok. O teselliği Kutay'dan falan alabilirsin." Tek kelime
etmeden alnını tekrar dizlerine yasladı. Kollarını karnına daha
da sıkı bastırdığını gördüm.

"Kus. Rahatlarsın."

Siniri bozulmuş gibi güldü. "Şimdi de doktor mu oldun?"

Ellerimi dizlerimin üstüne koydum. Dişlerimi gıcırdatır-
ken, "Teselli edilmeye ihtiyacım yok," dedim yavaşça. "Aksi-
ne ben..." Yutkundum. "Tuhaf hissediyorum." Sanki yeterince
çok korkmamış, dehşete düşmemiş gibi hissediyordum. San-
ki... o kadın hiç umurumda değilmiş fakat gereğinden fazla
umursuyormuşum gibi. "Ama sakinim."

Sanki ilk gördüğüm ölü o değilmiş gibi...

Ölüm'ün zihnimin gerisinde kahkaha attığını duyar gibi ol-
dum. *İlk gördüğün ölü zaten o değildi. Değil mi, tutsağım?*

"Gel, içeriye geçelim," diye devam ettim. Hâlâ bana bakmı-
yordu. Kafasını dizlerine gömmüştü.

"Kutay'a kendi işine bakmasını söyle."

"Kutay şok geçiriyor," derken sesim titredi. Egemen'in ir-
kildiğini fark ettim. Alnını dizlerinden ayırıp bana baktı. Kah-
verengi gözlerinin rengi açılmıştı. "Seni o çağırmadı. Birinin
herkesi toparlaması gerek. Eğer kıpırdayabilecek bir haldeysen
ve kendini öldürmeyecek bir psikolojideysen bana yardım ede-
bilir misin? Belki... mide bulantını unutursun."

Sesim yalvarır gibi çıkmıştı.

Egemen gözlerini yüzümden aşağıya doğru kaydır-
dı ve en sonunda bakışlarını burnumda sabitledi. "Burnun kanıyor,"
dedi endişeli bir sesle. Kollarını karnının etrafından çekti. Du-
vara tutunup inleyerek kalkarken şaşkınlıkla ona baktım. Bir

şey demeden dik duramıyormuş gibi tuhaf bir pozisyonda diki-
lirken bir sandalye çekti. "Sandalyeye otur."

Sesi tüm kontrolü ele almış gibi olduğundan olsa gerek de-
diğini sorgulamadan yaptım. "Başını eğ," dedi dikkatle yüzüme
bakarken. "Hayır, çok fazla eğdin. Biraz kaldır. Tamam. Şimdi
iki parmağını burun deliklerine bastır. Kafanı kaldırma. O yüz
ifadesini de takınma, iğrenilecek bir şey yok."

Kalp atışlarım hızlanırken söylediği her şeyi yaptım.

Egemen sabırsızca peçeteyi çenemin altında, dudaklarımın
üstünde ve dudaklarımda dolaştırdı. Bastırışı sertti ve gereğin-
den fazla oyalanmamıştı. "Güzel," dedi yüzüme bakarak. Ar-
dından gözlerini yumarak kafasını diğer tarafa çevirdi. "Ayakta
duramıyorum. Gidip kendimi koltuğa atacağım ve milletin ken-
dine gelmesi için sağa sola bağıracağım. Bu yeterli olur mu?"

"Bizi öldürecek," dedim donuk bir sesle.

"Şşt, bir şey yok," dedi Egemen beni rahatlatmaya çalışa-
rak. "Bugün bize bir şey olmayacak." Kollarını karnına dolayıp
duvara yaslandı.

"Nereden biliyorsun?"

Egemen zorlandığı belli olurken alayla güldü. "Daha yeni
tanışmışken bizi öldüremez. Sadece bir his."

Ben bir şey söyleyemeden duvardan destek alarak mutfak-
tan çıktı. Bu kadar kötü halde olmasına rağmen onu ayağa kal-
dırdığım için kendimden nefret etmekle etmemek arasında kal-
dım. Gözlerimi yavaşça masada duran kanlı peçeteye çevirdim.

Her zaman en soğukkanlı olanımızın Kutay olduğunu dü-
şünmüştüm ama görünüşe göre yanıliyordum. Egemen sakindi,
sadece bedeni iyi değildi. Üstelik o halde bile kendinden önce
beni düşünmüştü.

Gözlerimi kapatıp kafamı eğik tutmaya devam ettim. Hafif
aralık dudaklarım arasından nefes alıp verirken sırtımdan aşağıya bir ürperti yayıldı. Yalnız olduğumu fark ettiğimde tam da
o anda kameralar tarafından izlenildiğimi hatırladım.

Telefonu yerde bıraktım diye beni öldürür müydü?

Bu düşünceyle hem dehşete düştüm hem de kılımı kıpırda-
mam gelmedi. Neden böyle hissettığımı bilmiyordum. Ölümler
nasıl kolay olduğunu görmek, ona olan korkumu mu azaltmış-
tı?

Birkaç dakika Egemen'in bana dediği şekilde kaldım. Ar-
dından kontrol etmek için parmaklarımı burnumdan çektim ve
daha fazla kan gelmediğini fark ettim. Peçeteyi alıp burnumun
altını sildim. Ardından peçeteyi çöpe atıp içeri geçtim.

Herkesi koltukta otururken bulunca şaşırdım.

"Sonunda," dedi Çağrı beni gördüğünde. Egemen yüzüme
kısa bir bakış atmakla yetindi.

Daha doğrusu Gökhan hariç herkes koltuklarda oturuyordu.
Gökhan bizim koltuğumuzda uzanıyordu. Egemen her zamanki
tekli koltuğundaydı. Diğerleri fark etmemişti ancak rahat bir
pozisyon takınmasına rağmen midesine baskı kurmaya çalıştığı
belliydi. Bir kolunu karnına bastırıyordu. Mete, ağlayan Sarp
ve kendi gibi davranmayan Kutay üçlü koltukta oturuyordu.
Tek boş yer Çağrı'nın yanıydı.

Onlara baktım. Ardından gözlerimi dış kapıya çevirdim.
Yerdeki kan birikintisine bakarken midem takla attı.

O kan benim kanım olabilirdi.

Ya da Sarp'ın, Kutay'ın, Egemen'in, Çağrı'nın, Mete'nin,
Gökhan'ın kanı da olabilirdi.

Derin nefesler alıp vererek adımlarımı dış kapıya doğru çe-
virdim. Yaklaştıkça kan kokusu biraz daha netleşiyordu. Tele-
fonu düşürdüğüm yerden alıp cebime tıktım ve sırtımı zar zor
dış kapıya döndüm.

Çağrı'nın yanına oturdum.

Cebimde telefon titrediğinde Sarp'ın kısık sesli hıçkırıkları
bile dondu. Telefonu cebimden çıkarıp ekrana baktım.

Ölüm: Bu akşam odana gitmiyorsun.

Ölüm: Burada kalacaksın.

Ölüm: Konuşmamız gereken bazı şeyler var.

“Bu akşam odama gitmemi istemiyor,” dedim derin bir sesle. “Burada kalmamı istiyor.” Telefonu cebime sokup yatağıma rimi onlara çevirmeden yanağımın içini ısırdım. Kalp atışlarım hızlanmadı. Nefeslerim kontrolden çıkmadı. Sanki içten içe bir şeyin olmasını bekliyordum. “Şimdiden özür dilerim.”

“Ne için?” Egemen’in sesinden kaşlarını çatıldığını anlayabiliyordum.

Buruk bir tebessümle gözlerimi ona çevirdim. “Yarın cecelimle karşılaşacağınız için.” Omuz silktim. “Muhtemelen beni öldürtür ve yarın daha çok kan görmek zorunda kalırsınız.” Ya da daha kötüsü... Ölüm ya da bir başkası eve girebilirdi. Yaptığınız olacaktım.

Kadın olarak en korktuğunu şey ölmek değildi.

Elimde değildi. Bu gece her şey bitecekmiş gibi hissediyordum. Duvarlara asılı silahlar nihayet bir işe yarayacak, boş yere atan kalbim nihayet duracak ve diğerleri ertesi sabah daha çok kan görecekti.

“Saçmalama,” dedi Egemen sert bir sesle. Sesi bile titrememişti.

“Sen boş ümit verecek biri değilsin,” dedim derin bir nefes alırken. “İşin aslı ne yapacağını bilmiyorum. Benimle gerçekten konuşacak mı? Bunu zaten her akşam odama çekildiğimde yapıyordu. Şimdi neden burada kalmamı istiyor?”

“Hayır,” dedi Kutay kafasını sağa sola sallarken. “Seni öldüreceğini sanmıyorum.” Gözlerini yumdu. Kıvrık saçları cansız gözüküyordu.

Mete tıslayarak gülerken eliyle çenesini sıktı. Gülüşünü gizlemeye çalışıyor gibiydi. “Anlıyorum,” dedi ayağıyla yerde ritim tutarken. “Anlıyorum.”

Sarp’tan tuhaf bir ses yükseldi. Ellerini yüzüne bastırıp biz konuşurken ses çıkarmak istemiyormuş gibi kendini sıkıyordu. Ona bakmak bile gözlerimin dolmasına neden oluyorken onu izlemeye devam edemedim.

Mete konuşmaya devam etmediğinde, "Neyi anlıyorsun?" diye sordu Çağrı sabırsızca.

"Bugün hiçbirimiz için son gün falan değil," dedi Mete elini yüzünden çekerken. "Bugün bir başlangıç." Gözleri yavaş yavaş bana çevrildi. Durgun yüz hatlarının güzelliği kan kokulu bu evde tezatlığını belli ederken burada her zamankinden daha uygunsuz gözüküyordu. "Bu evde hemen ölmek kolay bir kaçış yolu olurdu. O bundan daha fazlasını istiyor."

Baygın Gökhan'ın olduğu koltuğa kaçamak bir bakış attım. "Yaşamın acısını, ölümünkine tercih ederim."

"Şunu uyandırmalı mıyız?" diye sordu Çağrı. Bakışlarımı fark etmişti.

"Bırak uyusun," dedi Kutay.

Onunla aynı anda, "Hayır," diye cevap verdim.

Kutay'la birkaç saniye bakiştık. Kendine geldiğini o zaman fark ettim. Bakışları donuk değildi, fazlasıyla duygu doluydu ve çok acılı gözüküyordu.

"Uyanınca ne yapacağını kestiremiyorum," diye devam etti Kutay. "Ama odalara gitme vakti gelmeden onu uyandırsak iyi olurdu. Odasında tek başına ilk farkındalığını yaşamasını istemiyorum."

"Zaten hassas çocuk," dedi Çağrı kafasını sallayarak.

Ona kaçamak bir bakış attım. İnsan gibi davrandığını fark etmek bu durumda bile şaşırmama neden olmuştu.

"Bunu düşünmemiştim," dedim tekrar Kutay'a dönerken. "Zil çalmadan önce onu uyandıralım o zaman." Kelimeler boğazıma dizildiğinde yavaşça yutkundum. "Peki siz... Siz iyi misiniz?"

Yanakları kızarıırken, "Şimdi daha iyiyim," dedi Kutay yavaşça. "Kontrolümü kaybettiğim için özür dilerim. Benlik değildi. Daha soğukkanlı olabilirdim."

"İnsan olduğun için özür dileme," diye mırıldandım kendi kendime konuşur gibi.

Sarp aniden ellerini yüzünden çekip hıçkırmaya başladı.

“Çok özür dilerim...” dedi bağırarak. Keçi sakalı her kelime-
siyle titriyordu. “Gitmeliydim. Çok özür dilerim...”

Mete’nin kaşları çatıldı. Bir elini Sarp’ın sırtına atıp sıvaz-
larken, “Sarp,” dedi sert bir sesle. “Oğlum, yapma lan böyle
Senin suçun yok diyoruz ya.”

Evet, onun suçu yoktu çünkü...

“Ölüm bana seçim yaptırdı,” dedim kendimi toparlayarak.
“Senin ölmemeni tercih ettim. Yoksa ikiniz de ölecektiniz.”
Güçlkle yutkundum. “Yapabileceğim bir şey yoktu. Sen...
Sen arkadaşısın ama o...”

“Suçlu sen de değilsin,” dedi Mete. “Ölüm. Ben de aynı şeyi
seçerdim. Güçlü durun. Kendinize aptal aptal yükler yükleme-
yin.”

Gözlerimi yumup koltukta geriye yaslandım. Kutay’ın
Sarp’a su getireceğini söylediğini duydum. Sarp’ın ağlarken
su içemeyip suyu boğazına kaçırmasını, sonra da aralıksız ök-
sürmesini işittim. Gözlerimi açmadım. Kutay ve Mete, Sarp’ı
rahatlatmak için bir şeyler söylerken Mete’nin şefkatli bir yanı
olduğunu fark etmiştim. Öfkesi ve nefreti göz önünden çekilin-
ce gerçek yüzü aydınlanıyordu.

Dudaklarımı kendi kendime oynatarak, “Ben özür dile-
rim,” dedim sesimi çıkarmadan. Yine de suç bende *değildi*.
Suç *gerçekten* bende değildi. Özür diliyordum çünkü Ölüm’le
konuşma şeklim onu bu noktaya getirmiş olabilirdi.

Saatler geçti. Ağzımıza tek bir lokma sokamadık. Uyuyup
uyumadığımdan emin olamadım. Sanki zaman alay edercesine
beni bir an önce akşam burada tek başıma bırakmak ister gibi
hızla akıp gitmişti.

Gökhan’ın konuşmasını duyduğumda gözlerimi açtım.
Uyanmıştı. Bakışlarımı zar zor doğrulan Gökhan’a çevirdim.
Bembeyaz teni, simsiyah saçları ve bir boşluğu andıran siyaha
çalan gözleri bir süre masada durdu. Ardından bakışlarını kal-
dırdı. Hepimize tek tek bakarken Sarp’a biraz daha uzun baktı.
Sonra da gözlerini dış kapıya çevirdi.

Gördüğü şeye dayanamıyormuş gibi hemen kafasını bize çevirirken, “Kaç saat geçti?” diye sordu pürüzlü bir sesle. Bakışlarını saate kaldıramayacak kadar yorgun gibiydi.

Kimse cevap vermedi. Gözlerimi ovuştururken sersemliğimden kurtulmaya çalıştım.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu Kutay her zamanki nazik sesiyle. Sesi insanı güvende hissettiriyordu. Her şey yoluna girecekmiş gibi. Hissettirdikleri *yalandı*.

Gökhan kafasını sağa sola salladı.

Tek kelime etmeden koltuktan kalkarken, “Bir şeyler yemem lazım,” diye mırıldandı. Birimize bile bakmadan, başka tek kelime etmeden arkasını dönüp mutfığa doğru ilerlemeye başladı. Elimde değildi, bakışlarım sırtında donakaldı. O kan gölünü görmüştü. Ne ağlamış ne bağırmişti. Bayılmış, sonra kanı görmesine rağmen bu bir rüyaymış gibi davranarak her şey normalmiş gibi yemek yemeye mi karar vermişti?

Omurgamdan aşağıya bir ürperti yayıldı.

“Bence delirdi,” dedi Çağrı tuhaf bir sesle. Ona döndüğümde mutfığa açılan boşluğa baktığını fark ettim.

“Ya da soğukkanlı,” dedi Egemen kesik bir nefes verirken. “Belki de zamanında daha da kötüsünü gördü.” Gözlerini bana çevirdiğini hissettiğim an başka bir yere baktım.

Bir saat hızlı geçti. Yelkovan, akrebi kovaladı. Bir süre sonra onu kovalamak, ona ulaşmaktan daha önemli bir hale gelmiş gibi ona yetişse dahi yoluna devam etti. Saatin içinde üç çubuk döndü de döndü. Saat ses çıkarmasa da zihnimin içinde onlara ses veren bir güç vardı. *Tik tak, tik tak*.

Sonra bir ses yükseldi. Bizi özel kafeslerimize çağıran, ısırtıp dolu gecenin başladığını belirten o ses. Güneş camlardan içeriye vurmayı bırakalı çok olmuştu. Hepimizin yüzünde gölgeler belirmişti.

Kalp atışlarım zille birlikte sarsılırken tükenmiş bir şekilde diğerlerinin ayaklanışını izledim. Gökhan sorarcasına bana baktığında ona bir şey demedim.

IŞIL LİMAE

"Hadi," dedi Kutay, Gökhan'ın omzunu kavrarken "Çıkma, onun kalmasını istiyor. Biz gideceğiz."

Gökhan ayağa kalktığı anda Kutay'ın elini itti. Bana kına tıraş bakış attıktan sonra yürüyüp sıraya girdi. Kutay'ın bana tıraş dütle baktığını hissettim ama ona dönmedim. Gözlerimin parlamasına, bedenimin titremesine izin vermedim.

"Sorun yok," dedim sadece.

Koltuğumun yanından geçerken nefeslerinin düzensizliğini duyabiliyordum.

Çağrı bana son bir endişeli bakış attı.

"Kendini ezdirme," dedi Mete güçlü bir sesle. "Bir şey olursa, biri gelirse odamı biliyorsun."

Kafamı salladım. Bakışlarımı hâlâ ağlayan Sarp'a çevirdim, teselli verebilecek hali yoktu. Benim de teselliye ihtiyacım yoktu zaten.

Egemen yanımdan geçerken, "Hayatta kal," dedi usulca.

Hepsi koridorda kaybolurken ben de onların tek tek gidişini izledim. Zil sesi kesildi. Sessizlik içinde yalnızlığımı hissettim. Sadece ben, karanlık ve yerdeki kan birikintisi vardı. Bir de kameraların ardındaki gözler. Belki bir de... Beyza'nın ruhu. Kim bilebilirdi ki? Belki kameralardan izlendiğimi düşünüp ürperirken aslında onun evin içinde dolaşan ruhu tarafından izleniyordum.

Kıpırtısız bir şekilde durmaya devam ettim. Tek yaptığım telefonu cebimden çıkarıp koltuğa, bacağımın hemen yanına koymak oldu. Gözlerimi tekrar yumdum ve bekledim. Bekledim.

Bekledim.

Bekledim...

Bana öfkeyle saldıracak bir ruhu bekledim. Silahların gıcırdarak üzerime çevrilmesini, namlunun ucundan çıkacak kurşunların peş peşe üstüme yağmasını bekledim. Karanlığın içinde parlayacak telefon ekranının kapalı gözlerime ışık tutmasını,

OYUNBAZ

nana lanetli bir mesaj atmasını bekledim Sonuçta yapabilecek neşke neyim vardı ki?

Sınra dış kapının çıkardığı o belli belirsiz sesi duydum ()
sese eşlik eden mesaj bildirimini kulaklarımı doldurdu

Gözlerimi aralayıp bakışlarımı yavaşça koltuğa, telefonun ekranına devirdim.

Ölüm: Kalkmana gerek yok.

Adım sesleri içeriye düştü. Bedenim beklentiyle gerilirken bakışlarım donakaldı. Gözlerimi çeviremedim. Ayak seslerinin sahibine bakamadım. Tek yapabildiğim birinin evin içine girdiğine odaklanmaktı. Biri bana yaklaşıyordu. Yürüyordu, yürüyordu.

Ölüm: Gelen ben değilim.

Ölüm: Hayallerini yıktıysam özür dilerim.

Titrek bir nefes verdim. Bunun beni rahatlamasına imkân yoktu. Gelen kişi neden gelmişti? Beni bir başkasına mı öldürtmeyi planlıyordu? Yoksa bana tecavüz mü edecekti?

Bacaklarımı kıpırdatamadım bile.

Ölüm: Yorgun olduğumu biliyorum. Ben de yorgunum.

“Psikopat,” diye mırıldandım.

Ölüm: Gecenin geri kalanına televizyondan devam etmemiz daha iyi olacak. Bu yüzden lütfen piyonum gerekli birkaç şeyi yaparken sakince bekle ve onunla konuşmaya çalışma.

Ölüm: Korkunç bir kıskançlığım olduğunu söylerler.

Manyak. Zor da olsa gözlerimi telefondan ayırdım ve bana tek bir bakış atmadan kollukların arasından geçen bedene baktım. Bir kadının vücut hatlarını fark ettiğimde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Tam bir şeyler söylemek için kendimi hazırlıyordum ki telefonun ekranının ışığı gözümü aldı.

Konuşsam beni öldürür müydü?

Konuşsam onu öldürür müydü?

İsmimi söylesem, birilerine burada olduğumu söylemesi için bu kadına yalvarsam ne olurdu?

Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey...

Onun da maskesi vardı.

Sadece ağzımı açıp birkaç kelime edecektim.

Yapamadım.

Kadın bir dakika boyunca sessizce televizyonun arkasında durdu. Birkaç şeyi sokup çıkarıyor gibi sesini duydum. Ne yaptığını bilmiyordum.

İşi bittiğinde önümden geçerken bedenirdeki titremeyi fark ettim. Az ışıktaki zorlukla belli olsa da korkusunun kokusunu alabilmiştim. Maskesine rağmen o da bir insandı. Düşmanımdı ama korkuyordu.

Susmak istiyordum ancak içimde konuşmak için yanıp tutuşan çaresiz bir yaratık vardı. Böylece ikisinin arası oldu. Ne konuşabildim ne susabildim. Boğazımdan tuhaf, hayvani bir ses çıktı. Yaralı bir hayvanın inlemesi gibiydi. Bu onu ürkütmüş gibi adımlarını hızlandırdı ve tek kelime etmeden dış kapıdan çıktı. Adımlarının kapının önündeki kana bastığını fark edince ürperdim.

Dış kapı gıcırdarak kapanırken gözlerimi göreceklelerinden korkarak zemine çevirdim. Yerde kanlı ayak izleri vardı. *Kan, kan, kan...* Koltukların arasından televizyonun arkasına giden adımlar. Sanki Beyza evin içinde ölmek üzereyken gezinip sonra da yok olmuştu.

OYUNBAZ

Nefeslerim hızlanırken burnuma kan kokusu geldi (ya da kurumuş kanın bu kadar yoğun kokamayacağını biliyordum).

Telefonun ekranı karanlıkta tekrar parladı

Ölüm: Büyük koltuğa geç. Bundan sonrası için daha fazla telefona bakman gerekmeyecek.

Telefonu elime aldım ve ayaklarımı zemine bastırdım. Bedenimde yürüyebilecek gücün olup olmadığını kestirmeye çalıştım. Yürümekten çok kendimi üçlü koltuğa fırlatarak koltuk değiştirdim. Soğuk koltukta zorlukla doğrulup telefona baktım.

Ölüm: Televizyona bak. Telefonu bırak.

Yüzüme bir ışık vurduğunda gözlerim kısıldı. Kafamı kaldırdığımda açılmış televizyon ekranıyla karşılaştım. Telefonu tutan parmaklarım gevşerken telefonu koltukta kendimden uzağa ittim. Ekranda gördüğüm görüntü şaşkınlıkla ekrana doğru eğilmeme neden oldu. Kısılmış gözlerim irileşirken kamım kasıldı.

Arkası dönük, ucu sivrilerek yukarıya çıkan siyah bir koltuk vardı karşımda. Koltuğun önünde farklı boyutlarda düzinelerce ekran vardı ve hepsi simsiyah gözüküyordu. Bu bir fotoğraf değildi. Koltuk sağa sola doğru hafifçe kıpırdıyordu.

Koltuk hafifçe yana döndü ama koltukta oturan kişiyi göremedim. Bir el yükseldi. Uzun parmaklar deri, siyah eldivenle kaplanmıştı. Beni selamlar gibi parmaklarını tek tek kapattı. Ardından koltuğu döndürdü ve bir an sonra tek görebildiğim yine koltuğun sırtıydı.

“Sen...” dedim bilinçsizce.

“Somut bir selam vermenin hoş olacağını düşündüm.” Ölüm’ün sesi kulak tırmalayıcı, robotik bir sestti. Tüm vücudumu bir ürperti kaplarken zorla yutkundum. “Hoşuna gitti mi?”

Onun bir insan olduğunu fark etmek midemin kasılmasına neden oldu. Gözlerimi sımsıkı kapattım. *İnsandı.* Elleri olan bir insandı. Bir delinin zihnine, bir insanın bedenine sahipti. *İnsandı.* Bana el sallayan bir insandı. Doğru ya... Dünyadaki en büyük şeytan, en ahlaksız varlıklar, en korkunç yaratıklar Hepsisi insandı.

Ben de insandım.

Gözlerimi açtım. İçimde soğumuş duygularla ekrana bakmaya devam ettim.

“Kadını öldürdün,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. “Sarp onun gitmesini seçti. Burada kalmayı seçti ancak zorla bana seçim yaptırdın ve *onu öldürdün.*” Sesim titredi. “Gözümüzün önünde onu öldürdün.”

Cızırtılı bir sesle güldüğünü işittim. “Onu *sen de* öldürdün. Ben yüzüne vuruyor muyum?”

“Dalga geçmeyi kes!” diye bağırdım aniden öne eğilerek. “Benimle kafa mı buluyorsun? Ne yapmaya çalışıyorsun? Tamam, birinin öldüğünü gördük. Senin gibi kafayı yememizi mi istiyorsun?” Ellerim yumruk halini aldı.

Koltuk tekrar hareketsiz kaldı. “En çok bu halini severdim.” Sesi donuktu. “Kontrolünü kaybettiğin, kimseyi umursamadığın hallerini. Tüm dünyaya meydan okuyabilecek gibi dururdun. Ve istesen bunu yapabileceğini bilirdim. Cesaretin bana bulaşırdı fakat sen bir an sonra... pes ederdin.”

Bana takıntılı olmaktan çok...

Beni tanıyormuş gibi konuşuyordu.

“Kimsin sen?” dedim dehşet içinde. O günü daha detaylı hatırlamaya çalıştım. “Aslinur tanıdığın biri miydi?” Beni suçlayabileceği tek şey ona olanlardı. “Beni tanıyor musun?”

“Tüm o önemsiz, aşağılık, senin hayatını daha da berbat hâle getiren varlıkları hatırlıyorsun.” Sandalye tekrar sağa sola sallanmaya başladı. “Onları bile hatırlıyorsun.” Bir an sonra sesi çığlık atarcasına yükseldi. “Bugün onları bile hatırladın!”

Bir g mb rdeme koptu. Korku içinde sesin televizyondan geldiğini fark ettim. Masaya mı vurmuşt ?

“Neden beni hatırlamıyorsun?” Ses tonu alçaktı.

Bu... daha önce tanıştığımız anlamına mı geliyordu? Yoksa her şey kafasında uydurduğu bir hikâyeden mi ibaretti?

“Kim olduğunu söyle,” diye karşılık verdim sert bir sesle.

“Fazla kolay olurdu.”

Koltukta geriye yaslandım. “Kullandığım ilaçlar bana bazı kötü anıları düşünmemeyi öğretti.” Sanki söylediklerim bir itirafı. Bu zamana kadar kabul etmekten ka ındığım bir itiraf. “Ama tanıştığım insanları unutturmadı. Eğer benim için önemli biri olsaydın seni hatırlardım. Eğer hayatımın boktan bir kısmında olmasaydın seni hatırlardım. Ama hatırlamıyorum çünkü seni tanımıyorum!” Son cümlem bir  ı lık şeklinde dudaklarımdan döküldü. “Bunun için önümde birini gebertmen mi gerekiyordu, alçak herif!”

Ölüm kıpırdamadı. G  s m aldığım nefeslerle inip kalkıyordu.

Birden sesler yükseldi. Ekranı bakakalmış bir şekilde seslere anlam yüklemeye çalıştım. Ekrandaki koltuk sarsıldı, ardından bir ba ırış yayıldı. O zaman fark ettim ki... *A lıyordu.* Hı kır  hı kır , bedeni sarsılarak a lıyordu.  ıkan sesler insanlıktan uzaktı.

“ nemsiz biri miydim?” dedi titreyen sesiyle. Sesinde mekanik bir tını, tuhaf bir yankı vardı. “Hayatının *boktan bir anısı* içinde miydim?”

Kalp atışlarını hızlanırken ne yapaca ım  bilemedim. İstem-siz bir suçluluk duygusu üzerime çöktü. Gözlerim dolarken, “Ben...” dedim güçlükle. Kafamı duvara vurma isteği içimde şiddetli bir şekilde baş gösterdi. “*Bilmiyorum.*” Adını, nasıl göründüğünü bilmiyordum. Onu tanıyıp tanımadığımı nereden bilebilirdim?

Görültülü nefeslerini duydum. Nefes seslerine odaklanarak gittikçe sakinleşmesini dinledim. Hıçkırıkları durdu. Televizyondan gelen hiçbir ses kalmadı. Kalp atışlarım onun nefesleriyle birlikte yavaşladı.

“Bana tüm bunların tersini söylemiştin,” dedi inişli çıkışlı bir tonlamayla. Sanki unutulmuş bir şiir okuyordu. “En önemli parçasıymışım hayatının, en ışıklı günüymüşüm.” Kıkırdadı. Değiştirilmiş sesi kötücüldü. “Ancak seni suçlamıyorum. Seni yanlış tanıdığımı sonradan öğrendim. Ruhsuz bir kaltak olman senin suçun değil. Ruhunu kaybettin sonuçta, değil mi?”

Kaltak senin anandır, diye düşündüm öfkeyle. *Orospu çocuğu.*

Küfürler kafamın içinde uçuşup dururken tımaklarımı dizlerime bastırdım ve sakin kalmaya çalışarak ekrana sessizce baktım. Onu tanıdığımı dair bir kanıtı olsaydı bunu çoktan gösterirdi. Elbette hiçbir şeyin açıklaması yoktu.

“Kadın öldüğü için üzülmedin.”

Dişlerimi birbirine bastırdım. “Evet,” dedim yavaşça. Bana söylediği kelime kafamda dönüp duruyordu. *Kaltak*. “Ölmeyi hak ediyordu. En azından hikâyesi doğruysa.”

“Ölmesinden değil, diğerlerinin seni suçlayabilecek olmasından korktun.”

Amacı da buydu. Bunu hissetmemi istemişti.

“Siz de ölmeyi hak ediyorsunuz.”

Koltuğunun sırtına baktım. “Buna sen karar veriyorsan, eminim ki yanlış karardır,” dedim kendimden emin bir şekilde. “Deli olduğun için sorunların olduğunu fark etmeni beklemiyorum.” Gerçek hastalar, hasta olduğunu kabullenemezdi.

“Biliyorum. O aşamayı sende görmüştüm.” İç geçirdi. “Sen de katil olduğunu kabullenemiyorsun. Hiçbir sik hatırlamamak güzel olsa gerek.”

“En fazla beni sokakta, bir yerde görmüştündür. Hakkımda

atıp tutunayı kes " Kalbim boğazımda atıyordu. Ellerim titriyor, söyleyeceklerimi kontrol edemiyordum. Başım dönüyordu.

"Çesur haline bayılıyor olmasam kafana sıkılmıştım." dedi zırtılı sesle.

"Bu da deli olduğunu kanıtlıyor." Vücudumda bir ürperti dolaydı. Tehdidi beni korkutmamıştı. Tüm bedenim hafif bir titremeye sarsılırken şu an beni öldürebileceği düşüncesi bile korkutucu gelmiyordu.

"Belki de deliyimdir. Belki de sen insanları delirtip onları bağımlı hale getiren bir zehirsindir ve ben kendimi durduramıyorumdur."

Nutkum tutulmuş bir şekilde ekrana bakakalmıştım.

"Bir deliye, deli olduğunu sürekli söylemek iyi bir fikir değil. kelebeğim... Bana sana yapabileceklerimi hatırlatıyorsun." Sandalyesi hafifçe sola doğru döndü. Masanın üzerinde ritim tutan parmaklarını gördüm. "Neden seninle bir yabancı gibi konuşmama izin vermiyorsun? En azından bir süreliğine oynamaz mıyız bu oyunu?"

"Beni," dedim titreyerek yükselen sesimle. "Tutsak aldın!"

"Sen çok daha öncesinde beni tutsak almıştın."

Söylediklerinden sonra görüntü dondu, ekrana bakakaldım. Midem kasılırken yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Ölüm *sapığın* tekiydi.

"Kafamın içinden çıkmıyorsun. Bu yüzden ölmen gerek, anlıyor musun? Senden sadece böyle kurtulabilirim."

"Anlamıyorum," diye mırıldandım. Kalp atışlarım boğazımı kapladı, boğuluyordum. "Bu hepimiz için mi geçerli?"

"Sadece senin için, Ahsen. Sadece sen."

Kelimelerin yerini bir ağırlık aldı. Nefes bile alsam bu an parçalanacak gibiydi. Birbirine yakın dizlerim titreyerek birbirine çarpıyordu. Onun takıntısının büyüklüğünü hissedebiliyordum. Korkum hiçliğe karışmıştı. İçimdeki fırtına çoktan dinmiş

ve geriye sadece tuhaf bir sakinlik bırakmıştı, sanki bir ~~ölüm~~rebilecek Tanrı gücündeki bir insanın varlığını kabullenmişim. İkimiz de kelimelere gerek duymadan neyin ne olduğunu biliyorduk.

“Bir zamanlar,” diye başladı Ölüm sessizliği bölerek. “Çok iyi bir spor geleceği olduğu düşünülen, inanılmaz güzel bir kız varmış. Bir gün o kızın belden yukarısı felç kalmış. Zavallı şey, kollarını bile kıpırdatamayacak hale gelmiş. Kızın kötü bir aile hayatı ve ağır psikolojik sorunları varmış. Kazadan sonra her şey daha da kötüleşmiş. Dersleri zaten kötüymüş. Elindeki tek şey bir topmuş ve o da elinden alınmış.”

Aslınur. Bu Aslınur'un hikâyesiydi.

Koltukta geriye yaslandım. “Ortaokul hayatımı nereden biliyorsun?” diye sordum soğuk bir sesle.

“Sen anlattın.”

“Böyle bir şey yaşanmadı,” dedim yavaşça. Bir çocukla konuşur gibi tane tane söylemişim. “O gün hakkında sadece psikoloğumla konuştum.” Söylediklerim beni duraksattı. “Yoksa...”

“Psikoloğun değilim.” İç geçirirken sanki hayal kırıklığına uğramıştı.

Birden koltuğun ve ekranların görüntüsü kayboldu. Ekranda gördüğüm şeyi idrak etmeye çalışırken gözlerimi kırıştırdım. Ortada duran upuzun merdivenleri, tepede duran iki kızı ve aşağıda bekleyen oğlanı gördüm. *Deha*. Deha'nın sırtı kameraya dönüktü ve Aslınur'la boğuşmamızı izliyordu.

O güne ait kamera kayıtlarıydı. “Seni...”

Ölüm'ün değiştirilmiş sesi yükseldi. “Bunu bulmam zor oldu,” dedi yankılı sesiyle. “Birlikte izleyelim mi?”

Donakalmış bir şekilde ekranı izlemeye devam ettim.

Kamera kaydı oynamaya başladı. Tam olarak hatırladığım gibiydi. Aslınur beni merdivenlerden itti. Yüzüm merdivenlere çarptı, dönerek en alta kadar yuvarlandım. Yere yapışmış bir

OYUNBAZ

şekilde birkaç saniye hareketsiz kaldım (Gözlerim Aslinur a
yevrikti Yüzünde korku dolu bir ifade vardı

Gözlüğüm Deha'nın ayaklarının ucuna düşmüştü. Ben sar-
sılarak zar zor doğrulurken gözlüğümü gözlerime yerleştirdi
() sırada merdivenin başında, yüzündeki ifadeyi seçemediğim
Aslinur vardı. Kamera kayıtları o kadar da net değildi

Ölüm araştırmasını iyi yapmıştı.

Bana bunları yaşatan Aslinur ağır bir depresyon geçiriyor-
du. Ailesi bunu fark etmekte geç kalmıştı. Ben ise her şeyi son-
radan öğrenmiştim.

Ölüm'le sessizce kaydı izlerken bir an yanımdaki koltukta
oturmuş bir hayalet olduğu izlenimine kapıldım. Televizyonun
ardında değil, yanımdaydı. Nefesi yüzüme çarpıyordu.

Televizyondaki Afra, Deha'ya bağırmaya başladı. Salladığı
ellerinden bunu anlayabilmişim. Deha uzaklaşmaya başladı.
Merdivenin en tepesindeki aptal kalabalığa baktım. Geçmişteki
Afra da benimle birlikte baktı. Aslinur, küçük Afra'yı duvara
dayadı.

Bir an sonra duvara dayalı kişi Aslinur'du. Saçlarını kavra-
yıp kafasını duvara çarparken sırtım kameraya dönüktü.

Sırtımı dönüp merdivenlere doğru yürümeye başladım.

Gözlerimi yumdum.

Devamını biliyordum. Hatırlamak istemiyordum.

*Aslinur'un çılglık atarak üzerime koştüğünü fark ediyorum.
Tek yaptığım son saniyelerde hızla geriye doğru birkaç adım at-
mak oluyor. Merdivenin başında boğuşuyoruz. Elleri boynumu
kavlıyor. Kollarını tırmalayarak onu uzaklaştırmaya çalışıyo-
rum. Ve birden... Ellerinden kurtuluyorum.*

Aslinur boşluğa düşüyor.

*O düşerken ellerimi iki yana kaldırıp havada tutuyorum.
Yüzümde dehşete düşmüş bir ifadenin olduğunu biliyorum.*

İŞİL LİMAE

Soğuk gözlerle merdivenden düşüşünü izliyorum. Merdiven boşluğunda belki hünkülüyor ve bir alt kattaki merdivene düşüyor. Hızla merdivenlerden iniyorum ve bir alt katta, merdivenin başında dikiliyorum. Bedeninden gelen çatırtı seslerini izliyorum.

Yere çakıldığında boynunu tuhaf bir açıyla duruyor, bacakları saçma bir şekilde açılmış. Eteği kalçasına kadar sıyrılmış. Arkadaki sesler kesiliyor. Tezahüratlar susuyor. İlk önce yanıma geliyorlar. Ardından hızla merdivenden iniyorlar. Merdivenin tepesinde donakalmış bir şekilde onlara bakıyorum. Kendi kanım yere damlıyor.

Yerde Aslinur'un kanıyla küçük bir gölet oluşuyor.

Yine bir gürültü çıkıyor fakat bu sefer bunun nedeni korku. Çığlıklar, yardım bağırsıkları... Üzerime suçlarcasına dönen korku dolu gözler.

Sadece bakıyorum.

Zihnimde çoktan savunmamı hazırlamaya başlıyorum. Onun yerinde ben olacaktım. Tek yaptığım kendimi korumaktı. Bana saldırdı. Bırakması için yalvardım. Dudaklarımı görmüyor musunuz?

Ben kimseyi itmedim.

Beni itmek isterken kendini orada buldu.

Yanaklarımdan aşağıya yaşlar dökülürken dudaklarım kıvrılıyor. O zaman basamakların altındakilerin yüzlerini görüyorum. Kestiremiyorum; benden mi daha çok korkuyorlar, yoksa ölmek üzere olan bir kızıdan mı?

Derin bir nefes aldım.

Gözlerimi açarak ekrana baktım. Sırtım kameraya dönük bir şekilde merdivenin başında dikiliyordum. Diğerlerinin bağırsıklarını hâlâ kulaklarımda duyabiliyordum.

"Ne yaptın sen?"

OYUNBAZ

Hoca çağırın! Öğretmen çağırın lan!

Ağlaşmalar, korku dolu çığlıklar ..

Kayıt sona erdi

Ekran karardı.

Tekrar Ölüm'ün görüntüsü geldi. Sımsiyah ekranlar ve ar-
lası dönük o koltukla. "Bana kameranın sırtını görmesinin
komik bir şaka olduğunu söylemiştin. Eğer kamera yüzünü
görseydi, yüzündeki gülümsemeyi de görecekti. Bana gülüm-
seddiğini söylemiştin. Gülümsemekten korktuğunu, bundan
nefret ettiğini ancak kız neredeyse ölürken ağlayarak gülüm-
seddiğini söylemiştin. Daha sonra öğrenciler bunu söylediğinde
ise söylenenleri reddettiğini, en sonunda bir kurban olarak sana
inandıklarını söylemiştin."

"Yok öyle bir şey," dedim hızla. "Gülümsemiyordum."

"Yalan söylediğini ikimiz de biliyoruz."

Gözlerimi yumarak derin bir nefes aldım. Ardından gerinip
koltukta rahat bir şekilde uzandım ve bacak bacak üstüne atıp
ellerimi gelişigüzel bir şekilde kucağıma bıraktım. "Diyelim ki
gülümsedim," dedim yavaşça. "Ne olacak?"

"Gülümsediğini hatırlamıyor musun?"

"Diyelim ki gülümsedim," diye tekrar ettim. "Ne olacak?"
Sesim titredi. Sanki sesiyle oynanan o değil, bendim.

"Hiçbir şey, kelebeğim. Hiçbir şey olmayacak. Hak etmişti.
Ayrıca ölü olmasaydı, sana haklı olduğunu hatırlatmak için onu
karşına getirir, senin için parçalardım. Onun sana yaptıkları,
ona olanlardan daha da kötüydü. *Kelebek etkisi...*" Bunu söyle-
mek onu eğlendirmiş gibi güldü. "Hayatını bu hale getiren her
şeyin başlangıcı oydu."

Gözlerim dolarken dudağımı ısıtıp gözlerimi yumdum.
"Kes şunu." Hatırlamama gerek olmayan, üstünde düşünülme-
mesi gereken başka anılar vardı. Düşündükçe canımı yakan,
nefes alınamı zorlaştıran anılar. İlaçlarla, defalarca psikoloğa

anlatarak zorlukla alıştığım anılar. Daha fazla konuşmaya gerek yoktu. Aslinur gitmişti.

O artık ölüydü.

Felç kaldıktan sonra birden hayatta koca bir 'hiç'e dönmüştü. Birkaç yıl sonra ise lisede intihar etmişti.

Hiç üzölmemiştim. Hem de hiç. Gerçekten umurumda bile olmamıştı. Ben bir şey yapmamıştım ki. Kendini merdivenlerden atmıştı. Delirdiği için bana takmıştı. Onun için kendimi paralamama, tedavi olmama gerek yoktu. İnsanların benden korkmasına gerek yoktu. Ben hiçbir şey yapmamıştım sonuçta. Gerçekten suçsuzdum.

"Gözlerini aç," dedi televizyondan yükselen ses.

Gözlerimi açtığımda kirpiklerimde ıslaklık bile yoktu.

"Hak etti," dedim umursamazca. Sesim soğuktu. "Ettiğini buldu ve kılımı bile kıpırdatmadım. Bugün ise birinin ölmesi için bana *sen* seçim yaptırdın." Çenem kasıldı. "Seni hatırlamamı istiyorsan kirli oynamayı bırak. Hayatımın hiçbir anında bu kadar kötü bir insanla karşılaştığımı hatırlamıyorum."

Ölüm'ün elleri koltuğun iki kenarında yükseldi. "Kabul ediyorum, oyunlarım kirli. Ben kirliyim. Sana acı çektiriyorum ve buna devam edeceğim. Hatırlaman için sana bir kâbusu yaşattım. Aynı kâbusu beni hatırlamadığın her gün yaşıyorum."

"Lütfen dur artık."

"Hatırlamanı istiyorum."

Dudaklarım titredi. "Bana âşık mıydın?"

"Hayır."

"Bana âşık mısın?"

"Hayır."

"O zaman neden bunu yapıyorsun? Seni hatırladığımda tanıdığım bu haline karşı olan hiçbir korkunç düşüncem değişmeyecek." Kafamı sağa sola salladım. "Sana anlam veremiyorum."

"Razı duygular aşktan daha kuvvetli. Anlamasan da olur" Bır an duraksadı. "Bu gece için teşekkür ederim."

Cevap vermedim.

"Gitmeden önce bu geceki görevini sana söylemem gerekirdi. Birazdan eve temizlik için birkaç şey gelecek. Yerden ve kırmızı alandan kan izlerini sileceksin. Kameralardan görünce sınırlarım bozuluyor."

Bacak bacak üstüne attığım bacaklarımı indirdim. Kanı silme düşüncesi bile midemi tepetaklak etmişti. "Kölene yaptır."

"Sanırım şimdilik sen de benim *kölem* sayılırsın. Söylediklerimi tekrarlatma. Sabaha kadar tüm izleri temizle ve koltukların birinde yatıp uyu." Koltuğun kenarından eli çıktı. Parmaklarını teker teker kapatıp açarak veda edercesine el salladı. "Tekrar görüşeceğiz, kelebeğim."

Ekran karanlığa gömüldüğünde duyabildiğim tek şey kendi nefeslerim oldu. Koltukta duran bedenime bir yabancıya aitmiş gibi baktım.

İrkilerek koltukta doğruldum. Karanlıkta saklanan canavarların varlığından korkan bir çocukmuşum gibi koşarak salonun ışıklarını açmaya gittim. Büyük salona yetersiz kalan ışıklar açıldığında sırtımı duvara yaslayıp derin bir nefes verdim.

Okulun kayıtlarına ulaşmış olmalıydı. Gülümsemekle suçlandığımı oradan rahatça bulabilirdi. Ölüm'ün her şeyimizi iyi araştırdığı ortadaydı ancak artık söylediklerine biraz olsun inanmaya başlamıştım. Beni tanıyor olabilirdi. İşin kötüsü... Ben de onu tanımış olabilirdim.

"Kafayı yiyeceğim," diye mırıldandım gözlerimi kapatırken. Ölmeyi umursamadan, tehditlerine aldırmadan onunla cesurca konuşmuştum. Konuştuğumuz konular hariç neredeyse insani bir konuşmaydı. Onu kışkırtmıştım ama beni öldürmemiştii.

Neden o kadar aptalca davranmıştım? Neden iki kere düşünmemiştiin? Düşünme yetim benden alınmış gibi hareket etmiştim.

Dış kapıdan ses geldiğinde gözlerimi aralayıp hızla bakışlarımı kapıya çevirdim. Maskeli bir kadın uzanıp kanla dolu kırmızı bölgenin içine paspas malzemeleri bıraktı. Ardından bir poşeti kırmızı bölgenin dışına koydu. Geri çekilip doğrulduğunda kafasını hafifçe çevirdi.

Çok hafif bir hareketi ancak nedense bana baktığını hissetmiştim.

Eşyaları almadan kapının kapanmayacağını biliyordum. Toparlanmak için kendime zaman tanıdım. Maskeli kıpırdamadan, bir şey demeden bekliyordu.

Sırtımı duvardan ayırıp dış kapıya doğru yürümeye başladım. Kapının önüne ulaştığımda kadının maskesine dikkatle bakarak malzemeleri aldım. Kapı kapanırken ışığın altında daha net duran kanlı adım izlerine baktım. Kan kokusu burnuma dolduğunda kuru kuru öğürüp nefesimi tuttum.

Gözlerim yaşarken kâbus gibi gecem başladı.

Banyoda kovaya su doldurdum. Kırmızı bölgeyi kontrol etmek için ilk önce vurdumduymaz bir şekilde kolumu uzattım. Kurşun ateşlenmediğinde paspası sıkıca kırmızı bölgedeki kana batırdım. Yeri silmeye başladım. Su gittikçe kanlandı. *Kanlandı*. Daha çok kanlandı. Suyun rengi kızardığında suyu klozete döktüm ve tekrar doldurdum.

Sulanmış kan kokusu genzimi tamamen kaplamıştı.

Öğürtülerim bedenimi sarsıyordu.

“Özür dilerim,” dedim gözyaşlarım yerdeki kanın üzerine damlarken. “Çok özür dilerim. Seni tanımıyorum ama bunu silmem gerek.” Zihnimdeki iplerin birinin kopup gittiğini hissettim.

Ovala, ovala... *Bastır*. Su kanlansın, kırmızı belirginleşsin. Banyoya git, suyu değiştir. Eski suyu klozete dök. *Sil, sil, sil...* Kokuya elbet alışırsın.

Kırmızı bölge bitti. Kan rengini almış paspasla bu sefer kanlı ayak izlerine geçtim fakat artık adım atacak gücüm kalmamıştı.

OYUNBAZ

Sol. sol. sol..

"Nedir dilerini!" diye hağırdım Sığırge sapma sarılıp yere
yürüm Kollarımı kendi etrafıma dolarken öne doğru eğilip
hıçkına hıçkına ağlamaya başladım

GÜN 31

"Bu oyunda kimse kazanamayacak."

Afra Ahsen Çakmak | Tutsak 7

31 Mayıs 2021

Sadece bazı insanların anlayabileceği bazı gerçekler vardır.

Bunlar, gündüzleri gülümseyip gece gözüne uyku girmeyenlerin bileceği gerçeklerdir. Işık yüz hatlarını aydınlatırken kalbindeki karanlığa acılarını gömüp gece olduğunda o karanlık çukurun içine gömdükleriyle yüzleşenlerin bilebileceği gerçekler. Bu gerçekler geceye kazınır. Gündüz yalan niyetine geçen gülümsemelerin ardında saklanır.

Gece ise yalanları ortaya çıkarmada, sırların bir gözyaşı gibi dökülmesinde çok yeteneklidir.

Eskiden yatağında uzanırken İstanbul'un gecesinde yankılanan farklı sesleri dinlerdim. Zihnimdeki sesler, kanımın uğultusu, yoldan geçen arabaların sesleri, alçaktan geçen uçağın uğultusu... Şehrin sesleri eşliğinde her zamankinden daha yalnız hissederdim. Arabaların, uçakların içindeki insanlar birilerine, bir yerlere, evine ya da evinden uzağa gidiyorken ben yatakta kıvrılıp acınası bir şekilde yatarım.

Gidecek hiçbir yerim yoktu. Ev diye bana verdikleri çatı ruhumun üstüne çökmüştü. Enkaz altında nefes almaya çalışıyordum.

Bu gecelerden daha kötüsü olamaz, diye düşündüğüm bile olmuştu o zamanlar. Fiziksel bir yara almış kadar çok canım acırdı.

IŞIL LİMAE

En kötü gecelerim o geceler olmamıştı.

Daha kötülerini buraya geldiğimde yaşamıştım.

Bu gece yaşamıştım.

Bir psikiyatristle yüzleşmiş ve sağ çıkmıştım. Hayatta kalmanın acı verdiğini fark ettiğim andaydım.

Zil sesi çalmaya başlar başlamaz tüm gece boyunca beklediğim şey buymuş gibi kolaylıkla gözlerimi araladım. Göz yaşları yoktu. Göz kapaklarımı birbirine bağlayan uyku yoktu. Kırılmış bir kalem gibi göz kapaklarım birbirinden kolayca ayrılmıştı. Üstünde uzandığım kolum karıncalanmıştı. Başımda ufak bir sızı vardı.

Gözlerimi kapalı televizyonun siyah ekranında çevirdiğimde kendimi gördüm. Saçlarım koltuğa dağılmıştı ve koltuğa kendimi ilk attığımda nasıl yatıyorsam hâlâ öyle yatıyordum. Bir kolum kafamın altındaydı. Gece buraya çöktüğümde yastığı kafamın altına çekmek için bile gücüm yoktu.

Kendi yüzüme bakmamak için bakışlarımı kaçırdım.

Koltukta doğrulup gerindim. Kırmızı çizgili tişörtüm belimden yukarı yükseldi. Diğerleri gelip beni sorulara boğmadan önce kafamı toplamaya ihtiyacım vardı. Koltuktan kalkar kalkmaz başımdaki ağır iğne saplanırcasına belirginleştğinde dişlerimi sıktım.

Banyoya doğru ilerlerken gözlerim kırmızı bölgeye kaydı. Kan yoktu ama gördüğüm kırmızı çizgiler bana geceyi hatırlatıyordu. Hızlı adımlarla kendimi banyoya attım. Kapıyı kilitledim. Midem ağzıma geldiğinde öğürerek lavaboya eğilip tükürdüm.

Ölüm dün gece bağırarak ağlamama, gözyaşlarım yere damlarken yeri delmek istiyormuş gibi paspası sertçe zemine vurmama engel olmamıştı. Su kanla birleştğinde midemi ters düz eden bir koku belirginleşiyordu ve defalarca kez öğürmeme neden olmuştu.

Geceyi nasıl atlattığım zihnimde bulanıktı. Klozete kustuğumu hatırlıyordum. Saçımın bir kısmına bulaşan kusmuğu sa-

OYUNBAZ

bunla lavabonun içinde yıkamış, ardından hemen kendimi banyoya atmıştım. Evin içinde bir ses olsun diye kendi kendime konuşmuştum, neler söylediğimi hatırlamıyordum.

“Off,” dedim sesli bir şekilde. Oturma odasında kımıyı görmeyince mutfığa yöneldim. Diğerlerinin olup biteni dinleyip dinlemediğini, seslerin odalarına kadar ulaşip ulaşmayacağını bilmiyordum. Onlara dün gecenin ne kadarını anlatmam gerektiği konusunda da emin değildim. Ölüm beni sınırlandıracak hiçbir şey söylememiştir.

En azından ben uykuyla uyanıklık arasında bir şekilde bayılmadan önce herhangi bir şey dememiştir. Belki de ben uyurken bana mesaj atmıştı, bilmiyordum.

Elimi cebime atıp hızla telefonu çıkardım. Ne yazık ki tahminimde haklı çıkmıştım.

Ölüm: Geçmişimizi kimse bilmeyecek.

Ölüm: Senin anıların bana özel kalacak.

Ölüm: Ve bizim anılarımız da bize.

Ölüm: Sen, bana.

Ölüm: Dilini tutsan iyi edersin, keleşim.

Ölüm: Tatlı rüyalar.

Attığı mesajlara dik dik bakıp yüzümü buruşturduktan sonra telefonu cebime geri koydum. Ben mutfığa girerken zil sesi susmuştu.

İçeri girdiğim anda gözlerinin altı kararmış Çağrı ile yüz yüze gelmeyi beklemiyordum.

Afallayarak geriye doğru bir adım attım. “Ah, günaydın.”

“Evden gittiğini sandık!” diye bağırdı Çağrı. “Birkaç saniyeliğine öldüğünü bile düşündük!”

“Tuvalete gitmem gerekiyordu,” dedim tek kaşımı kaldırırken. Gözlerim diğerlerinin üzerinde gezindi. Hepsinin yüzündeki endişeli ifadeyi görmek boğazımın düğümlenmesine neden olmuştu. Sonsuzluk gibi gelen günler geçirmiştik ve ben birden...

Onların arkadaşım olduğunu fark ettim.

Çağrı azarlamaya devam edecekmiş gibi yüzüne tuhaf kaçan bir endişeyle bana baktı. Omuz silkti. "Sadece endişelenmiştik. İntihar falan da edebilirdin sonuçta."

"Gördüğün gibi yaşıyorum."

"Yaşamak marifet değil." Egemen'in sesini duyduğumda bakışlarım ona kaydı. Üzerinde siyah, uzun kollu, ince olduğu belli olan bir bluz vardı. Her zamanki gibi göz altları kapkara-
raydı.

"Bu evde marifet," dedim Çağrı'nın yanından geçip masaya doğru ilerlerken. Yorgundum. Diğerlerine yardım edecek halim yoktu.

"Kızı sorguya çekmeyin," dedi Mete sert bir sesle. Kızarmış gözleri bile yakışıklı yüzünde eğreti durmuyordu. Yoksa hepsi geceyi uykusuz mu geçirmişti? "Çağrı sabah sana katlanma kotamı çoktan doldurdum."

Çağrı gözlerini devirip sırtını duvara dayadı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde diğerlerini izlemeye başladı.

Atışmalarının her zamanki gibi olması hissettiğim huzursuzluğu azaltmıyordu. Dünyadaki her şey, geçmişim bile değişmiş gibi hissediyordum. Biri gözümüzün önünde ölmüştü. Ölüm beni tanıdığını iddia ediyordu ve bunu diğerlerine söyleyemezdim. Üstelik eğer hepimizin ortak noktası Ölüm'ün tanıdığı biri olmamızsa işler karışabilirdi.

Diğerlerini izledim. Bakışlarım ister istemez sandalyede oturan Sarp'a kaydı. Sarı, uzun saçlarımın taranmadığı belliydi. Saçları birbirine girmiş, keçi sakalı tuhaf bir şekilde kıvrılmıştı. Gözleri ağlamaktan şişmiş gibi duruyordu. Dönüp bir kez bile bana bakmamıştı.

İçimi bir şüphe kapladı. Beni suçluyor muydu?

Gözlerimi ondan ayırdım. Masaya bir tabak bırakıldığında gözlerim yıldız şeklinde kesilmiş beyaz peynire bakakaldı. Kafamı kaldırdığımda ise Kutay'ı gördüm. Gözleri benim üzerimdeydi.

"Kötü görünüyorsun," dedi Kutay gözlerini kaçırarak "Moral peyniri."

Dudaklarım istemsizce yukarıya doğru çekildi. Sırdığı kuruyula birlikte ise yüz ifadem tekrar düzleştirdi. "Çöce... Neler oldu?"

Sırtımdan aşağıya bir ürperti yayılırken Ölüm'ün gözlerini tekrar üstümde hissettim.

"Önce kahvaltı edelim," dedi Gökhan aniden. Kafamı çevirdiğimde tezgâhın üzerinden inip masaya yaklaştığım gördüm. Bir eliyle elimi kavradı. "Boş yere iyimser bir aptalı oynamamıza gerek yok. Neler olduysa iyi şeyler olmamış." Bakışlarını bana çevirdiğinde elimi tutan kendisi olmasına rağmen bundan rahatsız olmuş gibi elini çekti. "Yemek yememiz gerekiyor."

Gözlerimi elimden ayırıp Gökhan'ın yüzüne baktım. Uzun, siyah kirpikleriyle siyah saçlarının ucu birbirine karışmıştı. "Haklısın," dedim ona katılarak. "Saatlerdir yemek yemedim."

Gökhan'ın tüm bunlardan etkilenmesini anlayabiliyordum ama bayıldıktan sonra her şey normalmiş gibi davranmasını anlayamıyordum. Uyandığından beri davranışlarında beni rahatsız eden bir şeyler vardı.

Masaya oturup hep beraber kahvaltı etmeye başladık. Hiçbirimiz doğru düzgün yemeyi başaramamıştık. Tabağımızda kalanlar yarım yamalaklı. Sarp bile ağzına sadece bir iki şey koymuştu. Hepsinin bakışları bana döndüğünde çenemi dikleştirip derin bir nefes aldım. Zamanı gelmişti.

İçlerinden biri tekrar sormadan, "Anlatılacak çok şey yok," dedim yavaşça. Aslında çok şey vardı ancak anlatabileceğim kısım çok değildi. "Kapı açıldı ve içeriye temizlik malzemeleri bıraktılar. Ölüm bana kanı temizleme görevi verdi."

Son cümlem üzerine Sarp'ın bile dakikalardır hareketsiz duran bakışları bana çevrildi. Hepsinin gözlerinde biriken duyguları açıkça görebiliyordum. *Tereddüt, korku, acıma, tiksinti, üzüntü, nefret...*

"Temizlik yaptım," diye devam ettim. "Bir ara kendimi

kaybedip bağırdım. Bir ses duymuşsanız... Beni duymuşsunuzdur. Sonra da sabaha kadar uzandım." Omuz sıktım. "Bu kadar."

"Alınma ama evde her gün *düzenli olarak* kan falan mı siliyorsun?" dedi Çağrı tek kasını kaldırırken. "Bayağı bir soğukkanlısın da."

Gözlerimi ona çevirdim. "İlk yapışımdı." Sesim pürüzlü çıkmıştı. Başıma bir ağrı saplandığında tekrar elimi başıma dayadım. Kaşlarım çatıldı. "Başım çatlıyor. Böyle sonular soracaksan..."

İlk yapışımdı.

Kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

"Evde ağrı kesici yok," dedi Kutay yavaşça. "Başa çıkabilir misin?"

"Ağrıdan ölecek değilim ya." İç geçirirken elimi indirdim. "Gece soğukkanlı değildim. O anda kolay değildi. Şimdi geçmişte kalmışken bahsetmesi daha kolay oluyor."

Çağrı bakışlarını kaçırmadan bana bakarken kafasını sallayarak beni onayladı. "Üzgünüm."

"Bana üzülmenize ihtiyacım yok," dedim hepsine hitap ederek. "Kendi üzüntümüz bize yeter de artar zaten."

"Ben *sinirliyim*," dedi Mete sert bir sesle. Çatık kaşları güzel yüz hatlarını gölgeledi. "Bu şerefsiz neden *sana* kafayı takmış? Tek kız sensin diye mi? Gece yarısı *kan temizletmek* de ne? İnsan kafayı sıyıır. Sen de gelmiş güçlü durmaya çalışarak bununla başa çıktığını söylüyorsun ama her an ağlayacak gibi durduğundan haberin yok."

"Ağlamak bir şeyi çözümüyor," diye mırıldandım. Boğazımı temizledim. "Her neyse. Sorunuz var mı? Güçsüz göründüğümü söylemek dışında söyleyecekleriniz varsa, dinlemeye hazırım."

"Güçsüzsün demedim," dedi Mete. Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırırken yüz hatları yumuşadı. "Yerinde kim olsa aynı tepkiyi verirdi. Tam tersi, bunların hepsiyle olabildiğin-

ce iyi başa çıktığını düşünüyorum. Başkası olsa akıl sağlığını kaybetmişti ”

Ona cevap vermemek için dilimi ısırđım çünkü söyleyeceklerimden korkuyordum. Dikkatlerini üzerimden çekmek, asıl soracağım sorunun cevabını öğrenmek için Sarp’a baktım. “Sarp, sen nasıl hissediyorsun?”

Onun yerinde olsam nasıl bir tepki vereceğimi kestiremiyordum. Geçmişte çok değer verdiğim ama sonrasında pisliğin tekine dönüşmüş biri karşımda ölseydi ne hissederdim? Suçluluk duygusu mu? Tatmin mi? Yoksa sadece değerini kaybedip benim için herhangi birine dönüşmüş kişinin ölmüş olmasını görmekten mi korkardım?

Sarp’ın cevabı farklıydı. “Aç.”

Afalladım. “Ne?”

“Açım,” dedi Sarp kafasını kaldırıp sertçe yutkunarak. Karının gurultusu tam o sırada sesini duyurduğunda ne diyeceğimi bilemeden şaşkınlıkla harap haldeki yüzüne baktını.

“Yemek yiyebilirsin.” diye önerdi Egemen. Yeni bir yaşam formu bulmuş gibi Sarp’ı izliyordu.

“Ağlayarak yemek yemek istiyorum,” dedi Sarp kafasını aşağı yukarı sallayıp Egemen’i onaylarken. Hızla ayaklandığında bir an olduğu yerde sendeledi.

Mete hızla uzanıp kolunu tuttu. “Oğlum, ayakta duracak gücün yok! Ani hareketler yapma. Otur, ye işte.”

“Yiyemiyorum.”

“Sarp,” diye seslendim usulca. “Saçlarını örmemi ister misin?” Bakışları bana döndüğünde kafasının karıştığını fark ettim. “Canım çok acıduğında ve ağlamak isteyip ağlayamadığımda annem saçlarımla oynar, sonra da örerdi. Rahatlatıcı bir histir.”

Sarp gözlerini kırptırdı. “Bilmem ki,” dedi omuz silkerek. “İstiyorsan yapabilirsin. Fark etmez.”

“Banyoda bir tarak vardı,” dedim oraya kadar yürüme düşüncesi beni öldürürken.

“Oradaki benim tarağımı,” dedi Kutay bulaşıkları tezgâha koyarken. “Saçlarımdan tarak geçmiyor. Lazım olursa diye odanın dışında bulunması daha mantıklı gelmişti.” Kıvrıcık saçlarına bir bakış attığım gibi ona hak verdim. “Ben alıp getiririm.”

Kutay gittiğinde yine bir sessizlik oluştu. Sessizliğe kendimi alıştırmaya çalışırken bir soru, tüm sessiz kelimeleri yarıp geçti.

“Canın neden çok acıyordu?”

Söylenileni idrak etmeye çalışırken bunu kimin söylediğini anlamadım bile. Biri huna mı dikkat etmişti? Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken kafamı kaldırdım. “Ne?” diyebildim sadece.

Egemen elini yanağına yaslarken ciddi bir ifadeyle bana baktı. “Canın neden çok yanıyordu?” diye sordu tane tane. “Ailende sadece sözlü şiddet olduğunu söylemiştin ama az önceki söyleyiş şeklin...” Duraksadı.

Ona bakakaldım.

İçimde hayal kırıklığına uğramış bir kız çocuğu yaşıyordu. Bu kız çocuğu bir zamanlar herkese aynı şeyi söylüyordu. “*Annemle babam sürekli kavga ediyor!*” Sonra kendini birine yakın hissediyor ve daha fazlasını anlatıyordu. “*Onların sesini duymaktan yoruldum. Annemin ağlamasından yoruldum.*”

İsteddiği şey ilgi değildi. Acıma değildi. Sadece anlayıştı. Birinin, “Nasılsın?” diye sormasını istiyordu. Dürüstçe cevap vermek, kötü olduğunu söylemek istiyordu. En sonunda elde ettiği tek şey ise tuhaf bakışlar oluyordu. Bu sefer, “*Ailesi kötüymüş, ondan böyle galiba,*” diyordu insanlar. “*Ne tuhaf bir kız, az konuşuyor fakat konuşunca da hep kötü şeylerden bahsediyor.*”

Kimse o kıza iyi olan hiçbir şeyi göstermemişti.

Böylece kız ezberledi.

“Nasılsın?” diye sorulduğunda her seferinde, “İyiyim,” demesi gerekiyordu çünkü gerçekte insanlar onun nasıl olduğuyla ilgilenmiyordu.

Ailesi hakkında konuşurken her şey yolundaymış gibi yapması gerekiyordu çünkü normal insanlar için her şey yolundaydı. Kimse kötü ailelerle, yaşanan zorluklarla ilgilenmiyordu.

Yine de içinde ulak bir umut ışığı vardı. Bu yüzden tüm bunları anlatması için son bir şans bekliyordu kendi kendine. () şansını beklerken okulda önüne bir kâğıt koymuşlardı. "*Annen kaç yaşında? Baban kaç yaşında? İsimleri ne? Meslekleri ne? Hiç kumdeşin var mı? Ailenle günde ortalama kaç saat zaman geçirirsin? Ailende kronik rahatsızlığı olan biri var mı? Aile içinde sorun var mı? Aile içinde şiddet var mı?*"

Kız gerçekleri söyleyecek bir yer bulduğu için mutluydu. İlk yazdığı yer, son sorunun boşluğu. "*Annemle babam sürekli karga ediyor ve bazen babam, anneme vuruyor. Kendimi oduma kapatmak zorunda kalıyorum ve ne yapacağımı bilemiyorum. Rehberliğe gitmekten çekiniyorum çünkü herkes öğretmenin ilk önce aileye haber vereceğini söylüyor. Ne yapabilirim?*"

O küçük kız, kelimeleri birine ulaşacak diye çok mutluydu. En sonunda ise kelimeleri kimseye ulaşmamıştı. Önüne koyulan kâğıt geri alınmış, kimse asla neler olduğunu sormamıştı. Bir yetişkin ona kurtuluş yolunu söylememişti. Böylece kız düşünüldü. "*Bununla tek başıma başa çıkmalıyım.*" Tüm bunlara yalnız başına katlanması gerektiğine karar verdi.

"Nasılsın?" diye sordular.

"İyiyim," dedi.

Aileyle ilgili konu açılınca her seferinde omuz silkti. "Bilirsin, arada tartışırız," dedi umursamaz bir şekilde. "Her aile kavga eder biraz. Eh, en azından fiziksel şiddete gitmiyor iş. Aynen, aynen. Türkiye'de kadına şiddet falan bu kadar varken sadece bağışmalarına şükrediyorum."

Kız yalan söyledi.

Yalan söyledi.

Yalan söylemeye alıştı.

Bu yüzden kimseye gerçekleri söyleyemedi. Acıyan bakışlarını istemiyordu. Üstelik evdeki tek sorunun bağırışlar oldu-

ğunu söylemeye o kadar alışmıştı ki, kendisi bile buna inanıyordu.

Şimdi ise biri, nihayet biri bana neden canımın yandığını soruyordu

Şanssızlık ya. bu sefer de gerçekler nasıl söylenir onu unuttum.

Egemen'e bakmaya devam ederken ne hissedeceğimi bilemedim. Biri bu soruyu sorsun diye yıllar boyunca beklemiştim. Bir süre sonra beklemeyi bile bırakmıştım. Neden bu soru şimdi, bu evde gelmişti? Neden Egemen başka yerde karşıma çıkmamıştı? Her şeyi ona anlatabileceğim bir yerde...

Mete uyarırcasına boğazını temizledi.

Egemen'in kaşları yavaşça çatılırken bana bakmaya devam etti. "Doğru, özel bir soru," dedi tedirgin bir şekilde. "Sormam gerekirdi."

Gözlerimi kırptığımda kirpiklerimin ıslandığını fark ettim. Ellerimle hızla gözlerimi silerken hafifçe gülümsedim. "Hayır, sorun yok," dedim aceleyle. Konuşmasaydı karşısında ağlamaya başlayacağımı fark ettim. "Sadece soruna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

Titrememeleri için dudaklarımı birbirine bastırmam gerekti. Egemen bana bakarken yavaşça yutkunup bakışlarını kaçırdı. Bakışlarımı ondan güçlkle ayırdım ancak içimden ona sesleniyordum. *Teşekkür ederim, teşekkür ederim...*

Kutay gelene kadar aynı şeyleri tekrarlamaya devam ettim.

Kutay ahşabından pahalı olduğunu düşündüğüm, daha önce gördüğüm tarağı bana uzattığında sapından kavradım. Ardından sandalyeden kalktım ve Sarp'ın arkasına geçtim. Sarp tek kelime etmedi. Olabildiğince yavaş bir şekilde, düğümleri parmaklarımla ayırarak tanıdığım çoğu insanınkinden güzel saçlarını dikkatle taramaya başladım. Bir süre sonra fark ettim ki, bunu yapmak benim de dikkatimi dağıtıyordu.

Bileğimde duran tokamı çekiştirip saçını bağladım ve tek kelime etmeden yerime, masanın ucuna oturdum. Gözlerimi

Sarp'a çevirdiğimde tabağındakileri bittirdiğimi ve ağızdağımı
tark ettim

Hana hakarak zar zor gülümsedi.

Hırdıyru bedenimin etrafına sarıyorum. Suyun altından çık-
tım için bedenimi saran soğukluk beni ürpertiyor Kışın so-
ğukluğu da üstüne eklenince dişlerimin takındamasına engel ola-
mıyorum Nefesimi ıslak ellerime üfleyip ısınmaya çalışıyorum
ama işe yaramıyor. Gözlerim önce elime, ardından bileğime ta-
kılıyor. Darbenin etkisiyle bileğimde şiş, içi delik olan bir yara
var. Dünün yarası, şişliği biraz olsun dinmiş fakat içimde bu
yara hiç geçmeyecekmiş gibi hissettiriyor.

Gözlerimi kapatmadan bile o anı tekrar tekrar görebiliyo-
rum. Annemin önüne geçişimi, babamın kolumu savuruşunu ve
duvarla buluşan bileğimi. Küçük bir yara. Annemin kalbının
içindeki ve bedenindeki yaraların yanında bir hiç. Bunu bili-
yorum. Yine de küçüklüğü, içimi parçalamasına engel olmuyor.

Kanasa da kanamasa da ister büyük ister küçük olsun; canı-
nı yaktığı sürece yara, yaradır.

Gözlerimi bileğimden ayırıp terliklerimi giyiyorum ve la-
vabonun karşısına geliyorum. Yüzümü soğuk suyla birkaç kez
yıkayıp derin bir nefes alıyorum. Belime kadar gelen saçlarıma
bir havlu doluyorum.

En sonunda ne kadar kaçarsam kaçayım aynaya bakmaktan
kendimi alamıyorum. Ayna buharın etkisiyle hiçbir şey göster-
miyor. Elimi kaldırıp aynadaki buharı siliyorum ve ortaya çı-
kan görüntüme bakıyorum. Gözlüksüz olduğum için yüzümü net
göremiyorum. Kusurlarımı göremediğim için bulanık yüz hat-
larım bana güzel geliyor. Kendimle alay edercesine gülüyorum.

Güzel olsaydım etrafımda insanlar olurdu, bunu biliyorum.
Güzel değilim.

Yüzümde tuhaf olan şeyi fark ediyorum.

Gözlerimden aşağıya gözyaşları süzülüyor. Yine.

Oysa üzüntü hissetmiyorum. Canım acımıyor fakat durduk

vere gözlerim dolup tayan bulutlar gibi yaşıyor. Bir hafta bir başıma gelen şey bu. Dersin ortasında bunu gözlerimde bir sorun olduğunu bahane ederek atlatabiliyorum ancak aslında sorunun gözlerimde olmadığını biliyorum. Farklı bir şeyler var.

Dökülen gözyaşlarımı görmüyorum bile, biri bana söylemediği sürece hissetmiyorum.

Oflayıp ellerimle yanaklarımın üstünü siliyorum fakat yaşlar yeniden geliyor. Gözlerimi kapatıp açarak buna engel olmaya çalışıyorum fakat işe yaramıyor.

"Akmasanıza," diye mırıldanıyorum öfkeyle. "Ağlamak istersem buna hen karar veririm, tamam mı?" Banyo sesini yutuyor.

Yaşlar akmaya devam ediyor.

İlk defa gerçekten gözümde bir şey kaçıp kaçmadığını merak ediyorum çünkü hiçbir üzüntü hissetmiyorum. Dolabı açıp avucum kadar olan vıvarlak bir el aynasını sapından tutup elime alıyorum. Aynayı gözümde doğru yaklaştırıp gözlüksüz bir şeyler görmeye çalışıyorum.

"Off," diyorum, bu sefer öncekinden de yüksek sesle. "Lütfen durun artık." Sinirden yanağımdan akan bir gözyaşını tokatlıyorum. Tokadım tenimi yaktığında tüylerim diken diken oluyor. Ürkek bir şekilde yanağımı ovuşturuyorum.

Aynayı tekrar dolaba koyuyorum ama aynayı bırakır bırakmaz yanlışımlı fark ediyorum. Ayna düzgün yerleştiremediğim yerinden kayarken henüz kapağını kapatmadığım dolabın içinden lavaboya düşüyor. Bir gümbürtü kulaklarımı dolduruyor. Evdekileri uyandırma korkusuyla, "Siktir," diye mırıldanıyorum. Uzanıp çoktan çıkmış olan sesi engellemek ister gibi aynayı aldığım anda elimde iki cam parçası kalıyor.

Ayna kırılmış. Bu evdeki birçok şey gibi.

Tam o sırada gürültüyle banyonun kilitli kapısına indirilen yumruğu duyuyorum. "Afra!" diye bağılıyor babam. "Ne oluyor orada?"

Yerimde sıçırıyorum.

OYUNBAZ

"Bir şey olmadı," diyorum aceleyle "İyiyim "

"Nasıl olduğunu soran mı oldu?" Dudaklarımı aralanıyor. *Bir an bana bir şey olduğunu düşündüğünden bunu yaptığını sandığım için, kendi apıallığımdan dolayı şaşırıyorum*

Zihnim çoktan durmuş. Bedenim ürkmüş. Kalbim kırık ama o konuşmaya devam ediyor. "Ben demedim mi lan sana erken vatacaksın diye? Ne kırdın yine, beceriksiz köpek? Çabuk yat aşağı, getirtme beni oraya!" Ses çıkarmıyorum. Kendi kendine konuşur gibi söyleniyor. "Mal sürüsü! Akıllısı bana denk gelse şaşacağım zaten. Anasına hak kızını al."

Dudaklarımı aralasam da sesim çıkmıyor. Annemi nasıl savunabilirim? Sözlerinin haksız olduğunu söylediğimde elde ettiğim ne olacak? Daha fazla hakaret. Daha fazla bağırış. Kulaklarımı parçalayan o ses tonu.

Onun kelimeleri her zaman olduğu gibi kendimi güçsüz. aşağılık bir varlık gibi hissetmeme neden oluyor.

"İşim bitti," diyorum diiz bir sesle, sesimi zar zor buluyorum. "Çıkıyorum baba. Uyandırdıysan özür dilerim. Yatıyorum şimdi." Gözlerimi kırılmış aynaya çeviriyorum. "Bir şey kırmadım."

Ama sen kırdın.

"Yat aşağı! Bir daha sesini duymayacağım!" Tekrar kapıyı yumrukladığında hayalimde başka bir gerçeklik oynuyor. Kapıyı yumruğuyla paramparça edebileceğini, üzerime yürüyüp aslında umurunda olmayan ayna için bana kükreyeceğini hayal ediyorum. Babam etten ve kemikten. Sesi dünyanın sesinden yüksek, kemikleri tüm adamlarinkinden kalın. Ormanda hayvanlar aslandan nasıl korkuyorlarsa, ben de babamdan öyle korkuyorum.

Kapıdan çekildiğini kalp atışlarımın sesini duymaya başladığımda fark ediyorum. Derin nefesler alıp verirken içimde bir kırgınlık oluşuyor. Babam uyandıysa annem uyanmadı mı? Neden gelip bana bağırmasına bir şey demiyor? Neden beni savunmuyor? Aslında bu soruların da cevabını biliyorum. Yor-

gun Çok yorgun. Sesleri duysa da yataktan kalkacak halı olmadığını biliyorum.

Küçüktüm. Onun gözyaşlarını sildim ancak beni koruyan, tüm hunlarla daha geç tanışmamı sağlayan annemdi. Beni koruyun oysa

Büyüdüm. Neler olduğunu gördüm. Annem yorulmuştu ve gücüm olmasa da onu korumaya çalışan bendim.

Yalnız başımdıym. Musluğun hemen dibinde iki parçaya ayrılmış ayna, kol mesafemde duran gözlüğüm ve deli gibi atan kalbim... Hepsi birleşiyor, beni sıkıştırıyor, canımı yakıyor.

Parmaklarımı kaldırıp yanağıma dokunduğumda bilinçsiz bir şekilde akan gözyaşlarım parmak uçlarımı ıslatıyor. Kendimi insanların üstüne basıp geçtiği bir çimen parçası gibi değersiz hissediyorum, yine de üzgün değilim. Kesinlikle üzgün değilim. Gözyaşlarımın dökülmesi için hiçbir nedenim yok.

Kalp atışlarımı umursamamaya çalışarak kırık aynanın parçalarını elime alıyorum. Parmak ucumda duran kırmızı bir kan damlasını fark ettiğimde gözlerimi kırptıştırıyorum. Ardından gözlüğüme uzanıp gözlüğümü yüzüme yerleştiriyorum ve elime bakıyorum. Kırık aynanın elime battığını o zaman fark ediyorum.

"Kan," diye fısıldıyorum.

Ve o an kan bana o kadar çekici geliyor ki, bu hisse anlam veremiyorum. Aynanın bir parçasını bırakıp diğer bir parçasını elime alıyorum ve kırık aynada yarısı görünen yüzüme bakıyorum. Gözyaşları bu sefer yanağımdan aşağıya süzülemiyor, gözlerime bastırdığım gözlüğün camının altında birikiyor. Yüzümün yarısı kırık aynada gözükmüyor. Dağılmış görüntüyü ruhuma benzetiyorum.

Aynaya bakıyorum, bakıyorum, bakıyorum...

O an düşünüyorum. Kendimi kessem ne olur ki?

Bazılarının bunu yaptığını biliyorum. Kesiklerin rahatlatıldığını, kan akarken dertlerini unuttuklarını söylüyorlar. Kendilerine zarar verdiği için onları aptal buluyorum. Sadece izlerini

birine gösterme çabası içinde olan, ilgi meraklı aptallar olarak görüyorum. Çılgınızı duymayanlar, izlerintzi nasıl görüyor?

Bir vandan da anlayabiliyorum. İçinde olan varaları birilerinin görmesini istiyorlar. Bu yüzden aynı varaların somut halini kazıyorlar tenlerine ve o varanın dışarı çıkmasına kanla izin veriyorlar.

Parmağımı dudağıma götürüp kanı emiyorum. Küçük bir kesik olduğu için fazla kanamıyor. Sadece birkaç uzun saniye sonucunda tenimin üzerinde kan damlacığı bir ağaç gibi büyüyor.

Fazla düşünmüyorum. Yere oturup kolumu öne uzatıyorum ve aynanın parçasını, tırtıklı kısmını bileğime dayıyorum.

Tam o anda korkuyu hissediyorum. Tenimi keserken canımın acıyacağını tahmin edebiliyorum ve acıyı istemiyorum. Saçma sapan düşünceler doluyor aklıma. Biri kolumu görse ne olur? Yara bandı yapıştırsam ne olur? Annem ya da babam fark eder mi? Hepsinden önemlisi, ben fark etmelerini istiyor muyum?

"Hayır," diye mırıldanıyorum. Yaralarımı görmeleri için somut bir şey lazım değil onlara. Gözlerime baksalar bile görebilecekleri şey için onlara kan akıtmam.

Görünmeyen izler lazım bana. Tenimde kimsenin göremeyeceği, yazın bile gizleyebileceğim izler. Sadece kendim için açacağım yaralar, kendim için akıtacağım kan.

Havluyu kalçama kadar sıyrıyorum ve çıplak bacaklarıma dikiyorum gözlerimi. Fazla düşünmüyorum çünkü düşünmeme engel olan bir şeyler var zihnimde. Sadece ağlayan gözlerimi görebildiğim kırık ayna parçası ve bacaklarım var karşımda. Üzgün değilim, canım acımıyor. Bunu kendime tekrarlayıp duruyorum. Ama gözyaşlarım dökülüyor madem, canım da acısın istiyorum. Kanımın rengini görüp insan olduğumu hatırlamak istiyorum.

Kırık aynayı bacağıma bastırıyorum. Acıyı hissederken korkuyorum. Ne kadar hızlı olursa o kadar iyi, diye düşünüyorum

çünkü bunu yavaş yaparsam pes edeceğimi biliyorum. Camı hızla bacağıma havunca, bir şerit halinde çekiyorum. Bacuğım anında yunmaya başlıyor. Elimini karnıma bastırırken dehşet içinde çizgi havunca beliren, akmaya başlayan kanı izliyorum

Açtığım yara sızlıyor ve parmaklarım karıncalanıyor. Kesik nefesler dudaklarımdan dökülürken canım acıyor.

Canım acıyor.

Aynayı kaldırıp yüzüme bakıyorum. Gözyaşları hâlâ akıyor fakat bu sefer ağlamak için bir nedenim var.

Ağlıyorum çünkü canım çok acıyor.

Yaralarımı hem bütün dünyadan saklamak hem de bütün dünyaya göstermek istiyorum. Güçlü olmak istiyorum. Bir yandan da sırf birileri gelip yaralarımı sarsın diye tüm acılarımı onlara göstermek istiyorum. Beni koruyacak birinin hayalini kuruyorum.

Gece uzun. Zihnindeki düşünceleri kontrol edemiyorum. Babamın sesi zihnimin içinde hakaretlerini tekrarlıyor. Bu dünyada değerim yok, biliyorum. Kocaman dünyanın, önemsiz parçalarından biriyim.

Gece uzun.

Kanım akarken kesikleri çekmeye devam ediyorum.

Asla iyileşmeyecek yaralar için asla iyileşmeyecek gerçek yaralar.

Bir kesikten gidenler ve gidenlerden bana kalanlar.

Zihnimde görmeye çalıştığım bazı şeyler, kalbimde hep açık yaralar olarak kalmıştı.

Unutmaya çalıştığım her anı, daha dün yaşamışım gibi akımdaydı.

Derin kesikler, panikle yeri temizlemeye çalışırken tekrar yere dökülen kanım, kırmızıyla lekelediğim havlular... Tutmayan yara bantları kalmıştı elimde. Kırmızıya dönen, yarayı örtemeyen bantlar.

Havluları okul çantama tıkmış ve onları servise binmeden

ve e çöpe atmıştım. Eve dönmeden kenara koyduğum paramla yeni havlular almıştım. Annem yorgundu. Havlulardaki değışi-
mi fark etmemişti.

O günler canımı yakacak kadar yalnızdım.

Üstelik o zamanlar yeni bir sorunla baş ediyordum. Durduk
yere, ortamdan ve olaylardan bağımsız bir şekilde, isteğim di-
şında ağlama durumum vardı. Adına patolojik gözyaşları dem-
yordu. Okulda, serviste, kahvaltı yaparken, çöp atarken, uyur-
ken... Gözyaşları herhangi bir anda ortaya çıkıyordu.

İki ay sonunda annem ben söylemeden bu durumu fark et-
mişti çünkü bir sabah tatil olmasına, stres yapacak hiçbir şeyim
olmamasına rağmen kahvaltı yaparken ağlamaya başlamıştım.
Annem bileğimden tuttuğu gibi soluğu psikologda almıştı. Bu-
nun utanılacak bir şey olmadığını anlatırken takındığı yüz ifa-
desi hâlâ aklımdaydı.

“Ev...” demişti zar zor. “Evin zor olduğunu biliyorum. Sen
güçlü bir kızsın ama... birilerine anlatmak sana iyi gelebilir.
Güçlü durmak her şeyi içinde tutmak değildir.”

“O zaman evde olanları dedeme anlat,” demiştim istemsiz-
ce ağlarken. “Dayıma söyle. Anneanneme söyle.” Dudaklarım
titrediğinde annemin rengi daha da solmuştu. Bu yüzden karşı-
sında dik durmaya çalışmıştım. “Anne, bırak gitsin. Kafamızı
sokacak bir yer buluruz.”

“Düşündüğün kadar kolay değil,” demişti. Derin bir nefes
aldığını hatırlıyorum. “Psikolog için salı gününe randevu al-
dım.”

Düşük dozlu bir antidepresan kullanmaya başlamıştım.
Kendimi insanlıktan çıkmış gibi hissetmişim. Her zaman yor-
gundum. Sürekli uyuyordum. Canım hiçbir şey çekmiyordu ve
zorlukla yemek yiyordum.

Gözyaşlarım durmuştu ancak bu sefer durmayan başka bir
şeyim vardı. *Kanım*. Aynı yaraları camla ve jilette tekrar tekrar
deşmişim.

Kafamı sağa sola salladım.

“Gerçekten boyut değiştiriyorsun.”

Egemen’in sesini duymamla yerimden sıçramam bir oldu. Sandalyem gıcırdayarak arkaya kayarken yüzümü dayadığım kitaptan kaldırdım. “Ne?” derken sesim boğuk çıkmıştı. Konuşmayı unutmuş gibiydim.

Egemen masaya yanaşıp karşımdaki sandalyeyi çekip rahat bir tavırla oturdu. “Kitabın izi yüzüne çıkmış. Cümleler bile okunuyor.” Gözlerini kısıp yanağıma baktı.

“Ne?” Bu sefer sesim sersemliğinden arınmıştı. Parmaklarım yanağıma gitti. Bakışlarım aralık kitaba kayarken, “Sen ciddi misin?” diye sordum hayretle.

“Hayır.”

Bakışlarımı tekrar ona çevirip dik dik yüzüne baktım.

Egemen sırtıttı. “Bana öyle bakma, sana sataşmak eğlence-
li.”

Kitabın kapağını kapattım. “Seni eğlendirmek için burada olduğumu sanmıyorum.”

Meydan okuyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. “Beni uyanık tutan tek şey senin laf yetiştirme yeteneğin olabilir.”

Ona cevap vermedim. Bazen evdeki varlığımın sadece Egemen’i eğlendirmek için olduğunu düşünmeye başlıyordum. Dikkatle yüzümü incelediğini fark ettim.

“Uyumuyorsun ama burada da değilsin. Seni kıskanıyorum. Uçtuğunda zihnin, evin içinden çekip gidiyor.”

“Aa, ne demezsin... Dalıp gittiğimde sanki kafamda pembe, ıslıklu sonlu masallar oynuyordu. Bilinçaltımın bir köşesinde gözümü açtığımda burada olacağımı biliyordum. Cebimdeki telefon kalçama baskı yapıyor, Ölüm’ün varlığını hatırlatıyordu.

“Çok şanslıyım,” dedim alayla. “Ne demezsin.”

Aklımda yine aynı görüntü canlandı. Beyza’nın kırmızı bölgenin içine itilen bedeni ve yavaşça yere yayılmaya başlayan o kızıl cehennem. Dudaklarımın arasından kesik bir nefes verdim. Aldığım bir sonraki nefeste ise kan kokusu alır gibi oldum. Sırtımdan aşağıya bir ürperti yayıldı.

ÖYÜNBAZ

Reyza'nın katili beni ızlıyordu

Katil.

Gerçek bir katil. Tanıştığımızı ima eden bir katil

Egemen'in her mimliğini takip ettiğinin farkındaydım. Gözlerimi kırptıştırıp tekrar yüzüne odaklandım. Kahverengi gözleri ortaya çıkmış, gözbebeği küçülmüştü.

Dudaklarım gerildi. Hayali kan kokusu hâlâ midemi rahatsız ediyordu. Kafamı dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı ve bunu kara kara düşünerek yapamazdım. "Egemen..." diye mınıldandım. Aklımda şekillenen soru parmaklarımın kasılmasına neden oldu.

"Hımm?" Tek kaşını kaldırdı.

"Hiç yara izin var mı?"

Egemen sorduğum soru dünyanın en normal sorusuymuş gibi düşünceli bir ifade takındı. "Görünen mi, görünmeyen mi?"

Hiç sorgulamadan konuşma çabama katılması beni şaşırtmıştı ama bozuntuya vermedim. "Teninde," dedim bir elimle bileğime vururken. "Yara ya da... Kendine zarar vermek gibi."

"Sanırım var," dedi Egemen tereddütle. Çok düşünmemişti. Gözleri tekrar yüzüme odaklandığında ruhumu soyuyormuş gibi hissettim. "Yoksa yaralı erkekler hoşuna mı gidiyor? Neden sordun?"

Bir an duraksadım. "Merak işte," dedim omuz silerken. "Yaralar insanın hikâyesini anlatır. Belki seninkini dinlemek istemişimdir."

"Sıram geldiğinde eminim Ölüm dinlemeni sağlar." Bir an için gözlerini benden ayırdı, ardından hafifçe gülümsedi. "Hikâyelerim pek hoşuna gitmeyebilir," dedi uyarırcasına. Gözlerini kısarak beni inceledi. "Peki ya sen? Senin yara izin var mı? Görünen ya da görünmeyen..."

Hafif bir gülümsemeyle, "Sanırım," dedim onun cevabına uyarak.

Bakışları vücuduma indi. Gözleri aşağıya doğru kayarken

dirseklerini masaya yaslayarak öne eğilmişti. "Nerede?" diye sordu. "Hikâyesi ne?" Üzerinden aylar geçmesine rağmen bacaklarının üzerindeki kesiklerin sızlamaya başladığını hissedebiliyordum.

Boğazını yanıyordu. Bakışlarını tekrar yüzüme çevirmesi için konuşmam gerekti. "Anlatmaya değmez."

"O zaman sadece doğru kişiye anlatmayı bekliyorsun," derken sesi alaycı ama bir o kadar da meraklıydı. Gözlerinde bir ışık belirdi. "Her şey anlatmaya değer. Sadece anlatacak doğru kişiyi bulmayanlar senin gibi bahane bulur."

Boynumda atan nabzımı hissediyordum. Ellerimi gözlüklerimin altından geçirirken derin bir nefes aldım. "Saçma sapan konuştum işte." Ne diye ona bunu sormuştum ki? Ellerimi yüzümden çekip saçlarımı geriye yatırdım. "Boşver gitsin."

"Konuşmaya ihtiyacın var gibi duruyor."

"Hepimizin var," dedim lafı dolandırmayı seçerek. "Gün boyu tartışmak ya da ölüp ölmeyeceğimize kafa yormak dışında anlamlı diyaloglar kurmuyoruz bile."

Egemen söylediğinde ciddiydi. Konuyu geçiştirme çabama karşı gözünü bile kırpmadan yüzüme bakmakla yetindi. "Dün gece başka bir şey oldu mu? Darmadağın gözlüküyorsun."

Derin bir nefes aldım. "Sadece anlattığım kadarı."

"Seni biraz tanıdıysam, daha fazlasının olduğundan eminim."

"Bir ay bir insanı tanımak için kısa bir süre." On dokuz yıllık hayatımda beni annem bile tanımamıştı, o mu tanıyacaktı?

"O kadar emin olma." Tekrar sandalyeye yaslanırken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sende ve Gökhan'da bir şeyler var. Bugün... Tuhafsınız."

"Dün birinin katledilişini gördüğümüzü hatırlatırım," dedim tek kaşımı kaldırırken. "Evde kimsenin normal olmaması gerekiyor şu an. Hepimiz aynı şeyi gördük." Parmaklarımı birbirine doladım. Tereddütle, "Gökhan?" dedim sorarcasına. "Eğer kastettiğin şey hiçbir şey olmamış gibi davranmasıysa onu ben de fark ettim."

"Başka bir şey," dedi Egemen. Sandalyesinden kalkıp ellerini siyah eşofmanın ceplerine koydu. "İçeri geçtiğimizde ona dikkat et, anlayacaksın." Bu sessiz bir teklifti.

Teklifini kabul ettim. Sandalyeden kalkıp onu takip ettim. Salona girdiğimde oturduğum yer ikili koltuk olmuştu. Gökhan hemen yanımdaydı. Elinde beyaz bir piyonu döndürüp duruyordu. Tedirgin olduğu belliydi ama bunun için onu yargılayamazdım. Ben de aynı şekilde hissediyordum.

Egemen'in yorumunun haksız olduğuna inanmaya başlayacaktım. Ta ki Ölüm mesaj atana kadar.

Telefon cebimde titrerken herkesin bakışları bana çevrildi. Gökhan'ın sallanan bacağı durdu. Telefonu elime alıp bakışlarımı ekrana çevirdiğimde beklemediğim bir mesaj vardı.

Ölüm: Gökhan'dan anlatmasını iste.

İçime bir huzursuzluk çöktü.

"Onun sırası geçmedi mi?" dedim tereddütle. Kafamı kaldırdığımda baktığım tek kişi Gökhan'dı. Sanki diğerleri etrafımızdan silinmişti. "Senin... anlatmanı istiyor. Ama neyi anlatacağını yazmamış."

Gökhan gözlerini kaçırdı. Tekrar bacağı sallamaya başlarken piyonu parmakları arasında hızla döndürmeye başladı. Gözümü ondan ayırıp diğerlerine çevirdiğimde Egemen'in dudaklarında bilmiş, ufak bir tebessüm olduğunu fark ettim. Bana "*Ben demiştim,*" der gibi bakıyordu. Sarp tepkisizdi, Mete'nin bakışları sertleşmişti. Kutay'ın kaşları hafifçe çatılmıştı. Çağrı işi ciddiye almamıştı, koltukta uzanmaya devam ediyordu.

Ölüm başka bir mesaj atıncı. Dakikalar birbirini kovalarken, "Gökhan?" dedim sorarcasına.

Gökhan bir elini cebine attı. Cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarıp sakince açtı. Uzanıp kâğıdı koltukların arasında duran masaya bıraktı. Eğilip kâğıdın üzerindeki yazıyı sessizce okudum.

"HER ŞEYİ BİLDİĞİNİ BİLİYORUM"

"Bu ne?" dedi Kutay uzanıp kâğıdı eline alırken. Kaşları daha da çatılmıştı. *"Her şeyi bildiğini biliyorum mu?"*

"Dün sabah kapının önünde bulduğum not," dedi Gökhan gergin bir sesle. Parmaklarını çıtırdattı. "Bunu sizin mi, yoksa eve giren birinin mi bıraktığını anlamam gerekiyordu. Bu yüzden sustum."

"Gece odadan çıkabiliyor muyuz?" diye homurdandı Çağrı. "Kalem kâğıdımız bile yok! Bizden şüphelenmen saçmalık."

Gökhan'ın çene hatları gerildi. Gözleri Kutay'ın üzerindeyken daha da kararmıştı. "Notu Ölüm bıraktı."

"Fark ettik," dedi Mete siniri bozulmuş gibi. "Bizden şüphelenmeni bir kenara koyalım. Ölüm sana not gönderiyor ve senden bir şeyi anlatmanı istiyor, öyle mi?"

Gökhan kafasını sallamadan önce birkaç saniye bekledi. Boynunda, bembeyaz teninde seğiren damarı gördüm.

"Bu da gerçekten bir şey bildiğin anlamına geliyor," dedim şaşkınlık içinde. "Sakladığın bir şey mi var?"

"Elbette var," dedi Egemen alayla. "Bu da davranışlarının nedenini açıklıyor."

"Siz hatırlamıyorsunuz ama ben hatırlıyorum." Gökhan kelimeleri hızlı hızlı söylemişti. Hiçbirimizin gözünün içine bakmıyordu. "Mete'yi hatırlıyorum, acelesi vardı. Sarp'ı hatırlıyorum, asla kafasını yerden kaldırmazdı. Ve..." Siyaha çalan, kuyu gibi gözleri bana döndü. "Ve seni hatırlıyorum. Seni gördüm. O sokaktaydın."

Sırtımdan aşağıya bir ürperti yayılırken ona bakakaldım. "Neyden bahsediyorsun sen?"

Gökhan bir elini saçlarına daldırıp saçlarını çekiştirdi. "Sen kamera kayıtlarında vardın."

"Ne kamera kaydı lan?" diye kükredi Mete birden. Koltuktan kalkmıştı. "Doğru düzgün anlatsana! Ne biliyorsun da sakladın?"

"Sanırım burada olma nedenimizi buldum." Gökhan sesli

bir şekilde yutkundu. "Bizim... Bizim en başından beri ortak bir noktamız vardı."

"Ne dedin sen?" Mete'nin sesi ölümcül bir sakinlikteydi.

İstemsizce kıkırdadım. Kendimi tutamayıp kısa bir kahkaha patlattım. Tepkilerimi kontrol edemiyordum. Gülümsemem sönerken, "Gökhan," dedim tuhaf bir sesle. "Hiçbir bağlantımız olmadığını defalarca konuşmuştuk." Ellerim titremeye başlamıştı.

"Ortak noktanız benim," dedi Gökhan bana dikkatle bakarken. "*En başından beri* tek ortak noktanız bendim." Elleri iki yanında yumruk halini alırken gözlerini yumdu. "Bana inanmıyor musun?"

Dudaklarım aralandı fakat cevap veremedim. Ona inanmak için bir nedenim yoktu. Geçirdiğimiz zaman bu güveni sağlayacak kadar çok değildi. Bu evdeki kimseye tam olarak güvenemezdim.

"Doğru düzgün anlatmak için beş dakikan var," dedi Mete titreyen sesiyle. "Yoksa seni döverek bayıltırım. O kemiklerini öyle bir parçalarım ki, ölmeyi dilersin." Yüzündeki ifade kontrolünü kaybetmeye ramak kaldığını gösteriyordu.

Kutay ayağa kalkıp Mete'nin önüne geçerken bir şey söylemedi. Sadece ela gözlerini Gökhan'ın üzerine çevirdi. Yüzünde evi yöneten o sakin maskesi vardı. Bakışları soğuk ve kontrolcüydü. Şu an hiç de sevimli gözüküyordu.

Gökhan kafasını hafifçe öne eğdiğinde siyah, düz saç tamları gözlerini örttü. "Mete," diye mırıldandı yavaşça. "Sarp, Afra... Sizi daha önce *gördüm*." Duraksayıp sertçe yutkundu. Tüm bedenim beklentiyle gerilmişti. Sanki nefes alınca onun ne söylediğini kaçıracağımı gibi doğru düzgün nefes bile almıyordum.

"İmkânsız," dedi Mete. Sesinde şaşkınlık vardı.

"Bu eve gelmeden önce hepinizi görmüştüm. Yıllar önce-siydi, bu yüzden siz olduğunuzdan emin olamadım. Ölüm'ü anlamaya çalışıyordum. Görevler başladı, hikâyelerimizi anlat-

tık ve ben... *anladım.*" Çenesini dikleştirirken gözlerini bızden saklamadı ve doğruca ayakta duran Kutay'la Mete'ye baktı. "Neden burada olabileceğimizle ilgili bir fikrim var."

"Ben evden çıkmıyorum," dedi Sarp afallamış bir şekilde. "Beni görmüş olamazsın. Başkasıyla karıştırmışsındır. Yanlış hatırlıyorsundur"

Gökhan elıyle televizyonun ekranını işaret etti. "Ne düşün-düğümö, ne tahmin ettiğimi biliyor," dedi acı bir sesle. "Söy-leyeceklerim doğru. Sen de vardın, Sarp. Sen de *vurdın*. Seni defalarca gördüm ama bir kere bile yüzünü kaldırıp bana *hak-madın.*"

"Yaşadığın yer..." diye başladı Kutay fakat sonra aniden sessizleşti. "*Tuzla... Demiştin.*"

"Yalan söyledin," dedi Egemen dikkatle Gökhan'a bakar-ken. "Değil mi? Yaşadığın yer yalandı." Sesi soğuktu. "*Yalan-cı.*"

Gökhan kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Evet, yarı yalandı," diye mırıldanırken sesi güçsüzdü. "Dört yıl önce Tuzla'da yaşıyor-dum. Sonra taşındık. Dükkânı da taşıdık." Boğazını temizle-yip bakışlarını Sarp'a çevirdi. "Sancaktepe," dedi ekşi bir ses-le. *Babamın evi... Babamın evi oradaydı.* "Samandıra. Eylül Sonu Caddesi, Ekinciler Sokağı."

Neden Sarp'a baktığını o an anladım. Sarp... O da Sancak-tepe'de yaşadığını söylemişti.

Sarp'ın kafası karışmış gözüküyordu.

"Pem Kırtasiye," diye devam etti Gökhan. "Sabun Terzi. Di-dar Market. *Bizim* market." Sarp'a bakışları neredeyse kötücül-dü. "Arada ekmek almaya geldiğin o market. O market bizim-di. Kafanı kaldırıp bakmadığın kasiyer de çoğunlukla, özellikle hafta sonları *bendim.*" Sertçe yutkundu. "Diğerlerinden emin olamamıştım ama gelir gelmez seni tanıdım. Sen ise... Hatır-lamıyorsun."

Sarp dilini yutmuş gibi görünüyordu.

Gökhan zayıf bir şekilde gülümseyip kafasını sağa sola sal-

“Ortak noktanızı inerek ediyorsunuzdur,” diye devam etti. “Yıllarca sizi neden unutmadığımı da... Tabii neden yalan söylediyimi, şimdiye kadar sakladığımı da. Görevler başlamadan önce olanlardan emin değilken bugün anlatacaklarımı anlattıydım, tepkiniz tamamen farklı olacaktı. Şiddete uğrayabilirdim.” Omuzları hafifçe gerildi. “Delirdiğimi ya da direkt deli olduğumu, sizi buraya tıkanın ben olduğumu düşünebilirdiniz. Bu yüzden yıllar öncesinde yaşadığım yeri söyledim ve Sarp’ı tanıdığımı belli etmedim.”

“Hayır,” dedi Çağrı birden. “Bellı etmiştin. Sarp’ı görünce koltuktan düşmüştün ve ağzını açıp tek kelime edememiştin. Onu görmeden önce neler olduğunu öğrenmek, konuşmak için daha hevesliydin.”

Destek arar gibi Kutay’a baktığında Kutay kafasını sallayarak onu onayladı. “Evet, öyle bir tepki vermişti.”

“Ama o tepkiyi öylesine, korkudan sanmıştık,” diye ekledi Çağrı. “Sarp’ın saçları uzun ve güzel diye.”

“Kimse saçlarıma böyle bir tepki vermez,” dedi Sarp zar zor konuşarak. Bakışları Gökhan’ın üzerindeydi. “Yani beni... *tanıyorsun.*”

“Ekinek sattığım birini ne kadar tanıyorsam,” dedi Gökhan iç geçirerek.

Mete gürültüyle, kendini zor tutuyormuş gibi derin bir nefes verdi. Onun öfkesini görmek her zaman basitti. “Peki ya ben? Afra? Boktan Sancaktepe’nizde işim olmadığından eminim.” Gökhan’ın üstüne atlamamak, onu bunları sakladığı için yerden yere vurmamak için kendini zor tutuyordu.

“İki buçuk yıl önce biri intihar etti,” diye mırıldandı Gökhan. Sesi tuhaf çıkıyordu. Gözleri Sarp’ın üzerindeydi. “Yan binamızda. Bizim sokakta. Hatırlıyor musun?”

Sarp’ın rengi sararıırken, “Galiba...” dedi güçlkle. “Ben sanırım... Bir şeyler hatırladım.”

Gökhan iç geçirdi. “Kadın günlerce yan binanın çatısının kenarında oturdu. Orada kaldı. İnmesi için bağırılar oldu an-

cak kimse yeterince ikna edici değildi. Polisin geldiğinde ınıp birkaç saat sonra geri geldi.” Bakışları dalgınlaşırken dudakları titredi. “Polisi tekrar arayanlar oldu fakat bu sefer de polis gelmedi. Böylece kimse umursamamaya başladı. Ben de. Kadının öylesine çatıda oturduğunu, bunu sevdiğini söylediler.”

“Ölmüştü,” dedi Sarp birden. “Ölmüştü, değil mi? Hatırlıyorum. Annem pencereden olayı izliyordu.”

Vücudunda bir ürperti dolaştı. Bu hikâyedeki yerim neydi?

Gökhan dalıp gitmiş gibi kendi kendine konuşurcasına anlatmaya devam etti. “*‘İntihar etmez,’* diyorlardı kadın için. *‘Kendini öldürecek olsa çoktan yapardı. Polisler de bir şey yapmadı zaten.’* Başkalarının işine karışmamam gerektiğini tekrarlayıp durdular. Kadın bazen o kadar yüksek sesle gülüyordu ki, binanın altından duyuyorduk. Bazen de ağladığını söylüyorlardı.”

“Mahalleli hiçbir şey yapmadı mı?” diye sordu Kutay tereddütle.

“Mahalleden değildi ama yaşlı bir amcanın onu gençken tanıdığını söylemişlerdi. Doğduğu yer o sokaktı, yine de bize yabancıydı.” Gökhan kesik bir nefes verdi. “Sonra bir gün... Sokaktan tuhaf bir ses geldi. Markette kasaya bakan bendim.” Titreyen ellerini yumruk haline getirdi. Kollarını birbirine dolayıp kendini sıktı. “Sesin kaynağını görmek için marketten dışarı çıktım. Gördüğüm şey...” Gökhan’ın bakışları donuklaştı.

Salonda bir sessizlik oluştu. Hepimizin gözleri onun üzerindeydi.

“Kan,” dedi en sonunda Gökhan. Derin bir nefes aldı. “*Kan.* Kolları ve bacakları... Tuhaftı. O kadın... O kadın sonunda çatının kenarında oturmayı bırakıp atlamıştı. İntihar edeceğini düşünmemişlerdi. Delinin teki olduğunu, bir evsiz olduğu için çatıda olduğunu söylemişlerdi fakat kadın gözümün önündeydi ve *ölmüştü*. İntihar etmişti.” Elini açıp kapatırken bir elini saçlarına daldırıp saçlarını çekti. “Onu ilk ben gördüm.” Kesik bir nefes verirken neredeyse gülüyor gibiydi. “Bağırdım. Sonra... Polisi aradım. Binadakiler dışarı çıktı. Etraf kalabalıklaştı ve ceset götürüldü. Sonunda sokakta sadece kan izi kalmıştı.”

Gökhan artık zangır zangır titriyordu.

“Gökhan,” dedim sesim çatlarken. “İstersen... İstersen dur.” Dinlemek için, bu olayla bağlantımın ne olduğunu duymak için deliriyor olsam da Gökhan anlatırken *hatırlıyordu*. Hatırlamak ise onu öldürüyor gibiydi. Korktuğu her halinden belliydi.

Kafasını sağa sola sallayarak beni reddetti. Saçları tekrar alınına döküldü. “13 Ocak 2019,” diye fısıldadı. “Üç gece, dört gün boyunca çatıda oturdu. Dördüncü gün, sabah kendini çatıdan attı.”

“Biz ne alaka?” dedi Sarp kısık sesle. “Kadını biz öldürmedik sonuçta.”

“Kanında alkol tespit edilmiş,” dedi Gökhan tereddütle. “Kadının çatıdan inmediğini söylüyorlardı. Birinin ona alkol vermek için çatıya çıktığını düşünüyorlardı.” Nefesi tıkanı. “Kadının varlıklı bir ailesi varmış ama kimsesizmiş. Telefonu yanındaymış, yine de kimse onu aramamış. Son kez atlamadan önce oğlunu aramış. Mahallelinin konuştuğu bunlardı. Yarı yalan, yarı doğru...”

Zihnimde bir şeyler şekillenmeye başlarken kaşlarım hafifçe çatıldı.

“*Katiller...*” Ölüm’ün fısıldayan sesi ensemdeydi. “*Hepiniz katilsiniz.*”

Hızla arkama döndüm ancak elbette, orada kimse yoktu.

Gökhan’ın sesi gittikçe kısıldı. “O günle ilgili hiçbir şeyi unutamıyorum.” Gözlerini ovuşturdu. “Polisi aramalıyım. Kadın ölmeden çok daha öncesinde aramalıyım. Bir süre kendimi suçladım fakat sonrasında kendi suçum olmadığına inandım. Polisi çağırırsam bile aynı şey olabilirdi. Zaten daha önce de polisi aramışlardı, bir şey değişmemişti.”

Kendini suçluyor, diye düşündüm dikkatle ona bakarken. Biz onu suçlamadan kendini aklamaya çalışıyor. Vicdanını rahat ettirmeye çalışıyor fakat o günlerle ilgili hâlâ rahatsızlık duyuyor.

Katiller...

Bir insanı katil yapan şey nedir?

"Bunun bizimle ne alakası var?" diye bastırdı Mete. *"Ne alakası var?"*

"Babanı polisler gelmeden ilk iş kamera kayıtlarının düğün olduğundan emin olmak istedi," dedi Gökhan donuk bir sesle. "Kamera kayıtlarını izledik ve orada olduklarından emin olduk." Gözlerini kaldırıp Mete'ye çevirdi. "O sabah, yolda bir taksiyle durdun ve koşarak kırtasiyeye girdin. Üzerinde takım elbise vardı. Elinde ise birkaç fotokopi."

Mete'nin yüzünde allak bullak bir ifade belirdi.

"Kafanı kaldırıp yukarı baktın," diye devam etti Gökhan. "Kadını fark ettin. Kamera kayıtlarında ses yoktu fakat ne dediğini hayal meyal hatırlıyorum. *'Abla, in oradan gözünü seveyim.'* diye bağırdın. *'Bir kaza falan çıkar elinden.'*" Duraksadı. "Hatırlıyor musun?"

Mete'nin gözleri aydınlıktı. "Evet, Samsun'dan yeni gelmiştim. İş görüşmesine gidiyordum." Gözlerini kırpıştırıp sertçe yutkundu. "İlk bindiğim taksi beni abuk subuk yollara saptırıp paramın üstüne oturmuştu. Acelem vardı... Taksi değiştirmiştim." Elini alnına dayadı. "Şimdi hatırladım. Taksimetre yazmasın diye üzerinde çok durmayıp... gitmiştim işte." Gözlerini yavaşça Gökhan'a çevirdi. "Ölen kadın o mu? O ara Sancaktepe'den geçtiğimden bile haberim yoktu."

Gökhan kafasını sallayarak onu onayladı.

Bir insanı katil yapan şey nedir?

"Ben?" dedi Sarp sorarcasına.

Gökhan omuzlarını indirip kaldırdı. "Son günün görüntüsünde çöp atmaya gitmiştin," dedi yavaşça. "Önceki günlerden birinde ise ekmek almaya gelmiş olabilirsin. Her türlü... Sokağa çıkmıştın."

Sarp parmağını sarı saçına doladı. "Yani bu evde olmamın nedeni..." Duraksadı. "*Çöp atmaya gitmişken* kafamı kaldırıp yukarı bakmamam mı?"

Kısa bir sessizlik oldu.

OYUNBAZ

“Sanırım,” dedi Gökhan tek nefeste. “*Bilmiyorum*. Burada olmamızın nedeninin o kadın olup olmadığından emin değilim. Sadece bizim ortak noktamız olabileceğini düşündüm.”

Gökhan’a doğru dönerken ellerimi birleştirdim. “Peki ya ben?” diye sorarken sesim çatladı. “Ben neredeydim? Beni gördün mü?” Boğazım kurudu. “Kamera kayıtları demiştin... Kamera kayıtlarında mı vardım?” Sancaktepe... *Samandıra*. Oraya ne zaman gitmiş olabilirdim? Babamın evi dışında ben hiçbir yere...

Kaşlarım çatıldı.

Gökhan bacağını sallamayı bırakıp gözlerini bana çevirdi. “Sana *seslendi*, Afra.” Siyah gözleri titreşti. “Sana bağırdı. *Adını* söyledi. Günlerdir hiçbirimizle konuşmayan kadın deli gibi bağırmaya başladığı için neler olup bittiğine bakmaya market kapısına çıktım.” Dudakları gerildi. “Yavaş yürüyordun. Sokaktan geçmen uzun sürmüştü ve kadın sana defalarca kez seslenmişti. Kulağında kulaklık vardı.” Dudağını ısırdı. “Bir kere bile kafanı kaldırıp bakmadın,” diye mırıldandı. “Sadece... Yürüyüp gittin.”

“Ben...”

Konuşmaya devam edemedim.

“Görünüşünü değil, adını hatırlıyorum.” Gökhan’ın gözlerine bakmak geçmişe bakmak gibi hissettiriyordu. “*Afra Ahsen*,’ demişti. O sen olmalısın. Bu bir tesadüf olamaz.”

O güne ait bir anı, bir resim karesi gibi zihnimde canlandı. Sızlayan, kanayan bacaklarımdan kotuma bulaşan kan, kulağımı dolduran son ses müzik ve beni tepeden tırnağa ıslatan yağmur... Ocak ayının soğuğu...

Meteorolojiden son dakika hava durumu uyarısı! İstanbul’da sağanak yağış bekleniyor.

Kaybolduğum gündü.

“Kadın ne zaman öldü?” diye sordum hızla.

“Dedim ya 13 Ocak,” diye mırıldandı Gökhan.

“On üç,” diye tekrarladı Kutay. “On üç...”

"Hayır, hayır..." Kafamı sağa sola salladım. "Ben geçip gittikten sonra... *Ne zaman atladı? Saatler sonra mı? Dakikalar sonra mı? Ona en son müdahale edebilecek kişi kimdi?*"

Ölüm'ün hastalıklı zihninin düşünce şekli zihnimin koridorlarında kol geziyordu. "*Onu sen durdurabilirdin,*" diye fısıldadı zehirli sesiyle. "*Sana seslendi. Adını biliyordun. Onu tanıyordun. Neden onu durdurmadın? Aslında onu duymuştun, değil mi? Aslında sana birinin seslendiğini duymuştun.*"

Gökhan bakışlarını üzerimden ayırmadı. "Sana bağırma, kestikten birkaç dakika sonra atladı."

Sırtımdan aşağıya bir ürperti yayılırken gözlerim hafifçe irileşti. "Bana ne diye seslendi? Neler söyledi?"

"Adını söyledi. Sonra da... '*Sen misin? Buradayım! Yukarı bak! Beni tanımadın mı? Neden bana bakmıyorsun?*' Bunun gibi şeyler işte, tam hatırlamıyorum... Söyledikleri birbirine benziyordu. Cümlelerin ortak noktası ise sana, ona bakman için yalvarmasıydı."

Elimi ağzıma bastırırken kafamı sağa sola salladım.

Gökhan gözlerini masaya çevirdi. "Sadece bu kadar da değil," diye mırıldandı. "Polisler olay yerine geldi. Tahmin ettiğimiz gibi kamera kayıtlarını incelemek istediler ama..." Sertçe yutkundu. "Kamera kayıtları yoktu. Bunu biz yapmamıştık. Biri kamera kayıtlarını ortadan kaldırmıştı." Bir elini saçlarına daldırıp kafasını kaşıdı. "Para cezası aldık. İfademiz de alındı. Fakat para cezası, oğlu tarafından ödendi. Benim ifademden oldukça *memnun olduğu* için bunu bir hediye olarak görmemi istemiş."

Bu alaycı tavır...

"Oğlu," diye tekrarladım. Elimden ağzımdan çektim. "*Siktir. Oğlu Ölüm'dü, değil mi? O kadın da onun annesiydi.*"

"İhtimallerden biri bu," dedi Gökhan omuzlarını indirirken. "Bildiğim her şey bu. Yemin ederim." Duraksadı. "Size anlatmak için sadece bildiklerimden emin olmaya çalışıyordum."

"Neden?" diye sordu Egemen gözleri kısılırken. "Yalan söy-

OYUNBAZ

lediğini düşünmezdik. Bu yalan olamayacak kadar detaylı bir hikâye.”

“Çünkü beş erkek tarafından dövülmekten *öldüm kopuyordum.*” diye bağırdı Gökhan aniden. Koltuktan kalkıp ayağa fırladı. “Hayatında hiç sağlam dayak yedin mi sen? Siktiğimin hayatında itilip kakılmadığım bir hafta bile olmamışken, *orospu çocuğu Çağrı* her hareketime dair götünden laf uydururken bu evde size gerçekleri mi anlatacaktım? Bana *inanmazdınız!* Ölüm bizimle iletişime bile geçmemişti!” Nefes nefese kalmış bir şekilde öylece ayakta dikildi.

“Geç olsun güç olmasın,” dedi Mete yüksek sesle. Sesi alaycıydı. “Ancak bu *sikik* eve tıklımamın nedeni bir kadına sadece uyarı amaçlı *seslenmem* mi?” Boynunda bir damar seğirdi. Gözlerini silahlardan birine doğru çevirdi. “Bir şey desene ebesini siktiğim!”

“Ben sadece *çöp atmaya* çıkmıştım!” diye bağırdı Sarp. “Çöp attım *çöp!* Asıl ağlaması, sızlanması gereken benim! Kadını bile görmemişim ya!” Gözleri dolarken sarı saçlarını çekti. “Ben suçsuzum!”

“Bu birçok şeyi açıklığa kavuşturuyor,” dedi Kutay dikkatle. Mete ve Sarp’ın sızlanmalarını umursamamıştı. “*On üçüncü* daire, en üst kat. *On üç.* Bu sayıya düşündüğümüzden daha çok takıntılı. Olay sadece Afra’ya gönderdiği telefonda on üç yazması değildi. Alıntılar... Alıntılarda bir şeyler olmalı. *On üçüncü* sayfada geçen. On üçüncü cümle olan. Çünkü annesi ayın *on üçünde* intihar etmiş.”

“Daha annesi olduğundan emin değiliz,” dedi Çağrı. “Götünden element uydurma, Kutay. Hem on üç gibi saçma sapan şeylere takacağınıza daha *geniş* düşünün. Bir sayıya takıntılı olduğunu bilmek bize ne kazandıracak?”

“Kadının tanımadığı biri olması imkânsız,” dedi Kutay ona ters bir bakış atarak. “Gökhan kadının varlıklı olduğunu söyle-

di. Böyle bir ev, böyle bir bina ayarlamak ve her duvara kameralı silah astırmak için de Ölüm'ün zengin biri olması gerekiyor. Bu gayet uygun. Oğlu olabilir."

"Diyelim sadece bu olay yüzünden buradayız," dedi Çağrı iç geçirerek. "O zaman ben ne yaptım? Egemen ve sen, o kadına ne yaptınız? Ve en önemlisi..." Gözleri bana çevrildi. "O kadın seni nasıl tanıyordu? *Ölüm'ü tanıyor musun?*"

Gözler yavaşça üzerime çevrildi. Bakışları ve bedenleri bana yakınlaşıyormuş, salonun duvarları benden uzaklaşıyormuş gibi hissettim. Bir an dudaklarımdan dökülen nefes, kulaklarıma gürültülü bir çığlıkmiş gibi gelirken gözlerimi tek tek hepsinin üzerinde dolaştırdım.

Kadın... Kadın beni tanıyor muydu? Ölüm beni tanıdığını iddia etmişti ama bunu kuru bir takıntıdan ibaret sanmıştım. Hakkımda bilmemesi gereken bir sürü detayı biliyordu. Her saniye onunla tanışmış olabileceğim ihtimali artıyordu.

"Ben... Onu tanıdığımı hatırlamıyorum." Sesim kısıktı. "O beni tanıyormuş gibi konuşuyor. *Bazen*. Fakat ben onun kim olabileceğini bile tahmin edemiyorum." Gözlerim sızlarken dün gecedен sonra hâlâ akıtabileceğim gözyaşımın olmasına şaşırdım. "Benim yakın arkadaşım bile yoktu. Etrafımda kimse yoktu. Hayatım evden ibaretti."

"Bir yerde karşılaşmış olmalısınız," dedi Kutay fakat dudaklarının oynayışını takip edemedim. "Onun gibi takıntılı insanlar için bir yerde yüz yüze gelmeniz bile yeterli. Sonrasında hakkında bir şeyleri öğrenmenin yolunu bulması zor olmamıştır. Para her şeyin kapısını açar."

Artık Kutay gibi düşünmüyordum.

Cebimdeki telefon titrediğinde irkildim. Gözlerimi kırıştırdığımda her şey normale döndü. Duvarlar eskisi kadar yakındı, benden gittikçe uzaklaşmıyordu. Sessizce yutkunarak hızla telefonu elime aldım.

Ölüm: Orada olma nedeniniz 13 Ocak.

OYUNBAZ

"Her şeyin nedeni o günmüş," dedim zorlukla

Ölüm: Bazılarınız diğerlerinden daha suçluydu. Bazılarını sadece yeteri kadar umursamadı. Bazılarınız ise onun ölümünü hızlandırdı.

Ölüm: Bencildiniz. Sadece kendinizi düşünüyordunuz. Görünüşün kenarında, hayatı sona ermeye yaklaşan birini gördünüz ama umursamadınız.

Ölüm: Ve sonra o öldü.

Ölüm: Annem.

"Annesi," diye fısıldadım.

"Siktir," dedi Gökhan tek nefeste. "Bu bir şeyleri açıklıyor. Nihayet."

Ölüm: Onların evde olma nedeni bu.

Ölüm: Ama sen farklısın, kelebeğim.

Ölüm: Seninle çok daha öncesinde tanışmıştık. Çok şey paylaşmıştık.

Ölüm: Hatırlamıyor musun?

Kollarımdan gücümün çekildiğini hissederken elimi dizlerime indirdim ve telefonu öylece orada tuttum. Gözlerim ekranın üzerindeydi, gözlerimi kırpmıyordum.

Çiseleyen yağmur yüzüme dökülürken kaldırımın kenarına iyice sokuluyorum. Bakışlarımı kaldırdığımda kirpiklerime de birkaç damla ağırlık çöküyor. Dudaklarımın arasından bir soluk verdiğimde nefesimin buhar olduğunu görüyorum. Titriyorum.

Dünyanın sesini susturmaya ihtiyacım var. Bu yüzden bir müzik açık şarjı bitmeye yüz tutmuş telefonumda. Ne şarjım var ne dakikam. Ne de internetim. Hiçbir şeyim yok. Her şeyi geride bıraktım. Babamın evini geride bıraktım.

Hafta sonu. Günlerden pazar.

*Büyük bir kavga sonrası. Oysa babam her zaman kavga-
nın nedeninin annem olduğunu söyler. Artık annem yok. Hafta
sonları onun yeni evinde, yeni ailesiyle kalan benim. Şimdi de
kavga nedeninin annemin kızı olmam olduğunu söylüyor.*

*Yüzüme attığı tokadın acısı hâlâ yanağımı sızlatıyor. Sabah
bacaklarıma attığım kesikler ise her adımımı bir çile haline ge-
tiriyor.*

*Bağırışı hâlâ aklımda. Zihnimdeki sesi müziği bile bastırı-
yor. "Gidiyormuş bir de! Siktir git lan evden! Beş kuruşun yok!
Ananın evine kadar yürüyecek misin? Köpek gibi geri dönecek-
sin buraya yatmaya."*

*Hıçkırıklarım hâlâ dudaklarımda. "Baba, neden inanmıyor-
sun bana?"*

*Gözyaşlarım yağmurdan daha büyük. Kısa bir an durup el-
lerimi bacaklarımdan üstüne sertçe bastırıyorum. Kesiklerime
değen kumaş canımı acıtırsa da tuhaf bir zevk alıyorum. Kotuma
bulaşan çizgi çizgi kan lekelerini zar zor seçebiliyorum.*

Göremiyorum.

*Babam yerden gözlüğümün camlarını alamadan beni ko-
lumdun tuttuğu gibi kapının eşiğine fırlatmıştı. Dolaşıp gidecek
bir yer bulamayayım, sonra da geri döneyim diye.*

İstanbul'un sokakları tehlikeli. Kötü insanlar her yerde.

Ama asıl kötü insanlar, gideceğim evde.

*"Gitmeyeceğim evde," diye mırıldanıyorum kendimi düzel-
terek.*

*Bakışlarımı kaldırıp arabaları seçmeye çalışıyorum. Tak-
si... Taksi bulmam gerekiyor. Bir taksi bulursam eve vardığım-
da annemden parayı isteyebilirim. Fazla tutacak olsa da annem
verir. Ona bugün olanları anlattığımda bana hak verir. Yardım
eder. Ağlamama izin verir. Gözlüğüme yeni cam taktırırız hem.
Göz doktoruna gitmeyeli altı ay doldu. Bu dünyanın boka bat-
mış halini görmemek için körelen gözlerim daha da körelmiştir
kesin. Ona uygun yeni camlar lazım bana.*

*Sanki bu dünyayı daha iyi görmek istiyormuşum gibi
"Sokaklar sakın. geceler karabasan
Ellerim titrer, kim bu ben? Kim bu susun?"
Her adımım canımı yakarken ilerlemek güç fakat geri döne-
mem. O eve geri dönemem. Kanasa da ilerlemek zorundayım
Gidecek hiçbir yerim yok.*

"Ne soran var ne bilen, sehebim yok bana kıyan..."

*Sarı bir bulanıklık görürsem, muhtemelen bu taksidir. Ama
ya taksi değilse? Ya biri yeterince iyi göremediğimi anlarsa?
Benden faydalanırlar mı? Kaçırılırsam, tecavüze uğrarsam...
Cesedimi bulsalar babam rahatlar mı? O zaman beni evden
kovduğu için acı çeker mi? Vicdan azabından ölür mü? Çünkü
en çok istediğim şey bu. Vicdan azabından ölmesini istiyorum.*

*Ama bana bir şey olur diye çok korkuyorum. Canım acır
diye korkuyorum.*

"Beni sevmezsen, yağmurları sev

Bulutlar ağlasın, sen gül güneş doğsun yeniden"

*Kafamı kaldırıp etrafa bakınıyorum. Binalar var. Ve arabalar.
Küçük bir sokakta gibiyim. Böyle bir yerde taksi bulmam
mümkün mü? Issızlığı hissediyorum.*

*Şarkı bitiyor. Başa sarıyor. Sonra tekrar bitiyor. Yürümeye
devam ediyorum. Bir işyerine girsem ve yardım istesem, yardım
ederler mi diye merak ediyorum. Bir sokakta yürürken iyi bir
insana denk gelme şansımız kaçır? Ya da kötü bir insana denk
gelme şansımız... Rasgele birinden yardım istesem, denk geldi-
ğim kişi iyi mi, yoksa kötü mü çıkar?*

*Kafamı geriye yatırıp yağmur damlalarının şiddetle yüzüme
çarptığını hissediyorum. Yağmur kuvvetleniyor. İlerlemeye de-
vam edemem.*

Korkuyorum.

Gücüm yok.

Bacaklarım sızlıyor.

Bana yardım edecek kimse yok.

Kaldırımdan iniyorum ve dikkatle sokakta sağa sola bakı-

yorum. Hareket eden bir bulanıklık görmeyince sızlayan hac-
cuklarıma yüklenip koşarak karşıya geçiyorum. Islak ıslıdıtım
tamamen sırtıma yapışıyor. Titriyorum. Yorgunlukla kaldırımı
çöküyorum ve dizlerimi kendime çekiyorum. Dudaklarımdan
bir hıçkırık dökülüyor

Nerede olduğumu bilmiyorum. Bana ne olacağını bilmiyo-
rum. Ölecekmiş gibi hissediyorum. İstanbul, ağlamaya aç bu-
lutlarıyla beni yutacak bir fırtına gibi üzerime çöküyor.

Ne kadar süre geçiyor emin değilim ama yarı kör halimle
bile etrafın kararmaya başladığını seçebiliyorum.

Önümde aniden bir araba duruyor. Sarı bir bulanıklık. Ara-
dığım bir bulanıklık.

Kapının açılma sesini duyduğumda hızla oturduğum yerden
kalkıp geri çekiliyorum. "Bekleyin, lütfen," diyor otoriter bir
erkek sesi. Kafamı çevirip arkamda bir dükkân olup olmadı-
ğına bakıyorum. Var, sanırım kapalı. Gözlerimi önüme çevir-
diğimde bana doğru gelen bir bulanıklığı görüyorum. Bedeni
çoktan bana yakın. Kolu yaklaşıyor.

"Lütfen," diyorum ellerimi kaldırarak. Konuşmaya devam
edemiyorum.

Bana doğru uzanan bulanıklık duruyor.

"Sen... Buradasın." Yağmurun hastırdığı, berrak acı dolu
bir ses. Az önce sesinde duran otorite yok olmuş.

Hıçkırarak geri çekiliyorum. "Ben, hen sizi tanımıyorum..."
diyorum tek nefeste. "Üzgünüm. Biriyle karıştırmış olmalısınız."

"Sen... Sen kayıp mı oldun?" Bana uzanan bulanıklık -muh-
temelen kolu- yavaşça geri çekiliyor. Tamamen siyah giyindiği-
ni fark ediyorum. Siyah bir bulanıklıktan ibaret. "Buradasın.
Seni bir daha görebileceğimi düşünmemiştim." Sesi titriyor.
Yağmurda bile bunu fark edebiliyorum. Korkuyorum. Bu ya-
bancının beni tanıyormuş gibi konuşmasından korkuyorum.
"Ben... Annemi kaybettim." Sanki ne diyeceğini bilmiyor.

"Çok üzgünüm," diyorum geriye doğru bir adım daha ata-
rak. "Ama... Tanımıyorum sizi. Kimsiniz?"

OYUNBAZ

İnsan hedeninin bulanıklığı kıpırtısız bir şekilde duruyor. "Ah... Ben... Unutmuşum unuttuğunu " Boğazını temizliyor. "Sadece... Seni gördüğüme sevindim. Gerçi sen beni göremiyorsun." Fark etmiş olması irkilmeme neden oluyor. İyi bir gözlemci. "Gözlüğünün camları neden yok? Dünyayı görmemek için mi?"

Gözlerim doluyor. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Cevap veremiyorum.

Zihnimi mi okuyor?

"Seni üzecek bir şey mi söyledim?" Sesi endişeli. "Annemin ölüm haberini yeni aldım. Eğer düşüncesizce konuştuysam özür dilerim."

Kafamı sağa sola sallıyorum.

"Islanmışsın."

Bu yabancı neden arabayla inip benimle konuşmaya başladı? Bir deli mi? Nasıl bir insanla karşılaştım ben? Neden benimle konuşuyor? Aklımda çok soru var.

Bir cevap beklediğini fark ediyorum. Sesimin titrememesi için kendimi zorluyorum. "Yağmur yağıyor."

"Kanadı ıslak kelebek uçamaz," diye mırıldanıyor yavaşça. "Yağmurlu günleri sevmezsin." Hakkımda doğru bir tahmin yapması beni ürpertiyor. Tüylerim diken diken olurken gözlerimin irileştiğini fark ediyorum. Onu tanıyor muyum?

"Seni ürküttüm. Benim aptallığım." Hafif bir iç çekiş duyuyorum. "Gideceğim yere çok yok. Taksiyi sana devredebim. Adresi söyle ve seni eve bıraksın, olur mu? Burada böyle düzgün göremiyorken oturmak çok tehlikeli."

"Teşekkürler," diyorum kafamı sağa sola sallayarak. "Babam almaya gelecek beni."

Kısa bir sessizlik. "Emin misin?"

Titrerken kafamı sallayarak onu onaylıyorum.

Tekrar iç geçiriyor. "Yalan söylediğini anlayabiliyorum," diyor yavaşça. "Korkmanı da. Ama seni kaçırmak istesem, bunu zaten yapmıştım. Seni bayıltabilirdim ve seninle bu şekil-

de konuşmazdım." Cevap vermemi bekliyor ama ben korkudan nefes hile alamıyorum. Ne dediğini farkında mı bu adam? "Tamam o zaman. Polisi arıyorum. Onlar seni evine bırakır, olur mu? Polislere güvenir misin?"

Kafamı sallıyorum.

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor. "Polisler güvenilirdir."

Tekrar geriye doğru bir adım atıyorum. Ayağımı hoşluğa değdiğinde sendeliyorum ama karşımdaki adam uzanıp bileğimi sıkıca kavlıyor ve doğrulmama yardım ediyor. Ardından yanlış anlamamdan korkuyormuş gibi elini hızla geri çekiyor.

Telefonun çalış sesini duyuyorum. "Dur, geri geri kaçma," diyor. Sesinde hâlâ o tuhaf, acılı ton var. Sanki onun da dizleri ayakta dururken kanıyormuş gibi. "Bak, polisle senin yanında konuşacağım, tamam mı? Onlar gelene kadar da burada dururum."

"Git lütfen," diyorum hızla.

Korkuyorum. Hem de çok.

İyi mi kötü mü? Beni tanıyormuş gibi davranan bir kaçık mı? Çünkü ben onu kesinlikle tanımıyorum.

Telefon açılıyor. Ardından adam akıcı bir sesle taksiciye şu anki adresimizi soruyor. Polislerin konuşmalarını net bir şekilde duyabiliyorum. Gerçekten polislermiş gibi geliyor. Birkaç saniye sonra telefonu kapatıyor ve benden uzaklaşarak kaldırıma çöküyor.

"Sigaradan rahatsız olur musun?"

Konuşmaya cesaretim yok. Kafamı sağa sola sallıyorum.

Bir dakika sonra bir sigara yaktığını anlıyorum. Sigaranın boğucu kokusu bana doğru süzülüyor.

"Siz gidin lütfen," diyorum taksinin bulanıklığına bir bakış atarak. "Bekletmeyin taksiyi."

Beni umursamıyor.

"Annemi kaybettim. Beni aramış. Doğum günümü kutlamak için beni aramış." Sesi alçalıyor. "Doğum günümde gitti. Oysa bana dilek diletmeyi severdi."

Ne dememi beklediğini bilmediğim için, "Başınız sağ olsun." diye geveliyorum. "Ama lütfen artık gidin. Polisi aradığınız için de teşekkürler." Tabii aradığı şey organ mafyası falan değil de gerçek bir polis ise.

Bir şey demiyor, hiçbir şey yapmıyor. Kısa süre sonra taksinin kapısı açılıyor. "Üzerin ııslak olmuş kızım," diyor yaşlı bir kadın sesi. Buranın adresini söyleyen kişi. "Benim takside battaniye vardı ufak bir tane. Onu vereyim sana istersen?" Ben kafamı sağa sola sallarken cevabımın önemi yokmuş gibi bir bulanıklık yaklaşıyor ve battaniyeyi hafifçe üzerime örtüyor. Ardından adama, "Taksimetreyi kapattım, oğlum," diyor. "İyi bir iş yapıyoruz. Bunun parası marası olmaz."

"Sağ olun ama para bol bende. Açık bırak gitsin."

"Olmaz öyle," diyor teyze kestirip atarak. "Kızım, sen de korkmazsan gel taksinin içine. Üşüteceksin böyle kış soğduğunda."

Kafamı tekrar sağa sola sallıyorum.

Kadının bulanıklığı taksiye doğru ilerliyor ve tekrar içeri girdiğini duyuyorum. Derin bir nefes verme sesinin ardından bir sigara dumanı daha yüzüme doğru hareketleniyor. "İyi insanlar hâlâ var gibi," diye mırıldanıyor adam düşünceli bir sesle. "Ne dersin? İyi insanlarla çok denk gelir misin?"

Onun iyi bir insan olup olmadığını bile bilmiyorum. Bu yüzden cevap veremiyorum. Battaniyeyi sırtıma sarıp titreyen ellerime nefesimi üflüyorum. Yan gözle adamın bulanık bedenini gözetliyorum. Ani bir hareket yapıp yapmayacağını kontrol ediyorum.

Birkaç dakika sonra iki büyük bulanıklık geliyor. Mavi, kırmızı ışıkları seçebiliyorum. Polis arabası olduklarını da. Polislerin indiğini, adama sorular sorduğunu duyuyorum. Biri kadın. Bu içimi rahatlatıyor. "... Bey, biz onu evine sağ salim ulaştırırız. Merak etmeyin."

"Gözlüğünün camları yokken iyi göremiyor. Lütfen direkt söylediği adrese teslim edin." Ses tonu otoriter olsa da endi-

şesi hissediliyor. Beni tanımayan birinin hakkımda bu kadar endişelenmesi beni şaşırtsa bile bir şey demiyorum. Sonuçta yanımdakilerin gerçek polis olup olmadığı konusunda hâlâ endişelerim var.

"Annemi arayabilir miyim?" diyorum.

"Tabii ki, canım," diyor kadın polis hemen. "Söyle numarasını çevireyim."

Ben numarayı söylemeye başlamadan, "Ben gidiyorum," diye mırıldanıyor o adam. "Kendine iyi bak."

"Ben..." Duraksıyorum. "Teşekkür ederim ve... üzgünüm. Kaybınız için, bir de sizden korktuğum için."

"Sorun değil. İstanbul büyük ve kurtlarla dolu. Kiminle karşılaştığına ve kime güveneceğine her zaman dikkat etmelisin." Bana doğru bir adım atıyor. Yağmurla karışık sigara kokusu genzimi yakıyor. "Belki tekrar görüşürüz." Yanımdan geçerken omzu hafifçe omzuma sürtünüyor. "Kelebeğim..."

Ürperiyorum. Omzumun üzerinden bulanık görüntüsüne bakarken düşünüyorum. O iyi bir insan mı, yoksa kötü bir insan mı?

İyi bir insan olduğuna karar veriyorum. Polisler gelene kadar yanımda durduğu ve ondan korkmamı anlayışla karşıladığı için.

Biraz tuhaf, garip ama iyi bir gözlemci olan, iyi bir insan.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor kadın polis memuru. Sesi meraklı.

"Ben..." Taksiye binen bulanıklığa bakıyorum. Ardından da polise dönüyorum. "Hayır, sorun yok."

"Annenin numarasını söyle, tatlım."

Anneme anlatacaklarım aklıma gelirken boğazım düğümleniyor. Soğuktan değil, babamla aralarında yaşanacak kavganın endişesiyle titriyorum. Yine de titrememe rağmen mutluyum. Bu kavganın, babamın evine gitmek zorunda kaldığım hafta sonlarını bitireceğini umut ediyorum.

"Annemin telefonu... Sıfır beş yüz otuz beş, altı yüz..."

Gözlerimi ağır ağır kırptıştırırken bakışlarımı telefona çevirdim. “O gün kaybolmuştum,” diye mırıldandım. “Babamın evinden çıkmıştım. Gözlüğümün camları yoktu. Göremiyordum. Polisler...” Duraksadım. “Biri polisi arayıp kaldırım kenarında oturan küçük bir kız olduğumu haber vermeseydi neler olurdu bilmiyorum.”

O biri... *Birisi...*

Ölüm.

O gün karşılaştığım kişi o olmalıydı. Adamın tuhaf davranışlarını, beni daha önce görmüş gibi davrandığını net bir şekilde hatırlayabiliyordum. Evet, kesinlikle annesinin öldüğünü söylemişti. Ve o gün. Kaybolduğum gün. Kavganın olduğu gün. Ölüm’ün annesinin öldüğü gün...

“Yani kadının sesini duysan da bakıp göremeyeceğine göre...” dedi Mete sert bir sesle. “Senden ne bekliyor? Üstelik o halde dışarıda ne işin vardı?”

“Peki benden ne bekliyor?” dedi Sarp. “Kadın beni tanımıyor sonuçta ya!” Sesi titredi. “Sadece çöp atmaya çıkmıştım... Beyza’yı neden öldürdü o zaman gözümün önünde? Ben ona ne yaptım?”

Mete koltuğa doğru yürüyüp elini onun sırtına koydu. “Böylelerinde mantık aranmaz,” derken sesi sıkıntılıydı. “Neden diye düşünsen de fayda etmez. Boşver gitsin.”

“Sadece çöp...”

Televizyondan bir cızırtı geldi.

“...atmıştım.”

Bakışlarım hızla televizyona döndüğünde siyah ekran titreşerek değişti. Gözlerimi kırptıştırarak ekrana baktım. Kısa bir an karardıktan sonra ekranda bir video belirdi. Siyah-beyaz bir kamera kaydı görüntüleri idi. Videonun köşesinde, Gökhan’ın dediği tarihi temsil eden sayılar vardı. 13/01/19.

“Görünüşe göre sizin çalınan kamera kayıtları buradaymış,” dedi Egemen öne eğilirken.

"Evet, bu o," dedi Gökhan tek nefeste. "O gün. Bizim market." Siyah gözlerinde bir ışık belirmişti ancak o ışık, gözlerinde çok oyalanmadı.

Peş peşe oynayan kamera görüntüleri kesilmişti, saatleri farklıydı. İlkinde Sarp vardı. Şu anki haline göre daha kiloluydu. Saçları daha kısaydı, omuzlarına anca geliyordu. Gerçekten de çöp atmaya gidiyordu, elinde iki büyük poşet vardı. Kafası tamamen yere eğikti. Dümdüz önüne bile bakmıyordu. Ardından bir başka görüntüde daha Sarp vardı. Ekmek almış, bir binaya giriyordu.

Ayrıca Gökhan vardı. Boyu neredeyse şimdiki kadarmış gibi gözüküyordu. Saçları yine uzundu. Saçlarını, ensesinin biraz üstünde bağlamıştı. Günler ve üzerindeki kıyafetler değişiyordu. En sonunda, ikimiz aynı karedeydik.

Ben net değildim ama o kişinin ben olduğumu anlamıştım. Gözlüklerim, o gün saçlarıma yaptığım örgü... Her şey aynıydı. Elimde tuttuğum telefonda kulaklarıma doğru bir kulaklık uzanıyordu. Kamera çekimi kaliteliydi. Gökhan aceleyle marketin önüne çıktı. Ardından kafasını kaldırıp bir yukarıya, bir bana baktı. Marketin içine girerken kaşları çatıktı.

Sonraki görüntü, birkaç dakika sonrasına aitti.

Sokağın ortasına bir beden çakıldı.

Oturduğum yerden sıçrarken gözlerim o beden üzerinde takılı kaldı. Kolları, bacakları ve boynu tuhaf bir açıyla bükülmüştü. Yerdeki bedenin etrafı kırmızıya boyanırken marketin kapısına Gökhan çıktı. Bir an gördüğü şeyi idrak edememiş gibi donakaldı. Ardından kapıdan fırlayarak cesede yanaştı. Sonrasında geri geri adım atarken yere yapıştı. Hızla ayağa kalkıp ellerini saçlarına daldırdı. Gözleri irileşmişti. Dudakları bağıırıyormuş gibi açılırken hızla marketin içine tekrar daldı.

İleri geri yürürken marketin kapısının orada telefonla konuştu. Elleri titriyordu.

Birleştirilmiş kamera kayıtlarını, bir film sahnesi gibi bize izletiyordu.

ÖLÜM

Saat: 00.05

İstanbul, 4 Haziran 2021

İstanbul'un gecesi o gün farklıydı.

Ölüm kafasını geriye yatırdığında yıldızları görebiliyordu. Yıldızlar binaların ve bulutların arasına saklanmamıştı. Açık-
taydılar. Binalara hapsedilmiş insanlar, eğer camlarına çıkarsa
ve yeterince isterse yıldızları görebilirlerdi. Yıldızlar, bu içi kö-
tülükle dolu kocaman şehirde onlara yol gösterebilirdi.

Elini göğe doğru kaldırdığında elinin gölgesi yüzüne düştü.
Dudaklarını bir şey diyecekmiş gibi araladı ancak konuşmadı.
Yıldızlara öfkeliydi. Öfkesi geçmiş yüzündendi. Bir kız geç-
mişte evine hapsedilmişken cama yanaşmış, yıldızları göremec-
mişti.

O kız şimdi yıldızlara bakmak bile istemiyordu. Odasındaki
parmaklıklı pencerenin yanına hiç gitmemişti. Kendisine ışık
aramayı bırakmıştı çünkü onu karanlıkta yalnız başına bırak-
mışlardı.

Ölüm onu karanlıkta bırakmıştı.

*Sana özel seçtim, diye düşündü onlarca yıldız ona göz kır-
parken. Gök orada daha temiz olur ve bulutlar kolayca dağılır.
Yıldızlarını parmaklıklar arasından görebilirdin, Ahsen.*

Elbette kızın bunu yapmaması için birçok nedeni vardı. Yıl-
dızlarla döşenmiş olsa da kafes, kafesti. Kanat çırpmayı denese

belki yıldızlar ona kafesin varlığını unutturabilirdi ama bunun için büyük bir engel vardı.

O kelebeğe uçmayı *unutturmuşlardı*

Elini yavaşça indirdi.

“Kanadı kırık, minik kelebek,” diye mırıldandı. “Ölmene çok az kaldı.”

Ayın ışığı yüzünün çukurlarına yansırken çenesini indirdi ve sokağın ortasında duraksadı. Gece olmasına rağmen boş olmayan sokakta etrafından insanlar geçip gidiyordu. Elini ceketinin cebine attı ve bir sigara kutusu çıkardı. Kutunun içinden sigara alıp dudaklarına yerleştirdi. Çakmağın ateşi karanlığın içinde parlarken sigaranın ucu alev aldı.

Duman, gözlerine doğru süzülürken etraftaki görüntüyü kısa bir süreliğine bulanıklaştırdı. Bir an kendini kapana kısılmış gibi hissetti. İnsanlar çok yakınındaydı. Her an tenine değebilirler, ona yaklaşabilirlerdi. Onların iğrenç nefesini soluyabilirdi.

Bedeni titrerken kollarını kendine doladı ve etrafa tedirgin bir bakış attı. İnsanlardan hangisi ona saldırırdı? Hangisi ona bağırırdı? Hangisi ona yanaşmaya çalışırdı?

Eli yüzüne gittiğinde kendi tenini hissetti. Sonra üzerindeki gece mavisini takım elbiseye baktı. Gerginliği azalmasa da bu ona ilerlemek için güç verdi. Kim olduğunu biliyordu.

Ölüm değildi.

Dışarıdan bakanlar onun içinde kopan fırtınayı görmedi. Dudaklarına asılı sigaraya da ustaca muamele ediyordu. Üzerine giydiği takım elbise pahalıydı. Önemli birini bekliyormuş gibi görünüyordu. Soğuk ve ulaşılmazdı. Yayıdığı hava insanların ona yaklaşmadan geçmesine neden oluyordu.

Kol saatine baktıktan sonra kafasını kaldırarak yürümeye devam etti.

Her katil bir gün olay yerine geri dönerdi.

Ölüm de kelebeğinin kanatlarının kırıldığı yere geri dönmüştü.

Tutsak 7'nin oturduğu binanın hemen yanından geçerken binanın etrafında dolanan sivil polisi fark etti. Rahat bir tavırla yanından geçti. Geçerken dikkati tamamen ışıkları açık dairedeydi. İçerideki sesleri duymaya çalıştı ama bu imkânsızdı. En azından normal yollardan.

Cebinden telefonu çıkardı. Parmaklarını ekranda gezdirirken kulağının içindeki kulaklık cızırdadı. Birkaç saniye sonra evin penceresinin yanında duran küçük dinleme cihazının içindeydi. Telefonu tekrar cebine atarken ceketini düzeltti. Seslere odaklandı ama pek bir şey duyamadı. Bu gece annesinin hıçkırıkları bile yoktu. Ev tamamen sessizdi.

Bir polisin yanından daha geçti. Düşünceli bir şekilde taksi durağına doğru ilerledi. Eve yeni bir dinleme cihazı mı koydursaydı? Gerçi o canavar kadının ağlayışlarını duymaya pek hevesli değildi. Dudaklarını aralayıp dumanı üflerken gözlerini kısarak göğe kısa bir bakış attı. Bunu biraz erteleyebilirdi.

Yürümeye devam etti. On dakika, yirmi dakika... En sonunda yarım saat geçmişti. Bacakları sızlarken dudaklarındaki sigara biteli çok olmuştu. Sigaranın cesedi olan izmariti elinde söndürmüş, izmarit soğuduktan sonra da cebine atmıştı. Yeterince kirli olan dünyayı daha fazla kirletmek istemiyordu.

Gece sokakta açık tek şeye, büyük çiçekçi dükkânına baktı. Çiçekçinin tabelasında mor, kıvrık harflerle *Iris* yazıyordu.

Ceketini düzelttikten sonra girişe doğru ilerledi.

Bir dakika geçmeden içeriye girmişti. Çiçeklerin birbirine karışmış kokusu gerginliğini alıp götürürken çiçekleri incelemek için yanaştı. Yaşlı adam çoktan ona doğru hareketlenmişti. Adamın saçlarına aklar düşmüştü. Sert yüz hatlarına rağmen gülümseyince yüzünde tatlı bir ifade belirmişti. "Dükkânın gece açık kalması için benim meleğe ödeme yapan sen miydin, oğlum?" Ellerini ovuşturdu. "Aklında olsun, bir daha yarısını önden öde sadece. Dolandırırılar seni."

Ölüm onun fazla saf olduğunu düşündü. Fazla masum. Dünyanın elinde kınılabilecek kolay, basit bir oyuncak.

"Bendim, amca," dedi rahat bir tavırla. "Merak etme, dolandırılmam ben." Çeketinin yakasındaki cepten bir kart çıkartıp adama doğru uzattı. Adam kartı aldıktan sonra gözlüğünü yüzünde hareket ettirdi ve gözlerini kısarak karta baktı. Tekrar gülümseyip kafasını salladı. "Hoş geldin, oğlum," dedi samimi bir şekilde. Elini ona uzattı. "Ben Beytullah."

"Tanrı'nın evi," diye mırıldandı Ölüm.

Beytullah amca kafasını kaldırdı. "Ooo, genelde bilmez gençler böyle şeyleri," dedi takdir edercesine.

"Dinle ilgiliyim," dedi Ölüm gülümseyerek. "Memnun oldum Beytullah amca."

"Ne güzel, ne güzel," dedi Beytullah amca. "Senin gibi gençler lazım bize." Eliyle etrafı gösterdi. "Bunlar da benim güzelliklerim."

Ölüm'ün zengin görünümünü umursuyor gibi değildi. Ona yaltaklanmadan konuşmaya devam ediyordu.

"Çiçeklerin sahiden de güzel. Severek, özenerek onlara baktığın belli. Bu yüzden dükkânın önünden geçerken çok ilgimi çekti burası. Samimi bir yerden almak istedim çiçekleri."

"Memnun oldum, oğlum," dedi Beytullah amca içtenlikle. "Çok temiz kalpli birine benziyorsun."

Temiz kalpli mi? Ölüm kafasını omzuna doğru yatırdı. Adamı ilginç bulmuştu.

Konuyu değiştirdi. "Siparişim hazır mı, amca?" diye sordu etraftaki çiçeklere göz gezdirirken. "Kusura bakmayın bir de gece olması konusunda ısrar ettiğim için." *Parasıyla ya, neyse.* "Doğru zaman benim için önemliydi."

"Yok, oğlum. Sorun değil," dedi Beytullah amca eliyle içeriyi işaret ederken. "Gel benimle. Sen otur. Ben de depodan getireyim senin güzellikleri."

Ölüm adamın arkasından giderken, "Olur mu öyle, amca?" dedi azarlarcasına. "Ben taşıyım, yardım ederim sana. Sen yolu göster yeter."

Yaşlı adam ona doğru dönüp elini omzuna koydu. "Yok oğlum, daha ölmedik ya."

“Rica ediyorum,” dedi Ölüm sıcak bir sesle

Birkaç itirazdan sonra adam depoya inen merdivenlerin ıstığını açtı. Ölüm etrafı inceledikten sonra gereğinden fazla dik merdivenlerden, adamın arkasından inmeye başladı. Bu sefer tanıdık bir kokuyu yakaladı. Zayıf bir kokuydu. Başkası kolay kolay fark etmezdi ama o koku zihnine kazınmışken Ölüm’ün bunu fark etmemesine imkân yoktu.

Merdivenin sonuna geldiklerinde Ölüm diğer çiçekleri gördü.

“Burası küçük bir sera gibi,” dedi Beytullah amca. “Her çiçeğe uygun değil tabii. Buradakiler genelde alınmayan türden. benim sevdiğim için yetiştirdiğim çiçekler oluyor. Senin güzellikleri getirtince de buraya aldım diri kalsınlar diye.” Odanın içinde, çiçeklerin arasında ilerlerken Ölüm onu takip etti. Gözleri çoktan kendi çiçeklerine sabitlendiğinde bakışları donuklaşmıştı. “Bu güzelliklerden bu kadar istediğinde şaşırmadım değil. Pahalı bir çiçek değildir ve genelde kimseye de alınmaz. Sakıncası yoksa seçiminin nedenini sorabilir miyim, oğlum?”

“Unutmabeni çiçeği,” diye mırıldandı Ölüm uyuşuk bir sesle.

Yaşlı adam çiçeklerin önünde duraksayıp Ölüm’e döndü. Ölüm eğilip nazıkçe parmağını mavi, küçük yaprakların üstünde gezdirdi. “Beni unutmamasını istediğim biri vardı,” dedi yavaşça. “Ama beni unuttu. Şimdi beni hatırlamasını istiyorum.” Derin bir nefes aldı. “Bu çiçekleri çok severdi.”

“Âşık olduğun biri mi?”

Ölüm’ün gözlerinde mavi yaprakların görüntüsü vardı. “Sevgilim,” dedi duygusuz bir sesle. “Artık aşktan farklı ve ondan daha öte bir şey. Bizi unuttu.” Bir an sonra dudaklarında hüznü bir tebessüm belirdi. Çiçeğin yapraklarını bırakıp doğruldu. Gözlerini adama çevirdi. “Böyle işte, amca. Belki çiçekleri görünce beni hatırlar.”

“Alzheimer hastası mı?” diye sordu Beytullah amca sıkıntılı bir ifadeyle. Üzüldüğü belli oluyordu.

Ölüm bir an afalladı. Ardından, “Evet,” dedi içtenlikle. *Onun gibi bir şey.* “Ancak...” Boğazı düğümlendi. “Beni unut-

sa da bu çiçekleri unutmaz.” Serçe yutkundu “Efsanelerini severdi.”

“Efsanelerini öyle herkes bilmez, okumaz,” dedi Beytullah amca takdir dolu bir edayla. “O zaman çiçekleri gerçekten çok seviyormuş bu kızımız. Umarım dediğin gibi hatırlar.” Gözlerini küçük, bir sürü mavi çiçekle dolup taşan saksılara çevirdi. “O zaman sen de seviyorsun çiçekleri.”

“O seviyor diye.”

“O seviyor diye,” diyerek tekrarladı Beytullah amca. “Pembe koşulsuz aşkı ifade eder. Keşke daha önce bilseydim pembe yapraklıları önerirdim sana.”

“Bilerek mavi seçtim,” dedi Ölüm. “Mavi, özgürlüğü ve refahı simgeler. Sevgiyi görmesine ihtiyacım yok. Özgür olmasına ihtiyacım var.” Parmakları cebinden bir sigara daha çıkarmak için kaşınıyordu. “Hem bana onların efsanesini anlatırken mavi çiçekliler vardı yanımızda.”

Beytullah amca kafasını anlayışla salladı. “Çok ince düşünceli, hassas bir çocuksun,” dedi sırtını sıvazlarken. “Eğer istersen bildiğim kadarıyla efsanelerini anlatabilirim sana. Herkes biraz farklı bilir efsaneyi. Belki yeni bir detay öğrenir, ona anlattırın, ha? Çiçekleri hatırlarsa sevinir buna.”

“Yok. Sağ ol, amca.” Ölüm’ün dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Aklımda onun anlattığıyla kalsın istiyorum.” Eline saksılardan birini aldı. Beytullah amca da saksılardan birine uzanınca koluyla onu engelledi. “Sen çık yukarı, otur. Hiç zahmet etme taşımaya. Ben hallederim şimdi iki dakikaya.”

“Kahve ya da çay ister misin, oğlum?” dedi Beytullah amca. “Yapayım hemen iki tane. Bak hikâyenden bahsettin uykum açıldı. Bu gece boyunca dinlerim ben seni.”

Beni dinleyecek birileri...

Dünya ne kadar da komikti. Anlatacak çok şeyi varken dinleyecek kimsesi yoktu. Şimdi anlatacak hiçbir şeyi yokken insanlar onu dinlemeye hevesliydi.

“Tamam, amca,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Soğuk su yeterli benim için. Geceleri kahve ya da çay içmiyorum.”

İki eline de bir saksı aldı. Sarı ıfık, küçük, mavi yapraklara vururken dikkati adımlarında değil, geçmişteydi.

Hastane koridorları çok şeyi taşırdı. Ayrılıkları, kavuşmaları, duaları, dostları ve kavgaları...

Psikiyatri merkezleri ise çok daha fazlasını taşırdı

Kızın ifadesiz bir yüzü vardı. Genelde boş, donuk ve ruhsuz bir şekilde bakardı. Gözlüklerinin camı her zaman temizdi ve arkasındaki iri, şekilli gözlerinin güzelliğini gizlerdi. Yüzü güzel olsa da çok albenisi yoktu. Dudakları aşağıya asılmaya eğilimliydi.

Normal insanlara göre yavaş yürürdü. Sanki yürümek canını yakıyormuş gibi arada durduk yere yüzünü buruştururdu. Giyinişi abartılı değildi. Basit bir tişört ve bol bir eşofman altı giyerdi. Genelde rahat edeceği şekilde giyinirdi. Saçlarını da sıcak havada sürekli gelişigüzel topuz yapardı. Güzel görünmek gibi bir derdi yoktu fakat güzeldi. Kendini güzel bulmasa da öyleydi.

Kız bu soğukluğuna rağmen sürekli, özellikle birini rahatsız ederdi. Her gün iki saat boyunca annesini bekleyen ve bu süreçte kapıya bakmak dışında hiçbir şey yapmayan oğlanı... Onun yanında konuşmaya hevesli gibi gözükse de bunu belli etmemeye çalışırdı.

Yine de oğlan aptal değildi. Anlıyordu. Kibar biri olduğundan onu başından savamıyordu ve sorunlu biri olduğunu tahmin ettiği için kıza nazik davranıyordu. Kız, oğlandan küçüktü. Bu da oğlanın onu terslemesini imkânsız kılıyordu.

Adı Ahsen'di. Ancak oğlan, ona başka şekilde seslendiklerini duymuştu. Ona adıyla seslendiğinde kız kulaklarını kapamıştı. "Başka biri olmak istiyorum," demişti ağlayacak gibi. "Bana onların seslendiği isimle hitap etme." Sonra da aceleyle kimliğini çıkarmış, Ahsen isminin de kimliğinde yazdığını göstermişti. "Gördün mü? Tamamen yasal. Gerçekten de aynı zamanda Ahsen'im."

Kişilik bozukluğuna gidebilecek kadar kendine isim verme derdi var, diye düşünmüştü oğlan. Tanrı yardımcısı olsun.

Elbette oğlan sadece ona bakmamıştı. Yaşına bakmıştı. Ahsen on altı yaşındaydı

Ahsen kimliğini cebine sokmuştu. Oğlan nazık bir şekilde gülümsemiş ve saate bakmıştı. Birkaç dakika sonra Ahsen'den kurtulacağı için mutluydu. Kendi ismini ona söylemeyecek kadar kaba olubildiği için de.

Tabii o zamanlar arkadaş değillerdi. Ya da birkaç sırrı paylaşılan iki kişi. Oğlan, kesinlikle kızdan hazzetmiyordu ama hasta olduğu için ona sabrediyordu. O zamanlar kıızı da iyi biri sanıyordu.

Yeni tanışmadıkları ancak arkadaş da olmadıkları bir dönemde, her zaman oturdukları yerin duvarlarına küçük yapraklı, mavi çiçekler asmışlardı. Ahsen normalde yanına oturduğunda epey bir susar, konuşacak konu arar gibi duvarı izlerdi. Bu sefer oğlanın yanına oturur oturmaz gülümsedi ve çiçeklere baktı.

Oğlan onun gülümsemesini şüpheli bir şekilde izledi. Bunu ikinci yapışı mıydı? Yoksa üç mü etmişti? Bu suratsızlıkla nasıl böyle kolaylıkla gülümseyebiliyordu?

"Bu çiçeklerden bizim köyde var," dedi Ahsen hevesli bir şekilde. "Adı unutmabeni çiçeği."

"Unutmabeni çiçeği mi?"

"Trajik bir havası var, değil mi?" Omzunun üzerinden bakarak ona gülümsedi. "Hikâyeleri falan da çok güzel. Anlatayım mı? Ne de olsa yapacak işin yok."

Sanki oğlan onu hiç reddetmişti de! Bir ara kitap okuyarak rahatsız edilmek istemediğini ona göstermeye çalışmıştı. Ahsen bir saat yanında sessizce oturmuştu. İkinci saate girerken biraz ona doğru eğilmiş ve kitabı okumaya çalışmıştı. Alıntıları işaretlediği noktaları okuması oğlanı rahatsız edince teslim olarak kitabı kapatmış ve Ahsen'in monoloğuna katlanmaya karar vermişti.

Oğlan zihnini geçmişten uzaklaştırdı. Sabır dilenir gibi yavaşça nefes aldıktan sonra, "Tabii," dedi. "Ben de iyiyim,

teşekkürler. Umarım sen de iyisindir. Günümlü güzel geçti. Umarım seninki de güzel geçmiştir." Ahsen'in sürekli ilk konuşma aşamalarını atlaması bugünün sınırlarını bozmuştu. Belki de gülümsediğindendi.

Ahsen onu umursamadı.

Oğlan gözlerini yumdu. "Anlatmaya başlayabilirsin "

Ahsen kısa bir kahkaha attı. Ardından boğazını temizledi. "Unutmabeni çiçeğinin birkaç tane efsanesi varmış. Yöreden yöreye, ülkeden ülkeye değişirmiş. Dedeme de erken yaşta kaybettiği annesi anlattığından bunların hikâyesini hiç unutamamış." Kuru kuru öksürdü. "Günlerden bir gün, henüz günler gün değilken Tanrı, yaratılış zamanında tüm çiçeklere isim verdiği sırada bu küçük, mavi çiçeğe isim vermeyi unutmuş. Çiçek üzgün, unutulmuş köşesinden seslenmiş. "Ey, Yüce Tanrım! Ne olur unutma beni!" Tanrı onun sesini duymuş elbette. Ona dönmüş. Böylece ona, 'Senin adın bu olacak,' demiş. 'Unutmabeni.'"

"Pek yaratıcı değil," dedi oğlan objektif bir şekilde.

Ahsen'in yüzündeki gülümseme çoktan silinmişti. Düşünceli bir şekilde çiçeklere bakıyordu. "Tanrı ona dönmüş," dedi yavaşça. "Sesini duymuş ama onu yeteri kadar umursamamış. Ona bir isim düşünmek yerine çiçeğin seslenişini ona isim olarak vermiş."

"Aslında Tanrı'ya bir insanmış gibi yaklaş..."

"Çiçeği umursamamış diyorum!" Ahsen kaşlarını çatarak ona döndü.

"Pardon," dedi oğlan hafifçe gülümseyerek. Bir süre öfkeli kızı inceledi. Ardından, "Belki de umursamıştır," dedi. "Çiçeğin kendi adını seçmesine izin vermiş, değil mi? Diğer çiçeklere sadece öylesine isim vermiş." Aptal efsane gerçekmiş gibi yorum yapmak oğlanı yoruyordu. "Ama Tanrı'yla bir anısı olan tek çiçek, unutmabeni çiçeği olmuş. İsminin anlamı olan sadece oymuş."

Ahsen'in kaşları düzleşirken dudaklarında tekrar bir gü-

lümseme belirdi. "Çok güzel düşünüyorsun!" Onu doğru eğildi. "Beyninin içini merak ediyorum."

Beynimin içini açıp bakmak istiyor gibi, diye düşündü oğlan onu temkinle süzerken. Sonraki gün korumayla mı gelsem?

"Aman!" dedi Ahsen harfleri uzatarak. "Tırısma sen de hemmen." Boğazını temizledi. "Geçelim ikinci efsanemize."

Oğlan kendini efsaneyi yorumlamaya hevesli bir şekilde dinlerken bulduğuna şaşırdı.

"Bu mavi, küçük çiçek cennetin çiçeklerinden biriymiş. Havva ile Adem'in üstüne basmadığı, yanından geçtiği, yapraklarına dokunduğu çiçekmiş. Seviliyormuş. Mutluymuş. Fakat bir gün Havva ile Adem yasak meyveyi yemiş ve cennetten sürülmüş." Yüzü tekrar asıldı. "Yalnızlığın ne demek olduğunu bilmeden hissetmeye başlayan çiçek çaresizlik içinde dünyaya seslenmiş. 'Beni unutmayın!' Tabii Tanrı, bu çiçeğin sesinin dünyaya ulaşmayacağını biliyormuş. Çiçek günlerce bağırdıktan sonra çiçeği dünyaya göndermiş." Duraksadı. "Havva ile Adem çoktan çiçeği unutmuş ve cennetteki o sevdikleri çiçekten oğullarına hiç bahsetmemiş."

Oğlan, Ahsen'i incelerken onun neye sinirlendiğini anlamaya çalıştı. En sonunda, "Ateist misin?" diye sordu.

"Müslümanım," dedi Ahsen. Cevap verirken üstünde pek düşünmemiş gibiydi.

"O zaman efsanelerde geçen tanrılara ve ilahlara bu kadar sinirlenme," dedi oğlan. "Gerçek değiller."

"Ama o Tanrı'ymış!" dedi Ahsen öfkeyle. "Çiçeğin sesini dünyaya ulaştırabilirmiş ama o, Havva ile Adem'in çiçeği unutmasına izin vermiş!"

Oğlan göz devirdi. Aptal bir efsaneyi anlatırken bile deliye dönebilecek başka birini tanıımıyordu. "Bazı şeylerin unutulması daha iyidir," dedi ciddi bir şekilde. "Belki Havva ile Adem o çiçeği unutmasaydı, her zaman özlem içinde acı çekeceklerdi."

Ahsen'in yüzü tekrar yumuşadı. "Mantıklı," dedi takdir edercesine kafasını sallarken. "Mantıklısın. Tam bir üniversitelisin gerçekten de."

Oğlan bakışlarını kaçırdı.

"Ve sonuncusu," dedi Ahsen. "Efsaneye göre bir şövalye ve sevgilisi Tuna Nehri kıyısında yürüyüşe çıkmış Kız ender bir güzellikte, narin biriymiş. Dili tatlı, gülümseyişi parlakmış Şövalye kızın gülüşüne bakmaktansa güneşe bakmayı tercih edermiş çünkü güneşin ışığı daha az gözlerini alıyormuş." Eli ni yanağına dayadı. "Ne aşk ama." Sesi özlem doluydu.

"Daha çocuksun," dedi oğlan. "Büyüyünce sen de yaşarsın."

"Çocuk değiliz," dedi Ahsen ona ters bir bakış atarak. Boğazını temizledi. "Her neyse. İki sevgili yürürken nehrin üzerinde suyla birlikte akıp gitmekte olan küçük, mavi bir çiçek görmüşler. Şövalyenin sevgilisi çiçeği çok beğenmiş ve bunu tatlı sesiyle söylemiş. Şövalye nehre atlamış, çiçeği onun için almaya çalışmış. Bu sırada nehrin sularına kapılmış. Fakat çiçeğe ulaşmayı başarmış. Son bir hamlede çiçeği sevgilisine doğru atmış, 'Unutma beni!' diye haykırmış. Daha sonra Tuna Nehri'nin sularına gömülmüş."

Oğlan, kızın bu hikâyede sinirlenmediğini fark etti. "Kıza, oğlana ya da tanrıya kızmayacak mısın?" diye sordu göz ucuyla onu izlerken.

"Şövalye nehrin gücünü biliyormuş bence," dedi Ahsen. "Kızılacak bir şey yok. Sevddiği için yapmış."

"Aptallığının bahanesi gibi geliyor kulağa," dedi oğlan. Kafasını sağa sola salladı. "Deden iyi birine benziyor. Sana bunları anlatacak kadar zaman bulabildiğine göre."

"Öyleydi."

Oğlan geçmiş zamanla konuştuğunu fark etmişti. "Hâlâ öyle değil mi?" diye sordu.

"Bilmem ki," dedi Ahsen omuz silkerek. "Öldü. Ölülerin ruhu değişmiyorsa hâlâ öldüğü gibidir." Ayağa kalkıp çiçeklerden birine uzandı. Bakışları dalgındı. "Biliyor musun, ölüşünü gördüm. İlk önce bayıldı sandım. Annem anladı ama ben mezarını görene kadar ne olduğunu anlamadım. Dört ya da beş yaşındaydım."

"Çok küçükmüşsün."

Dudaklarını büzdü. "Her şey için çok küçüktüm ama kolay

kolay unutmamı " Sıkıntıyla çiçeğin yapraklarından birini buruşturdu. "Keşke hatırlamasam En azından biraz huzur bulurdum. " Ahsen bir süre konuşmadı. Ardından, "Bence de sevgi aptallığın bahanesi gibiydi son efsanede," dedi. Gözlerini koridordaki saate çevirdi. "Neyse, ben gidiyorum. "

"Bugün az kaldın. "

Ahsen güllümsedi. "Daha fazla kalmamı mı isterdin? "

Oğlan tek kaşını kaldırdı. Ne istiyordu ne de istemiyordu. Artık onun varlığına alışmıştı ama varlığını pek istediği de söylenemezdi. Onun için fark etmezdi.

Ahsen iç geçirip ellerini havaya kaldırdı. "Tamam tamam, öyle hakma. Demedim bir şey. " Geri geri yürürken elini salladı. "Sen boş boş otur orada. "

"İyi günler, Ahsen," dedi oğlan. Laf sokmasından etkilenmemişti.

Ahsen'in yüzünde iyi bir gün onun için imkânsızmış gibi bir ifade belirdi.

"Görüşürüz, Kıyı. "

Adı Kıyı'ydı.

Kıyı son saksıyı da masanın üstüne bıraktı. Yapraklardan birkaçının üzerinde parmaklarını gezdirdikten sonra Beytullah amcanın karşısındaki sandalyeye oturdu. Önündeki büyük bardağı alıp soğuk suyu kana kana içti. Her yudumunda anıları zihninin gerisine itti. "Öyle, amca," dedi dalgın dalgın çiçeklere bakarken. "Anlatılacak çok bir şey yok. Beni hatırlamıyor."

"Ah be, oğlum," dedi amca çayını masaya bırakırken. "Seni hatırlamayan bir kıza hatırlayacağı çiçekleri arıyordun bunca zamandır. Öyle mi?"

Kıyı kafasını sallayarak onu onayladı.

"Benim de meleğin, aman yani, eşimin biraz var unutkanlığı," dedi Beytullah amca. "İlerliyor. Bazen kısa süreli gidiyor akli."

"Daha da kötüleşmez umarım," dedi Kıyı.

"İnşallah. Bundan sonra bizlik çok bir şey yok. İlaçlarını düzenli kullanıyor. Gerisi Allah'a kalmış." Derin bir nefes aldı. "İşin aslı, oğlum, bazen ben de düşünüyorum. Beni unutursa ne

olur diye? İnsan çaresiz hissediyor.” Çayından bir yudum aldı
 “Ama sonra diyorum ki, önemli olan onun beni hatırlaması değil. Ben onu her zaman hatırlayacağım. O benim kim olduğumu bilmeseyse de ben onun kim olduğunu, ne yaşadığımızı bileceğim. O beni hatırlamasa da dayanırım. Ben onu hatırlayayım yeter.”

Kıyı bardağını masaya bırakıp ellerini dizlerinin üzerine yerleştirdi. Omuzları gerilmişti. “Öyle de olmuyor.” dedi soğuk bir sesle. “İnsan hatırlasın istiyor.”

“İster tabii, istemez olur mu?” dedi Beytullah amca ıslak gözlerini kırptırırken. Kıyı’nın yüzündeki değişimi fark etmemişti. “Ancak elinde değil, yapacak bir şey yok. Tıp da bir yere kadar. Tek yapabileceğimiz dua etmek ve şükretmek. İnsan yaşadığı anın kıymetini bilmeli.” Parmağının tersiyle masaya vurdu. “Dükkânımın adı, İris. Herkes gözün içindeki iris sanır bunu.”

“Özel bir anlamı mı var?”

“İris çiçeği vardır, bilmem bilir misin?” dedi Beytullah amca. Kıyı kafasını sağa sola salladı. “Zarif, uzun dallı çiçeklerdendir. İtimat ve irfanı temsil eder fakat birine hediye edilirken anlamı farklıdır. Hatıraların ve zarafetin anlamıdır. Genelde özür dilerken kullanılan bir çiçektir. Yaşanmışlığı vurgular ve bu yaşanmışlığın arka plana atılmamasını ister.”

“Anlamı güzelmiş,” dedi Kıyı kibarca. “Çok güzel bir seçim yapmışsınız.”

Beytullah amca kafasını salladı. “Tabii anlatmadığım sürece kimse ne anlama geldiğini bilmez. İnsanlar eskisi gibi kelimeler üzerinde pek düşünmüyor. Bakıp geçiyor.” Elini gömleğinin cebine uzatıp Kıyı’nın ona verdiği kartı çıkardı. “Bu arada öğlüm, adını ilk defa gördüm. Farklı bir anlamı var mı?”

“Anlamı basit,” dedi Kıyı ellerini kavuştururken. “Annemin adı Deniz’di. Babamın da ikinci adı Kara’ydı. Denizle karayı birbirine bağlayan kıyı...” Gözlerini yumdu. *Ama onları bağlamadım*, diye düşündü düşünceleri durgunlaşırken.

Kara gitmiş, deniz kıyıyı boğmuştu.

Boğazını temizledi. “Her neyse, Beytullah amca,” dedi içtenlikle gülümseyerek. “Gece gece rahatsız ettim seni de.”

“Yok oğlum, estağfurullah.”

“Sohbetin için sağ ol.” Kıyı ceketini düzelterek sandalyeden kalktı. “Bunları arabaya taşıyayım.”

Unutmabeni çiçeklerini kucakladı. Saksıları koluna dizip göğsüne bastırdı ve dışarıya çıktı. Karşı kaldırımın yanına park edilmiş arabasına baktı. Ardından cebinden çıkardığı anahtarla bagajı açıp saksıları dikkatle dizmeye başladı. Birkaç tur gidip geldikten sonra tüm saksıları yerleştirmişti.

Vedalaşmak için döndüğünde Beytullah amcayı kapıyı kapatırken buldu. Işıklar söndürülmüştü. Kıyı onun işini bitirmesini bekledi. “Evine bırakayım mı, Beytullah amca?”

Adam ona dönerek işaretparmağını havaya kaldırdı. “Benim ev hemen üstte, oğlum. Yine de sağ ol.” Sesi sıcacıktı. “Yolun rasgele. Umarım senin kız hatırlar çiçeklerini. Yine bekleriz.”

Kıyı kafasını eğdiğinde saçları yüzüne döküldü. “Umarım sen de unutulmazsın,” dedi yavaşça. “Acıtıyor.”

“Bilmem mi...”

Böylece gittiler. Adam binasına girerken Kıyı da arabasına bindi. Arabayı kapatıp karanlık sokağın ortasında, karanlık arabanın içinde dururken kafasını koltuğa yaslayıp derin bir nefes verdi.

Anılar, kelimeler, çiçekler... Hepsinin bir anlamı vardı. Anımlar ona fazla geliyordu. Hep fazla gelmişti.

Yan koltuğa bıraktığı çantasını kucağına çekip içinden beyaz maskeyi çıkardı. Maskeyi yüzüne geçirdiğinde artık Kıyı değildi.

Tekrar Ölüm olmuştu.

Ölüm gözlerini yola çevirdi ve arabayı çalıştırdı. Gaza basarken zihnini boşalttı. Direksiyonu kavrayışı sıkışmıştı.

“Beni hatırlayacaksın,” dedi zehir gibi bir sesle. “Beynini dağıtmam gerekse bile.”

TEŞEKKÜR

Sadece bir kişiye teşekkür edebilsem bu kişi şüphesiz kız kardeşim olurdu. İrem, sen olmasan kafamda dönen hiçbir hikâyeyi yazacak gücü bulamazdım. Bir noktada benim ilhamım sensin, bunu hiçbir zaman unutma. Seni her şeyden çok seviyorum. Harika bir arkadaş ve mükemmel bir okur olduğun için teşekkür ederim.

Muzaffer, bu kitabı yazarken tam olarak elimde büyüdüğün için çok gururluyum. Bir gün yazdıklarımı okuyacağın günü ipe çekiyorum. Seni çok seviyorum! Ve sevgili ailem... Küçüklüğümden beri yazmama ve hayallerime destek olduğunuz için teşekkür ederim.

Hayal gücümle tavladığım biricik dostum Ayşenur Atık... Birlikte hayallerimizi gerçekleştirebildiğimiz için çok mutluyum. Bana olan sarsılmaz inancın için teşekkür ederim. Kelimelerimin ve kaderin benimle tanıştırdığı en güzel insan, Aslı Özge Önemli... Eşsiz arkadaşlığın için teşekkür ederim. Seni tanıdığım için çok şanslıyım.

Tasarım fikirlerime sürekli katlanmak zorunda olan Aslı Şeker, sevdiğin karakterlere acı çektirip durduğum için beni affet. Geçirdiğimiz tüm yıllar ve sonsuz desteğin için teşekkürler! Zeynep Özdemir, bu kitaba dünya turu yaptırabilecek seçilmiş kişi sanırım sensin, desteğin için teşekkür ederim! Sevgili Mei, sonunda rüyalarında gördüğün ana ulaştık, desteğin için teşekkürler!

Derya Sevim... Delicesine sevdiğim ve hayran olduğum biriyle çalışmanın heyecanı bambaşkaydı! Tüm sızlanmalarım, dertlenmelerime, çılgın fikirlerime sabrettiğin için teşekkür ederim. Martı Yayınları ekibine bu serüvene ortak oldukları için teşekkür ederim, harika bir süreçti!

Farkında olmadan yeri gelince bana bol bol ilham olan ve unutamayacağım bir üniversite hayatı geçirmemi sağlayan tüm dostlarıma teşekkür ediyorum: Sık sık yazmam gerektiğini bana hatırlatan Serdar Yıldız... Başlamaktan daha zor olan

tek şey devam etmektir ve sen bunu anladın. Yanında olduğun için teşekkür ederim! Tuzumun sürecinde bol bol danıştığım Zeynep Humaç baya olmak üzere Süde Fıbrır Çut'a, Sena Kaçar'a, Erkin Alkan'a, Baran İçel'ye, Cökay Baydemir'e, Sema Nur Çetin'e, Deniz Bilgin'e, Şerafettin Öztürk'e, Ayşenur Demezoglu'na, İsa Öselmiş'e, Berat Ulaş'a, Samet Vuruşkan'a ve sevgili hocam Sema Özcan Aslan'a teşekkür ederim.

Yıllar önce daha bugünler uzakken var olan Cölge Krallık sohbet grubumuza, yıllarca ben hayallerimden uzaklaşsam da benden, kitaplarımdan ve Güz Danış'ından vazgeçemediğiniz için teşekkür ederim. Geriye dönüp bakınca süreç hâlâ beni duygulandırmayı başarıyor.

Bu kitabı defalarca kez okuyarak her satırını yaşayan, hikâyemi adeta kendi hikâyesi gibi sahiplenerek milyonlara ulaşmamı sağlayan; kitabı arkadaşlarına, ailelerine ve hatta tanımadıkları insanlara bile öneren, sosyal medya paylaşımlarıyla bu romanı bir fısıltıdan bir çığlığa dönüştüren ve bu serüvene ortak olan tüm değerli okurlarıma sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum! Sizlerin desteği olmasaydı, bu hikâye böylesine geniş kitlelere ulaşmazdı. Her birinize minnettarım!

Ve sen, sevgili okuyucu... İster bu kitabı defalarca okumuş ol, ister ilk kez sayfalarını aralamış ol; her halükârda burada, bu satırların arasında benimle olman kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyük bir mutluluk kaynağı benim için. Senin varlığın bu yolculuğu daha özel kılıyor. Burada olduğun, kalbime dokunduğun ve bu maceraya ortak olduğun için en içten teşekkürlerimi sunuyorum!

Oyunbaz, özellikle ilerleyen kitaplarında, karanlık bir dünyayı- belki de yaşadığımız dünyanın gölgede kalan yanlarını- yansıtıyor. Bu kitabı yazmaya başladığım ilk gün, bir kadının altı erkekle hapsedildiği gün yaşayabileceği korkuları düşünmüş, sonrasında da bu korkuyu hissetmek zorunda kalmanın ne demek olduğunu yazmaya karar vermiştim. Zaman ilerledikçe bu duygular sadece bir hikâye olmaktan çıktı ve çok daha derin bir şeye dönüştü. Teşekkürlerimin sonuna gelirken sizi ilerleyen kitaplarda çok daha karanlık bir dünyanın beklediği konusunda uyarmak istiyorum.

Hazırlıklı olun; Daire 13'te bu yolculuk giderek daha karanlık bir hale bürünecek.

